

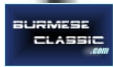
မင်းသိင်္ခ

ပါပလူပျိုးကိုးဆယ့်ကိုး

BURMESE
CLASSIC
.COM

ပါပလူမီးကိုးဆယ်ကိုး
ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၂၃/၂၀၀၄ (၇)
- မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၂၃/၂၀၀၄ (၇)
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၀၄ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ
ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးခင်မောင်သန်း
“သန်း” စာပေ (၀၁၄၅၄)
၆၃၊ (၁)လမ်း၊ (၁၀)ရပ်ကွက်၊
တောင်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်။
- အတွင်းနှင့်မျက်နှာပုံပုံနှိပ် - ဦးတော်မင်းအေး
“ဖော်” ပုံနှိပ်တိုက် (၀၇၁၂၅)
၃၈၆၊ အင်ကြင်းမြိုင်လမ်း၊
သုဝဏ္ဏ၊ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
- မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း - ခိုင်လင်း Reaction
- တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး

မကျမ်းစာလင်း
စာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၁၄)၊ ကျောက်တော်လမ်း၊
ကျောက်တိုင်၊ တာပေ၊ ရန်ကင်းမြို့၊
ဇန်နဝါရီ - ၅၇၂၀၇

မျက်ပွင့်စာပေ

အမှတ်(၃၆၇)၊ ခိုင်မျှင်အောင်ဆန်းလမ်း၊
ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထပ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
ဇန်နဝါရီ - ၇၀၀၇၉

တစ်နေ့တစ်၌ မြေနီကုန်းရှိ အဂ္ဂိရတ်ဆရာ ခုနှစ်ဦးတို့သည် ၎င်းတို့၏ဖားဖိုအနီး၌ စုဝေး၍ထိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေကြလေ၏။ အတော်အတန်ကြာအောင် စောင့်ခဲ့ပြီး နောက် ဝတ်လုံတော်ရဟောင်း အဂ္ဂိရတ်ဆရာက ၎င်း၏အနီးရှိ ပင်စင်စား ရာဇဝတ်အုပ် အဂ္ဂိရတ်ဆရာအား...

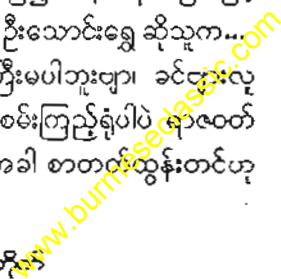
“ဘယ်လိုလဲ ရာဇဝတ်အုပ်မင်းရယ်၊ ခင်ဗျားလူက လာမှာ သေချာရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“သေချာပါတယ် ဝတ်လုံတော်ရမင်းရယ်၊ ဒီလူမျိုးက ပြောထား တဲ့စကားတစ်လုံးကို အလွန်တန်ဖိုးထားတဲ့လူပါ။ သူလဲ နာမည် တစ်လုံးနဲ့နေတဲ့လူပါ။ ဘယ်... ဒီလိုလုပ်ပါ့မလဲ” ဟု ရာဇဝတ်အုပ် ပင်စင်စားက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျောင်းအုပ်ဆရာ ကြီးဟောင်း အဂ္ဂိရတ်ဆရာက...

“နာမည်ကတော့ဖြင့် ကြီးပါ့ဗျာ၊ ဟဲ...ဟဲ ပြောတော့ဖိုးစိန်၊ ကတော့ချိုမိုင်မိုင်ဆိုတာမျိုးလဲ ဖြစ်နေပါဦးမယ်ဗျာ” ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်ပိန္နဲဆရာအလုပ်ကို ဝန်းပြု၍ ဘိန်းရောင်းခြင်းဖြင့် ကြီးပွားခဲ့သော မြန်မာဆေးဆရာအမည်ခံ ဦးသောင်းရွှေ ဆိုသူက...

“ကျုပ်ကတော့တယ်လဲ အထင်မကြီးမပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားလူ ဒွါသသိမ် တတ်မတတ် နည်းနည်းပါးပါးစမ်းကြည့်ရုံပါပဲ ရာဇဝတ် အုပ်မင်းရယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စာတတ်ထွန်းတင်ဟု ခေါ်သည့် အဂ္ဂိရတ်ဆရာက...

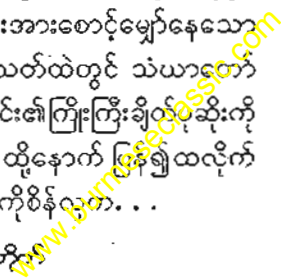
“ကျုပ်ရထားတဲ့ စာသုံးပိုဒ်လောက် ရွတ်ပြလိုက်ရင် ခင်ဗျားလူ တက်သွားနဲ့ ပါတယ်” ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ အဂ္ဂိရတ်ဘုန်းကြီး ဂုရုက...

“ဒကာတို့ဟာကလည်း ရုပ်သေးမထွက်သေးဘဲ ကြီးဆွဲမကောင်း ဘူးလို့ ပြောနေကြတာပဲ။ ထွက်တဲ့အထိစောင့်လိုက်ဦး၊ ဆုံးအောင် ကြည့်လိုက်ဦး၊ ပြီးမှ ကြီးဆွဲကောင်းတယ် မကောင်းဘူး ပြောသင့် တာပေါ့ ဒကာတို့ရယ်။ ဦးပဉ္စင်းတို့ကတော့ အကြောင်းကြောင်း အရာရာ တိုက်ဆိုင်ယင်ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပဲ။ ဒါကြောင့် ဒုန့်တော့ချီ တူးမတ်(ချ်)” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ် ဘိုင်ဆပ်ဟု ဆိုသည့် သင်္ဘောဆေးရောင်းသော ကုလားလူမျိုး အဂ္ဂိရတ်ဆရာက သူ၏မုတ်ဆိတ်မွေးကို လက်ဖြင့်သပ်ရင်း...

“စစ်မရောက်ခင်မြားမကုန်စေချင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဦးပဉ္စင်း ဂုရုပြောတာကိုတော့ ကိုယ်သဘောကျတယ်၊ ဒီလူလာပါစေဦး၊ သူ့ကို ကျုပ်တို့ကလုပ်ပြလိုက်မယ်။ အဲဒီအခါကျမှ ကဲ... ခင်ဗျား ငွေထုတ် နိုင်မလားလို့မေးမယ်၊ လုပ်ပြနိုင်လျက်သားနဲ့မှ ငွေထုတ်နိုင်ရင် တော့ စနေရော ရာဟုရောနားမလည်ဘူး၊ နောစာနာမိ ငါမသိဘဲ၊ ကုပ်ကိုဆွဲပြီး ဂျလဝါဟာငရဲကို ပို့ရမယ်။ အဲဒီကျမှ ‘ဘားဘား’ အော်ပြီး ဘိုင်ကြီးရယ်၊ ကယ်ပါဦးဆိုရင်တော့ သူ့အတွက် သနား သောအားဖြင့် မုတ်ဆိတ်မွေးသုံးပင်ချွတ်ပေးလိုက်မယ်။ ကျုပ် ပြောချင်တာကတော့ဒါပဲ” ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဆိုသလို ကြိမ်းပါးနေကြသည်ဖြစ်ရာ စနေမောင်မောင်နှင့် တွေ့ဆုံရန် ပွဲစား လုပ်ပေးသော ရာဇဝတ်အုပ်ပင်စင်စား ကိုစိန်လှသည် စိတ်အိုက် လျက် ရှိနေလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ၎င်းတို့စုဝေးနေရာ သီရိ ဇေယျဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း အဝင်ဝတွင် မော်တော်ကားရပ်သံကြား သဖြင့် အားလုံး၏ဦးခေါင်းများသည် ကျောင်းဝင်းတံခါးဆီသို့ လှမ်း

မျှော်ကြည့်ရှုကြလေ၏။ အကောင်းစားမော်တော်ကားလေးတစ်စီး သည် ကျောင်းဝင်းရှေ့၌ရပ်နေ လေတော့၏။ ထို့နောက် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားသော ကုလားလူမျိုးဒရိုင်ဘာတစ်ဦးသည် ကားပေါ်မှ ဆင်း လာကာ မော်တော်ကား၏နောက်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ မော်တော်ကားပေါ်မှ အသက်သုံးဆယ့် ခုနှစ်နှစ်အရွယ် အရပ် အမောင်းကောင်း၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပြေပြစ်လှသော ယောက်ျား တစ်ဦးသည် အဖိုးတန်ကြီးကြီးချိတ် လုံချည်ကိုဝတ်လျက် ပိုးဖြူရင်စေ့ အင်္ကျီကို ဆင်မြန်းကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးလျှင် ကျောင်းဝင်း အတွင်းသို့ ဝင်မလာသေးဘဲ ကျောင်းကြီးနှင့်တကွ ကျောင်းပတ်ဝန်း ကျင်ကို ဣန္ဒြေရစွာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျောင်းဝင်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်လာပြီးလျှင် စီးလာသော ကတ္တီပါ ပုံတော်ဖိနပ်ကို ချွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ၎င်း၏ဒရိုင်ဘာသည် ပြေးလာပြီး ဖိနပ်ကိုကောက်ကာ သိမ်းလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ထိုသူ သည် ကျောင်းဝင်းအတွင်း စီခင်းထားသော အုတ်လမ်းအတိုင်း လွန်စွာမြန်ခြင်း၊ လွန်စွာနှေး ကွေးခြင်း စသည့် အပြစ်နှစ်ပါး ကင်းရှင်း သော ခြေလှမ်းဖြင့် လျှောက်၍ လာလေတော့၏။ ထိုအခါ၎င်းအား စောင့်မျှော်နေ ကြသော အဂ္ဂိရတ်ဆရာခုနှစ်ဦးတို့၏ ဦးခေါင်းတို့သည် စစ်ဒရိန်း ပြသကဲ့သို့ ညီညာစွာရွေ့လျားကုန်ကြ၏။ ရာဇဝတ်အုပ် ဟောင်း ဦးစိန်လှသည် ထိုင်ရာမှထကာ ၎င်းထံသို့ ပြေး၍ကြိုဆိုကာ ခေါ်ဝင်လာလေ၏။ ထိုသူသည် ရာဇဝတ်အုပ်ဟောင်း ကိုစိန်လှနှင့် အတူ ယှဉ်တွဲ၍ လျှောက်လာပြီးလျှင် ၎င်းအားစောင့်မျှော်နေသော လူများအနီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ ပရိသတ်ထဲတွင် သံဃာတော် တစ်ပါး ပါရှိကြောင်း မြင်တွေ့ရလျှင် ၎င်း၏ကြီးကြီးချိတ်ပုဆိုးကို အားမူမနာဘဲ ထိုင်၍ ဦးချလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဖြန့်၍ ထလိုက် လေ၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ်ဟောင်း ကိုစိန်လှက...

“ဟောဒါ ကျောင်းအုပ်ကြီးဟောင်း ဦးမောင်ကိုတဲ့၊ ဟောဒါ ဝတ်လုံတော်ရဟောင်း ဦးအုန်းသန်းတဲ့၊ ဟောဒါ သမားတော် ဦးသောင်းရွှေတဲ့၊ ဟောဒါ စာတတ်ဦးထွန်းတင်တဲ့၊ ဟောဒါဦးပဉ္စင်း က ဦးပဉ္စင်း ဦးဂုရုတဲ့၊ ဟောဒါ မုတ်ဆိတ်ဘိုင်ဆပ်တဲ့” ဟု အသီးသီး မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ ဦးပဉ္စင်းဂုရုနှင့် ဘိုင်ဆပ်မှတစ်ပါး မိတ်ဆက်ခံ ရသူအားလုံးသည် လေးစားသောအားဖြင့် မတ်တတ်ရပ်ကြလေ၏။ ထို့နောက်မှ ပြန်၍ ထိုင်ကြလေ၏။ ထိုအခါ ကြီးကြီးချိတ်နှင့် ခန့်ညား လှသောလူက...

“ကျုပ်စနေမောင်မောင်ပါ” ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ၎င်း၏ရပ်ဖုံး အင်္ကျီအထက်ပိုင်းတွင် တွဲလောင်းကျနေသော ရွှေကြိုးကလေးကို ဆွဲလိုက်ရာ ရွှေရောင်အိတ်ကပ်နာရီကလေးတစ်လုံး ထွက်လာလေ တော့၏။ ထိုနာရီကလေး၏ ရွှေဖုံးကို ‘ထောက်’ခနဲ ခလုတ်နှိပ်လိုက် ရာ အဖုံးကလေးသည် ‘ဖျတ်’ခနဲ လန့်၍ ပွင့်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် နာရီကိုမကြည့်ဘဲ ပရိသတ်ဘက်သို့ နာရီကို လှည့်၍ပြလိုက် လေ၏။ နာရီမှာ ရှစ်နာရီတိတိထိုးနေကြောင်း အားလုံးတွေ့ကြရလေ တော့၏။

“ကျုပ်ပြောထားတဲ့နာရီမှာ ကျုပ်ဟာ အတိအကျရောက်ရှိခဲ့ပါ တယ်” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောဆိုကာ ခုံလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်၍ ထိုင်လေ၏။ ထိုအခါ စာတတ်ထွန်းတင်က...

“ကျုပ်တို့နည်းနည်းစောပြီး ရောက်နေရတော့ အကြာကြီးစောင့် နေရတယ်ထင်တာပါ။ အမှန်က ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်နောက် မကျပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဘာသာ ကျုပ်တို့ စိတ်စောနေကြတာပါ” ဟု အချင်းချင်းကို ပြောသလိုနှင့် ဝန်ခံလိုက်လေ၏။

စနေမောင်မောင်လည်း ၎င်း၏ရွှေရောင်နာရီအဖုံးကလေးကို ‘ထောက်’ ခနဲပိတ်လိုက်ပြီး အိတ်အတွင်းသို့ ပြန်ထည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်ဘိုင်ဆပ်က...

“စက်ရုပ်များဟာ အချိန်အတိအကျအလုပ်လုပ်တယ်လို့ အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုမှာ ဖတ်ရတယ်” ဟု မခိုးမခန့်ပြောကာ မုတ်ဆိတ်မွေးကို လက်နှင့်သပ်လိုက်လေ၏။

“မှန်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့်ဘိုင်ဆပ်ကို ပြောချင်တာကတော့ မုတ်ဆိတ်မွေးကြောင့်သာ ပိုပြီးခန့်ညားမယ်ဆိုရင် ဆိတ်သိုးတွေကို ကျုပ်တို့ပိုပြီး လေးစားရလိမ့်မယ်” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ ဦးပဉ္စင်းဂုရုက ‘တခစ်ခစ်’ ရယ်၍...

“အကြောင်းကြောင်း အရာရာတော့တွေ့ပြီ၊ အရာရာ အကြောင်း ကြောင်း ဖြစ်ဖို့ပဲလိုတော့တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဦးမောင်ကိုက...

“ကဲပါလေ၊ လိုရင်းကိစ္စပြောကြရအောင်၊ ဟောဒါဘိုင်ဆပ်ကြီး က ရွှေကို လက်ယာကပ်နဲ့ဖမ်းထားတဲ့ သူ့ရဲ့ခါတ်လုံးနဲ့ ပြဒါးကို လုံခြောက်ထိုးရင် ရွှေဖြစ်တယ်၊ အဲဒါကိုတော့ ရာဇဝတ်အုပ်မင်း ဦးစိန်လှအပါအဝင် ဟောဒါကကျုပ်တို့အားလုံးတွေ့ပြီး မြင်ပြီးပြီ၊ ဦးစိန်လှပြောပြ ချက်အရဆိုရင် တကယ်ရွှေဖြစ်မဖြစ် ခင်ဗျားက ကြည့်မယ်၊ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ငွေအလုံးအရင်းထုတ်ပေးမယ်ဆိုလို့ ကျုပ်တို့ဒီမှာ စောင့်နေကြတာ၊ အဲဒါဟုတ်ရဲ့မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်က အင်္ဂိုရတ်ပညာကလွဲပြီး ကျန်တဲ့လောကီပညာ အားလုံးကို အတော်လေးနဲ့နဲ့စပ်စပ် လိုက်စားထားပြီးသားပါ။ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်တို့မြန်မာတွေစီးပွားရေးဘက်မှာ နိမ့်ကျနေတာကို မကြည့်ချင်ဘူးဗျာ၊ မမြင်ချင်ဘူးဗျာ၊ အဲဒါကြောင့် တကယ်လို့များ ခင်ဗျားတို့က ရွှေဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကငွေလိုသလောက်ပေး ပေးမယ်၊ ကျုပ်တို့မြန်မာတွေကို ကယ်ကြရအောင်ပါ။ ကျုပ်အတွက် ကြေးပြားတစ်ပြားတောင် မလိုချင်ပါဘူး၊ ကျုပ်အနေနဲ့ပြောရရင်တော့

စနေမောင်မောင်ဆိုတဲ့လူဟာ ဒီတိုင်းထိုင်ပြီးစားမယ်ဆိုရင်တောင် ဒီတစ်သက်ဖြင့် စားလို့မကုန်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တစ်ယောက် တည်းစားလို့ မဖြစ်သေးပါဘူးလေ။ ကျုပ်တို့လူမျိုးအားလုံးစားကြရမယ်။ ဝဝလင်လင်ဖြစ်ကြရမယ်။ အရောင်တောက်ရမယ်။ အဲဒီစေတနာပါ”ဟု စနေမောင်မောင်ကပြောလိုက်ရာ သမားတော် ဦးသောင်းရွှေက...

“ဒွါသသိမ်မှာက ဒုတ္တယမ်း၊ ဆေးဒန်း၊ လက်ချား၊ စိန်ပြဒါးနဲ့ ဟင်းရိုင်း၊ သံကြွပ်၊ သွပ်နှင့် ကံ့ဘော်၊ ဓာတ်ကိုမြှောက်၍ တစ်ပါးပါးကို ဉာဏ်သွားဖြင့်သတ်၊ ဓါတ်ချင်းဖြတ်လေဟု၊ မီးယပ်မီးနေသိပါစေလို့ ဆိုထားတယ်ဗျ”ဟု စကားစလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ စာတတ်ထွန်းတင်က...

“ထိန်ဝင်းရွှေဓါတ်၊ အခြေမြတ်သည့် နဝရတ်မျိုး၊ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်၊ တစ်နည်းထွင်အံ့၊ ဘော်စင်တစ်ကျပ်၊ ပါးလုပ်လုပ်ကို၊ ထပ်၍ ကပ်ကြေး၊ ချစာပေးလျက်၊ ဆေး၊ ကျောက်၊ ကန့်၊ စိန်၊ ထသံပရာ၊ ရက်သတ္တတွင် စေ့လျှင်ရပ်ပေါ၊ နောက်ထပ်မှီးဆေး၊ ဘော်စုရေးကား၊ ရွှေသွေးနီမြန်း၊ ကျောက်ဆေးဒန်းနှင့်၊ မြင်းသိတလီ၊ ဟင်းရိုင်းခြားပိုင်၊ မူလတစ်ဌာနလို့ ဆိုထားတယ်ဗျ”ဟု ပြောလိုက်ရာ သမားတော် ဦးသောင်းရွှေက...

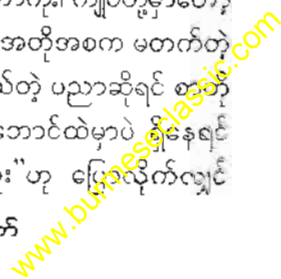
“မဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ မှတ်သားစိမ့်ငှာ၊ နီဒါန်းပြာပိမ့်၊ နီဝါရောင်ရိုန်၊ မှောင်မမှိန်သည်၊ ဝရဇိန်လမ်း၊ လုပ်ထုံးလမ်းကားလို့ ကျမ်းမှာ ဆိုထားတယ်မဟုတ်လား”ဟု ပြောလိုက်ရာ စာတတ်ထွန်းတင်က

“ခင်ဗျားအခုရွတ်တဲ့စာဟာ ရွှေလုပ်တဲ့စာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ မိုးကြိုးလုပ်တဲ့စာကြီး၊ ဉာဏ်ခါထိုးဖောက်၊ ရွှေကြိုးကောက်က၊ ရောင်တောက်ရဲရဲ ဆိုတဲ့စာကို ရသလား”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးသောင်းရွှေက မျက်နှာကိုမဲ့၍ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါပြီး...

“အခု ခင်ဗျားပြောတာတွေဟာလည်း အိန္ဒြာစရိယအဆို မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ဟောဒီမှာ နားထောင်၊ စံကိုက်မှတ်ထင်၊ အရည်ဝင်သော်၊ နီလွင်ဓာတ်မျိုး၊ လုပ်ရိုးလုပ်ရန် တစ်နည်းပြအံ့၊ မီးမှန်မီးနေ၊ သိတတ်စေ၍ ဆိုတဲ့စာကို ခင်ဗျားရသလား”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စာတတ်ထွန်းတင်သည် အိန္ဒြာစရိယ ကျမ်းလာ...

မှ... အထိ ကျမ်းတစ်အုပ်လုံးကို တုံကင်ရေစင် မောင်းသည့် အလား တဒုန်းဒုန်း၊ တဒင်းဒင်းနှင့် ရွတ်ဆိုပြုလေတော့၏။ ထိုသို့ ရွတ်ဆိုပြီးသောအခါ၌ စာတတ်ထွန်းတင်သည် ဂုဏ်ယူပုံကြားစွာဖြင့် စနေမောင်မောင်၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် သူ၏ရင်စေ့အင်္ဂါအတွင်းမှ ပလက်တီနမ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော စီးကရက်ဘူးကလေးအတွင်းရှိ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ကာ ထိုခေတ်ကအလွန်နာမည်ကြီးသော ယွန်ဆင်မီးခြစ်ကလေးကို ထောက် ခနဲမီးခြစ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စီးကရက်ကို မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ရင်း...

“ကျုပ်တို့လူမျိုးညွှန်နေတာဟာ ဟောဒီအချက်ပဲ၊ ပညာရပ်တစ်ရပ်ကို စာတိုပေစကလေးတွေရွတ်ပြီး မှတ်ထားကြတာကိုး၊ အဲဒါလေးတွေရွတ်ပြီး ဟုတ်လှပြီလို့ ထင်နေကြပြန်တယ်၊ အနောက်နိုင်ငံက လောကဓာတ်ဆရာကြီးတွေက သူတို့လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်လို့ စာတိုပေစတွေရွတ်ပြတယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး၊ ဒါကြောင့် သူတို့လုပ်ငန်းတွေဟာလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့၊ တစ်လထက်တစ်လ၊ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ကြီးထွားလာတာကိုး၊ ကျုပ်တို့မှာတော့ ဟိုစာလေးရွတ်လိုက်၊ ဒီစာလေးရွတ်လိုက်နဲ့ အတိုအစက မတက်တဲ့ လူမျိုး ဖြစ်တော့မှာပါပဲဗျာ၊ တကယ်ကြီးကျယ်တဲ့ ပညာဆိုရင် စာတိုပေစရွတ်ရုံနဲ့မလုံလောက်ဘူး၊ စာတိုပေစ ဘောင်ထဲမှာပဲ ခြုံနေရင်လည်း အဲဒီပညာကြီးကျယ်မှာ မဟုတ်ဘူး”ဟု ပြောလိုက်လျှင်

စာတတ်ထွန်းတင်မျက်နှာသည် နီမြန်းသွားလေ တော့၏။ ထိုအခါ စာတတ်ထွန်းတင်က . . .

“ဒီမှာ စနေမောင်မောင်၊ ခင်ဗျား ဒီစာမျိုးတွေလောက်ကို အာဂုံ ဆောင်ထားဖို့ လွယ်တယ်မှတ်လို့လား၊ ဒီစာကို ခင်ဗျားမရလို့ ပြော တာမဟုတ်လား” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က မခိုးမခန့်ပြုံးကာ . . .

“ခင်ဗျားရယ်၊ ဟောဟိုက ဦးသောင်းရွှေဆိုတဲ့လူရယ် နှစ်ယောက် ပေးတယ်၊ ကျုပ်ကတစ်ယောက်တည်း၊ ရှုံးတဲ့လူ နားရွက်ဆွဲကြေး တောင် ရွတ်ပြလိုက်ချင်သေးတယ်၊ ကဲပါလေ တခြားစာထားလို့ ခင်ဗျားရထားတဲ့ အိန္ဒြာစရိယကိုပဲ အစဉ်အတိုင်းမဟုတ်ပဲနဲ့ ဖင်ကနေ ခေါင်းကို ပြန်ရွတ်ပြလိုက်ဦးမယ်” ဟုဆိုကာ နောက်ဆုံးပိုဒ်မှနေ၍ ဒုတိယနောက်ဆုံး၊ တတိယနောက်ဆုံး စသည်ဖြင့် နမူနာပေးသည့် အနေဖြင့် စနေမောင်မောင်က ရွတ်ပြလိုက်ပြီးလျှင် စာတတ်ထွန်း တင်၏ မျက်နှာကို မခိုးမခန့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ပြီးနောက် စနေမောင်မောင်က . . .

“အရွတ်ဟာအရွတ်ပဲ စာတတ်ကြီးရေ၊ အရွတ်ဟာ အသား လောက်မကောင်းဘူး။ ကဲ . . . အသားလေးကြည့်ရအောင် ဘိုင်ဆပ် ကပြပေတော့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘိုင်ဆပ်သည် သူ၏လည်ပင်း တွင် အိတ်ရှူးကြီးဖြင့် ဆွဲထားသော ဓာတ်လုံးကို တရိုတသေထုတ်၍ စနေမောင်မောင်၏လက်သို့ ပေးလိုက်လေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် ထိုဓာတ်လုံးကို ကြည့်သည်ဆိုရုံလေး ကြည့်ပြီး ဘိုင်ဆပ်ကို ပြန်ပေးလိုက်လေ၏။ ဘိုင်ဆပ်သည် အနီးရှိ လုံတစ်ခုတွင် ဓာတ်လုံးကိုထည့်၍ ဖိ၌တင်လေတော့၏။ ထို့နောက် တွင်ကား လက်ချားပေါက်ခြင်း၊ မီးပြင်းထိုးခြင်း၊ အခိုး၊ အရောင်ကြည် ခြင်း တို့ကို ပြုလုပ်လေ၏။ ပြီးလျှင် လုံကို သံညပ်ဖြင့်ကိုင်၍ ချပြီး

အနည်းငယ်အေးစေ၍ ပြဒါးကိုလောင်း၏။ ထို့နောက် ဖိုသိုပြန်တင် ပြန်၏။ ထို့နောက် ဦးပဋ္ဌင်းဂုရုက မီးရောင်ကိုကြည့်၍ . . .

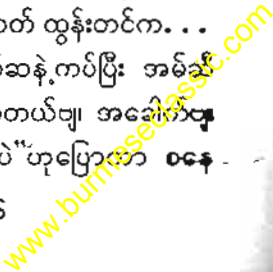
“နီသောအဆင်း၊ ဖြူသောအခိုး၊ လာနေပြီ။ အဲဒါဆိုရင် အထဲ မှာ ကောလိဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ကောလိဖြစ်ယင် မိခင်အလုံးက ပဋိသန္ဓေ တည်ပြီး ကိတ်ကိုမွေးတော့မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဘိုင်ဆပ် လည်း ထိုလုပ်ငန်းကို သုံးနာရီကြာအောင်လုပ်ရလေ၏။ ထို့နောက် လုံကို အေးစေပြီးလျှင် ဓာတ်လုံးကို ထုတ်လိုက်ရာ ဓာတ်လုံး၌ အဝါ ရောင်အဖတ်တစ်ချို့ ကပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ မြန်မာ သမားတော်ကြီး ဦးသောင်းရွှေက . . .

“အဆင်းအား၊ အလင်းအား၊ အကာအားတွေ၊ ဝဏ္ဏအား တွေ ကလဲ အပြည့်ပါပဲ စနေမောင်မောင်ရေ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး” ဟုပြော လိုက်ရာ ဘိုင်ဆပ်သည် ဓာတ်လုံးကို ဇာဂနာဖြင့်ညှပ်၍ သံလက် သည်းစောင်းကလေးဖြင့် ခြစ်လိုက်ရာ အဝါဖတ်ကလေး နှစ်ဖတ်၊ သုံးဖတ်ကျလာလေ၏။ ထိုအဝါဖတ်ကလေးများကို ရွှေချိန်သော ချိန်ခွင်၌တင်၍ ချိန်ရာ ရွေးကလေး တစ်ရွေးပင်မပြည့်ကြောင်း တွေ့ရ လေ၏။

ထို့နောက် ဦးပဋ္ဌင်းဂုရုသည် ထိုအဝါဖတ်ကလေးကို ယူကာ မှတ်ကျောက်တွင်တင်၍ တိုက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ထိုမှတ် ကျောက်ကိုယူကာ ငရဲမီးအဖုံးကိုဖွင့်၍ ပုလင်းအဖုံးတွင် ကပ်နေ သော ငရဲမီးဖြင့် မှတ်ရာကိုပွတ်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် . . .

“မြင်တယ်မဟုတ်လား ဒကာကြီး စနေမောင်မောင်ရဲ့၊ လောင် မီးလဲခံတယ်ဗျ” ဟု ဂုရုက ပြောလိုက်ရာ စာတတ် ထွန်းတင်က . . .

“လောင်မီးတင်ဘယ်ကမလဲ၊ ဘော်နှစ်ဆနဲ့ကပ်ပြီး အမ်ဆီ ချက်ယင်တောင်မှ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ အချက်ခံတယ်ဗျ၊ အခေါက်ဗျ၊ အခေါက်၊ ပုရပိုက်အခေါက်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ” ဟုပြောကာ စနေ

မောင်မောင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ စာတတ်
ညွှန်းတင်သာမက အားလုံးသောလူတို့၏ မျက်နှာသည် စနေမောင်
မောင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က
ပြုံးလိုက်လေ၏။

“ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောတော့ တွေ့ပါပြီဗျ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို
မှုန်တိမှုန်ဝါး ဖြစ်ရုံလောက်နဲ့ ဘယ်လိုကယ်မတုန်း၊ ခင်ဗျားတို့ ဖြစ်တဲ့
ရွှေနဲ့ မြန်မာပြည်ထားလို့ဗျာ၊ မုဆိုးမအိမ်က ကြွက်ကိုတောင် အာစာ
ဝအောင်ကျွေးလို့ရပါမလား၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် နည်းရင် အာနိသင်မရှိဘူးဗျ၊
လူကိုသေစေနိုင်တဲ့အဆိပ်ဆိုပါတော့ဗျာ အင်မတန်အချိုးအစား
နည်းရင် ဘာမျှမဖြစ်ဘူးဗျ၊ ဒါလေးကိုကြည့်ပြီး ခင်ဗျားတို့ ဝိုင်းပြီး
ပီတိတွေဖြစ်နေကြတာကိုးဗျ။ အစားပျက်၊ အအိပ်ပျက် မီးအပူခံ
သက်သက်တွေပါလား။ ဒါပေမယ့်လည်းလေ အင်္ဂိုရတ်ဆရာ
တစ်သောင်းမှာ တစ်ယောက်တောင် ဒီလိုမဖြစ်တော့ ခင်ဗျားတို့ဘက်
ကကြည့်ယင် ဂုဏ်ယူသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဘက်က ကြည့်ရင်
တော့ ရယ်စရာကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဒီလောက်ကတော့ဗျာ အင်္ဂိုရတ်
တတ်ဖို့မလိုပါဘူးဗျ။ ဘယ်မြောင်းမှာ သွားကျင်ကျင်ရပါတယ်။
ကဲလေ... ဒီလိုတကူးတက လုပ်ပြတာကိုပဲ ကျုပ်က ကေးရှူးတင်
လှပါပြီ။ ကဲ ကဲ... အားလုံးကို ကျုပ်အိမ်လိုက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။
နည်းဝတ်ပြုချင်လို့ပါ” ဟုဆိုကာ စနေမောင်မောင်သည် ထိုင်ရာမှ ထ၊
လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် တိုင်စီကားနှစ်စီးသည် ကျောင်းရှေ့သို့
ရောက်လာလေတော့၏။

“ကဲ... မိတ်ဆွေအားလုံး အဲဒီကားပေါ်တက်ကြပေတော့” ဟု
ဆိုကာ စနေမောင်မောင်သည် ရှေ့မှထွက်၍ ၎င်း၏မော်တော်ကား
ကြီးပေါ်သို့ တက်၍ သွားလေတော့၏။ ကျန်လူများမှာ မော်တော်
ကားနှစ်စီးပေါ်သို့ လူစုခွဲ၍ တက်ကြလေ၏။ စနေမောင်မောင်၏

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

ကားက ရှေ့မှသွား၍ ကျန်ကားနှစ်စီးက နောက်မှလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်တိုင်ဆပ်က... .

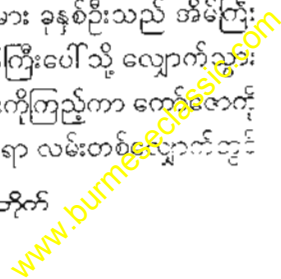
“ဟိဟိ... ကားတွေ အတန်းလိုက်ကြီး မောင်းသွားနေတာ
တရုတ်မင်္ဂလာဆောင်ကျနေတာပဲ။ စနေမောင်မောင်ဆိုတဲ့လူကဖြင့်
အပြောအဆို တယ်လဲတင်တင်စီးစီးရှိပါလား၊ မဟုတ်မှလွဲရော
ဆွေတော်မျိုးတော်ထဲက မှတ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စနေမောင်မောင်၏ကားသည် ရှေ့မှသွား၍ ကန်တော်ကြီး
စောင်းကိုပတ်၏။ ထို့နောက် ကျိုက္ကဆဲလမ်းအတိုင်း ချိုး၍ဝင်ကာ
ကုလားဗလီတစ်ခုနှင့် အင်္ဂလိပ်ဘုရားကျောင်းတစ်ခုကို ကျော်ပြီး
နောက် လွန်စွာကျယ်ဝန်းသော မြဲကြီးတစ်ခုထဲသို့ဝင်လေ၏။ ထိုအခါ
ဂေါ်ရခါးအစောင့်တစ်ဦးက သံပန်းတံခါးကြီးကို လာ၍ဖွင့်ပေးပြီး
လျှင် ဆလံပေးလိုက်သည်ကို အားလုံးက မြင်လိုက်ရလေ၏။ နောက်
ကားနှစ်စီးလည်း စနေမောင်မောင်၏ ကားနောက်မှ ကပ်၍ဝင်ခဲ့
လေ၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်ကားသည် မြဲကြီးအတွင်းရှိ
အိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်၌ ရပ်လေ၏။ ထိုအခါ အင်္ကျီအဖြူ
ဘောင်းဘီအဖြူဝတ်ဆင်ထားသော ကုလားအစောင့်တစ်ဦးသည်
ကားတံခါးကို လာ၍ဖွင့်ပေးပြီးနောက်... .

“ဆလံမာရေးကုန်းဆပ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်
စနေမောင်မောင်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးလျှင်... .

“ဦးပဉ္စင်း ကြွပါဘုရားကြွပါ။ ကျန်တံမိတ်ဆွေကြီးများလည်း
ကြွကြပါခင်ဗျ” ဟု ပြောဆိုကာ ၎င်းကပင် ဦးဆောင်ပြီး ထမင်းစား
ခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ အင်္ဂိုရတ်သမား ခုနစ်ဦးသည် အိမ်ကြီး
တစ်လျှောက် ခင်းထားသော ကော်ဇောနီကြီးပေါ်သို့ လျှောက်သွား
ရသောအခါ ၎င်းတို့စီးထားသော ဖိနပ်များကိုကြည့်ကာ ကော်ဇောကို
အားနာလေတော့၏။ ထမင်းစားခန်းသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက် သူ

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

မတ်တပ်ကြော့ပန်းအိုးနှင့် တွဲလွဲကျနေသော ပန်းညွန့်ပန်းနွယ်များ ကိုလည်းကောင်း၊ မျက်နှက်ကျက်တွင် တပ်ဆင်ထားသော ဖန်ပခိုင်းနှင့် မီးလုံးမီးသီးများကိုလည်းကောင်း ကြည့်ကြ၏။ ထိုသူတို့ အသီးသီး စိတ်၌ "လူနေအိမ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ နန်းတော်များလား" ဟု တွေးထင်ကြကုန်၏။

ထမင်းစားခန်းအတွင်းသို့ရောက်လျှင်မူ ကြီးမားသော စားပွဲကြီးနှင့် လှပခန့်ညားသော ကုလားထိုင်များ အစီအရံချထားသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ ထိုထမင်းစားခန်း၌လည်း ပန်းကန်ခွက်ယောက်များနှင့် ရှုပ်ထွေးခြင်းမရှိဘဲ နံရံ၌ (RA) အာရ်အေခေါ် အင်္ဂလန်ပြည်တော်ဝင် ပန်းချီဆရာများ၏လက်ရာ ပန်းချီကားများ ပြည့်နှက်နေလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် အများသူငှာ၏ ထမင်းစားခန်းကိုသို့မဟုတ်ဘဲ ပန်းချီပြခန်းအတွင်းသို့ ရောက်နေသည့်အလား ခံစားဖွယ်ရာ ရှိနေလေတော့၏။ ထိုအခါ ပန်းချီကားနှင့်လွန်စွာမနီးစပ်သော မြန်မာဆေးဆရာ ဦးသောင်းရွှေက... ဟောဟို ပန်းချီကားက ဆေးတွေ အထူကြီးပဲဗျ။ သင်္ဘောဆေး အတော်ကုန်မယ်ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဦးအုန်းသန်းသည် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။ ထို့ပြင် ၎င်း၏ကိုယ်စား ရှက်လည်းရှက်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် မိမိဘာသာကောင်းသည်ဟု မှတ်ယူ၍ ရှေ့နောက် မဆင်ခြင်ပြောတတ်သော မြန်မာဆေးဆရာ ဦးသောင်းရွှေသည်...။

"ကျုပ်တို့ရွာမှာ ဘုန်းကြီးပျံကျရင်ဆွဲတဲ့ စပ်ဆရာတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဒီထက်လက်ရာကောင်းတယ်။ အနီဆိုရင်လဲ ဒီလိုမိုင်းတိမိုင်းတိုင်းမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဟင်္သာပြဒါးလိုနီနေတာ၊ အဝါဆိုရင်လဲ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ နနွင်းလိုဝါနေတာ၊ သူ့ရေးတဲ့ဆေးက ကောင်းပါဗျာ၊ ကျုပ်လဲ ပိုက်ဆံရှိရင် အဲဒီစပ်ဆရာကိုခေါ်ပြီး ရေးခိုင်းရဦးမယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးစိန်လှသည် သည်းခံ၍မနေနိုင်တော့ဘဲ...။

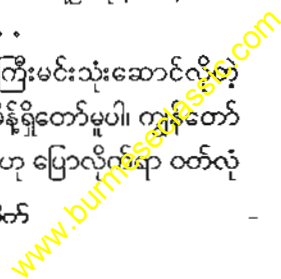
"ဒီမှာဦးသောင်းရွှေရ၊ ဒါအင်္ဂလန်က လက်ရာတွေဗျ၊ နယ်နယ်ရရ လက်ရာတွေမဟုတ်ဘူး" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆေးဆရာ ဦးသောင်းရွှေက...။

"သူတို့လဲ အင်္ဂလန်မှာ ဘုန်းကြီးပျံလောင်တိုက်ရေးတဲ့လူတွေ နေမှာပေါ့ဗျာ၊ ဆေးကတော့ ကျုပ်တို့ရွာက စပ်ဆရာကို မပီတာအမှန်ပဲဗျ၊ ဘယ်မိမလဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်က ဝိဇ္ဇာရှစ်သောင်းစောင့်တဲ့တိုင်းပြည်ကိုးဗျ၊ သူတို့က မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတိုင်းပြည်ဆိုတော့ မြေဆီဩဇာမကောင်းဘူးဗျ၊ ဆေးဆိုတာက မြေနီမြေဝါတွေနဲ့ လုပ်ရတာ၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ သူတို့မြေဆီမြေဝါတွေမှာ ဩဇာဓာတ်မပါတော့ မှုန်တိမှုန်ဝါးဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဆီကလေးက အရောင်မတောက်ဘူးပေါ့" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် စနေမောင်မောင်၏ ဘတ္တလာဟိန္ဒူလူငယ်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် စနေမောင်မောင်အား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ပင်...။

"အမိန့်ရှိပါ" ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ပင်...။

"ဧည့်သည်တစ်ဦးချင်းရဲ့ အကြိုက်ကို မင်းဘာသာ မင်းမေးပြီး ဆောင်ရွက်ပေတော့၊ လောလောဆယ် ငါ့အတွက်တော့ ခရမ်းချဉ်သီးဖျော်ရည်တစ်ခွက် သောက်ချင်တယ်" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘတ္တလာသည် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ သွက်လက်စွာထွက်သွားပြီး စားပွဲထိုးအား ခရမ်းချဉ်သီးဖျော်ရည်ယူခဲ့ရန် မှာကြားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဘတ္တလာသည် ပြန်ဝင်လာပြီးလျှင် ဝတ်လုံတော်ရဦးအုန်းသန်းအား လွန်စွာပီသသော မြန်မာအသံထွက်ဖြင့်...။

"ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ လူကြီးမင်းသုံးဆောင်လို့တဲ့ အဖျော်ယမကာနဲ့ အစားအသောက်ကို အမိန့်ရှိတော်မူပါ၊ ကျန်တော်လူကြီးမင်းအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးပါရစေ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝတ်လုံ

တော်ရ ဦးအုန်းသန်းက အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် အောက်ပါ အဓိပ္ပါယ်အတိုင်း ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်းသင့်တော်တာပဲ လုပ်ခဲ့ပါကွယ်”

ထိုအခါ ဘတ္တလာကလေးသည် ခါးကိုညွတ်၍ အရိုအသေပေး ပြီးနောက် ရာဇဝတ်အုပ်ဟောင်း ဦးစိန်လှအား မေးမြန်းလေ၏။ ဦးစိန်လှလည်း ဝတ်လုံတော်ရကြီးနည်းတူ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘတ္တလာသည် ဦးပဋ္ဌင်းဂုရုဘက်လှည့်၍

“ဆရာတော်ဘုရားလည်း အမိန့်ရှိတော်မူပါ” ဟု လက်အုပ်ချီ၍ လျှောက်ထားလိုက်ရာ ဦးပဋ္ဌင်းဂုရုက . . .

“ငါတို့ရဟန်းဆိုတာ ဝိနည်းရှိသကဲ့။ ဒကာတို့ကပ်လှူချင်တာ ကပ်လှူပါ” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်ရာ ဘတ္တလာကလေးက . . .

“သင့်မြတ်လှပါပြီဘုရား၊ တပည့်တော်အရှင်ဘုရားနှင့် သင့်လျော် တဲ့ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို ပြင်ဆင်ပြီး ကပ်လှူပါမယ်ဘုရား” ဟု လျှောက် ထားလေ၏။ ထို့နောက် မုတ်ဆိတ်ဘိုင်ဆပ်ဘက်လှည့်ကာ . . .

“အမိန့်ရှိပါခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ဘာများဆောင်ရွက်ပေးရမလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ မုတ်ဆိတ်ဘိုင်ဆပ်က . . .

“တွန်ဟိန္ဒူစတန်နီခါနာ၊ ပက္ကားစက်တီဟိုး (မင်းငါ့အတွက် ဟိန္ဒူထမင်းဟင်း လုပ်ပေးနိုင်မလား)” ဟူ၍ ပြောလိုက်ရာ ဘတ္တလာ ကလေးက ခါးကိုညွတ်၍ ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း အမှုအရာ နှင့်ပြလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆရာဦးသောင်းရွှေဘက်သို့ လှည့် ကာ . . .

“ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ လူကြီးမင်းအတွက် အစား အသောက်များ မှာပေးပါရစေ၊ အမိန့်ရှိပါ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးသောင်းရွှေက . . .

“ကုလားမျိုးခြောက်ဆယ်ထဲမှာ မင်းအယဉ်ကျေးဆုံးပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘတ္တလာလေးက . . .

“လူကြီးမင်း သုံးဆောင်လိုတဲ့ အဖျော်ယမကာနဲ့ အစား အသောက်များကို အမိန့်ရှိပါ” ဟု ထပ်မံ၍ ပြောပြန်လေ၏။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မင်းတို့အိမ်မှာ ထမင်းကြမ်းကျန်သေးလား၊ ကျန်ရင်ပဲပြုတ်နဲ့နယ်ခဲ့ကွာ၊ ကြက်သွန်နီဥကြီးနှစ်လုံးလည်း အခွံမခွဲပဲ ထည့်ခဲ့ဟေ့၊ ပြီးတော့ရေဇွေးကြမ်း ကျကျပေါ့ကွာ၊ ဒီအချိန်က တွေ့ ကရာ စားလို့မကောင်းဘူးကွ၊ တေဇောအပန္နက ဖြစ်တတ်တယ်၊ တက်စာရော၊ သက်စာရောနှစ်ပါးလုံးမကောင်းဘူး၊ ဒီအချိန်ဖြစ်ရင် တစ်စွယ်လွန်၊ တစ်စွယ်ပျက် ရောဂါတွေများတယ်” ဟု ဦးသောင်းရွှေ က ပြောလိုက်ရာ ဘတ္တလာလေးက . . .

“ထမင်းကြမ်းမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား၊ ပူပူဇွေးဇွေးချက်ထားတဲ့ ထမင်းနဲ့ပဲပြုတ်ကို ရအောင်စီမံပေးပါမယ် . . .” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးသောင်းရွှေက . . .

“သာဓုကွာ၊ သာဓု . . . သာဓု” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘတ္တလာကလေးသည် စာတတ် ထွန်းတင်ဘက်သို့လှည့်ကာ . . .

“လူကြီးမင်းခင်ဗျား၊ လူကြီးမင်းသုံးဆောင်လိုတဲ့ အာဟာရတို့ကို အမိန့်ရှိပါ” ဟု ပြောလိုက်ရာ စာတတ်ထွန်းတင်က . . .

“လေးပါးသော အာဟာရ အာဟာရ၊ ဝိဘတ် ဝိဉာဏ်ဖြစ်သော တရား၊ တရားအစို့တို့ကို ဖျက်အပ်သော ဝိဉာဏ်အာဟာရ၊ စေတနာ မှ မှု စေတနာအာဟာရ၊ အတွေ့အထိ ဖဿာအာဟာရ၊ အင်း . . . အာဟာရသုံးမျိုးပဲ ရှိပါသေးလား၊ တစ်ပါးက ဘာပါလိမ့်” ဟု ထစ်နေ စဉ်ပင် ဘတ္တလာလေးက . . .

“ကဗလီကာယ အာဟာရပါ လူကြီးမင်း” ဟု ထောက်ပေး လိုက်ရာ စာတတ်ထွန်းတင်က . . .

“အေး . . . ကဗလီကာယ အာဟာရမျိုးထဲက သုံးဆောင်မယ် ကွာ၊ အဲဒီတော့ နို့အရသာငါးမျိုးမှာ ‘ဒီရဲမည်သော နို့စခဲ၊ နို့ကျက်

ကိုယ်၊ ဒီမိမည်သော ဒီနဲ့ခဲကိုချိန်၊ ငှက်မည်သော ရက်သဲရေကြည် ကိုလည်း ငါမလိုဘူး၊ သဗ္ဗမည်သော ထောပတ် ကိုတော့ မပါစေနဲ့၊ အင်း . . . ငါဟာ လေးမျိုးတော့ ပြည့်ပြီး တစ်မျိုးကျန်သေးတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘတ္တလာလေးက . . .

“နဝနိတေမည်တဲ့ ဆီဦးပဲ ကျန်တော့တယ် လူကြီးမင်း” ဟု ပြောလိုက်ရာ . . .

“အေး . . . နို့ကဖြစ်တဲ့ ဆီဦးနဲ့ ကြံသုဇတမျိုး” ဟု စာတတ် ထွန်းတင်က ဆိုလိုက်ရာ . . .

“ကောင်းပါပြီလူကြီးမင်း၊ ဖာလာ၊ ကရဝေး၊ သစ်ကြံပိုးပါခင်ဗျ” ဟု ဘတ္တလာလေးက ပြောလိုက်လေ၏။

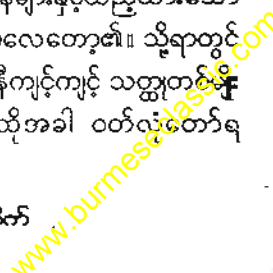
“အဲဒါကို ကုလားပဲပြုတ်ပြီးကြော်ကွာ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းက ကုလားလူမျိုးစားဖို့ ဒီထမင်းချက်ဆိုပါတော့” ဟု ပြောလိုက် ရာ ဘတ္တလာက . . .

“ဒီလိုပြောယင်လဲရပါတယ် လူကြီးမင်း၊ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်မှ ဆင်း သက်လာခြင်း၊ ချက်နည်းပြုတ်နည်းကျမ်းများကို တတ်ခြင်း၊ မြိန်ရှက် ဖွယ်တို့ကို ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်တတ်ခြင်း၊ ချက်ရေးပြုတ်ရေးစီမံရာ၌ သူတစ်ပါးကို မျက်နှာမလွှဲ၊ ကိုယ်တိုင်ကြံပြီး ချက်ပြုတ်စီမံရာမှာ ကြံစည်ဝေဖန်တတ်ခြင်းဆိုတဲ့ ရာဇနိတိလာ စားတော်ကဲအင်္ဂါငါးပါး နဲ့ ညီညွတ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့လို စားတော်ကဲမျိုး ခုခေတ်ကာလမှာ အင်မတန်ရှားနေပါပြီ။ လူကြီးမင်းအလိုရှိတဲ့ ဆီဦး နဲ့ ကြော်တဲ့ ကုလားပဲကြော် ရပါစေမယ့်” ဟုပြောဆိုကာ စာရွက်တွင် ရေးမှတ် ထွက်သွားမည်အပြု၌ စာတတ်ထွန်းတင်က . . .

“ ဒီကောင် ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ အိန္ဒြာစရိယ တစ်အုပ်လုံး အကျက်ခိုင်းရရင် ကောင်းမယ်” ဟုပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင် က . . .

“ရိုဘီယမ် . . . ရွတ်ပြလိုက်စမ်း” ဟုပြောလိုက်ရာ ဘတ္တလာလေး ရိုဘီယမ်သည် အိန္ဒြာစရိယကျမ်းကို ထောင်းထောင်း ကြေအောင် ရွတ်ပြလိုက်ရာ အဂ္ဂိတ်ရတ်ဆရာခုနစ်ဦးသည် စနေမောင်မောင်၏ ဘတ္တလာအား ငေးမောကြည့်ရှုနေကြလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌မှာ ပင် သန်ပြန်စွာဝတ်ဆင်ထားသော စားပွဲထိုးတစ်ဦးသည် စနေမောင် မောင်သောက်ရန် ခရမ်းချဉ်သီးဖျော်ရည်ခွက်ကို လာရောက်ချပေး လေတော့၏။ အဂ္ဂိတ်ဆရာ ခုနစ်ဦးသည် ရိုဘီယမ်ကို ငေးမော ကြည့်ရှုရာမှ စနေမောင်မောင်၏ ခရမ်းချဉ်သီး ဖျော်ရည်ခွက်ဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားကြပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လက်ကုတ်လိုက်ကြလေ တော့၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အကြီးစားမြောင်ဖန်ခွက်သဖွယ် ခတ်လုပ်ထားသော ရွှေခွက်ဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ဆရာဦးသောင်းရွှေအတွက် ပဲပြုတ်နှင့်နယ်ထားသော ထမင်းပန်းကန် သည် ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ သန်ပြန်စွာ ရေဆေးထားသော ကြက်သွန်နီဥနှစ်လုံးကိုလည်း ရွှေပန်းကန်နှင့်ထည့်လာလေ၏။ ထမင်းပန်းကန်မှာလည်း ရွှေအတိ ပြီးနေလေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးသောင်းရွှေက ၎င်း၏အိတ်အတွင်းမှ မှတ်ကျောက်ကိုထုတ်၍ မှတ်ကျောက်တိုက်ကြည့်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးပုဉ္ဇင်ဂုရုက . . .

“ လောင်မီးပါတယ်ဟေ့၊ စားကြည့်မလား” ဟုဆိုကာ ၎င်း၏ သက်န်းရောင် လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ငရဲမီးပုလင်းကို ထုတ်၍ပေးရာ ဆရာဦးသောင်းရွှေသည် ၎င်းမှတ်ကျောက်တိုက်ထားသောနေရာ၌ ငရဲမီးကို တို့ကြည့်ရာ ငရဲမီးမစားကြောင်း တွေ့ရ၍ မျက်လုံးပြူးကြ ကုန်လေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ရွှေပန်းကန်များနှင့်ထည့်ထားသော အစားအသောက်များ အသီးသီးရောက်လာလေတော့၏။ သို့ရာတွင် ရွှေပန်းကန်တို့၏ အနားမှာမူ အနည်းငယ် နီကျင့်ကျင့် သတ္တုတစ်မျိုး ဖြင့် ကွပ်ထားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ ဝတ်လုံတော်ရ ဦးအုန်းသန်းက မဝံ့မရဲလေသဖြင့် . . .

“ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်ရယ်၊ ဟောဒီ ရွှေခွက်တွေရဲ့ နှုတ်ခမ်းသားတွေက ကွတ်ထားတဲ့ သတ္တုက အရောင်တစ်မျိုးပဲနော်” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“မှန်ပါပေတယ် ဝတ်လုံတော်ရမင်း၊ ကျုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘုရင်မဟုတ်၊ ဆွေတော်မျိုးတော်ထဲကလည်းမဟုတ်တော့ ရွှေအစစ် ပန်းကန်တွေ၊ ဇွန်းတွေနဲ့သုံးဖို့ မသင့်လျော်ပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှင်ရယ်ကလပ်ဆိုတာက စွမ်းရည်တစ်မျိုး၊ အဆင့်အတန်းတစ်မျိုးပျ။ ထီးကျိုးစည်ပေါက် ထီးနန်းပျောက်သွားတာနဲ့ ကျုပ်တို့ဘုရင်၊ ကျုပ်တို့ အရှင်ကို ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် အသိအမှတ်မပြုဘဲ နေရာတိုင်း တန်းညှိ လို့မဖြစ်ဘူးပျ။ ကျုပ်အနေနဲ့ တတ်နိုင်လို့လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ရွှေပိနပ် တောင် စီးနိုင်ပါရဲ့ဗျာ” ဟုပြောလိုက်ရာ မှတ်ဆိပ် ဘိုင်ဆပ်က...

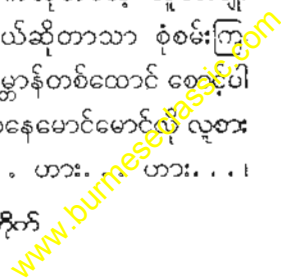
“ဒီ... ခွန္တယားကြီးမှာ ရွှေထည်ပစ္စည်း များများဆိုလို့ ကျုပ် တစ်သက် ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးပါသေးတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ကိုယ့် မျက်စိတောင် မယုံသလိုပါပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်ဖြစ်တဲ့ ရွှေမုန် ရွှေမွှားလေးကို ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က အထင်သေးတာပဲ၊ သေးထိုက်ပါတယ်ဗျ၊ သေးထိုက်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ရွှေဖြစ်ပြီ ဆိုပြီး ဘိုင်ဆပ်ဆိုတဲ့ နာမည်တောင် မြန်မာဆန်ဆန် ပိုင်သလို ပြောင်းပြီး အဂ္ဂိရတ်မှာ ဇမ္ဗူပေါ် လူကျော်လုပ်မယ်လို့ ကြံထားခဲ့တာ၊ လက်နက်ချပါပြီဗျာ၊ လက်နက်ချပါပြီ၊ စနေမောင်မောင်က ဘာရား ဆပ်တောင် ရိုးရိုးဘာရားဆပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟာဘာရားဆပ်ပါ၊ အဲဒီတော့ သတ္တဝါများက အခြားဆပ်လို့ ပြောရအောင် အဂ္ဂိရတ် ဆရာ ကျွန်တော်မျိုးမောင်ဘိုင်ဆပ်က ဦးတင်ကာ ဖူးမြင်လိုက်ပါ တယ်။ ရွှေပစ္စည်းတို့ရဲ့သခင် ပညာဗေဒဆောင်တဲ့ စနေမောင်မောင် ခင်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

ကျုပ်တတ်တဲ့ ရွှေလုပ်နည်းလောက်နဲ့ တိုင်းပြည်ကို မကယ်နိုင် သေးဘူးဗျ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲ သုံးလောက်စွဲလောက် ဖြစ်ပါတယ်

ဗျာ၊ ခုနစ်၊ ရှစ်၊ ကိုးလောက်နဲ့ ရွှေဖြစ်နေတာက အားရဖို့ မကောင်း ပါဘူးလေ၊ အလှူအိမ်မှာ ချက်တဲ့ မိုးဗြဒယ်ကြီးမျိုးတွေနဲ့ ကျိုလောက် တဲ့ ပညာမျိုးလိုချင်တာ၊ ဖြစ်နိုင်ယင် စက်ရုံကြီးတွေထောင်၊ ရွှေတွေ ထုတ်၊ ရွှေတွေကျိုပြီး တစ်တိုင်းပြည်လုံးကို ဝေချင်တာ၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့က ရွှေဖြစ်တယ်ဆိုလို့ ကျုပ်နည်းထက်များ သာမလားလို့ လာကြည့်တာပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဖြစ်တာကလဲ ကြက်ပေါက်တဲ့ ကျင်ငယ်ရည်လောက် ရှိတာကိုး၊ ကဲ... ကဲ သုံးဆောင်ကြပေဦး တော့၊ ပြီးတော့လဲ ခင်ဗျားတို့လဲ နားစွင့်ထားကြ၊ ကျုပ်ပြောသလို မိုးဗြဒယ်နဲ့ ကျိုနိုင်တဲ့ ရွှေပညာမျိုး ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းသန့်သန့် ကြားရတယ်ဆိုလဲ ကျုပ် ရအောင်ယူမယ်၊ ဖရနိဗ္ဗိတ ဝဿဝတီမှာ ရှိတယ်ဆိုယင်လဲ အဲဒီအထိ ကျုပ်တက်ပြီး လိုက်မယ်၊ ကျုပ်တို့လူမျိုး ချမ်းသာဖို့ အဲဒီပညာမျိုး ရှိပါတယ်ဆိုယင် ကျုပ်ရဲ့ မျက်လုံးနှစ်ဘက် ကို အဖိုးအခအဖြစ် ပေးရမယ်ဆိုတောင် ကျုပ်ရဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ကော်ထုတ်ပြီးပေးလိုက်မယ်၊ လူမျိုး ချမ်းသာပါစေ” ဟုပြောလိုက်ရာ စာတတ်ထွန်းတင်က...

“အခုခင်ဗျားပြောတာဟာ ရိုးရိုးသာမန်လူ ပြောတဲ့စကားမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဆုကြီးပန်ရဲ့ စကားမျိုးဖြစ်နေတယ်၊ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြောပါဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က သောက်လက်စ ခရမ်းချဉ်သီးခွက်ကို အောက်သို့ပြန်ချရင်း...

“ဒီမှာမိတ်ဆွေကြီး ဦးထွန်းတင်၊ ကျုပ်နာမည် စနေ မောင် မောင်ဗျ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားကို နောက်ဆုတ်မယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီပညာမျိုး ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာသာ စုံစမ်းကြ တကယ်ရှိတယ်ဆိုရင် ကျုပ် ယူပေးမယ်၊ ဂုဏ်တစ်ထောင် စေတနာပါ စေ၊ ကျုပ်ရအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးမယ်၊ စနေမောင်မောင်လို့ လူစား မျိုး ခင်ဗျားမတွေ့ဖူးသေးဘူးကိုး၊ ဟား... ဟား... ဟား...”

သာမန်လူတို့ မကြုံပုံ မစည်ပုံတာကိုမှ ကြုံစည်တတ်တဲ့ စနေမောင်
မောင်ငယ်၊ ဒီလောကမှာ မောင်မောင်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။
ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ စနေမောင်မောင် မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်
ရာ အင်္ဂိုရတ်ဆရာတို့သည် ဆက်လက်၍ စောဒက မတက်ပုံတော့ဘဲ
၎င်းတို့၏ တစ်ဘက်တွင် တစ်ခါမျှပင် အိပ်မက်မမက်ဖူးခဲ့သော
ရွှေပန်းကန်၊ ရွှေခွက်များနှင့် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကာ စားသောက်
ကြရလေတော့သတည်း။

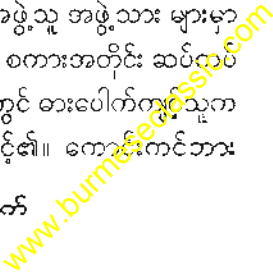

နှင်းပွင့်ကလေး မီးလုံပြီ

တစ်နေ့သ၌ ရွှင်ရယ်အမည်ရှိ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကြီးတစ်ဖွဲ့သည်
ပြည်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ဆက်ကပ်ပြရန်အတွက် ကွက်လပ်ကြီး
တစ်ခုတွင် နေရာယူကာ ရွက်ဖျင်ရုံကြီး ထိုးလေ၏။ ထိုသို့ ရွက်ဖျင်ထိုး
နေစဉ် အချိန်အတွင်း၌လည်း ဆပ်ကပ်ထဲတွင် ပါဝင်သော ဆင်များ၊
မြင်းများ၊ နွားနောက်များ၊ တစ်ဘီးစီးစက်ဘီးများ၊ ဖင်ထိုင်ခုံ ဝါး
တစ်ရိုက်ကျော်ကျော်မြင့်သည့် ထူးဆန်းသော စက်ဘီးများဖြင့်
တစ်မြို့လုံးသို့ ကြော်ငြာလှည့်လေတော့၏။

ရွှယ်ရယ် ဆပ်ကပ်ဆိုလျှင် ကလေးရော လူကြီးပါ နှစ်သက်ကြ
သည်ဖြစ်ရာ မြို့သူ မြို့သားများသည် 'ရွှယ်ရယ်ဆပ်ကပ်ကို ကြည့်ရ
ပြန်ပြီဟဲ့' ဟု ဝမ်းမြောက်လျက် ရှိကြကုန်၏။ ကြော်ငြာလှည့်သောအဖွဲ့
ဈေးအနီးသို့ရောက်သောအခါ၌မူ သီလရှင်ဆရာလေးတစ်ဦးက . . .

“လူကတဲ့အငြိမ့်တော့ ကြည့်ဘူးပါရဲ့၊ ဆတ်သတ္တဝါကတာတော့
တစ်ခါမျှ မကြည့်ဖူးဘူး၊ ဒီတစ်ခါ ကြည့်ရမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ
အနီးအပါးရှိ လူများက 'ဝါး' ကနဲ ရယ်မောကြလေ၏။ ရွှယ်ရယ်
ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကြီးသည် တစ်မြို့လုံး ကြော်ငြာလှည့်သကဲ့သို့လက်ကမ်း
ကြော်ငြာများလည်း ပေးလေ၏။ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့သူ အဖွဲ့သား များမှာ
လည်း “ပွဲမခင်ခင် အမြင်ကကျင်းပ” ဆိုသော စကားအတိုင်း ဆပ်ကပ်
ရုံကြီးအတွင်း၌ နေ့ခင်းနေ့လည် အချိန်များတွင် ဓားပေါက်ကျင့်သူက
ကျင့်၏။ ကြိုးတန်းလျှောက်ကျင့်သူက ကျင့်၏။ ကောင်းကင်ဘား

လွဲသူက လွဲ၏။ 'တစ်ရွမ်းရွမ်းနှင့်' တိရစ္ဆာန်များကို ခိုင်းသူကခိုင်း၏။
 ထိုသို့ ပြုလုပ်နေသည်ကို ရွှင်ရယ်ဆပ်ကပ်ပိုင်ရှင် ဦးမာဒင်
 ဆိုသည့် အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် လူကြီးသည် အံစာတုံးပုံ
 သဏ္ဍာန်လေးထောင့်စပ်စပ် သေတ္တာလေးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ကြည့်ရှု
 နေလေ၏။ ၎င်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ခြင်္သေ့ကို ကြာပွတ်ဖြင့် ရိုက်၍
 လေ့ကျင့်နေသော ရိုးမားဆိုသည့် အင်္ဂလိပ်အင်ဒီယန်းခေါ် ကပြား
 မလေးတစ်ဦးရှိနေလေ၏။ ထိုကပြားမလေး ရိုးမားသည် ကိုယ်လုံး
 ကိုယ်ထည်ကျောရှင်း၏။ အသားအနည်းငယ်ညို၏။ မျက်လုံးမျက်ဖန်
 လှ၏။ သွားလာလှုပ်ရှားပုံ ဘိုဆန်၏။

သူသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်
 များကို ကိုင်တွယ်လေ့ကျင့်ရာ၌ အထူးနာမည်ရသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
 ထိုအချိန်က ဆပ်ကပ်လောကတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို အကြောင်းပြု
 ၍ အမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်နေသည်ကိုတွေ့လျှင် ထိုသူအား
 "ဝိုင်းလ်ဘီ(စ်)ဖော်ရိုးမား" ရိုးမားနဲ့တွေ့လျှင် ငြိမ်သွားတတ်တဲ့ တော
 ရိုင်းတိရစ္ဆာန်မျိုးပါကွာ ဟူသောစကားကို သုံးနှုန်းကြသည်။

ထို့ကြောင့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်ဆိုသည်မှာ ဆပ်ကပ်မယ်လေး
 ရိုးမား၏ ကစားဖော် ကစားဖက်မျှသာ သဘောသက်ရောက်လေ၏။
 ဆက်ကပ်ပိုင်ရှင် ဦးမာဒင်သည် လေ့ကျင့်နေသော သူ၏လူများကို
 ကြည့်ပြီးလျှင် ရိုးမားဘက်သို့လှည့်ကာ . . .

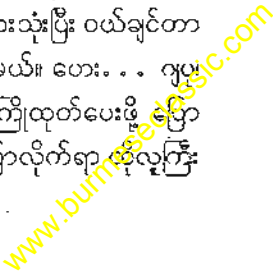
"ရိုးမား၊ ဒီမြို့မှာ ခြင်္သေ့မယ် ရိုးမားဆိုတဲ့ နာမည်တွင်အောင်
 ပြုရမယ်နော်၊ အသေအချာလေ့ကျင့်ထားပါ" ဟု လှမ်း၍ပြောလိုက်
 ရာ ရိုးမားက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော
 စကားကို ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

"အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်" ဟုဆို၍ သူ၏
 ခြင်္သေ့ကြီးဘက်သို့လှည့်ကာ . . .

"အိုးပင်း" ဟု အော်လိုက်လေ၏။ ခြင်္သေ့ကြီးသည် ကြောက်မက်
 ဖွယ်ရာ ဟိန်း၍ သူ၏ ကြီးမားသော ပါးစပ်ကြီးကို ဟလိုက်လေ၏။
 ထိုအခါ ရိုးမားသည် ပြေးသွားပြီးလျှင် သူ၏ခေါင်းကို ခြင်္သေ့၏ပါးစပ်
 တွင်းသို့ သွင်းလိုက်လေ၏။ ခြင်္သေ့ကြီးမှာ ပါးစပ်ဟမြဲ ဟထားရ
 လေ၏။ ထိုသို့ခေါင်းသွင်းပြီး အချိန်ကြာမှ ပြန်၍ ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင်
 ရိုးမားက "ရှုပ်" ဟု အော်လိုက်မှ ခြင်္သေ့ကြီးသည် သူ၏ပါးစပ်ကို 'ဝွပ်'
 ကနဲ ပိတ်ချလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အနီးအနားတွင် လေ့ကျင့်နေသော
 လေ့ကျင့်ဖော်လေ့ကျင့်ဖက် ဆပ်ကပ်သမားများသည် လက်ခုပ်တီး၍
 ဩဘာပေးကြလေ၏။ ဆပ်ကပ်ပိုင်ရှင် ဦးမာဒင်ကြီး ကိုယ်တိုင်ပင်
 လက်ခုပ်တီးရလေ၏။ ဤပြုကွက်မှာ ကြည့်ရသောသူများအဖို့
 သာမက ဆပ်ကပ်အဖွဲ့သားများအတွက်ပါ အသံတုန် အူတုန်ပြုကွက်
 မျိုးဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တောတိရစ္ဆာန်ဆိုသည်မှာ
 မည်မျှပင် ယဉ်ကျေးအောင် သင်ထားစေဦးတော့ စိတ်ချရသော
 အရာမဟုတ်၊ အကယ်၍ ခြင်္သေ့ကြီး စိတ်ပြောင်းပြီး ဟထားသော
 ပါးစပ်ကိုပိတ်၍ မိမိအာခံတွင်းသို့ ရောက်နေသော လူ၏ခေါင်းကို
 တကျွတ်ကျွတ်ဝါးချလိုက်ပါက မည်သို့ကယ်တင်နိုင်ပါမည်နည်း။
 တောတိရစ္ဆာန်တို့၏ မရေရာ မသေချာသောသဘောကို ထိုတိရစ္ဆာန်
 တို့ကို ကိုင်တွယ်နေသည့် ဆပ်ကပ်သမားများသာ သဘောပေါက်ကြ
 လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဆပ်ကပ်ဆရာ ဦးမာဒင်က . . .

"ငါ့လူတွေ လေ့ကျင့်ကြတာ အားရကျေနပ်ဖို့ကောင်းတယ်၊
 အဲဒါကြောင့် နက်ဖြန်ပွဲမစခင်မှာ သုံးချင်တာလေးသုံးပြီး ဝယ်ချင်တာ
 လေးတွေ ဝယ်နိုင်ဖို့ ပိုက်ဆံကြိုထုတ်ပေးထားရမယ်။ ပေး . . . ဂျပ
 မန်နေဂျာသွားခေါ်စမ်း၊ အားလုံးကို ညကြေးကြိုထုတ်ပေးဖို့ ပြော
 လိုက်။ ထုတ်ပေးဆို အခုထုတ်ပေးလိုက်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုလူကြီး

၏ မလှမ်းမကမ်းတွင် တောလုံးသုံးလုံးကို မြောက်၍ လေ့ကျင့်နေသော ဂျပန်သည် . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . ဒယ်ဒီကြီး”ဟု အော်ပြော၍ ပြေးထွက်သွားလေ၏။ များမကြာမီ၌ပင် ဆပ်ကပ်မန်နေဂျာ ရောဘတ်ဆိုသူ ရောက်လာလေ၏။ ထို့နောက် ရောဘတ်သည် ဆပ်ကပ်သမားများကို ခေါ်ကာ ငွေစာရင်းစာအုပ်တွင် လက်မှတ်ထိုးစေ၍ အသုံးငွေများကို ကြိုတင်ထုတ်ပေးလေ၏။ ဆပ်ကပ်သမားများလည်း ကြိုတင် အသုံးစရိတ်များ ရကြ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြ လေတော့၏။ ခြင်္သေ့မယ် ကပြားမလေး ရိုးမားမှာလည်း ၎င်းအတွက် ကြိုတင်ရရှိသော ငွေဆယ်ခုနစ်ကျပ်ကို ကိုင်တွယ်ကာ ခြင်္သေ့ကြီးကို လှောင်ချိုင်၌သွင်း၍ ထွက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ငွေများကိုကိုင်ကာ

“အောက်ခံပိုးဘောင်းဘီတစ်ထည်ဝယ်ရမယ်၊ မျက်နှာချေဝယ်ရမယ်၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ဝယ်ရမယ်၊ ကြည့်တဲ့မှန်ကလေးလည်း ကွဲသွားပြီ အသစ်တစ်ချပ်ဝယ်ရဦးမယ်”ဟုစိတ်ကူးရင်း သူ၏ ပိုက်ဆံဆယ်ခုနစ်ကျပ်ကို တစ်ချပ်ခြင်း ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဟောဒါက နှစ်ကျပ်”ဟုဆိုကာ ကျပ်တန်ကလေးနှစ်ရွက်ကို ဖယ်လိုက်လေ၏။

“ဟောဒါက ငါးကျပ်”ဟုဆိုကာ ငါးကျပ်တန်ကလေးကို ဖယ်လိုက်ပြီးလျှင် . .

“ဟောဒါက ဆယ်တန်”ဟုဆိုကာ ဆယ်တန်ကလေးကို ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ရိုးမား၏မျက်လုံးများသည် ပြူးသွား၏။ အရောင်လည်း ‘တဖျပ်ဖျပ်’ လက်သွား၏။ မျက်ခုံးနှစ်ခုလည်း အလယ်သို့ စုသွား၏။ မျက်မှောင်ချိုသွား၏။ အသက်ရှူလည်း မြန်လာ၏။ ထို့နောက် ဆယ်တန်ကလေးကို သေချာစွာထပ်၍ ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ထိုငွေဆယ်တန်ကလေးပေါ်တွင် အောက်ပါအဓိပ္ပါယ်ရသော ကဗျာလေး

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

တစ်ပုဒ်ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ရိုးမားသည် ထိုကဗျာလေးကို တိုးတိုးညှင်းညှင်းကလေး ဆိုလိုက်လေ၏။

ဆောင်းရာသီရောက်ပြီ
အိမ်ခေါင်မိုးတွေပေါ်မှာ နင်းခဲဖြူဖြူပွေးပွေးကြီးတွေရှိနေပြီ
အားလုံးမီးလုံနေကြပြီ
သင်ရော ဘာဖြစ်လို့မီးမလုံတာလဲ နင်းခဲကလေးရယ်။

ရိုးမားသည် ထိုကဗျာလေးကို ဖတ်ပြီးနောက် သူ၏သေတ္တာလေးကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။ သေတ္တာအောက်ဆုံးတွင် စက္ကူအိတ်အညိုနှင့်ထည့်၍ဝှက်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို နှိုက်ယူလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ထိုသေနတ်ကို လက်ကိုင်အိတ်တွင် ထည့်လိုက်ကာ အဝတ်အစားလဲလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် သူ၏ခြင်္သေ့ကြီးအနီးဆီသို့ ခက်သွက်သွက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ခြင်္သေ့ကြီးအား . . .

“သွားတော့မယ်ခြင်္သေ့ကြီးရေ၊ ရိုးမားသွားတော့မယ်၊ ရိုးမားသွားဖို့ အချက်ပေးစာ ရောက်လာပြီ၊ နောက်တော့လည် တစ်လှည့်တစ်ကွေ့ ကြုံချင်ကြုံရမှာပေါ့လေ”ဟုနှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ရိုးမားသည် ဆပ်ကပ်ရုံကြီးအတွင်းမှ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ရွှင်ရယ်ဆပ်ကပ်အဖွဲ့ကြီးတွင် လွန်စွာ လူကြိုက်များသော ခြင်္သေ့မယ်ကလေး ရိုးမားသည် ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားလေတော့သတည်း။

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

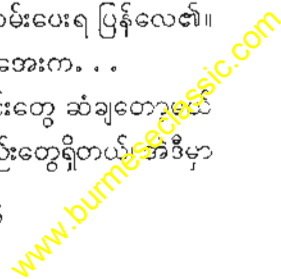
ခါးကုန်းကြီး

တစ်နေ့သ၌ မြို့ကြီးတစ်မြို့ရှိ လွန်စွာကြီးမားသော ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ရဟန်းခံရှင်ပြုအလှူကြီးတစ်ခု ကျင်းပနေလေ၏။ မောင်ရင်လောင်းများကို ဆံချချိန်ရောက်သဖြင့် ကျောင်းရှိ ဦးပဉ္စင်းများက သင်ဓုန်းခားတစ်လက်စီကိုင်ကာ ဆံချပေးရန် စီစဉ်နေလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် မောင်ရင်လောင်း၏မိဘများသည် ဆံခဲရန်အတွက် ပိတ်ဖြူကိုယ်စီဖြင့် အသီးသီးရောက်ရှိနေကြလေ၏။

ဪသမားများလည်း 'ပလုတ်တုတ်ပြုန်း' အသံများ ဆူညံစေလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ထိုကျောင်းရှိ ဆရာတော်ကြီးမှအပ ဦးပဉ္စင်း၊ ကိုရင်၊ ကျောင်းစောင့် ကပ္ပိယခါးကုန်းကြီးပါမကျန် အလုပ်ရှုပ်နေကြရလေ၏။ ပရိသတ်မှာလည်း လွန်စွာကျယ်ဝန်းသော ကျောင်းဝင်းကြီးအတွင်း ပြည့်လျှံနေလေ၏။

ထိုကျောင်းတွင်ရှိသော ကျောင်းစောင့် ခါးကုန်းကြီးအား ဟိုလူကခိုင်းလိုက်၊ သည်လူက ခိုင်းလိုက်နှင့် ခါးကုန်းကြီးသည် အားရသည်မရှိဘဲ အလုပ်ရှုပ်နေရှာလေ၏။ ခါးကုန်းကြီးသည် ပန်းကန်ဆေးသောနေရာ၌ ရေမရှိဟု ဆိုသဖြင့် ရေထမ်းပေးရ ပြန်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် အလှူရှင် စက်သူဌေး ဦးဘအေးက...

“ကျောင်းစောင့်ကြီး၊ ဟိုမှာ ကိုရင်လောင်းတွေ ဆံချတော့သိသိ ဆံခဲဖို့ ဆရာတော်အခန်းဘေးမှာ ကျုပ်တို့ပစ္စည်းတွေရှိတယ် အဲဒီမှာ

မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ထည် သွားယူပေးစမ်းပါ။ တန်းပေါ်မှာ လှန်းထားတာကို မယူခဲ့နဲ့၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသစ်တစ်ထည်ရှိတယ်၊ စက္ကူအိတ်အညိုကလေးနဲ့ ထည့်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားတယ်”ဟု ဆိုသဖြင့် ခါးကုန်းကြီးသည်... .

“ဟုတ်ကဲ့သူဌေးမင်း၊ ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ”ဟုဆိုကာ ခါးကြီးကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းဖြင့် ကျောင်းဆီသို့ သွားကာ လွန်စွာ ရှည်လျားသော လှေကားကြီးမှ ကျောင်းပေါ်သို့ တက်သွားလေတော့၏။ ထို့နောက် ဆရာတော် အခန်းနှင့်ကပ်လျက် အခန်းဆီသို့ ဝင်သွားရာ စားပွဲပေါ်တွင် စက္ကူအညိုအိတ်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ ခါးကုန်းကြီးလည်း ထိုစက္ကူအိတ်ကို ကောက်ယူ၍ အတွင်းမှ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို နှိုက်ယူ၍ ဖြန့်ကြည့်လိုက်လျှင်... .

“ဟိုက်”ဟု ယောင်၍ အော်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ခါးကုန်းကြီး၏အသက်ရှူသံသည် ပြင်း၍လာလေ၏။ ခါးကုန်းကြီးသည် ထိုမျက်နှာသုတ်ပဝါကို စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်၍ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်လေ၏။ မျက်နှာသုတ်ပဝါမှာ အနီရောင်ဖြစ်၏။ “ရိုးကုမ္မဏီ”နှင့် “ဝိုက်ဒေဝေ”တိုက်တို့၌သာ ရနိုင်သော အကောင်းစား တိုက်ထွက် မျက်နှာသုတ်ပဝါမျိုးဖြစ်၏။ မျက်နှာသုတ်ပဝါပေါ်တွင် ရောင်စုံချည်ဖြင့် “ဂျီကာ” ရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ဖော်ထား၏။ ထို“ဂျီကာ” ရုပ်ကလေးအောက်တွင် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော အင်္ဂလိပ်ကဗျာကလေးတစ်ပုဒ် ပါလေ၏။

အို... အသင်
လူတွေအားလုံး ခါးကုန်းကြပြီ
သင်က ဘာဖြစ်လို့ ယခုထက်တိုင် ခါးမကုန်းသေးတာလဲ
ဤကမ္ဘာကြီးကား ခါးကုန်းတို့၏ကမ္ဘာမဟုတ်ပါလား

ခါးကုန်းကြီးသည် ထိုစာကိုကြည့်ပြီးနောက် ပြုံးလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် အနီးရှိ လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲယူကာ ထိုမျက်နှာသုတ်ပဝါကို ကောက်၍ ထည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးလျှင် ၎င်းနေထိုင်ရာ ဆွမ်းစားကျောင်းနံဘေးရှိ မှောင်မည်းသော အခန်းကျဉ်းကလေးဆီသို့ သွား၍ ပျဉ်နှစ်ချပ်ကို လက်ဖြင့် ဆွဲ၍ ခွာလိုက်ရာ ပျဉ်အောက်တွင်ကပ်၍ ဆွဲထားသော သားရေဓားအိမ်နှင့် ထည့်ထားသည့် ဂေါ်ရခါးလူမျိုးတို့ ကိုင်ဆောင်လေ့ရှိသော ကွတ်ကရီး ခေါ် ဓားကောက်ကြီးတစ်လက် ထွက်လာလေ၏။

ခါးကုန်းကြီးသည် ထိုဓားကောက်ကြီးကို သူ၏ အိမ်အတွင်းသို့ ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် အခန်းအတွင်းမှထွက်ကာ ကျောင်း၏ နောက်ဘက်အုတ်နံရံကို ကျော်တက်၍ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ထိုဘုန်းကြီးကျောင်းကြီး၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျောင်းစောင့်ကြီးအဖြစ် နေထိုင်လာခဲ့သော ခါးကုန်းကြီးသည် စက်သူဌေးဦးဘအေး၏ ထူးဆန်းသော မျက်နှာသုတ်ပဝါကလေးနှင့်အတူ အပြီးအပိုင် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

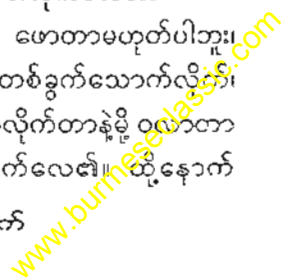
ကိုးမီးရိုက်သော အဝေးပြေးကားသမားတစ်ဦး

တစ်နေ့သ၌ အဝေးပြေး ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စီးသည် ရန်ကုန် အဝင် လေးထောင့်ကန်ဟူသော ကျေးရွာ၌ လွန်စွာညစ်ပတ်သော ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်လိုက်လေ၏။ ထိုကားကြီးရပ်လိုက်သည် နှင့် မျက်စိလွန်စွာ မှေးသော ထမင်းဆိုင်ဆိုင်ရှင် ယောက်ျားသည် ဆိုင်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာပြီးလျှင်

“ ဪ... မိတ်ဆွေကြီးပါလား၊ ဒီဘက်ကို မရောက်တာ ကြာပြီနော်၊ အတော်ပဲဗျာ၊ ဒီနေ့မှ ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့ ဝက်ဝမ်းတွင်း သားကို သရက်သီးသနပ်နဲ့ ချက်ထားတာပဲ ရတော့တယ်၊ ဟဲ့... ဟဲ့၊ ပြီးတော့ စားကောင်းသောက်ကောင်း ယမကာလဲ ရပါတယ်ဗျ၊ တစ်နေ့ကအထိတော့ ယစ်မျိုးတွေနဲ့ ဒါးပိန်ဂါတ်က ပုလိပ်ကိုရွှေလှ တို့ဒုက္ခပေးလို့ အဲဒါတွေ ဆိုင်ပေါ်မတင်ဝံ့ဘူး” ဟုပြောလိုက်စဉ်မှာ ပင် အဝေးပြေး ကားဒရိုင်ဘာလည်း စစ်လွယ်အိတ်ဟောင်း တစ်လုံး ကို လွယ်၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။

“ ကိုစံထူးရယ်၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ အရင်နဲ့မတူပါလား၊ မျက်နှာလဲ ဖောသွပ်သွပ်နဲ့၊ နေမှကောင်းရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ နေကောင်းပါတယ် မိတ်ဆွေကြီးရဲ့၊ ဖောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ “နေ့တိုင်း ထမင်းစားခါနီး အရက်ကလေးတစ်ခွက်သောက်လို့တင်၊ ထမင်းလေးစားလိုက်၊ နေ့လယ်နေ့ခင်း အိပ်လိုက်တာနဲ့မို့ ဝလာတာ ပါ” ဟု ပြန်၍ ကိုစံထူးဆိုသူက ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်

အဝေးပြေးကားဆရာသည် ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။ ဆိုင်ရှင်ကိုစံထူးဆိုသူလည်း ၎င်းနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေ၏။ ထိုအခါ ကားသမားက...

“ ကိုစံထူး၊ ဟိုနောက်ဘက်ရုံကြီးထဲမှာ ဝိုင်းရိုတယ်မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုစံထူးက...

“ ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ရှိတာပေါ့။ အလွန်ကောင်းတဲ့ဝိုင်းပေါ့။ ပဲခူးက ခိုင်တစ်ယောက် ကီးဒီခိုင်ကိုင်နေလေရဲ့” ဟု ပြောသဖြင့် ကားဆရာလည်း ဆိုင်၏ နောက်ဖေးတွင်ရှိသော ရုံကြီးဆီသို့ သွားလေ၏။ ထိုရုံကြီး၌ ကား အရက်ရ၏။ အရက်အပြင် အခြားပစ္စည်းများလည်းရ၏။ ထို့နောက် ဖဲဝိုင်းလည်း ရှိလေ၏။ ကားဆရာရောက်သွားလျှင် ဝိုင်းထဲမှ ရှုံးနေသူတစ်ဦးက...

“ဝင်မလားမိတ်ဆွေ” ဟု မေးလိုက်ရာ ကားဆရာက...

“ထိုးသားအဖြစ်တော့ မဝင်ချင်ဘူးဗျာ၊ ခိုင်ကိုင်ရယင်တော့ ဝင်မယ်” ဟု ပြန်၍ ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ ပဲခူးမှ ခိုင်က...

“ ပိုက်ဆံပြန်ရင်တော့ ခိုင်ကိုင်ရမှာပေါ့ဗျာ” ဟုဆိုသဖြင့် ကား ဆရာသည် သူ၏ လွယ်အိတ်တွင်းမှ ငွေစက္ကူများကို ထုတ်ယူ၍ ပြလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကားဆရာအား ခိုင်ကိုင်ခွင့်ပေးလိုက် လေ၏။ ကားဆရာလည်း ပိုက်ဆံများကို ဖျာပေါ်တွင် ပုံလိုက်ပြီးလျှင် ပိတ်တံဆိပ်ဖဲကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကုလားဖန်ထိုးလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ကုလားဖန်ထိုးပြီးနောက် ဖဲတစ်ချပ်စီဝေလိုက်ကာ...

“ ကဲ... ကဲ၊ အပယ်မရှိဘူး၊ ထိုးနိုင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုးသားများသည် ဖဲချပ်လေးကို ကောက်ယူ၍ ကြည့်ပြီးလျှင် ပိုက်ဆံများကို ထိုးကြလေ၏။ ထို့နောက် ကားဆရာသည် ကျန်သော ဖဲနှစ်ချပ်စီကို ဆက်၍ ဝေလေ၏။ ထိုအခါ ထိုးသားများက...

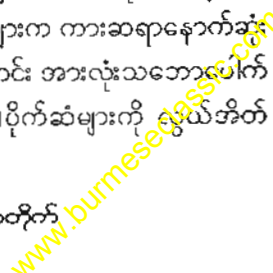
“ တစ်ပေါက်... ”

“ ဘူဟ... ”

“ ဟာ... ဒီမှာလဲ ပိတ်နေတာပဲ... ”

“ဟာဗျာ အံ့ရော၊ သုံးအိမ်ကဘူကျပြီး တစ်အိမ်က တစ်ပေါက်ပဲ ရတယ်” ဟု ဆိုကာ ဖဲချပ်များကိုလှန်ပြကြလေ၏။ ခိုင်လုပ်သော ကား ဆရာသည် “နှစ်ပေါက်” ရလျှင်ပင် တစ်ဝိုင်းလုံးကို သိမ်းယူနိုင် လေ ၏။ ကားဆရာသည် ဖဲတစ်ချပ်ကိုလှန်လိုက်ရာ ကင်းဖဲတစ်ချပ် ဖြစ်နေ၏။ ထို့နောက်အခြားသောဖဲတစ်ချပ်ကို လှန်လိုက်ပြန်ရာ ကွင်းဖဲတစ်ချပ်ဖြစ်နေပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင်ကားဆရာက ဖဲတစ်ချပ် ကို မလှန်တော့ဘဲ ၎င်းဘက်သို့ယူ၍ ဆက်ကနဲကြည့်လိုက် ပြီးလျှင် မျက်နှာပြောင်းသွားလေတော့၏။ ထို့နောက်မျက်မှောင် ကြတ်သွား လေ၏။ ထိုးသားများသည် နားမလည်နိုင်အောင်ရှိနေ၏။ အကယ် ၍ ဆယ်ဖဲဖြစ်သွားဦး၊ တစ်အိမ်သာလျော်စရာလို၏။ အကယ်၍ တစ်ဖဲဖြစ်လျှင်လည်း ကျန်သုံးအိမ်ကိုစားရပေမည်။ တစ်ကျသော အိမ်နှင့်တိုက်ပေမည်။ ပူစရာမလို၊ အနိုင်ရပေမည်။ တစ်ထက်ကြီး သောဖဲချက်ကိုရပါက ပြောစရာမလိုတော့။ တစ်ဝိုင်း လုံးကိုသိမ်းရန် သာရှိတော့၏။ ဤသို့ဖြစ်ပါလျက် ကားဆရာသည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှမျက်နှာပျက်သွားရသနည်း။ သူသည်မည်သည့် ဖဲကိုရသွား သနည်းဟူသည်ကို ဝိုင်း၍ စဉ်းစား ကြကုန်၏။ ထိုအခါကားဆရာ သည်...

“တော်ပြီဗျာ” ဟု ဆိုကာ တစ်ကျသောအိမ်ကိုအလျော်ပေး လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့်ကျန်သောအိမ်များက ကားဆရာနောက်ဆုံး ယူကြည့်လိုက်သောဖဲမှာ ဆယ်ဖဲဖြစ်ကြောင်း အားလုံးသဘောပေါက် သွားကြလေ၏။ ကားဆရာသည် သူ၏ပိုက်ဆံများကို လွယ်အိတ် အတွင်းသို့ ပြန်ထည့်၍...

“ကျုပ် သွားတော့မယ်” ဟုဆိုကာ ထ လေတော့၏။ သို့ရာတွင် သူ့ရထားသော ဖဲချပ်ကလေးကို မပြတ် အိတ်တွင်းသို့ ထည့်လေ၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သောသူက . . .

“အဲဒီဖဲကို ပြစမ်းပါဦးဗျ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

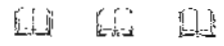
“ပြဖို့လိုသေးလားဗျာ၊ ဘူကျတဲ့အပြင် ဘာများဖြစ်နိုင်ဦးမတုံး၊ အဲဒီတော့ဆယ်ဖဲပေါ့ဗျာ” ဟု ကားဆရာကပြောလိုက်ရာ . . .

“ဆယ်ဖဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ဖဲထုံးစံက အဲဒီဖဲကို ပြရမယ်” ဟု ထိုးသားတစ်ယောက်က ဝင်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကားဆရာက . . .

“ပြဆိုလဲ ပြရမှာပေါ့ဗျာ” ဟု ဆိုကာ ကားဆရာသည် စစ်လွယ်အိတ်ကို ဇတ်ကနဲလွယ်လိုက်ပြီး သူ၏လက်တွင်းရှိ ဖဲချပ်ကလေးကို ပစ်ချလိုက်ရာ ဖဲချပ်ကလေးသည် နှစ်ပတ်သုံးပတ်လည်၍ ဝိုင်းအလယ်သို့ ကျသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဖဲသမားများသည် တစ်ပြိုင်နက်တည်းဝိုင်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ‘ဟာ’ ဟု အော်လိုက်ကြလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ကားဆရာသည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်၏။ မကြာမီ၌ ကားစက်နိုးသွားသံ ကြားရလေ၏။ ထိုအချိန်၌ဖဲသမားများသည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောဆိုနေကြလေ၏။ ထိုဖဲချပ်ကလေး၌ကား ဖဲပွင့်ဟူ၍လည်းမပါ။ ဂျက်၊ ကွင်း၊ ကင်းစသော ကုလားရုပ်ကလေးများလည်းမပါ။ အဖြူရောင်ပေါ်တွင် အနက်နှင့်ရိုက်ထားသော မှန်အိမ်တစ်လုံးနှင့် ထောင်ဧရာ တစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ရသေ့တစ်ဦး၏ ပုံသာလျှင် ပါလေတော့၏။ ဖဲသမားတစ်ဦးက . . .

“ဖဲထုပ်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရသေ့ကပါနေရတာတုံး၊ ဒီတော့ ဒါဟာ ဘူလို့လဲ ပြောလို့မရဘူး၊ ကိုးလို့လဲပြောမရဘူး၊ ဒီတော့ ဒါဟာ ကုလားနှစ်ကောင်နဲ့ ရသေ့တစ်ပါးပဲဖြစ်ရမယ်” ဟု ပြောလိုက်စဉ်၌

ပင် ဆိုင်ရှေ့မှ ဣခနဲ ကားမောင်းထွက်သွားသံကို ကြားလိုက်ကြရလေတော့သတည်း။

တစ်ခါက စနေမောင်မောင်ဆိုသော လူထူးလူဆန်းကြီးတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

သူသည်ခမ်းနားစွာ နေထိုင်တတ်၏။

ထို့အတူ ဖြစ်သလိုလဲ နေထိုင်တတ်၏။

သူသည်လွန်စွာရက်စက်၏။

ထို့အတူ လွန်စွာသနားကြင်နာတတ်၏။

သူသည် သာမန်လူတို့ မကြုံဝံ့ မစည်ဝံ့သော အရာတို့ကို အစဉ်သဖြင့်ကြုံစည်တတ်၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏အဖြစ်အပျက်များသည် ကြက်သီးမွေးညင်းထ ဖွယ်ကောင်း၏။

ရင်သပ်အံ့ဩဖွယ်ကောင်း၏။

ပျော်ရွှင်ဖွယ်လည်းကောင်း၏။

ကြေကွဲဆွေးမြေ့ဖွယ်လည်းကောင်း၏။

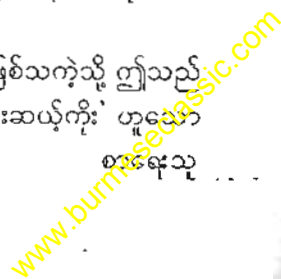
ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ်လည်းကောင်း၏။

ထိုသူ၏အကြောင်းကို အသေအချာသိသော မည်သူမဆို စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ ရေးလိုစိတ်ပေါ်မည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ၏အကြောင်းကို အများပရိသတ်သို့ အသိပေးလိုက်၏။

ဤသို့ပင် စနေမောင်မောင် ထေရုပ္ပတ္တိ ဖြစ်သကဲ့သို့ ဤသည်

ပင် လျှင် ‘စနေမောင်မောင်နှင့် ပါပလူမျိုး ကိုးဆယ့်ကိုး’ ဟူသော ဝတ္ထု ဆန်းကြီးဖြစ်ပေတော့သတည်း။ ။

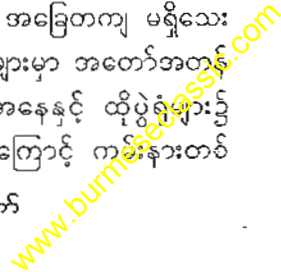

သံသယမဲ့ နပန်းပွဲ

ကျွန်ုပ်သည် ဂျပန်ခေတ်တစ်ခေတ်လုံး ဘီအိုင်အေ (BIA) တပ်၌ ပါဝင်အမှုထမ်းခဲ့ပြီးနောက် လွတ်လပ်ရေးရခါနီး ကန့်စာချုပ် အရ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းသော စစ်သားငါးထောင်၊ ဗိုလ်ငါးရာပါဝင် သည့် ငါးထောင်ငါးရာတပ်၌ ဗိုလ်တစ်ဦးအဖြစ် အမှုထမ်းခွင့်ရှိသော် လည်း တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးရတော့မည်ကို ကျိန်းသေသိနေသော ကြောင့် စစ်မှုထမ်းရန်အလိုမရှိတော့ဘဲ အခြားသော အလုပ်အကိုင် တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အထက်ကဆိုခဲ့သော ငါးထောင်ငါးရာ တပ်သို့ စာရင်းမပေးဘဲ နေခဲ့လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် တပ်မှထွက်ခဲ့ပြီးနောက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်အကိုင်အမျိုးမျိုးကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ပေ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့် အလုပ်အကိုင်တွင်မှ နေရာကျခြင်းမရှိသည့်အလျောက် စားရေး သောက်ရေးမှာ ကျပ်တည်းလာလေတော့၏။ အစိုးရရုံးဌာန များမှာ လည်း အခြေတကျမရှိသေးရကား ထိုနေရာများ၌လည်း အလုပ်ရရန် မျှော်လင့်ချက်မရှိသဖြင့် ရုံးများ၊ ဌာနများဘက်သို့ ကျွန်ုပ်သည် ခြေဦးလှည့်မိခဲ့ခြင်းမရှိပါ။

ထိုအချိန်က အစိုးရရုံးနှင့် ဌာနများ အခြေတကျ မရှိသေး သော်လည်း တရုတ်အမျိုးသားများ၏ ပွဲရုံများမှာ အတော်အတန် အခြေအနေကောင်းနေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ထိုပွဲရုံများ၌ အလုပ်ရှာရန် စိတ်ကူးပေါ်ခဲ့လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တစ်

လျှောက်ရှိ ပွဲရုံများဆီသို့ လှည့်လည်၍ အလုပ်ရှာခဲ့လေတော့၏။
 အချို့ပွဲရုံများမှာမူ အလုပ်မရှိကြောင်း၊ ၎င်းတို့အတွက် အလုပ်မရှိ သောကြောင့် ချေချေခင်ခင် ပြောဆိုသော်လည်း အချို့ပွဲရုံများမှာမူ ကျွန်ုပ်၏စုတ်နုတ်နုတ်ချာသော အဝတ်အစားများကို ကြည့်၍ ပွဲရုံပိုင်ရှင် တရုတ်များသည် မြန်မာစကား မပီကလာ ပီကလာနှင့် “စွားစွား” (သွားသွား)ဟု ခွေးမောင်းသကဲ့သို့ မောင်းထုတ်ခဲ့သောကြောင့် မကြာခဏ ထိုးရကြိတ်ရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့လေတော့၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ပွဲရုံများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်ပြီး အလုပ်တောင်းခဲ့ရာ ရန်ကုန်မြို့ကမ်းနားလမ်း နံပါတ် ၁၇၈ ရှိ ‘ဘီဝမ်း’ ပိတုံးတံဆိပ်ပွဲရုံသို့ ရောက်သောအခါ၌မူ ကျွန်ုပ်သည် အလုပ်ရလို ရငြား ပွဲရုံပိုင်ရှင်တရုတ်အား ဝင်ရောက်ပြောဆိုရာ ပွဲရုံပိုင်ရှင် တရုတ်က...။

“အားကီးခက်တယ်၊ ပွဲရုံအလုပ်ဆိုတာ အားကီးမျက်စိနောက်ဖို့ ကောင်းလယ်၊ အတွက်အချက်လဲ တတ်ဖို့လိုတယ်”ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နံရံတွင်ချိတ်ထားသော တရုတ်ပေသီးကွက်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ဖြုတ်ယူကာ ကျွန်ုပ်၏လက်ချောင်းများနှင့် ပေသီး များကို ‘တတောက်တောက်’ ခေါက်ရင်း...။

“ဒီမှာ ထောင်ကဲ၊ ဘာကို တွက်ပြရမလဲ၊ ပြားစွန်း၊ ပိုင်စွန်းလေး အထိ မလွဲအောင် ကျုပ်တွက်ပြနိုင်တယ်”ဟု ပြောလိုက်ရာ ပွဲရုံပိုင်ရှင် တရုတ်က...။

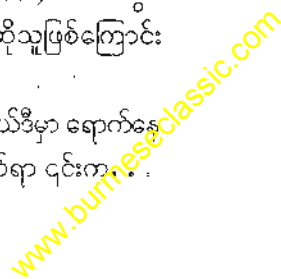
“ခင်ဗျားကို မတွက်တတ်ဘူးလို့ ကျုပ်က မပြောပါဘူး၊ ကျုပ် စကားပြောမှားယင်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ လူဆိုတာ ဇာတိပုည ဂုဏ်မာန ရှိကြတာချည်းပဲ၊ အခုလဲ ခင်ဗျားရဲ့ မာနကို ထိခိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီ၊ ကျုပ်က စုံဆယ်ဖြာနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ ပွဲရုံမှာ

အလုပ်မရှိသေးပါဘူး၊ နောက်နောင် ရေစက်မကုန်ယင် တွေ့ကြသေး ဘာပေါ့” ဟု ပြောသောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ဆိုးရမလို၊ ခယ်ရမလို ဖြစ်သွားပြီး ထိုပွဲရုံအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ရာ ထိုပွဲရုံရှေ့ရှိ ဆီပုံးများဘေးတွင် ဂဟေဆော်သော ကိရိယာဖြင့် ပုံးများကို ဂဟေဆော်နေသော တရုတ်ဘိန်းစားတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်အား...။

“ မိတ်ဆွေကြီး၊ ခင်ဗျားအတွက် ရန်ကုန်စာတိုက်ကြီးမှာ အလုပ်တစ်နေရာရှိတယ်၊ အဲဒီအလုပ်ကတော့ စာရေးမလေးတွေ ဘေးမှာ လျှာထုတ်ပြီး တစ်နေကုန် မတ်တတ်ရပ်နေရမယ်၊ စာရေး မလေးတွေ စာအိတ်မှာ တံဆိပ်ခေါင်းကပ်စရာရှိယင် အဲဒီတံဆိပ် ခေါင်းကို ခင်ဗျားလျှာမှာ လာပြီးတံတွေးဆွတ်လိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားက လျှာထုတ်ပြီး ရပ်နေရုံပဲ” ဟု ပမာမခန့် နောက်တီး နောက်တောက် နိုင်သော စကားကို ပြောလိုက်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တရုတ် ဘိန်းစားအား ရိုက်နှက်ဆုံးမမည်ဟု သူ၏ လည်ကုပ်ကို လက် တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍ ‘ဟေ့ကောင်’ ဟုဆိုကာ ဆွဲ၍ မြှောက်လိုက် ရာ ပါးစပ်တစ်ခုလုံး ရွှေသွားများနှင့် ပြည့်နေသော တရုတ်ဘိန်းစား သည် စပ်ဖြူမျက်နှာဖြင့် ကျွန်ုပ်လက်ထဲတွင် မြောက်၍ ပါလာလေ တော့၏။ ထိုအခါ ၎င်းက...။

“မလုပ်ပါနဲ့ မောင်အောင်ထွန်း၊ ကျုပ်က ဂျပန်မဟုတ်ပါဘူး၊ တရုတ်ပါ” ဟူ၍ ကျွန်ုပ်၏နာမည်ကို ခေါ်လိုက်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အံ့အားသင့်လျက် ထိုတရုတ်ဘိန်းစား၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဘီအိုင်အေ (B.I.A)တပ်ထဲတွင် အတူတကွ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသော ကိုဘွန်ဟောင်း ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့်...။

“အလို့... ကိုဘွန်ဟောင်းပါလား၊ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်ဒီမှာ ရောက်နေ တာတုံး၊ တပ်ထဲဆက်ပြီး မဝင်ဘူးလား” ဟု မေးလိုက်ရာ ၎င်းက...။

“လွတ်လပ်ရေးရတော့မှာပဲကွာ၊ စစ်တိုက်ဖို့သိပ်ပြီး မလိုတော့ပါဘူး။ ဘိအိုင်အေတပ်ထဲ ဝင်ခဲ့တာလဲ စစ်တိုက်ဖို့ ဝါသနာပါလို့ ဝင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးကွာ။ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် မလွဲမရှောင်သာလို့ ဝင်ခဲ့တာ။ အခုတော့ ရိုင်ဖယ်အစား ဂဟေဆော်တဲ့ ဂေါက်နှစ်ခုကိုကိုင်နေပြီး ဟောဒီမီးဖိုလေးရယ်၊ ဟောဒီခဲစ လေးရယ်၊ ဟောဒီဂေါက်တွေနဲ့ ဟောဒီပွဲရုံတွေက ဂဟေဆော်ဖို့ ကိစ္စအားလုံးကို ငါလိုက်ပြီး ဂဟေဆော်နေတယ်” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ဒါနဲ့နေပါဦး ကိုဘွန်ဟောင်းရဲ့၊ ခင်ဗျား မိန်းမရနေပြီလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ၎င်းက...

“ငါက အာဖျံကိုချစ်တယ်” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“အာဖျံဆိုတာ ဘာလဲဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးရာ ၎င်းက ရွှေသွားများ တစ်ဝင်းဝင်းထအောင် ရယ်မောလျက်...

“လူအ၊ အာဖျံဆိုတာ ဘိန်းကိုပြောတာ” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းကပင် ကျွန်ုပ်အား လက်ဖက်ရည်တိုက်မည်ဟုဆိုကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်သောလျှင် ကျွန်ုပ်၏ စားရေးသောက်ရေး နေထိုင်ရေးများကို ခရေစေ့တွင်းကျမေးလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း အသိ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း၌ ခေတ္တမို့ ခိုနေထိုင်ကြောင်း၊ အလုပ်ရှာနေကြောင်း၊ စားရေးသောက်ရေးမှာ နပ်မမှန်တော့ကြောင်း၊ ကြာလျှင်အခက်ကြုံရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်တို့ကို မရှက်မကြောက် ဖွင့်၍ပြောရာ ၎င်း ကိုဘွန်ဟောင်းက...

“မင်းလည်းစစ်သားလူထွက် ငါးပိချက်၊ စားရေးသောက်ရေး အလွန်ခက်ဖြစ်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဘာမှမပူပါနဲ့ကွာ။ ငါဟောဟိုနားက တရုတ်ဘုံကျောင်းမှာ ကပ်ပြီးနေတယ်။ မင်းကိုလဲ ညအိပ်ရုံ

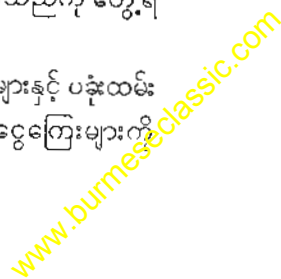
လောက်တော့ ခေါ်ပြီးသိပ်ခွင့်ရှိပါတယ်။ အလုပ်မရခင်စပ်ကြားလဲ ငါကပဲ ဝေဿန္တရာထုံးကို နှလုံးမူပြီး ကျွေးထားပါမယ်၊ ကဲ... လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးရင် ဆက်ပြီးရှာပါအုံးကွာ။ ညနေကျရင် ဘုံကျောင်းနားကိုလာခဲ့။ မင်းနဲ့ငါနဲ့ တစ်ဖူးဖိုးအဝစားရတဲ့ ဘိန်းစားတန်းကဆိုင်မှာ စားမယ်ကွာ” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း တရုတ်ဘိန်းစား ကိုဘွန်ဟောင်းအား လွန်စွာကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၍ အလုပ်ရှာရန် ဆက်၍ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ဤ သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် တွဲတေးဘက်မှလာသော တစ်ပဲသုံးလိပ်တန် သူဌေးဝါဒ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပါးစောင်၌ ခဲလျက် အလုပ်ရှာရန် လျှောက်လာခဲ့ရာ ကမ်းနားဆိပ်ရုံ ကုန်ရုံကြီးများအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

ထိုကုန်ရုံကြီးများမှာ ကုန်တင်ကုန်ချ လုပ်ငန်းများနှင့် ရှုပ်ထွေးနေလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုကုန်တင်ကုန်ချလုပ်ငန်းများ အနီး၌ ပခုံးထမ်းကူလီအလုပ်ကို ရလိုရငြား ရှာဖွေမည်ဟု စိတ်ကူး၍ လျှောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် လူအများအော်ဟစ်ဆူညံသံများ ကြားသဖြင့် လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုရာ ကုန်ရုံကြီးနှစ်ရုံအကြား အရိပ်ကျနေသော နေရာ၌ လူအများ စုဝေးနေကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုနေရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ လွန်စွာတုတ်ခိုင်သော ကုလားကြီးနှစ်ဦးသည် အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းလျက် ဘောင်းဘီတိုကလေးများ ဝတ်ကာ လောင်းတမ်းစားတမ်း နပန်းသတ်နေသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

မြန်မာဆိုက်ကားသမားများ၊ မြင်းလှည်းသမားများနှင့် ပခုံးထမ်းအလုပ်သမားများသည် ၎င်းတို့၌ ရှိသမျှသော ငွေကြေးများကို လောင်းကြေးခေါ်၍ နေကြလေတော့၏။

ထိုအခါ နပန်းသမားနှစ်ဦးကို ခိုင်လုပ်သော ကုလားကြီးနှစ်ဦးက ဖြန်ဖြေလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ဖြန်ဖြေပြီးနောက် ခြိန်မာများဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“ဒီနှစ်ယောက် တစ်ပွဲသတ်ဦးမှာ၊ မင်းတို့ကလည်း လောင်းဘို့က တစ်ပွဲခြောက်ပြားပဲပါတော့ အလကားပဲ၊ မသတ်တော့ဘူး၊ ကြေးကြီးကြီးလောင်းမည့်သူ ရှိရင်တော့ သတ်မယ်၊ မရှိရင်တော့ သူတို့ဟာ သူတို့ လှေကျင့်မှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က အနီးတွင်ရှိသော မြင်းလှည်းသမား တစ်ဦးအား . . .

“အရင်ကရော ဒီကောင်ကြီးနှစ်ကောင် ဒီမှာသတ်သလား” ဟုမေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြင်းလှည်းသမားက . . .

“အစကတော့ သူတို့ဟာသူတို့ လှေကျင့်နေတာပဲ၊ နောက်တော့ ငါတို့မြန်မာတွေ သူနိုင်မယ်၊ ငါနိုင်မယ် ထင်ကြေးပေးရာကနေ လောင်းကြေးစားကြေး ဖြစ်ကုန်တော့တာပဲ၊ မနေ့က ငါတို့တွေ အတော်ရှုံးတယ်၊ ဟောဟိုမှာ ထိုင်နေတဲ့ မုတ်ဆိတ်ကုလား နိုင်သွားတယ်ကွ၊ ငါတို့က ဒီဘက်က စွန်တာနီဆိုတဲ့ ကုလားကြီး နိုင်မယ်လို့ လောင်းကြတာ၊ တစ်ကယ့်တစ်ကယ်လဲသတ်ရော ဟိုဘက်က ကောင်နိုင်သွားတယ်၊ ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက်ဆို ဆိုက်ကားတောင် ပြုတ်သွားတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“အဲဒီနပန်းသတ်တဲ့ နှစ်ကောင်က လောင်းတဲ့ မုတ်ဆိတ်နဲ့ ပင်းထားရင်ရောဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ မြင်းလှည်းသမားက

“အဲဒါကိုတော့ အခုမင်းပြောမှ စဉ်းစားမိတာပဲ၊ ငါတို့တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး၊ အဲဒီလို မစဉ်းစားမိတဲ့အထဲမှာ ငါလည်းပါတယ်၊ ငါပိုက်ဆံ ၆ကျပ်ခွဲ ပါသွားဖူးတယ်” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဒီကုန်ရုံကြီးတွေမှာ ထမ်းပိုးနေကြတဲ့ ကျုပ်တို့မြန်မာတွေရော ဒီကောင်နှစ်ကောင်နဲ့ မသတ်ဖူးကြဘူးလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်

ရာ မြင်းလှည်းသမားက . . .

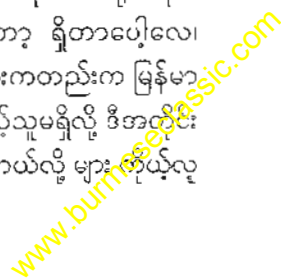
“သတ်ဖူးပြီလားကွာ၊ လှေဖေဆိုတဲ့ကောင်၊ တစ်ကယ့်အားသန်တဲ့ ကောင်ကြီးကွ၊ အဲဒီကောင်ကြီးတောင် ခါးကျိုးသွားတယ် ဆိုကတည်းက ငါတို့လူတွေ မလှုပ်ဝံ့ပေါင်ကွာ” ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“ကျုပ်ဘက်က လောင်းမယ့်သူရှိယင်တော့ ဒီကောင်နှစ်ကောင် ထဲက ကြိုက်တဲ့ကောင်နဲ့ သတ်ဝံ့ပါတယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မြင်းလှည်းသမားက . . .

“ခါးကျိုးသွားယင်ကိုယ့်လူကို လုပ်ကျွေးမယ့်သူရှိတယ်ထင်တယ်၊ ကိုယ့်လူပလလောက်နဲ့တော့ ဖြိုနိုင်မယ်ထင်ဘူး” ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အရည်အချင်းကို မမြင်ရသေးဘဲလျက် အထင်သေးတတ်သော မြင်းလှည်းဆရာနှင့် ဆက်လက်စကားမပြောတော့ဘဲ နပန်းပွဲတွင် ခိုင်လုပ်သော အရပ်မြင့်မြင့် ကုလားကြီးအား . . .

“ဟေ့လဲဘား၊ ဒီနပန်းသမားနှစ်ယောက်က မင်းတို့လူချည်းပဲကွ၊ ဒီဘက်က မြန်မာတွေက လူရိုးတွေမို့လို့ လောင်းကြေးစားကြေးမင်းတို့နဲ့ လုပ်တာ၊ ဒီနပန်းသမားနှစ်ယောက်ကို ကြိုက်တဲ့အကောင် ရှုံးခိုင်းဖို့ မင်းပါးစပ်ထဲမှာ ရှိတာပဲ၊ မှန်မှန်ကန်ကန် ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကြေးဆိုရင် ငါတို့မြန်မာတွေနဲ့ သတ်ဖို့ ခွင့်ပေးပါလား” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ခိုင်လုပ်သော အရပ်မြင့်မြင့် ကုလားကြီးက . . .

“ဘယ်ကများ တစ်ရေးခိုးပြီး ထလာတာလဲ၊ သန်ကောင့်သားရယ်၊ အခုငါတို့လုပ်နေတာ ကုလားရယ်၊ မြန်မာရယ်၊ တရုတ်ရယ် မရှိပါဘူး၊ ချစ်ကြည်ရေးနပန်းပွဲပါ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ ဒီကုန်ရုံမှာ ကူလီထမ်းတဲ့ လှေဖေကြီး ခါးကျိုးသွားကတည်းက မြန်မာများကို ကြောက်တယ်လို့ မဆိုပါဘူး၊ ထွက်ဝံ့မယ့်သူမရှိလို့ ဒီအတိုင်း ကျင်းပနေရပါတယ်၊ အဟမ်း . . . အဟမ်း၊ တစ်ကယ်လို့ များ ကိုယ့်လူ

ကိုယ်တိုင်က သတ်ဝံ့တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်က ဖောဒီ ရေစိမ်ခံ ကျွဲကြီးနှစ်ကောင်ဘက်က တစ်လေးကို နှစ်လေး ကြေးကြော ပေးပြီး လောင်းဝံ့ပါတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်လူဘက်က ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လောင်း မယ် ရွှေမြန်မာများကို ရှာပေတော့” ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ဘက်မှ ပရိသတ်ကို ကြည့်လိုက်ရာ လောင်းဝံ့သော မြန်မာ တစ်ဦးတစ်လေမျှမရှိဘဲ ငြိမ်၍နေကြလေတော့၏။ ထိုအထဲတွင် ကုန် စာရေးဟု ယူဆရသော တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်ထားသည့် လူတစ်ယောက် ကကျွန်ုပ်အား . . .

“ဒီမှာကိုယ်လူ၊ ခင်ဗျားဘက်က လောင်းရမယ်ဆိုရင်တော့ လောင်းကြေး တစ်ပဲလောက်တော့ ထွက်ဝံ့ပါတယ်၊ ဒီထက်တော့ ပိုပြီးမထွက်ဝံ့ဘူး၊ ဟိဟိ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ပရိသတ်သည် “ဝါး” ကျွန်ုပ်အား လှောင်ရယ်ရယ်လိုက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှက် စိတ်ကြောင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူရှိန်း၍ သွားလေတော့၏။

ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာရေးအား ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲ၍ ပါးကို “ဖြန်း” ခနဲ တစ်ချက် ရိုက်ချလိုက်လေ၏။

“လူရှုပ် မင်းလိုကောင်မျိုးတွေ ဗမာပြည်မှာများလာရင် ငါတို့ရမဲ့ လွတ်လပ်ရေးဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်မိလေ၏။ ထိုအခါ စာရေး၏လက်အောက်တွင် အလုပ်လုပ်ကြကုန်သော ပခုံး ထမ်းအလုပ်သမားများသည် ၎င်းတို့ ကိုင်တွယ်သောသံချိတ်များကို ယူ၍ ကျွန်ုပ်အား ရိုက်နှက်မည်ဟု ကြံကြလေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူတို့၏မျက်နှာများကို တစ်ယောက် ချင်းစေ့စေ့ကြည့်လိုက်သောကြောင့် ရှေ့သို့မတိုးဝံ့ကြဘဲ ငြိမ်၍နေကြ လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ကဒိုင်လုပ်သော ကုလားကြီးဘက်သို့ လှည့် ကာ . . .

“ဟေ့ လန်ဘား၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမပါဘူး၊ ငါနိုင်ရင်

မင်းငွေ တစ်ရာလျော်၊ ငါနဲ့ရင်မင်းအိမ်မှာ ကျွန်ခဲမယ်၊ ငါပြောတာကို ကျေနပ်ရင် ဒီနှစ်ကောင်တွေအနက် ကြိုက်တဲ့ကောင်နဲ့ငါသတ်မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ စောစောကကျွန်ုပ်အား ရန်မူမည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်နေ သော ဗမာများသည် လက်ခုပ် “တဖြောင်းဖြောင်း” တီး၍ ကျွန်ုပ်အား ဩဘာပေးလိုက်ကြကုန်တော့၏။

ထို့နောက်

“ ဒီလူဘက်ကလောင်းတယ်” ဟုအသံများပေါ်ထွက်လာပြီး လျှင် နပန်းစည်းဝိုင်းအတွင်းသို့ ကျပ်တန်များ၊ ငါးကျပ်တန်များနှင့် ဆယ်တန်များသည် အလျှိုလျှိုလောင်းကြေးအဖြစ် ကျလာ လေတော့ ၏။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်ုပ်ပါးရိုက်ခဲ့သော ကုန်ရုံစာရေးလည်း ငွေသုံးဆယ်ကို ထုတ်၍ . . .

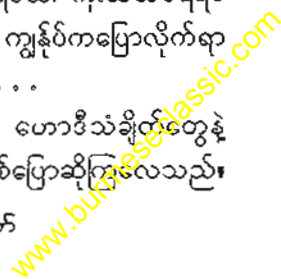
“ကျုပ်လဲ ဒီလူဘက်က လောင်းတယ်” ဟုဆိုကာ လောင်းကြေး ချလိုက်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်က ထိုသူအား ပြုံး၍ပြလိုက်ပြီးလျှင် . . .

“မိတ်တွေ ခင်ဗျားမြန်မာဖြစ်သွားပြီ” ဟုပြောလိုက်ရာ ထိုသူက . . .

“နဂိုကတည်းက ကျုပ် မြန်မာပဲ၊ ခင်ဗျားမျက်စိမှုန်တယ် ထင်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“နဂိုက မြန်မာဆိုတာ ရုပ်ကတော့ မြန်မာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား သွေးက မြန်မာ့သွေးမဟုတ်ဘူး၊ အခုမှ မြန်မာသွေး ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒါကို ကျုပ်ပြောတာ၊ ခင်ဗျား အခုသုံးဆယ်လောင်းထားတယ် မဟုတ်လား၊ လောင်းကြေးကိုးဆယ် ပြန်ရရမယ်၊ ကိုးဆယ်မရရင် ဒိုင်လုပ်တဲ့ လန်ဘားကိုပါ ခါးချိုးပစ်မယ်” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ဘက်မှ လောင်းသော မြန်မာများက . . .

“ဒီအတွက် မပူနဲ့မိတ်ဆွေ၊ မပေးရင် ဟောဒီသံချိတ်တွေနဲ့ ဝိုက်ကို ဖွင့်ပစ်မယ်” ဟု ဝိုင်း၍ အော်ဟစ်ပြောဆိုကြလေသည်။

ထိုအခါ လန်ဘားက ကွမ်းကိုစားရင်း မြန်မာသံ ပီပီသသကြီးဖြင့် . .

“စကားနောက်တရားပါကွယ်၊ ကိုရင်တို့နိုင်ရင် လျှော်ကြေးရစေမယ်ပေါ့၊ ဒိုင်လူကြီးလုပ်တယ်ဆိုကတည်းက နာယကဂုဏ်ခြောက်ပါးနှင့် မညီရင်ဘယ်ဖြစ်ပါ့မတုံး၊ ကဲ . . ကဲ ကိုယ့်လူအင်္ကျီချွတ်ပေတော့၊ အတွင်းခဲဘောင်းဘီပါတယ်မဟုတ်လား၊ လုံချည်ပါချွတ်” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဝတ်ထားသော စစ်အင်္ကျီအဟောင်းကလေးနှင့် ယောလုံချည်အနက်ကလေးကို ကဗျာကယာ ချွတ်လိုက်လေ၏။

ထိုသို့ချွတ်လိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ပကတိကိုယ်လုံးကို အများမြင်တွေ့ကြရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကြုံလိုသောသူမဟုတ်သော်လည်း နပန်းသမား ကုလားကြီးများနှင့် ယှဉ်လိုက်ပါက ကလေးနှင့် လူကြီးကဲ့သို့ အလုံးအထည်အရာ၌ ကွာခြားနေလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် လန်ဘားက . .

“အားမလျော့ပါနဲ့ ငါ့လူရာ၊ ကျွဲချိုလိမ် လူနံပိန်လို့ ဆိုထားသားပဲ၊ သတ်ပုတ်ခြင်းကိုစွမ္မာ ခွန်အားဗလက အဆုံးအဖြတ်မပေးပါဘူး၊ အတတ်ပညာနှင့် သတ္တိက အဆုံးအဖြတ်ပေးပါတယ်။ မောင့်သတ္တိလည်း သေးမယ့်ပုံမရှိပါဘူး၊ ဒီနေရာမျိုးက ယောက်ျားတိုင်း ဝင်ဝံ့တာမဟုတ်ဘူး၊ အသဲကောင်းမှ ပွဲတောင်းဝံ့တာမျိုး၊ ကဲ . . လာ” ဟု ဆိုကာ စွန်တာနီဆိုသော နပန်းသမား ကုလားကြီးနှင့်ဆိုင်၍ ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ ဆိုင်ပေးသည်နှင့်တပြိုင်နက် နပန်းသမားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မမှိတ်သောမျက်စိဖြင့် စွေ့ကနဲအကဲခတ်လိုက်ကြပြီးနောက် သတ်ပုတ်ခြင်းကို စတင်ကြောင်း ညာလက်ဝါးချင်း “ဖြန်း” ကနဲ ရိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုသို့ ရိုက်ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် စွန်တာနီသည် ကျွန်ုပ်အား

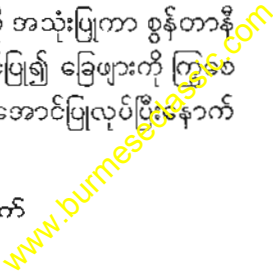
ဖမ်းဆီးရန်အတွက် ရှေ့သို့ တိုးလာလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းဖမ်းနိုင်ရန်အတွက် အနေအထားကို ပြင်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ တစ်ဘက်လူ ဖမ်းနိုင်ရန် အခွင့်အရေးပေး၍ သတ်ပုတ်ခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ အရှေ့တိုင်း နပန်းသမားများထက် ဥရောပတိုက်သား နပန်းသမားတို့က ပို၍ အသုံးပြုကြ၏။

ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းကို (Catch As Catch Can) ကြိုက်သလို ဖမ်းပေရောနည်းဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြလေ၏။ ထိုသတ်ပုတ်နည်းမှာ တစ်ဘက်ရန်သူကို စိတ်ကြိုက်အခွင့်အရေးပေး၍ ရန်သူ၏ တိုက်စစ်အပေါ်တွင် အခြေခံပြီး မိမိ၏တိုက်ကွက်ကို လျှပ်တပျက်ဖော်ထုတ်၍ တိုက်ရသော နည်းဖြစ်၏။

စွန်တာနီကုလားကြီးသည် ကျွန်ုပ်က အခွင့်အရေးပေးထားသည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်ကို ဝင်၍ဖမ်းကာချုပ်၍ ၎င်း၏ တင်ပဆုံ၌ ချိတ်ကာ တင်ပါးဆုံကြီးနှင့် ကလန်၍ ကျွန်ုပ်အား မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျရန်လုပ် လေတော့၏။

ထိုသတ်ပုတ်နည်းမှာ မြန်မာ နပန်းသမားများအနေနှင့် သီးခြားအမည်မရှိသော်လည်း ဥရောပတိုက်သားများကမူ (Cross Buttock) တင်ဖြင့် ကလန်၍ လွဲချနည်းဟု ခေါ်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခါ၍ ဂျပန်စစ်သားများဆီမှ ရရှိခဲ့ဖူးသော (ကိုရိုဝါဇာ) ခေါ် ခါးဆစ် လှည့်ကွက်နည်းကို အသုံးပြုကာ လှည့်ထွက်၍ စွန်တာနီ၏လက်တစ်ဖက်ကို ပခုံးဖြင့်သိုင်း၍ ချုပ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ချုပ်ပြီးနောက် ဂျပန်စစ်သားများထံမှ ရရှိထားသည့် (ကာတဘုရမ)ခေါ် ပခုံးကြောလှည့်နည်းကို အသုံးပြုကာ စွန်တာနီကြီးအား ဖမ်းထားသောလက်ကို နာအောင်ပြု၍ ခြေဖျားကို ကြမ်းစပြိုးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ပခုံး၌ ချာလပတ်ယမ်းအောင်ပြုလုပ်ပြီးနောက် ‘ဗုန်း’ ခနဲ လွင့်ပစ်လိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်ဘက်မှ လောင်းကြေးထပ်ထားသော ပရိသတ်သည် လက်ခုပ်ဩဘာ တစ်ဖြောင်းဖြောင်းပေးကြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က စည်းဝိုင်းပတ်ပတ်လည်သို့ လျှောက်ကာ...။

“လောင်းကြေးတွေ ထပ်ထည့်ကြပါ။ လောင်းကြေးတွေ ထပ်ထည့်ကြပါ” ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေတော့၏။ ထိုသို့အော်ဟစ်လိုက်စဉ်၌ပင် စွန်တာနီ ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏နောက်သို့ မည်သည့်အချိန်က ရောက်ရှိလာသည် မသိ၊ (Half Nelson) ခေါ် နယ်ဆင်တစ်ပိုင်း ချုပ်နည်းခေါ် ပခုံးအောက်ကို လက်လျှို၍ သိုင်းချုပ်သော နည်းဖြင့် ချုပ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ရှေ့ကိုကုန်း၍ ကျွန်ုပ်၏ပေါင်ကြားအတွင်း မှ ရှေ့ကိုမြှောက်လိုက်ရာ နောက်မှဖက်ထားသော စွန်တာနီကြီးသည် အဇိုက်မိကာ ပက်လက်လန်လဲကျ သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ လည်းသူ၏ရင်ခေါင်းပေါ်၌ခွဲထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ထိုနည်းမှာနောက်မှ ဖမ်းချုပ်ခံထားစဉ် အကောင်းဆုံး သော နည်းထွက်ပေါက်ဖြစ်လေ၏။ ထိုနည်းကို ကျွန်ုပ်သည် ပေါ်တူဂီသင်္ဘောသားတစ်ဦးထံမှ စစ်မဖြစ်မီက သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

ထိုနည်းကို ဥရောပတိုက်ရှိ နပန်းသမားများက (Jack Knife Splits) “ခားမြှောင်ဖြင့် ထက်ခြမ်းခွဲနည်း” ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြလေ၏။

စွန်တာနီကြီးသည် အရှိန်နှင့် လဲသွားသည့်အပြင် ကျွန်ုပ်ကလည်း သူ၏ရင်ခေါင်းပေါ်၌ အရှိန်ဖြင့် ဆောင့်၍ ထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားရာ လွန်စွာပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားရပြီးလျှင် လုံးဝသတိလစ် မေ့မျောသွားလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် အချိန်တိုတိုနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အနိုင်ရလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ ဗိုင်လုပ်သော လန်ဘားကုလားနှင့် ငွေထုတ်သော မုတ်ဆိတ်ကုလားတို့သည် မြန်မာများကို ငွေများလျော်ရလေ တော့၏။

ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ငွေတစ်ရာလျော်ရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်ကို ငွေတစ်ရာလာ၍လျော်စဉ် လန်ဘားကုလားက...။

“နောက်တစ်ခါဆိုလျှင်တော့ ဒီကောင်တွေနဲ့ လွှတ်မပေးဘူး၊ ကျုပ်နဲ့သတ်မယ်” ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က...။

“ဒီမယ်လန်ဘား၊ မင်းဆိုယင် ဆားတောင်မခတ်ဘဲ ဒီအတိုင်း ပြုတ်ပြီး သောက်ပစ်လိုက်မယ်” ဟု ပြောရာ ငွေတစ်ရာကို လှမ်း၍ ယူလိုက်ရာ ကုန်ရုံစာရေးက...။

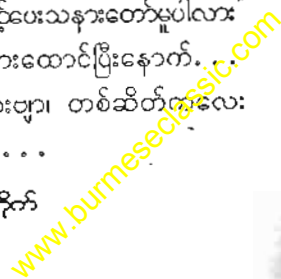
“ဟေ့... လန်ဘား၊ ကြည့်လုပ်နေ၊ လန်ဘားစွတ်ပြုတ်ဖြစ်သွားမယ်” ဟု နောက်ပြောင်ပြောလိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ စစ်အင်္ကျီဟောင်းနှင့် ယောလုံချည်ဟောင်းကလေးကို ပြန်၍ဝတ်ပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ ဤသို့ထွက်လာခဲ့ရာ ရွှေတောင်တန်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကာနေသော အင်္ဂလိပ်အင်ဒီးယန်းလူမျိုး လားဇဝါးနှင့် တွေ့ဆုံလေ၏။

လားဇဝါးသည် ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့လျှင် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် အားရစမ်းသာ နှုတ်ဆက်လေတော့၏။

“အလို၊ ဘုရားသခင်က ဒီနေ့ တစ်နေ့တည်းမှာ ကျုပ်ကို အလွန်သတ္တိကောင်းတဲ့ လူနဲ့ သတ္တိကောင်းတဲ့လူကို အလိုရှိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း တွေ့ဆုံပေးသနားတော်မူပါလား” ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းလားဇဝါး၏ စကားကို နားထောင်ပြီးနောက်...။

“ခင်ဗျားစကားကလဲ အဆန်းပါလားဗျာ၊ တစ်ဆိတ်တည်းလေး ရှင်းစမ်းပါဦး” ဟု ပြန်၍ပြောရာ ၎င်းက...။

“ဒီလိုလေဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့မတွေ့ရတာလဲကြာပြီ။ ခင်ဗျားသတ္တိ ကိုတော့ ကောလိပ်မှာကတည်းက ကျုပ်က သိထားတာပဲ” ဟုပြန်၍ ပြောလေ၏။

“အင်း . . . အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ သတ္တိကောင်းတဲ့လူကို အလိုရှိနေတဲ့လူဆိုတာ ဘယ်လိုလူမျိုးတုံးဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လားဇဒါးက . . .

“ခင်ဗျား ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်လေဗျာ၊ မေ့သွားပြီလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“တောက်တီးတောက်တဲ့ လားဇဒါးရယ်၊ ကျုပ်ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်က ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ထဲမှာ စုံးစုံးမြုပ်သွားတာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့တာပဲဗျာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခင်ဗျားက စနေမောင်မောင်နဲ့ တွေ့မှာတုံးဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ လားဇဒါး . . .

“စနေမောင်မောင်ဆိုတဲ့လူဟာ ထုံးစံမဟုတ်တဲ့ဟာတွေ ဖြစ် တတ်တယ်လေဗျာ၊ ပင်လယ်ထဲနစ်သွားတာနဲ့ သူ့ကို သေပြီလို့ ယူဆလို့မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီလိုဆိုရင် မှားသွားမှာပေါ့၊ တစ်ခါတုန်းကလဲ သူ့ကို မေ့ဆေးထိုးပြီး လူဆိုးတွေက ရထားသံလမ်းပေါ်မှာ ချထားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းကလဲ သူဟာ မသေခဲ့ဘူး၊ တစ်ခါကဆိုယင် ရန်သူတွေဟာ သူ့ကိုဂုန်နီအိတ်ထဲ ထည့်၊ ဂုန်နီအိတ် ကို ချုပ်ပြီး ခဲတွေဆွဲပြီး ဂင်္ဂါမြစ်ထဲ ပစ်ချခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီညမှာ လုပ်တဲ့ အိန္ဒိယဘုရင်ခံရဲ့ ညစာစားပွဲကို စနေမောင်မောင် ဟာ အချိန်မီ တက်နိုင်ခဲ့တယ်၊ သူ့ကို သေကြောင်းကြံစည်တဲ့ ပုလိပ်မင်း ဒတ်စ် ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ စနေမောင်မောင်ကို ဧည့်ခံပွဲမှာ မြင်လိုက်ရော ဦးနှောက်ခြောက်ပြီး အရူးထောင် ပို့လိုက်ရဖူးတယ်။

သူပါးစပ်ကလဲ ထုံးစံမဟုတ်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ထုံးစံမဟုတ်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလို့ တရစပ် အော်တော့တာပဲ” ဟု လားဇဒါးက ပြောလိုက် လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“အခုနောက်ဆုံး ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်ကို ကျုပ်တွေ့တာ ဂင်္ဂါမြစ်ထဲမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ပင်လယ်ထဲမှာ၊ ပြန်ရှင်ဖို့ ထုံးစံရှိရိုးလား ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ရေရွတ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ လားဇဒါး က . . .

“စနေမောင်မောင်လို လူစားမျိုးကို ထုံးစံနဲ့ မစဉ်းစားနဲ့လေဗျာ၊ သူက ထုံးစံအတိုင်း ဖြစ်မယ့်လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဂဲပါဗျာ၊ ဒါတွေ ပြောနေမယ့်အစား ကျုပ်ရယ် ခင်ဗျားရယ် သူ့ဆီကို သွားကြတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

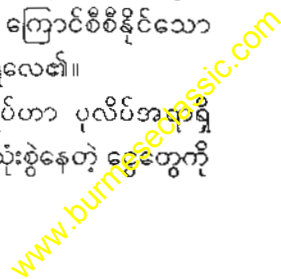
သွားတာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ အခုဆရာကြီး စနေမောင်မောင် ဘယ်မှာတုံး” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ လားဇဒါးက . . .

“အလျင်သူနေဖူးတဲ့ ကျိုက္ကဆံလမ်းက အိမ်ကြီးကို ပြန်ရောက် နေလေပြီဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်နှင့် လားဇဒါးတို့သည် ယုန်တံဆိပ် ဘတ်စ်ကားကိုစီး၍ စနေမောင်မောင် နေထိုင်ရာ ကျိုက္ကဆံလမ်းရှိ လွန်စွာကြီးမားသော အိမ်ကြီးဆီသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကိုတွေ့လျှင် ခြံဝတွင် စောင့်နေသော ဂေါ်ရခါး ဒရဝမ်က ကောင်းမွန်စွာ တံခါးကိုဖွင့်ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် လားဇဒါးလည်း စနေမောင်မောင်၏ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် သွားလေ၏။ ဧည့်ခန်းအနီးသို့ရောက်လျှင် ကြောင်စိစိနိုင်သော လူတစ်ဦးအသံကို အောက်ပါအတိုင်း ကြားရလေ၏။

“ကျုပ် နောက်ဆုံးပြောချင်တာက ကျုပ်ဟာ ပုလိပ်အရာရှိ တစ်ဦး ဖြစ်တယ် စနေမောင်မောင်၊ ခင်ဗျား သုံးစွဲနေတဲ့ ငွေတွေကို

အကြမ်းဖျင်း စာရင်းတွက်ယင်ကို နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ စားတာ သောက်တာတောင် ရွှေခွက်၊ ရွှေပန်းကန်နဲ့စားတယ်ဆိုတော့ ဒီငွေ တွေကို ခင်ဗျား ဘယ်ကရသလဲဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ ကျုပ်တို့ ပုလိပ် ဘက်က ခင်ဗျားအပေါ် မျက်စိကျနေတဲ့ အချက်ပဲ။ အဲဒီကိစ္စကို ကျုပ်တို့ ပုလိပ်အဖွဲ့ဘက်က ကျေနပ်လောက်တဲ့ အဖြေမျိုး ခင်ဗျား ဘက်က မပေးနိုင်ဘူးဆိုယင် ခင်ဗျားကို ထောင်ထဲပို့ရမယ်”

ထိုစကားကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်ရော လားဒေါ်ပါ မျက်လုံးပြူး ချွံသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မျက်လုံးပြူးနေစဉ်၌ပင် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် လွန်စွာမှ လေးစား၍ လွန်စွာမှလည်း ချင်ခင်ရသော ကျွန်ုပ်၏ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်၏ အသံကို ဝမ်းမြောက်ဖွယ်၊ ထူးဆန်း ဖွယ် ကြားရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေသော ဆွေမျိုး တစ်ဦးကို ပြန်တွေ့ရလျှင်ပင် ဤမျှ ဝမ်းသာလိမ့်မည်မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ရော လားဒေါ်ပါ အခန်းတွင်းသို့ မဝင်ဖြစ်ကြ သေးပေ။ ထိုအချိန်၌မှာပင် စနေမောင်မောင်၏ ဩဇာဓာတ်ပါသော အသံကို ကြားရလေတော့၏။

“ကျုပ်တွေ့ဖူးတဲ့ ပုလိပ်အရာရှိတွေထဲမှာ ခင်ဗျားဟာ အညံ့ဆုံးပဲ။ ကျုပ်အခုလိုသုံးစွဲနေတာကို ပုလိပ်ဘက်က တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် မှာ သံသယရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားမိဘဲ နေပါ့မလား ဟု၊ ပြီးတော့ အဲဒီကိစ္စအတွက် ပြင်ဆင်မှုတွေမလုပ်ဘဲ နေပါ့မလား၊ ပြီးတော့လဲ ပုလိပ်ဘက်က မျက်စိကျတယ်ဆိုတာနဲ့ တုန်လှုပ်မယ့် လူစားမျိုးထဲမှာ စနေမောင်မောင် မပါဘူးဗျ။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ခင်ဗျားကို မလိမ်မိုးမလိမ္မာတဲ့ ပုလိပ်တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ခါဆိုယင်တော့ ကိုယ့်လူ အတွက် ပြန်လမ်းမရှိဘူး။ ကိုယ့်လူကို ပြန်ခွင့်ပေးလိုက် တာကိုက

စနေမောင်မောင်ဆိုတဲ့လူက ကရုဏာတရား ကြီးမားပါပေတယ်လို့ မှတ်ယူသွား။ ကဲ... သွားပေတော့ ကိုယ့်လူ”

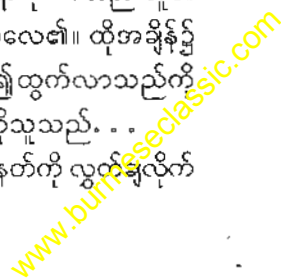
ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်ုပ်နှင့် လားဒေါ်သည် ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်လျှင် ထိုပုလိပ်အရာရှိသည် လွန်စွာ အားတက်၍ သွားလေ၏။

“သက်သေရပြီ” ဟုလည်း ပါးစပ်မှ အော်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ခြောက်လုံးပြူးကို ဆွဲထုတ်၍ စနေမောင် မောင်အား ချိန်ရွယ်ကာ... .

“ဒီမှာစနေမောင်မောင်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဖမ်းတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်သည် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းမှ ပလက်တီနမ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော စီးကရက်ဘူးကလေးကို ထုတ် ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူပြီးလျှင် နှုတ်ခမ်းဖျား၌ စီးကရက်ကို တွေ့လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် အကောင်းစား ‘ရွန်ဆင်’ မီးခြစ်ကို ‘ထောက်’ကနဲ ခြစ်၍ စီးကရက်ကို မီးတိုလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ မီးတိုစဉ် သူ၏မျက်လုံးများသည် မီးတောက်ကို ခပ်စွေစွေ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာ၍ မီးခိုးများကို ပုလိပ်အရာရှိ၏ မျက်နှာဆီသို့ မခိုးမခန့် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး... .

“ကိုယ့်လူ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပူတဲ့သေနတ်ကြီးကိုင်နေရတာတုံး၊ အတော့ကို ပူတာ၊ မီးဖုတ်ထားတဲ့ သံချောင်းကို ကိုင်ရသလိုပဲ။ ခင်ဗျားနယ်ဗျာ၊ လက်တွေ့ ကျွမ်းကုန်ပါဦးမယ်၊ ဟော... . ပြောရင်း ဆိုရင်း အခိုးတောင် ထွက်လာပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ပုလိပ်သည် သူ၏ လက်အတွင်းမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ မှာပင် ဒင်နှင့်လက်၏ အကြားမှ မီးခိုးများ အူ၍ ထွက်လာသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ထို့နောက် ထိုသူသည်... .

“အမယ်လေး ပူလှချည်ရဲ့” ဟု ဆိုကာ သေနတ်ကို လွှတ်ချလိုက်

လေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသေနတ်ကို ကောက်ယူ၍ အပြင်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က . . .

“အစိုးရက ထုတ်ပေးထားတဲ့ သေနတ်ပျောက်ဆုံးသွားလို့ ထောင်ကျသွားဦးမယ်ကိုယ့်လူ၊ သွား သွား မြန်မြန်သေနတ်ကောက် ပြီး သွားပေတော့၊ အကောင်းဆုံး အကြံပေးချင်တာကတော့ ကိုယ့်လူ ပုလိပ်ဘက်က ထွက်ပေတော့၊ ကိုယ့်လူအရည်အချင်းနဲ့ ကျုပ်လိုလူကို မဆိုထားနဲ့၊ ရိုးရိုးလူဆိုး၊ သူခိုး ဖမ်းလို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ ဘိန်းကလေး ဘာကလေးသယ်တဲ့မိန်းမ တရားခံ၊ ဝါမမဟုတ် ပြည့်တန်ဆာခေါင်းလုပ်တဲ့ မိန်းမတရားခံ တွေလောက် တော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးနိုင်ကောင်း ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုပုလိပ်အရာရှိလည်း အခန်းထဲမှ ကြောက်လန့် တကြားဖြင့် ထွက်ပြေးကာ သေနတ်ကို ကောက်ယူ၍ လက်ကိုင် ပဝါဖြင့် ထုပ်ပိုက်ကာ သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က . . .

“ကဲ . . . ကိုအောင်ထွန်း၊ ထိုင်ပေတော့၊ ကုလားစွန်တာနီတို့နဲ့ နပန်းသတ်ရတာ မောလာပြီမှတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်ကလေး မစားရတာများ နှစ်အတန်ကြာပြီနဲ့ တူပါရဲ့၊ ဒီနေ့ညတော့ တရုတ်ဟိုတယ် တစ်ခုမှာ ခင်ဗျားကို ဧည့်ခံဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ လားဇဒါးကိုလဲ ဧည့်သည်အဖြစ် တက်ရောက်ဖို့ ဖိတ်မန္တက ပြုပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စနေမောင်မောင်၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့် လိုက်လေ၏။ သူသည် စွန်တာနီ ကုလားနှင့် နပန်းသတ်သည် ကိုလည်း သိနေ၏။ ကျွန်ုပ် ဆင်းရဲ ဝတ်ပြတ်စွာ နေရသည်ကိုလည်း သိနေ၏။ ကျွန်ုပ်အား တရုတ်ဟိုတယ်ကြီး တစ်ခု၌ အထူးဧည့်ခံ မည်ဆိုသည်ကိုတွေး၍ စိတ်ပူမိ၏။ ကျွန်ုပ်၏လုံချည်မှာလည်း

အကွက်မျှပင် မပေါ်တော့၊ ဤမျှ စုတ်ပြတ်နေသည့် ကျွန်ုပ်အား ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု သို့ အထူးဧည့်သည်အဖြစ် ခေါ်သွားမည့်အဖြစ်ကို တွေးမိကာ ကျွန်ုပ်သည် ရှက်နေမိ၏။

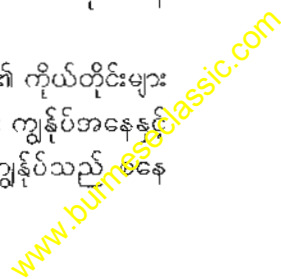
ထိုအချိန်မှာပင် စနေမောင်မောင်က အခန်းတွင်းသို့ လှည့် ကာ . . .

“ရီဘီယမ်၊ မင်းခေါ်ထားတဲ့ တေလာနဲ့ သူချုပ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ တစ်ခါတည်းယူခဲ့” ဟု ဆိုလိုက်ရာ များမကြာမီပင် ကုလား အမျိုးသားဘဏ္ဍာစိုးတစ်ဦးနှင့် ပေကြိုးကို ပခုံးပေါ်၌ ဘင်ထားသော အပ်ချုပ်သမား တစ်ဦးသည် ချုပ်ပြီးသာ အဝတ်အစားများကို ပွေ့ပိုက်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ရောက်လာလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က . . .

“ကဲ . . . ဟောဒီမိတ်ဆွေကို ဝတ်ပေးလိုက်စမ်း” ဟု ပြောလိုက် ရာ အပ်ချုပ်သမားက အင်္ကျီအပြာရောင်တစ်ထည်ကို ယူ၍ ကျွန်ုပ်အား ဝတ်ဆင်ပေးလေ၏။ ထိုအင်္ကျီမှာ ရှေးဟောင်း တရုတ် လူမျိုးများ ဝတ်ဆင်သောအင်္ကျီမျိုးဖြစ်၏။ ပန်းပုံဖော်ထားသော အဝတ်ကြယ်သီးများကို တတ်ရ၏။ ဘောင်းဘီမှာ အင်္ဂလိပ် ဘောင်းဘီပင်ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်တိုင်း၍ ချုပ်ထားသကဲ့သို့ အလုံးစုံ တော်၍နေ၏။

“ကိုအောင်ထွန်း၊ ခင်ဗျားအရပ်က ၅ပေ၊ ၇လက်မလေဗျာ၊ ရင်အုပ်ဟာ နဂိုအနေမှာကို ၃၂ လက်မရှိတယ်လေဗျာ၊ ဖိနပ်ကတော့ ဋွန်ဂိုတိုဆိုရင် နံပါတ် ၁၀ စီးတယ်မဟုတ်လား” ဟု စနေ မောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

နစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲသွားသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်တိုင်းများ ထို မှတ်မိနေသည့်အတွက် စနေမောင်မောင်အား ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အံ့သြခြင်း မဖြစ်တော့ပါ။ ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်သည် စနေ

မောင်မောင်၏ ခမ်းနားသော ရေချိုးခန်းကြီး၌ ရေနွေးရေအေး စပ်ကာ အကောင်းစားဆပ်ပြာတုံးကြီးများကို အသုံးပြု၍ ကြွေရေ သုတ်ရေချိုးခွက်ကြီးအတွင်း၌စိမ့်၍ ရေချိုးခြင်း၊ မုတ်ဆိတ် ပါးသိုင်း မွှေးများရိတ်ခြင်း၊ အမွှေးနံ့သာလိမ်းကြံခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ကာ ထိုနေ့ ညနေ၌ အဝတ်အစားအသစ်များ လဲလှယ်၍ စနေမောင်မောင်၏ ခြံကြီးထဲတွင် အသက်ကို ဝဝရှုကာ လမ်းလျှောက်နေလေ၏။ ညနေ (၅)နာရီထိုးသောအခါ၌ ဒရိုင်ဘာသည် မော်တော်ကားကိုထုတ်၍ စနေမောင်မောင်အား ဆလံပေးလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင် သည် ကျွန်ုပ်ကို လှမ်း၍ခေါ်ပြီးလျှင်...

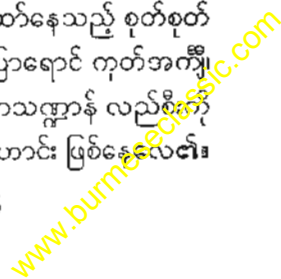
“ကိုအောင်ထွန်း၊ နောက်ဆယ်မိနစ်ကျယ် မော်တော်ကား တစ်စီး လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့။ ဟိုတယ်ရောက် ယင် ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ထွက်ပြီးကြိုလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ထမင်းစားခန်းကို ခေါ်သွားလိမ့်မယ်၊ ထမင်းစားခန်းမှာ ကုလားထိုင် (၇)လုံး ချထားလိမ့်မယ်။ ထိပ်ဆုံးက ကုလားထိုင်မှာ ခင်ဗျားထိုင်ရ လိမ့်မယ်။ (၆)နာရီတိတိဆိုတာနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မစောင့်နဲ့ စားပေ တော့” ဟု ပြောဆိုကာ ကားပေါ်တက်၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ စနေမောင်မောင်ထွက်သွားသောအခါ၌ လားဇဒါးသည်လည်း ရေချိုးခန်းမှ ထွက်လာလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် မော်တော်ကား တစ်စီး ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်က မစ္စတာ၊ လားဇဒါးအား...

“မစ္စတာ လားဇဒါး မြန်မြန်လုပ်လေဗျာ၊ မော်တော်ကား ရောက်နေပြီပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မစ္စတာ လားဇဒါးက...

“နီး နီး နီး၊ ကျုပ်က အဲဒီကားနဲ့ သွားရမှာမဟုတ်ဘူး၊ လန်ချားနဲ့ သွားရမယ်လို့ စနေမောင်မောင်က မှာခဲ့တယ်” ဟု ဆိုကာ လေကလေး တချွန်ချွန်နှင့် ရှိနေလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကုလားဗလီမှ နာရီစင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်ရာ (၅)နာရီ (၁၀)မိနစ်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း

တွေ့ရသဖြင့် ကားပေါ်တက်၍ ထိုင်လိုက်လေ၏။ မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာသည်လည်း ပြည်းညင်းစွာ မောင်းထွက်သွားလေ၏။ အင်းလျားဘက်ရှိ တရုတ်ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု၏ ဆင်ဝင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ၌ မော်တော်ကားကို ရပ်လိုက်လေ၏။ ကားရပ် လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟိုတယ်မှ မန်နေဂျာသည် ကားတံခါးကို လာရောက်ဖွင့်ပေး၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဟော်တယ်ပိုင်ရှင်ရှင်ဟု ယူဆရသော တရုတ်လူမျိုး တစ်ဦးသည် ခါးကိုညွတ်၍ အရိအသေပေးကာ ထမင်းစားခန်းတစ်ခု ဆီသို့ ခေါ်သွားလေတော့၏။ ထမင်းစားခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက် သည့်အခါ၌မူ ကုလားထိုင်ခြောက်လုံးတွင် လူခြောက်ဦး ထိုင်နှင့် နေသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။ ထိုလူ(၆)ဦးသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင် လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ‘ဝုန်း’ကနဲထဲကာ အရိအသေပေးကြ လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိပ်ဆုံးကုလားထိုင် သို့သွားကာ ထိုသူတို့အား ထိုင်ရန်ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ထိုင်ရန်ပြောလိုက်သော်လည်း တစ်ခဏ၌ပင် လူ(၆)ဦးအနက် (၅)ယောက်သည် ထိုင်သွားကြသော် လည်း ကျွန်ုပ်ညာဘက်အနီးဆုံးလူမှာ ပြန်၍မထိုင်ဘဲ...

“မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားတို့ တွေ့လိုလှတဲ့ မစ္စတာ ဆေတန်ခေါ် စနေမောင်မောင်ဆိုတာ ဟောဒီထောင်ကဲပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ထိုသို့ မိတ်ဆက်ပေးသူမှာ အခြားသူမဟုတ် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဘိန်းစားသွန်ဟောင်းဖြစ်နေလေ၏။ ဘိန်းစားသွန်ဟောင်းသည် နေ့ခင်းက ကျွန်ုပ်တွေ့ခဲ့ရသကဲ့သို့ သံဂဟေဆော်နေသည့် စုတ်စုတ် ငြိတ်ပြတ် သွန်ဟောင်းမဟုတ်တော့ပေ။ နက်ပြာရောင် ကုတ်အင်္ကျီ ဘောင်းဘီ၊ ရုပ်အပြုနှင့် ဘိုးတိုင်(ခေါ်) လိပ်ပြာသဏ္ဍာန် လည်စိတ်ကို ငါးထားသော လွန်စွာ သားနားနေသော သွန်ဟောင်း ဖြစ်နေလေ၏။

ဘွန်ဟောင်းသည် ထိုသို့ပြောရင်း ကျွန်ုပ်ဘက်ရှိ မျက်လုံးတစ်လုံးကို အနည်းငယ် ကျဉ်းပြလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ခု သောကိစ္စအတွက် ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်အား လူစားထိုးသည်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသွားလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း နားလည် သွားမိလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်ုပ်မသိသော လူစိမ်း(၅) ဦး အနက်မှ ပန်ချာပီတစ်ဦးက...

“ဆရာကြီးစနေမောင်မောင် ယခုနေတဲ့ အိမ်ကြီးရဲ့ ပထမ ပိုင်ရှင်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့မိတ်ဆွေပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်း က ကြားမှဖြတ်၍...

“မစ္စတာဆင်းပြောတာ “အိုးမား” မိသားစုကို ပြောတာလား၊ နောက်ဆုံးပိုင်သွားတာ “အက်စ်ဒီအိုးမားပဲ” ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း...

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာဆင်း၊ အက်စ်ဒီအိုးမားဟာ သူပြောတဲ့ ဈေးကို လျှော့ကိုမလျှော့ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရလေ၏။ ထိုအခါ မစ္စတာဆင်းက...

“အက်စ်ဒီအိုးမားအကြောင်းတော့ မပြောပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်၊ ဒီလူဟာ သူ့မိန်းမ သေပြီးကတည်းက စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေတာကလား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“မစ္စတာဆင်းကလဲ အက်စ်ဒီအိုးမားနဲ့ အိမ်ဒီအိုးမားကို မှားနေပြီ ထင်တယ်၊ အက်စ်ဒီအိုးမားမှာ မိန်းမမရှိဘဲ” ဟု ဝင်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် အခြေအနေကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွားလေ၏။ မစ္စတာဆင်းသည် ကျွန်ုပ်အား စနေ မောင်မောင်အစစ်ဟုတ်မဟုတ် သံသယရှိနေကြောင်း ထင်ရှားလှ၏။ အကယ်၍ များ ကျွန်ုပ်အဖြေမှားသွားလျှင် မည်သည့်အန္တရာယ်မျိုး

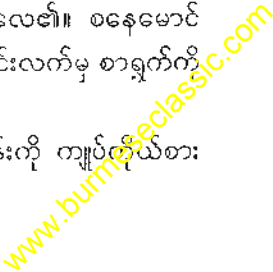
ရောက်ရှိလာမည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အနီး၌ ဘွန်ဟောင်းရှိနေခြင်း အတွက် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် နံရံပေါ်မှ နာရီကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ (၆)နာရီ ထိုးပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည့်အတွက်...

“ကဲ... မိတ်ဆွေတို့ မြန်မြန်ရှက်ရှက်ကြီး စားကြပေတော့ဗျာ” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်က စတင်၍ ခက်ရင်းဖြင့် ဟင်းပန်းကန်အတွင်းမှ အသားတုံးတစ်တုံးကို ထိုးယူပြီးလျှင် ထမင်းစားရင်းနှင့်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဧည့်သည်များနှင့် စကားပြောရလေ၏။ ထိုသို့ စကားပြော သည့်အခါတွင် ဘွန်ဟောင်းက စကားဦးသန်း၍ ကြားမှ ဝင်၍ ပြော ပေးရာလေ၏။ ထမင်းစားပွဲပြီးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ဘွန်ဟောင်း လည်း စနေမောင်မောင်၏အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြရလေ၏။ ကျွန်ုပ် ရောက်ပြီး များမကြာမီ၌ပင် မစ္စတာလားဒေါ်သည်လည်း လန်ချား တစ်စီးနှင့် ပြန်၍ရောက်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ (၃)ဦးသည် ဧည့်ခန်း အတွင်းသို့ ပြိုင်တူ ဝင်လိုက်ကြသည်။ ထိုသို့ ဝင်လိုက်သည့် အခါ၌ စနေမောင်မောင်သည် ဆိုဟာတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်ကာ စာတစ်စောင်ကို ဖတ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ (၃)ဦးလည်း မရဲတရဲနှင့် ၎င်း၏ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဟာများပေါ်တွင် ဝင်၍ထိုင်ကြ လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား လှမ်း၍ ကြည့်ပြီးလျှင်...

“နေရာကျခဲ့ကြရဲ့ မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်း က...

“မှန်ပါတယ်ဆရာကြီး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ စနေမောင် မောင် သည် ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်တွင် ၎င်းလက်မှ စာရွက်ကို ပစ်ချလိုက်၏။

“အဲဒီ စာချုပ်ရဖို့အတွက် ကိုအောင်ထွန်းကို ကျွန်ုပ်တို့ထံစား

ထမင်းစားပွဲ တက်ခိုင်းရတာပဲဗျို့” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုစာရွက်ကို ကောက်ယူကြည့်ရှုရာ မိုးကုတ်၌ ကျောက်တွင်းတူးခွင့် ချုပ်ဆိုထားသော စာချုပ်တစ်စောင်ဖြစ်ကြောင်း အကြမ်းဖျင်း နားလည်ခွင့်ရ၏။

“ဒီစာချုပ်ကို ဆရာကြီး ဘယ်ကသွားယူခဲ့ရတာတုံး” ဟု မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“ဘုရင်ခံအိပ်ခန်းထဲက မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်ပြီးယူခဲ့ရတာလေ။ အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ စနေမောင်မောင်ဟာ ပန်ဂျပ်ပြည်နယ်က ရောက်ခဲ့တဲ့ ဂျာနယ်လစ်တစ်ဦးရယ်၊ ကာလကတ္တားကသတင်းစာ ဆရာတစ်ဦးရယ်၊ ရတနာကုန်သည်(၃)ဦးရယ်၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ပိုင်ရှင် မစ္စတာဘွန်ဟောင်းဆိုသူရယ်ကို တရုတ်ဟော်တယ်ကြီးတစ်ခု မှာ ထမင်းကျွေးနေတယ်ပေါ့ဗျာ၊ တစ်ကယ်လို့ ပြဿနာဖြစ်လာယင် အလီဘိုင်ပေးနိုင်တာပေါ့ဗျာ” ဟုပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုလုပ်လို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ အဲဒီလူတွေက နောင်အခါမှ မသိ တော့ဘူးလား၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာကြီးက ရုပ်ချင်းလည်း တူတာ မဟုတ်” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“အဲဒီအထိ မတွေးနဲ့ဗျာ၊ မနက်ဖြန်ထုတ်မယ့် ပန်ဂျပ်သတင်းစာ ရယ်၊ ကာလကတ္တားသတင်းစာရယ်မှာ ခင်ဗျားအခုစားခဲ့တဲ့ ညစာ စားပွဲလေးသတင်းက ပါသွားပြီဗျာ၊ အဲဒီသတင်းဟာ ပြဿနာဖြစ် လာရင် အလွန်အားကိုးလောက်တဲ့ အထောက်အထားကလေးပဲ၊ အဲဒီညက ထမင်းကျွေးလိုက်တဲ့လူဟာ စနေမောင်မောင်အစစ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်ဘူး၊ ငြင်းခုံရမယ့်အလုပ်က ကျွန်ုပ်တို့အလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ အင်္ကျီအနက်ဝတ်ထားတဲ့ ရှေ့နေရဲ့အလုပ်ပဲ” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

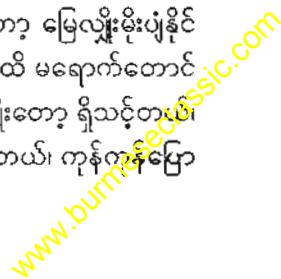
“တစ်ခြားနေရာမှာ အသက်ကိုစွန့်ပြီး စွန့်စားခြင်းလုပ်ရတဲ့စွဲ

ဒီလောက်မခက်ဘူး၊ ဆရာကြီးရဲ့ အခုလို ဟန်ဆောင်ရတဲ့အလုပ်က အလွန်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ ဘွန်ဟောင်းကိုသာ အဲဒီထမင်းစားပွဲမှာ ဆရာကြီးထည့်မပေး လိုက်ရင် အလိမ်ပေါ်တာကြာလှပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“အဲဒီလို ဘာကြောင့်ဖြစ်ရသလဲဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်နည်းလို့ပဲ၊ ခင်ဗျားက စနေမောင်မောင်အဖြစ် သရုပ် ဆောင်ရတော့မယ်လို့ သိလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကိုအောင်ထွန်း ဆိုတာ ပျောက်သွားရမယ်၊ စနေမောင်မောင်တစ်ခါတည်း ဖြစ်သွား ရမယ်၊ တကယ်လို့ စကားပြောမှားသွားလည်း တစ်ဘက်လူ သူ့ဟာ သူတောင် ဇေဝဇဝါဖြစ်အောင် ကိုယ်ပြောပြီးတဲ့စကားကို ခိုင်ခိုင် မာမာကြီး တစ်အားပြောပစ်ရမယ်၊ အဲဒါဟာ စိတ်တန်ခိုးညံ့တဲ့ လူတွေအတွက် အတော်ခက်တဲ့ အလုပ်မျိုးပဲ၊ ခင်ဗျားမှာ သတ္တိ တော့ရှိပါရဲ့၊ အဲဒီဘက်က တစ်ကယ်လဲ ညံ့ဖျင်းနေတာကိုး” ဟု ပြောလေတော့၏။

“မှန်ပါတယ်ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးနဲ့ တွဲလာတာလဲ ကြာပါပြီ၊ စွန့်စားခဲ့ရတာတွေလည်း များပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်က လည်း ကျွန်ုပ်ကို စိတ်တန်ခိုးနဲ့ ပတ်သက်လို့ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေး တယ်လို့ မရှိခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကလည်း လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးဖို့ လိုတယ်လို့ သဘောမထားခဲ့ပါဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်လေ၏။

“အင်း... မှန်ပေတာပေါ့ ကိုအောင်ထွန်းရယ်၊ စိတ်တန်ခိုး ဆိုတာ အဆင့်အတန်းမြင့်လာရင် အဘိညာဉ်အထိ တက်လှမ်းနိုင် တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားနားလည်အောင် ပြောရရင်တော့ မြေလျှိုးမိုးပျံနိုင် တယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့်ဗျာ အဲဒီအဆင့်အတန်းအထိ မရောက်တောင် လူတစ်ယောက်ဟာ ထိုက်သင့်တဲ့ စိတ်တန်ခိုးမျိုးတော့ ရှိသင့်တယ်၊ ဒါမှသာ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်မှာ အောင်မြင်နိုင်တယ်၊ ကုန်ကျန်ပြော

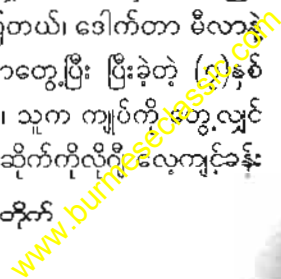

မယ်ဗျာ၊ ဓားပြလုပ်စားမယ်ဆိုသင်တောင် စိတ်တန်ခိုးရှိဖို့လိုတယ်။ ဒါမှ ဓားပြတွေကို အုပ်ချုပ်နိုင်မှာပေါ့။ ဘာအလုပ်လုပ်လုပ် စိတ်ဓာတ်ရဲ့တန်ခိုးသတ္တိတွေ လိုတာအမှန်ပဲဗျ။ အောင်မြင်တဲ့ ကျောင်းဆရာလုပ်ဖို့လည်းလိုတယ်။ အောင်မြင်တဲ့ ဈေးသည်လုပ်ဖို့လည်းလိုတယ်။ အောင်မြင်တဲ့ သဘင်သည်၊ ဇာတ်သမား၊ ဘိုင်စကုတ်မင်းသား လုပ်ဖို့လည်း အဲဒါလိုတာပဲ။ နေ့စဉ် လူနေမှု ဘဝမှာ လိုအပ်တဲ့ အရည်အချင်းတွေစာရင်းမှာ အဲဒါကိုတောင် ထည့်သင့်တယ်။ ကျုပ်တို့ အခု ရှေ့မှာလုပ်ရမယ့်လုပ်ငန်းဟာ အလွန်အရေးကြီးတယ်။ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း အစွမ်းတွေ ပြရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ ကျုပ်နဲ့ လက်တွဲမယ့် ကျုပ်လူတွေမှာလည်း အဲဒါလိုအပ်တာပဲ။ အဲဒါတွေကို ကျုပ်စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ပေးမယ်။ ခင်ဗျားတို့ဘက်ကလည်း လိုချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ပြင်ဆင်ထားကြ။ ကျုပ်အခုပေးမယ့် ပညာဟာ ကောင်းကင်ပျံဖို့ မြေလျှိုးဖို့ အထူးအဆန်းတွေ လုပ်ပြဖို့မဟုတ်ဘူး။ လူလူချင်းတွေ့တဲ့အခါမှာ စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့လို့ ကိုယ့်ဘက်က ခံလိုက်ရတာမျိုးမဖြစ်အောင် နောက်တစ်ခုကတော့ နောင်တစ်ချိန်မှာ စနေမောင်မောင်ဆိုတဲ့လူက ခင်ဗျားတို့နဲ့ အမြဲတမ်း လက်တွဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကလည်း တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ပြီး ကျုပ်လူအဖြစ်ရလာကြောင်း၊ လောကမှာ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး အစွမ်းပြပြီး ဗြဟ္မပုတ္တရဖြစ်စေဘေး၊ ဆက်ရက်တို့ပျော်စံရာကသစ်ပင်ကို မှီပြီး ကျုပ်အလာကို စောင့်မျှော်နေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဆရာသခင် ကေးဇူးရှင် ပုဏ္ဏားတော်လေး လက္ခဏာဆီကို အပြီးအပိုင် လိုက်သွားပြီး လူ့ဘုံ လူ့လောကနဲ့ အဆက်အသွယ် ဖြတ်ရတော့မယ် မဟုတ်လား။

အဲဒီအခါကျတော့ ခင်ဗျာတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းတွေ ကိုယ်ပိုင်သိဒ္ဓိတွေ မရှိဘူးဆိုရင် ရန်သူဂိုဏ်းကလူတွေက နှိပ်စက်

တော့မှာပေါ့။ ပြီးတော့လည်း စနေမောင်မောင်လူတွေဟာ သူတို့ဆရာ စနေမောင်မောင်လည်း မရှိရော ဆင်သေကို စားမိတဲ့ ကျီးမိုက်လို လောကအလယ်မှာ မျက်နှာငယ်လှရတော့မယ်။ အဲဒါကြောင့် မြေလျှိုးမိုးပျံတဲ့ အလုပ်မျိုး မလုပ်နိုင်တောင် လူချင်း ယှဉ်ယင် ကိုယ်က ခေါင်းတစ်လုံး ပိုပြီး မြင့်နေနိုင်လောက်တဲ့ လေ့ကျင့်ပေးထားရမယ်။ အစဦးဆုံး လေ့ကျင့်ရမှာကတော့ ကိုအောင်ထွန်းပဲ။ ကျုပ်အခုပေးမယ့် လေ့ကျင့်ခန်းတွေဟာ သာမန်ကြည့်ယင် ရယ်စရာကောင်းပေမယ့် ပခုံးလက်နှစ်ဖက်ကြား ခေါင်းပေါက်တဲ့ ဘယ်သူမဆို လေ့တွေ့လေ့ကျင့်ယင် လက်တွေ့ အကျိုး ရှိနိုင်တဲ့နည်းထူး နည်းကောင်းဖြစ်တယ်။ ဥစ္စာပစ္စည်းရရှိတို့ လိုက်စားနေတဲ့ ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်ထက် စိတ်ချရပါတယ်။

ခု ကျုပ်ပြောမယ့် နည်းထဲက အစိတ်အပိုင်းတစ်ချို့ဟာဆိုရင် လန်ဒန်က ထုတ်တဲ့ 'ဆိုက်ကော်လိုဂျီမဂ္ဂဇင်း' အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဒေါက်တာ ဟင်နရီနိုက်မီလာ ဟာသူ့ရဲ့ မဂ္ဂဇင်းမှာ လစဉ်ဆောင်းပါး ရှည်ကြီး ရေးသားခဲ့တဲ့အတွက် လူမဖတ်တဲ့ မဂ္ဂဇင်းဟာ နေ့ချင်း ညချင်း စောင်ရေတွေ တိုးတက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒါကိုပဲ စာအုပ်အဖြစ်နဲ့ (၇)ကြိမ်ထက်မနည်း ရိုက်ခဲ့ရတယ်။ အင်္ဂလန်ကလူတော်တော်များများ ဖြည်းစမ်း လေ့ကျင့်ဘူးတယ်။ ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ရဲ့လူအရင်းမို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဖွင့်ပြောရဦးမယ်။ လန်ဒန်မြို့မှာဘယ်လ်ချတ်ရှိုင်းရပ်ကွက်မှာ ဆိုက်ကိုလိုဂျီဟောက်စ်လို့ ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားတဲ့ အဆောက်အအုံတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီမှာ စိတ်ပညာသမား တော်တော်များများ ဆုံမိတတ်ကြတယ်။ ဒေါက်တာ မီလာနဲ့ ကျုပ်ဟာ အဲဒီဆိုက်ကိုလိုဂျီဟောက်စ်မှာတွေ့ပြီး ပြီးခဲ့တဲ့ (၅)နှစ်လောက်က စကားစမြည်ပြောကြခဲ့တယ်။ သူက ကျုပ်ကို 'အတွဲလျှင်တွေ့ချင်း လူတွေအတွက် အကျိုးရှိမယ့် ဆိုက်ကိုလိုဂျီလေ့ကျင့်ခန်း

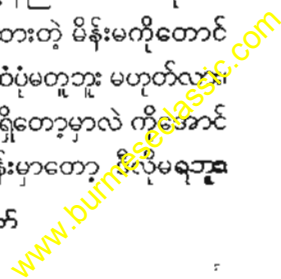
ပြောပြဖို့ ပူစာတော့တာပဲဗျို့။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း လူတိုင်းအဖို့ လေ့ကျင့်နိုင်တဲ့ စိတ်ပညာကျင့်နည်းအဖြစ်နဲ့ ရက်သတ္တပါတ် (၂)ပတ်(၁၄)ရက်ပေါ့ဗျာ။ သူ့တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ လက်ချာပေးခဲ့ဖူးတယ်။ ဒေါက်တာမီလာတစ်ယောက် သန်းချီပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝသွားစေတဲ့ (၁၄)ရက်သင်ခန်းစာပဲ” ဟု စနေမောင်မောင်က ရှည်လျားစွာ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ သင်လိုစိတ်မရှိသော စိတ်ပညာကို သင်လိုစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့်...

“သင်ပေးပါဆရာကြီး” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ပြုံးလေတော့သည်။ သူ၏အပြုံးသည် အဓိပ္ပာယ်များစွာရှိ၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်က...

“ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် အစပိုင်းမှာ လူတွေဟာ အတော့်ကို တက်ကြွလေ့ရှိတယ်ဗျို့။ ကြာယင်တဖြည်းဖြည်း လျော့သွားတော့တာပဲ။ စစ်ထဲဝင်ခါစလူ ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဝင်ခါစမှာ ယူနီဖောင်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်တယ်။ ခါးပတ်တွေ ဖိနပ်ကိုတွေကို ပြောင်အောင် တိုက်ပြီး စီးတယ်။ လမ်းလျှောက်ယင်တောင်မှ ရင်ကိုကော့ပြီး မေးစေ့ကိုဆွဲပြီး လက်ကို တအားလွှဲပြီး ဒရိန်းပြသလို လျှောက်တယ်။ စစ်သက်ကလေးလဲ နည်းနည်းရင့်လာရော ယူနီဖောင်းလဲ ဖိုသီဖတ်သီဖြစ်လာရော။ ခါးပတ်တွေ ဖိနပ်တွေ ကောင်းကောင်းမတိုက်ချင်တော့ဘူး။ သက်ဆိုင်ရာ အထက်လူကြီးက မပြောမချင်း နေချင်သလို နေလာတော့တာပဲ။ နောက်ဆုံး ယူနီဖောင်းတစ်ဝက် အရပ်ဝတ် တစ်ဝက် ဝတ်လာတဲ့ အထိ ဖြစ်လာတာပဲ။ အဲဒါ သဘာဝပဲ။ ကျောင်းသားလဲ ဒီလိုပဲ။ ကျောင်းဖွင့်စမှာ ရေးတဲ့ မှတ်စုစာအုပ်က လက်ရေးနဲ့ နှစ်ဝက်မှာ ရေးတဲ့ လက်ရေးမတူတော့ဘူးဗျို့။ တဖြည်းဖြည်းပုံပျက်လာတာပဲ။

နှစ်ဆုံးခါနီးလဲကျရော မှတ်စုတောင် မစုံတော့ဘူးဗျို့။ အဲဒီမှာ စာမေးပွဲကျတာပဲ။ ကဲ... နောက်တစ်ခု ဥပမာပြဦးမယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခု ဖွင့်တယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဖွင့်ခါစမှာဆိုယင် စားပွဲတွေကလည်း ပြောင်နေတာပဲ။ ပန်းကန်လုံးတွေလည်း ပြောင်လက်နေတာပဲ။ လာသောက်တဲ့လူတွေကို အချို့ကြိုက်ရင်အချို့ အကျကြိုက်ရင်အကျ စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပေးတယ်။ ဆိုင်သက်ကလေးလည်း နည်းနည်းရလာတော့ စားပွဲတွေလည်း ကောင်းကောင်းမတိုက်တော့ဘူး။ ပန်းကန်လုံးလက်ကိုင်ကြားက ချေးတွေလည်း ထူထပ်လာပြီ။ ပန်းကန်လုံးထဲက လက်ဖက်ရည်ချိုး တွေလည်း အရစ်လိုက်ပေါ်နေပြီ။ အချို့နဲ့နဲ့လျော့ထည့်ပါဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ချို့ချို့ကလေး ထည့်ပါဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ လက်ရာက မပြောင်းတော့ဘူး။ တစ်ခါတစ်လေ စားပွဲထိုးက လက်ဖက်ရည်ဖျော်တဲ့သူကို “တိုဆရာ ဓတွေလာတယ်ဗေဟ့၊ ဧကားဦး၊ ကောင်း ကလေး၊ ထုံးစံအတိုင်း၊ တော်ရိ လျော့ရိ လုပ်လိုက်ပါ” လို့တောင် မမာမခန့် လုပ်လာတော့တာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ လက်ဖက် ခြောက်မနပ်ပဲ ဖျော်လိုဖျော်၊ ရေခဲနွေးမဆူပဲ ဖျော်လိုဖျော်၊ မှာယင်လဲ တော်တော်နဲ့ လာမချဘဲ နေလိုနေ။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ဆိုင်ပြုတ်သွားတာပဲ။ ဒီကိစ္စဟာ သာမန်ကြည့်ရင် သဘာဝအတိုင်းဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် စိတ်ပညာရှင်ထောင့်မှ ကြည့်ရင် အတော့်ကိုအရေးပါတဲ့ အချက်ဖြစ်နေတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောမယ် ကိုအောင်ထွန်း၊ လူတွေဟာ အစပထမမှာ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွပြီး အချိန်ကြာလာယင် စိတ်ဓာတ်အားလျော့နည်းလာတာ ပုံသေလိုဖြစ်နေတယ်။ ချစ်လှချည်ရဲ့လို့ ဆိုပြီး ယူထားတဲ့ မိန်းမကိုတောင် ယူခါစနဲ့ နှစ်ကလေး နဲ့နဲ့ကြာ လာယင် ဆက်ဆံပုံမတူဘူး မဟုတ်လား။ ကျန်တာတွေဆိုတာတော့ ဘယ်မှာပြောစရာရှိတော့မှာလဲ ကိုအောင်ထွန်းရယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ပညာလေ့ကျင့်ခန်းမှာတော့ ဒီလိုမရဘူး။

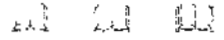

စလယ်ဆုံး သုံးပါးစလုံး တက်ကြွနေမှ ဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ ပြောထားချင်တယ်။

အဲဒီလို စလယ် ဆုံး တညီတညွတ်တည်း တက်တက်ကြွကြွဖြစ် နေတာကို မြန်မာစာမှာ စကားတစ်လုံးတည်းနဲ့ ပြည့်စုံအောင် သုံးထား တာရှိတယ်။ အဲဒီစကားဟာ ဘာလဲဆိုတော့ “ဇွဲ” ဆိုတဲ့စကား ဖြစ်တယ်။ စိတ်ပညာမှာ အခြေခံကျောရိုး(၂)ချောင်းရှိတယ်။ အဲဒီကျောရိုး(၂)ချောင်းဟာ ထင်မြင် အာရုံခံစားခြင်းနှင့် အဲဒီလို အာရုံခံစားနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလေ့ကျင့် ခြင်းကို ဇွဲလို့ ခေါ်တာပဲ။ ဇွဲဟာ မွေးရာပါမဟုတ်ဘူး။ မွေးယူလို့ ရတဲ့အရာဖြစ်တယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုပညာမျိုးမှ သင်ခွင့်မပေးချင်နေပါစေ၊ ဇွဲရှိအောင် လေ့ကျင့်ပေးထားလို့ ဇွဲ ရှိမယ် ဆိုရင် လောကအလယ်မှာ မျက်နှာမငယ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သေချာ ပါတယ်။ ဘယ်လိုပညာမျိုးတွေသင်လို့ ဘာတွေပဲတတ်ထား တတ် ထား၊ ဇွဲမရှိဘူးဆိုယင်တော့ လူညံ့စာရင်းထဲကို ပါသွားပြီဆိုတာ မှတ်ပေတော့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ကောင်းပါပြီဆရာကြီး ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ဆရာကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း ဇွဲ ရှိပါမယ်” ဟု ဝန်ခံလိုက်ရလေ၏။

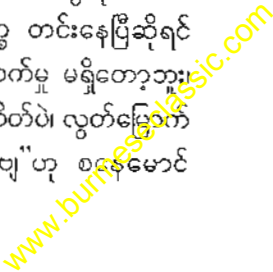
အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး နှစ်ရက်ခန့်ကြာသော အခါ စနေမောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်အား စိတ်ပညာလေ့ကျင့်ခန်း များကို သင်ကြား လေ့ကျင့်ပေးတော့၏။

စိတ်တန်ခိုးလော ရုပ်တန်ခိုးလော

စနေမောင်မောင်သည် ၎င်း၏ ကျယ်ဝန်းလှပသော ခြံဝင်း အတွင်း၌ ကုလားထိုင် (၂)လုံးချထား၏။ တစ်လုံးတွင် ၎င်းက ထိုင်၏။ အခြားတစ်လုံးတွင် ကျွန်ုပ်အား ထိုင်ခိုင်း၏။ အနီး၌လည်း ဘလက် ဘုတ်ခေါ် သင်ပုန်းတစ်ခုကို ထောင်ထားလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုမူ ပြောသည်ကိုသာနားထောင်၍ မည်သည့်အကြောင်းအရာကိုမှ ရေးမှတ်ထားရန် ခွင့်မပြုချေ။ စနေမောင်မောင်သည် ၎င်း၏ ပလက် တီနမ်စီးကရက်ဗူးအတွင်းမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာကာ မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လေ၏။

“ဒီမှာကိုအောင်ထွန်း၊ ဆရာရှေ့ကို ရောက်နေတဲ့တပည့်လို မထိုင်နဲ့ဗျ။ သက်တောင့်သက်သာနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထိုင်ပါ။ ကျုပ်ကို လေးစားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ယုံပြီးသားပါ။ ခင်ဗျားလွတ်လွတ် လပ်လပ်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးထိုင်တဲ့အတွက် အာစရိယဂိုဏ်းလည်း မသင့် ပါဘူး။ ကျုပ်ကို ရိုသေပြီး ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံထိုင်နေရင် အဲဒီလို ထိုင်နေဖို့ အတွက် ခင်ဗျားမှာ သတိဆိုတာ ရှိနေဖို့လိုလိမ့်မယ်။ အဲဒီသတိသာ ခင်ဗျားကိုယ်ထဲမှာရှိသင့်တယ်။ အကြောအမျှင်လေးတွေကို တအား ဆွဲထားလိမ့်မယ်။ အဲဒီအကြောအမျှင်လေးတွေ တင်းနေပြီဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ဟာ အကျဉ်းကျနေပြီ။ လွတ်မြောက်မှု မရှိတော့ဘူး။ လွတ်မြောက်မှုမရှိတဲ့စိတ်ဟာ အနိမ့်ခံစိတ်၊ ကျွန်စိတ်ပဲ။ လွတ်မြောက် မှုရှိတဲ့စိတ်ကမူ အနိမ့်မခံတဲ့စိတ်၊ သခင်စိတ်ဗျ” ဟု စနေမောင်

မောင်က ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မူလကပင် ဆန့်ဆန့် ရန်ရန် တောင့်တောင့်တင်းတင်း ထိုင်လိုခြင်း မရှိရကား ယခုကဲ့သို့ ခွင့်ပြုလိုက်သောအခါ၌ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ပျော့တိပျော့ခွေ လျော့လျော့ရဲရဲကြီး ပြင်၍ ထိုင်လိုက်လေတော့၏။ ထိုသို့ ထိုင်လိုက်ရ သည့်အတွက်လည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်သွား သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က...

“စိတ်ကို လေ့ကျင့်တဲ့လူဟာ ရုပ်ကို အလျင်လေ့ကျင့်ရတယ်။ စိတ်ကိုလေ့ကျင့်မယ့်သူဟာ နာမ်ကို အလျင်ပြုပြင်ရတယ်။ အဲဒီတော့ ကိုအောင်ထွန်းရေ ရုပ်လေ့ကျင့်ခန်းတွေကို အလျင်စလုပ်ကြရအောင်၊ အဲဒီလေ့ကျင့်ခန်းကို (The Physical Laws) “ရုပ်၏ စည်းမျဉ်း ဥပဒေ” လို့ နားလည်ထား။ အဲဒီစည်းမျဉ်းဥပဒေ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ လေ့ကျင့်ခန်း (၅)မျိုးရှိတယ်။ အဲဒါကို ပထမလေ့ကျင့်ရမယ်။ အဲဒီ (၅)မျိုးကတော့...

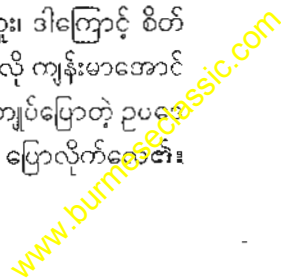
- တစ် - OXIDATION
အောက်စီဂျင်ဓာတ်ပေးခြင်း။
- နှစ် - ELIMINATION
စွန့်ထုတ်သင့်သည်များကို စွန့်ထုတ်ပစ်ခြင်း။
- သုံး - MOTION
လှုပ်ရှားမှု ပြုလုပ်ခြင်း။
- လေး - NUTRITION
အဟာရဓာတ်ဖြည့်တင်းခြင်း။
- ငါး - RELAXATION

ဖြေလျော့ခြင်းရယ်လို့ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလေ့ကျင့်ခန်း (၅)ခုဟာ တစ်ခုစီ လေ့ကျင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း၊ တစ်ပေါင်း တည်း လေ့ကျင့်သွားရမှာဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားမှတ်မိအောင် ခဏလေး

အာရုံပြုပြီးစဉ်းစား၊ မမှတ်မိတာကျယ်ပင် မေး” ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ် လည်း “အောက်စီဒေးရှင်း၊ အောက်စီဂျင်ပေးခြင်း၊ အယ်လီမီနေးရှင်း၊ စွန့်ထုတ်သင့်သည်များကို စွန့်ထုတ်ပစ်ခြင်း” ဟူ၍ ကလေးစာကျက် သကဲ့သို့ အော်ဟစ်ကျက်မှတ်ရလေ၏။ အလွတ်ရ သွားသောအခါ၌ ဇနေမောင်မောင်က...

“ကျုပ်တို့ဟာ စိတ်ရယ်၊ စေတသိတ်ရယ် ပေါင်းထားတဲ့ သတ္တဝါ တစ်မျိုးပဲဗျ။ အဲဒီ(၂)ခု ဘယ်မှာ လာပေါင်းသလဲဆိုတော့ ရုပ်ကြီး ပေါ်မှာ လာပေါင်းထားတာလေ။ အဲဒီတော့ ရုပ်ကြီးအချိုးညီညီ ဟန်ချက်ကိုက်ကိုက်နဲ့ ကျန်းမာနေဖို့တော့ မလိုအပ်ဘူးလားဗျာ” ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ကမ္ဘာမှာ ကျော်ကြားတဲ့ အောင်မြင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တော်တော် များများဟာ မကျန်းမာကြတာက များတယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားဖူးတယ် ဆရာကြီး။ ဂျူးလီယက်ဆီဆာဟာ ပိန်ပိန်လို့လေးတဲ့၊ အီမာဆင် ဟာ အမြဲတမ်းနေမကောင်းဖြစ်နေတယ်။ ဝီလီယမ် ဟေ့အော့ရင့် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ချောင်းဆိုးရောဂါကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သွက် သွက်ခါနေတယ်။ မင်းတုံးမင်းကြီးဟာ သွေးဥလာရောဂါ စွဲကပ်နတယ်။ နတ်သျှင်နောင်ဟာ ဘုရင်ဂျီနာ ရှိတယ်တဲ့။ ပုဂံမင်းဟာ ဦးနှောက် မကောင်းရှာဘူး ဒါတွေလျှောက်ပြောနေရင် အများကြီးပဲ ဆရာရယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က “These man are the Expectation ခင်ဗျားပြောတဲ့ လူတွေကို ချွင်းချက်ထဲ ထည့် လိုက်ပါ။ အမှန်မှာ ဒီလောကကြီးက ကျန်းမာတဲ့သူတွေရဲ့ လောက ကြီးဗျ။ မကျန်းမာတဲ့လူတွေအတွက် နေရာမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် စိတ် ဘန်ခိုးရုံချင်ရင် ကျန်းမာအောင် လုပ်ရမယ်။ အဲဒီလို ကျန်းမာအောင် လုပ်ဖို့လဲ အခက်အခဲမဟုတ်ပါဘူး။ စောစောက ကျုပ်ပြောတဲ့ ဥပဒေအရ သ (၅)ချက်ကို ရိုးရိုးသားသား လိုက်နာရုံပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကောင်းပါပြီဆရာကြီး လိုက်နာပါ့မယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်သည်...။

“ပထမဦးဆုံး လိုက်နာရမယ့် အကြောင်းအရာကတော့ The Law of Oxidation အောက်စီဂျင်ဓာတ်သွင်းခြင်းပဲဗျ။ ကျုပ်တို့ဟာ အောက်စီဂျင်သမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှာ နေနေတာဗျ။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ နာရီနှင့်အမျှ အောက်စီဂျင်တွေကို ခန္ဓာကိုယ်ထဲ သွင်းနေရတာပဲ။ အသက်ရှူတယ်ဆိုတာ အောက်စီဂျင်သွင်းတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် လူတော်တော်များများဟာ တကယ်ရှုရမယ့်နှုန်းထက် သုံးပုံနှစ်ပုံ လျော့ပြီး ရှူနေကြတယ်။ အဲဒီလောက်ပေါများတဲ့ အောက်စီဂျင် သမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှာ နေရပါလျက် အောက်စီဂျင်မဝလို့ အသက်တိုရ တယ်ဆိုတာ နစ်နာလှပါတယ်ဗျ။ ကျုပ်တို့လူတွေဟာ အောက်စီဂျင် ကို ရှူသွင်းလိုက်ပြီးတော့ အဆုတ်ထဲကနေ သွေးနဲ့ရောပြီး ပြန်နံ့စေ ခဲ့တယ်။ အဲဒီသွေးထဲမှာ သေသွားတဲ့ ဆဲလ်တွေနေရာမှာ ဆဲလ် အသစ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။ ရောဂါဖြစ် စေမယ့် ပိုးမွှားပဲ ဆိုပါစို့ကွာ။ အဲဒီကောင်တွေကိုလည်း အောက်စီဂျင် ကသတ်ပစ်တယ်။ ပြီးတော့ အဆုတ်ကနေတစ်ဆင့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ မလိုအပ်တဲ့ အရာတွေအဖြစ် ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်အနေနဲ့ ရှိုက်ထုတ်ပစ်ကြတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုထုတ်ပစ်လိုက်တဲ့လေဟာ အလွန်အင်မတန် ပြင်းထန်တဲ့ အဆိပ်ငွေ့တစ်မျိုးပဲ။ အသက်မရှူနိုင် လို့ သေတဲ့လူဟာ မရှူလို့ သေတယ်လို့ ပြောမယ့်အစား အဲဒီဓာတ်ငွေ့ကို မထုတ်ပစ်နိုင်လို့ သေတာက အရင်ကျတယ်လို့သာ ဆိုနိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ပြောနေကြတဲ့ အသက်ဆိုတဲ့စကားဟာ အောက်စီဂျင်ဓာတ်သွင်းနဲ့ ကာဗွန်ဒိုင် အောက်ဆိုဒ်ထုတ်ခြင်းအပေါ်မှာ အများစု တည်နေတယ်လို့သာ ပြောနိုင်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် အသက်ရှူတဲ့အတတ်၊ ဒါမှ မဟုတ် အောက်စီဒေးရှင်းလို့ခေါ်တဲ့ အောက်စီဂျင်သွင်းခြင်း အတတ်

တို့ ပထမသင်ယူရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
“တစ်သက်လုံး အသက်ရှူလာတာ အခုမှ တစ်ခါပြန်ပြီး သင်ရ ဦးမယ်ဆိုတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ ဆရာကြီးရယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြော လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုအောင်ထွန်း၊ လူတိုင်းလူတိုင်း အသက်ရှူနေကြ ပေမယ့် စိတ်တန်ခိုးလေ့ကျင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ မလွဲမသွေ ရှူရမယ့်အခြေခံ အသက်ရှူနည်းကိုတော့ လူတိုင်းမရှူတတ်ကြဘူး။ အဲဒီတော့ အသက်ရှူနည်းမှာကိုပဲ (၃)နည်းရှိတယ်လို့ နားလည်ထား ရမယ်။ အဲဒါကို Three System of Breathing လို့ မှတ်ထားဗျ။ အဲဒါတွေက ဘာတွေလဲဆိုတော့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ရှူနည်း “ Deep Breathing ” အဲဒီရှူနည်းကတော့ ပခုံးကို ခပ်လျော့လျော့ထား၊ ခုတ်ဘတ်ကိုလည်း ပုံမှန်အနေအထားအတိုင်းထားပြီး အသက်ကို သည်း အရှည်ကြီးရှူသွင်းရမယ်။ ပြီးတော့မှ နည်းနည်းလေး အောင့်ပြီး ရှူထားတဲ့လေကို ပါးစပ်က ထုတ်ပစ်ရမယ်။ အဲဒီရှူနည်း တို့လည်း ထိုက်သင့်သလောက် လေ့ကျင့်ရမယ်။ ထိုက်သင့်သလောက် ဆိုတာ တစ်ပါတ်လောက် လေ့ကျင့်ရမယ်။ တစ်ခါကျင့်ရင် (၁၀)မိနစ် လောက်လေ့ကျင့်ရမယ်” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က စမ်းသပ်၍ လုပ်ကြည့်ပြီးလျှင်...။

“တယ်လဲမခက်ပါလား” ဟု ပြောလိုက်ရာ...။
“ဘယ်ဟာမှ မခက်ဘူး၊ စွဲစွဲမြဲမြဲပဲ လုပ်ဖို့လိုတယ်” ဟု စနေ မောင်မောင်က ပြန်ပြော၍ သင်ပုန်းပေါ်တွင် အောက်စာလုံးကို ရေး လိုက်လေ၏။

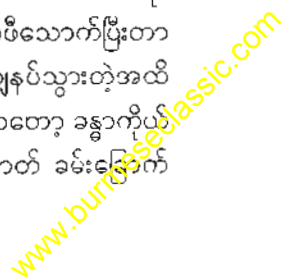
www.burmeseclassic.com

ထို့နောက် စနေမောင်မောင်ကံ . . .

“အခုပြောတဲ့ ရှုနည်းကတော့ စိတ်ပညာဆရာ မစ္စတာကင်းရဲ့ ရှုနည်းပဲ။ ပက်လက်လှန်ပြီးအိပ်ရမယ်။ အသက်ကို အတိုကလေး ဖြတ်ဖြတ်ပြီး (၅)ခါဆက်တိုက် ရှုရမယ်။ ပြီးတော့ တစ်ကြိမ်တည်းနဲ့ နှာခေါင်းက 'ရှုန' ကနဲ မှုတ်ထုတ်ပစ်ရမယ်။ တစ်ခါကျင့်ရင် (၁၅)မိနစ် လောက် အနည်းဆုံးကျင့်ရမယ်။ ပထမအပါတ်အတွင်းမှာ အသက် တိုလေးတွေ ဖြတ်ရှုရမယ်။ (၅)ကြိမ်ရှု (၁)ခါထုတ်ပေးရမယ်။ နောက် အပါတ်ကျလို့ရင် (၅)ကြိမ်ထပ်တိုးရမယ်။ တတိယအပတ်မှာ (၅)ကြိမ်ထပ်တိုးရမယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ အတိုကလေးတွေဖြတ်ပြီး ရှုတာ (၃၅)ကြိမ်ရောက်ရင် အဲဒီလေ့ကျင့်ခန်းကို ရပ်နိုင်ပြီ။ နောက်ဆုံး အသက်ရှုတဲ့ နည်းပညာကတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လေ့ကျင့်ခဲ့ဖူးတဲ့ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာတွေကို လုပ်ပြနိုင်တဲ့ လူထူးလူဆန်းကြီး စနေ မောင်မောင်အဖြစ်ကို ရရှိစေခဲ့တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်နည်းပဲ။ Saturn Mg Mg's System ဟု စနေမောင်မောင် စနစ်လို့တောင် အဲဒီ နည်းကို ခေါ်ချင်ခေါ်နိုင်တယ်ဗျို့။ ဒါက ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ခြေလှမ်း (၇)လှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်းရမယ်။ အလှမ်းတိုင်း အလှမ်းတိုင်း အသက်ကို ရှုရှုသွင်းသွားရမယ်။ (၈)လှမ်းနဲ့ (၉)လှမ်း ပြောက်မှာ ခြေ(၇)လှမ်းမှာ ရှုထားတဲ့ လေတွေအားလုံး အဆုပ်ထဲမှာ တစ်စက်မျှ မကျန်အောင် နှာခေါင်းကနေ မှုတ်ထုတ်ပစ်ရမယ်။ အဲဒီလေ့ကျင့်ခန်း ကို အချိန်အတော်ကြာ လေ့ကျင့်ရမယ်။ အဲဒီလို လေ့ကျင့်ပြီးရင်တော့ နောက်နောင် စိတ်တန်ခိုးရဖို့ အသက်ရှု လေ့ကျင့်ခန်း၊ ဘယ်လေ့ ကျင့်ခန်းမျိုးမဆို လုပ်ဆောင်နိုင်တော့မယ်။ ပြီးတော့ ဒီလေ့ကျင့် ခန်းကစပြီး လေ့ကျင့်တာနဲ့ ခေါင်းကိုက်ရောဂါ၊ ခါးနာရောဂါ၊ နား လေးချင်သလိုရောဂါ၊ မျက်စိမူန်သလိုဖြစ်တာ အားလုံးကို ကုသသွား လိမ့်မယ်”ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း စနေမောင်မောင်ပြောသမျှ စကားများကို ကြိုးစား နှု လိုက်လံမှတ်သားရလေ၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်သောက်လေ၏။ ထိုသို့ သောက်ပြီး နောက် ရုပ်၏စည်းမျဉ်းဥပဒေသ (၅)မျိုးမှ ဒုတိယဥပဒေဖြစ်သော “The Law of Elimination” စွန့်ထုတ်သည်များကို စွန့်ထုတ် ဖော်ပြခြင်းဆိုသည့် ဥပဒေသကို ပြောပြရလေ၏။

“အဲဒါကတော့ သန့်ရှင်းရေးစနစ်ပဲ။ လူတွေဟာ အပြင်ဘက် သန့်ရှင်းရေးကို နားလည်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ အတွင်းပိုင်း သန့်ရှင်းရေးကိုလည်း ဂရုပြုလေ့ မရှိကြဘူး။ လူတောထဲကို ချွေးစော်နံ့တုကိုယ်နဲ့ သွားချင်တဲ့လူရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ အစာဟောင်းအိမ်ထဲက အစာတွေအပြည့်အသိပ်ရှိနေတာကို ဒီ အတိုင်းမထားရဘူး။ မဖြစ်မနေ အပြင်ရောက်အောင် ထုတ်ပစ်ရမယ် ဆိုတာကိုတော့ သိတဲ့သူနည်းတယ်။ ဝမ်းချုပ်ခံခြင်းဟာ ရောဂါ ပေါင်းစုံဖြစ်ခြင်းရဲ့ အစဖြစ်တယ်ဆိုတာ နားလည်တဲ့သူ နည်းတယ်။ စားကြွင်းစားကျန်တွေမသွန်ပဲ နှစ်ရက်လောက်ထားကြည့်လိုက်ပါ လား။ ဘယ်လောက်ဆိုးရွားတဲ့အနံ့တွေလဲ။ ဘယ်လောက် ရွံစရာ ကောင်းလဲ။ ပိုးလောက်တွေတွယ်လာမယ်ဆိုတာ လူတိုင်း သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ခန္ဓာထဲက အစာဟောင်းတွေကိုတော့ သွန်ပစ်ရ ခုန်း လေးလေးနက်နက် မသိကြဘူး။ ဒါကြောင့် ဆီး၊ ဝမ်း မချုပ် အောင် လေ့ကျင့်ထားရမယ်။ အထူးသဖြင့် ဝမ်းကို အချိန်မှန်မှန် သွားတဲ့ အလေ့အကျင့်တစ်ခု လုပ်ထားရမယ်။ အကောင်းဆုံး တာတော့ မနက်အိပ်ရာထပြီး လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီသောက်ပြီးတာ နဲ့ အစာအိမ်ရင်းသွားတဲ့အထိ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကျေနပ်သွားတဲ့အထိ ဝမ်းကိုသွားပစ်ရမယ်။ နောက်တစ်ခု ပြောချင်တာကတော့ ခန္ဓာကိုယ် မှာ ဒုတိယအလိုအပ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ရေဓာတ်ပဲ။ ရေဓာတ် ခမ်းခြောက်

သွားပြီဆိုလျှင် မျက်တောင်ကလေး တစ်ချက်ခတ်ဖို့ ခွန်အားမျိုး ကိုတောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး။ လူမပြောနဲ့ မော်တော်ကားတောင် ရယ်ဒီ ရေတာမှာ ရေမထည့်ဘဲမောင်းရင် ဘယ်ရင်တွေ လောင်သွားမယ်၊ ဆလင်ဒါ ကွဲအက်ကုန်မယ်၊ ဒါကြောင့် လူဟာ တစ်နေ့ကို ဖန်ခွက်နဲ့ ရေ(၈)ခွက်ကနေ (၁၀)ခွက် အထိ သောက်ဖို့လိုအပ်တယ်။ အိပ်ရာ ထရယ် နားနေတဲ့အချိန်ရယ်တွေမှာ သောက်ရတဲ့ 'ကိုတာ'ပြည့်အောင် လေ့ကျင့်ပြီး သောက်ထားရမယ်။ ဒါပေမယ့် ထမင်းစားတဲ့ အခါ မှာတော့ အစာနှင့်လို့ ရေ သောက်တာကလွဲပြီး မသောက်သင့်ဘူး။ နောက်တစ်ခု မှာချင်တာကတော့ အစာအိမ်မှာ အစာဟောင်းတွေ ရှင်းနေရမယ်လို့ ဆိုတာနဲ့ အဲဒီလိုရှင်းလင်းအောင်ဆိုပြီး ဝမ်းနှုတ် ဆေးကို မသုံးရဘူး။ ဒီလောက် ဆိုရင်တော့ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား တော်တော်လေး သဘောပေါက်သွားပြီ။ အဲဒီအတိုင်း လေ့ကျင့်ပေးပေတော့" ဟု ပြောလိုက်ရာ . . .

"ဆရာကြီး အခုပြောတဲ့ သင်ခန်းစာဟာ ဝမ်းတစ်လုံးကောင်း ရင် ခေါင်းတစ်လုံးမခဲဘူးဆိုတဲ့ မြန်မာစကားပုံအတိုင်းပါပဲ" ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က . . .

"အဲဒီစကားပုံကို ခင်ဗျားသိတာကြာပြီပဲ။ ဝမ်းတစ်လုံးကောင်း အောင် ခင်ဗျားဘယ်နှစ်ခါ လေ့ကျင့်ဖူးလို့လဲ" ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က "ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီး" ဟု ဝန်ခံရလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က . . .

"ကဲ . . . ခုပြောမှာကတော့ ပါးစပ်သန့်ရှင်းရေးပဲ။ လူတော် တော်များများဟာ သွားကိုတော့ တိုက်ကြပါတယ်။ ဒါအဆန်း မဟုန်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လျှာကိုတော့ တိုက်လေ့မရှိဘူး။ အမှန်က လျှာကိုလည်း သွားပွတ်တံနှင့် တိုက်ပစ်ရမယ်။ သွားပွတ်တံ အနုစား ကိုယူပြီး သွားဖုံးကိုပါ တိုက်ပစ်ရမယ်။ ပထမမှာတော့မ သွားဖုံးက

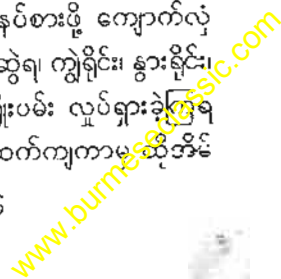
သွေးတွေပါတော့ ထွက်လာလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ကြောက်စရာမဟုတ်။ နောက်တစ်ခုကတော့ ခန္ဓာကိုယ်ကို နေရောင်ခြည်ရအောင် နေရောင်နုနုမှာ နေလှမ်းပေးရမယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က . . .

"ဆရာကြီး အခုပြောတဲ့ သင်ခန်းစာထဲမှာ ရေချိုးဖို့မပါပါလား" ဟု စောတကတက်လိုက်၏။

ရေချိုးတယ်ဆိုတာ အရေပြားသန့်ရှင်းဖို့မဟုတ်လား။ အရေပြား ဆိုတာဟာလဲ မလိုအပ်သည်များကို စွန့်ထုတ်ပစ်ဖို့ ချွေးပေါက်တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့အရာမဟုတ်ပါလားဗျာ။ သူ့ကိုဘာကြောင့် သန့်ရှင်း အောင် မလုပ်ရမှာလဲဟု ပြန်ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

"ဆရာကြီးအခုပြောတာတွေဟာ စိတ်တန်ခိုးလေ့ကျင့်ခန်းဆို တာရယ် မြူနီစီပယ်ကျောင်းက ကလေးတွေကို ဆရာမက သင်ပေးတဲ့ တစ်ကိုယ်ရေကျန်းမာရေး သဘောတရားထက် မထူးသေးပါလား ဆရာကြီး" ဟုပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က "အဲဒီဘာမှ မထူးတာ ကနေပြီး အလွန်ထူးတဲ့ဆီကို တက်လှမ်းရမယ်။ မထူးတာကိုတောင် စနစ်တကျမလုပ်တတ်သေးဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထူးမှာလဲ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ထူးပေ၊ ဆန်းပေ၊ အောင်မြင်ပေဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေဟာ ရိုးရိုးသာမန်လူအဖြစ်က စခဲ့ကြတာမဟုတ်လား" စနေမောင်မောင်က ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်း၏စကားကို ဝန်ခံရလေတော့၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က . . .

"တတိယဥပဒေသဖြစ်တဲ့ The Law of Motion လှုပ်ရှားမှု ဥပဒေအကြောင်း ပြောရဦးမယ်။ ကမ္ဘာဦးလူသား ကျုပ်တို့ အဘိုးအဘွားများဟာ မနက်စာကလေးတစ်နပ်စားဖို့ ကျောက်လှံ သွားကြီးတွေကို ကိုင်ရာ တင်းပုတ်ကြီးတွေကို ဆွဲရာ ကျွဲရိုင်း၊ နွားရိုင်း၊ ဝက်ဝံကြီးတွေနဲ့ သတ်ရာ ပုတ်ရ သက်စွန့်ကြီးပမ်း လှုပ်ရှားခဲ့ကြရ တယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့လက်ထက်ကျကာမဆိုအိမ်

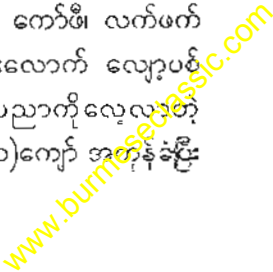
ကလေး နှစ်ပတ်လောက်ပတ်ပြီးပြေးဖို့ ခက်ခဲနေလိုက်ကြတာ အဲဒီတော့ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားလေ့ကျင့်ခန်းကိုတော့ မဖြစ်မနေ လေ့ကျင့်ရလိမ့်မယ်။ အကောင်းဆုံးကိုပြောပါဆိုရင်လမ်းလျှောက် ခြင်းနဲ့ ပြေးခြင်း ယဲ့ အဲဒီလေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်တဲ့အခါ တတ်နိုင်သလောက် အိမ်ထဲမှာ လုပ်လို့ရတဲ့ ခေါင်း၊ ခါး၊ ခြေလက် လေ့ကျင့်ခန်းတွေကိုလဲ လေ့ကျင့်သင့်တာပေါ့။ အဲဒီလို ကျင့်တဲ့အခါမှာ ကိုယ်အားအကျဆုံး ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားပိုင်ရှင်ရဲ့ ပုံကို နံရံမှာ ကပ်ထားရမယ်။ ပြီးတော့ လေ့ကျင့်ရင်းနဲ့ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်လာပြီလို့ တွေးထင်နေရမယ်။ ဘယ်အချိန်တွေးရမလဲဆိုတဲ့အချက်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ Psychological Moment လို့ခေါ်တဲ့ စိတ်အားသွင်းချိန် ဆိုတာရှိတယ်။ လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုလုပ်ပြီး အနားယူလိုက်၊ နောက်တစ်ခုက ပြန်စခါနီးမှ လုပ်ရမယ်။ အဲဒီအချိန်ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။

ဒီကိစ္စကိုနားလည်ရင် တစ်ခြားနေရာမှာလဲ သုံးလို့ရတယ်။ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်လို့ မောပြီး အနားယူ၊ နောက်တစ်ခုပြန်စခါနီးမှာ ကိုယ်ဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ ကိုယ်ဘာလုပ်ချင်သလဲဆိုတာ အားလုံး ဆုတောင်းပြည့်တဲ့အချိန်ပဲ။ ဒါကြောင့် အိပ်ရာဝင်တယ်ဆိုတာ တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်ပြီး အိပ်ခြင်းအလုပ်ကို စလုပ်တဲ့အချိန်ပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီမှာ အာရုံပြုရမယ်။ အိပ်ရာက ထတယ်ဆိုတာလဲ အိပ်ခြင်း အလုပ်ကိုရပ်ပြီး ထခြင်းအလုပ်ကို စတာပဲမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အာရုံပြုခြင်း၊ တွေးထင်ခြင်းဆိုတဲ့အလုပ်ဟာ စိတ်တန်ခိုးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ အရေးကြီးဆုံးပဲ။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ၊ ကိုယ်လိုချင်တာတွေကိုရနေပြီ၊ ဖြစ်နေပြီလို့ အာရုံကို ပြုတတ်ရမယ်။ အဲဒီတော့ ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်ရှားမှုဟာ လေ့ကျင့်ခန်းဖြစ်တယ်။ သူ့ကို Exercise လို့ ခေါ်တယ်။ ကိုယ်လိုချင်တာတွေကို တွေးထင်အာရုံပြုတာကိုတော့ Exercise လို့မခေါ်နိုင်ဘူး။ သူကတော့ Practise ထုံမွန်းခြင်း

လို့ခေါ်သင့်တယ်။ သူက လုပ်ငန်းတစ်ခုရဲ့ အသိမ်း၊ တစ်ခုရဲ့ အစတိုင်းမှာ အထုံပါရမိဖြစ်နေအောင် လုပ်နေရတယ်။ ဒါကြောင့် Practise make perfect ဆိုတဲ့ စကားပဲရှိတယ်။ Exercise make Perfect ဆိုတဲ့ မရှိတာပေါ့ဗျာ။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ဆရာကြီး စနေမောင်မောင် သင်ပြပေးသော အချက်များကို နားထောင်၍ မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိ၏။ စိတ်တန်ခိုး ရစေမည့် နည်းလမ်းဆိုသည်မှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လည်း မဟုတ်ပါပဲကလားဟု၊ သာမန်နေမှုထိုင်မှုကလေးပါပဲကလားဟု တွေးမိနေတော့၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် စနေမောင်မောင်က...

“ဒီမှာ ကိုအောင်ထွန်း နံပါတ်(၄)အချက်အဖြစ် ခင်ဗျားကို ပြောရမှာတော့ အဟာရဓာတ်ကိစ္စပဲဗျ။ အဟာရဓာတ်ကိစ္စဆိုလို့ စားတဲ့သောက်တဲ့ နေရာမှာ ဖီဖောကြောင်တတ်ဖို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး နော်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်စားတာကို ဘာတွေစားနေတယ်ဆိုတာ သိရမယ်။ ပါးစပ်ထဲကထည့်လိုက်လို့ အာစာအိမ်က ချေပေးနိုင်တာနဲ့ စားကောင်းတဲ့အရာဆိုပြီး စားမပစ်ရဘူး။ အာစာအိမ်ကတော့ အသိဉာဏ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားထည့်လိုက်တဲ့အရာကို သူကတော့ ချေမှာပဲ။ သံချောင်းထည့်ပေးလိုက်ယင်လည်း သူကတော့ ချေပစ်နေမှာပဲ။ ချေလို့မရတဲ့အဆုံးမှာ အပြင်ကို ထုတ်ပေးလိုက်မှာ။ အဲဒီတော့ အာစာအိမ်ကိုမစဉ်းစားနဲ့၊ ကိုယ်ဘာစားနေတယ်ဆိုတာ နားလည်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ တကယ်က လူတွေအများစုစားနေတာ သကြားဓာတ်နဲ့ ကော်ဓာတ်နှစ်မျိုးပဲဗျ။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီသကြားဓာတ်နဲ့ ကော်ဓာတ်ကို လျော့ပစ်ဖို့လိုတယ်။ နေ့စဉ်သောက်နေတဲ့ ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်မှာစပ်တဲ့ သကြားပမာဏထဲက နှစ်ဖွန်းလောက် လျော့ပစ်သင့်တယ်။ အဟာရဓာတ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပညာကိုလေ့လာတဲ့ လောကဓာတ်ဆရာကြီးတစ်စုက ပေါင် (၈၀၀၀)ကျော် အတန်ခံပြီး

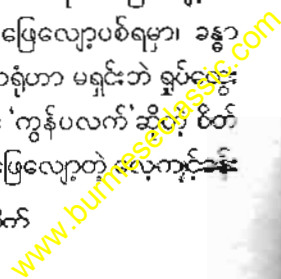

ကော်ဖီနဲ့ လက်ဖက်ရည်မှာပါတဲ့ အဟာရဓာတ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့လာပြီး စစ်တမ်းထုတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူတို့ရဲ့ စစ်တမ်းမှာ ကော်ဖီနဲ့ လက်ဖက်ရည်မှာ အဟာရဓာတ်တန်ဖိုး ဘာမှမယ်မယ်ရရ မပါဘူးလို့ ဖော်ပြထားတယ်။ ကော်ဖီနဲ့လက်ဖက်ရည်အစား နွားနို့နဲ့ ရေကို အစားထိုးသောက်ရင်လည်း ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးမှ ဖြစ်မလာပါဘူးတဲ့။ ဒါက ဘာကိုပြောတာလဲ ဆိုတော့ အရက်စွဲနေတဲ့သူကို အရက်အစား ရေသောက်ပါလို့ ပြောလို့မရဘူး။ အန္တရာယ် ဖြစ်နိုင်တယ်။ လက်ဖက်ရည်စွဲနေတဲ့ လူကိုတော့ လက်ဖက်ရည်အစား ရေသောက်ပါဆိုရင် စိတ်က မသောက်ချင်တာပဲရှိမယ်။ အရက် သမားလို လက်တုန့်၊ ခြေတုန့် ဖြစ်စရာမရှိဘူး။ လူတော်တော်များများက အယ်လ်ကိုဟောဆိုတဲ့ အချို့ဓာတ်ကို အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ နားလည်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်စားလိုက်တဲ့ သကြားဟာ အစာအိမ်ထဲမှာ အယ်လ်ကိုဟောဖြစ်သွားတာကိုတော့ မသိကြဘူး။ လူတွေ အရွယ်မတိုင်ပဲ အိုမင်းရင့်ရော်သွားတယ်ဆိုတာ အခြား မဟုတ်ဘူးဗျို့။ သွေးကြောထဲမှာ သကြားဓာတ်တွေ၊ ထုံးဓာတ်တွေ၊ ဆားဓာတ်အမြောက်အများ ရောက်ရှိနေလို့ သွေးဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စီးခွင့်မရတဲ့အတွက် ဖြစ်တယ်။ သကြားဓာတ်လိုပဲ ကျုပ်တို့ အမြောက်အများ စားတဲ့အရာက ကော်ဓာတ်ဖြစ်တယ်ဗျို့။ ကော်ဓာတ်ဟာလည်း သကြားဓာတ်နဲ့တွေ့ရင် အစာအိမ်ထဲမှာ အယ်လ်ကိုဟော ဖြစ်သွားတာပဲ။ အဲဒီတော့ အသီးအရွက် များများစားသင့်တယ်။ ပြီးတော့ လူတော်တော်များများဟာ အစာကို ကျကျနနမစားဘဲ မြို့ချနေကြတယ်။ အမှန်ကတော့ အခုနေ့စဉ် ဝါးနေထက် နှုန်းထက်(၄)ဆ ပိုပြီးဝါးသင့်တယ်။ ကျုပ်အင်္ဂလန်ကိုရောက်တုန်းက “မစွတာ ဖလက်ချာ” ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့ဘူးတယ်။ သူဟာ အစာကို ကျကျနနဝါးတတ်တဲ့ အဘိုးကြီးပဲ။ သန်လိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်းပဲ။ အားကစား

သမား လူငယ်တွေနဲ့တောင်ပြိုင်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအဖိုးကြီးဟာ အစာတွေကိုဝါးပြီး ကစီရည်တွေကို စုပ်ယူတယ်ဗျို့။ ပြီးတော့ ဝါးဖတ်တွေကို မကြာခဏ ထွေးပစ်လေ့ရှိတယ်။ သူစောစောသေသွား ရတဲ့ အကြောင်းက အဲဒီဝါးဖတ်တွေကို ထွေးပစ်တာပါတယ်ဗျို့။ ကြာကြာ ဝါးတဲ့အထိ သူဟာမှန်တယ်။ ကဆီရည်တွေစုပ်ယူတဲ့အထိလည်း မှန်သေးတယ်။ ဝါးဖတ်တွေ ထွေးပစ်တာတော့ မှားတယ်။ သူ့ရဲ့ အစာအိမ်ဟာ ကဆီရည်တစ်မျိုးတည်းကို လိုတာမဟုတ်ဘူး။ ဝါးဖတ်ဖြစ်တဲ့ အစာကြမ်းကိုလိုတယ်ဆိုတာ သူမသိရှာဘူး။ ကျုပ်ဟာ တစ်သက်တာလုံး သတ်သတ်လွတ်စားတဲ့ လူမျိုးတော့မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ မိဘဘိုးဘွားဟာလည်း သတ်သတ်လွတ် စားတဲ့သူတွေမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ပတ်ကို (၂)ရက်(၃)ရက်တော့ အသားလုံးဝမပါပဲ စားလေ့ရှိတယ်။ အဲဒါကိုတော့ ကိုအောင်ထွန်း လိုက်နာရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“အခု ဆရာကြီးပြောတာ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာများခက်မှာ မှီလို့လဲဗျာ။ လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ကောင်းကောင်းကြီးကို လုပ်နိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သောအခါ စနေမောင်မောင်က မခိုးမခန့် ပြုံးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် . . .

“အခုပြောမှာကတော့ (၅)ခုမြောက် အချက်ပဲဗျို့။ အဲဒါ ဖြေလျော့ပစ်ခြင်းဆိုတဲ့ ဥပဒေသပဲ။ ဖြေလျော့ပစ်ခြင်းကို ဘာကြောင့် လုပ်ရမလဲဆိုတာ စိတ်တန်ခိုးရရှိခြင်းအတွက် အကြောအချင်တောင့်တင်းခြင်းဟာလည်း အဟန့်အတားတစ်ခုပဲ။ ဖြေလျော့ပစ်ရမယ်ဆိုတော့ အကြောတွေ အားလုံးကို ဖြေလျော့ပစ်ရမှာ။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲရှိတဲ့ အကြောတွေ တင်းနေယင် အာရုံဟာ မရှင်းဘဲ ရှုပ်ထွေးတတ်တယ်။ အဲဒီအာရုံ ရှုပ်ထွေးတာကြောင့် ‘ကွန်ပလက်’ ဆိုတဲ့ စိတ်ဝေဒနာမျိုး ဖြစ်ပေါ်တတ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဖြေလျော့တဲ့ အလုပ်ကိုင်ခန့်

လေး မလုပ်ခင်မှာ ဟောဒီစကားကလေး (၃)ခွန်းကို စိတ်က ရေရွတ် ဆိုသင့်တယ်။ ငါ့နဲ့ ကိုယ်ခရာစိတ်တာ တောင့်တင်း မနေပဲ ကောင်းစွာ လျော့သွားပြီ ငါ့မှာ ကြောက်လန့်ခြင်းနဲ့ ဒေါသဖြစ်ခြင်းဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ ငါတာ အားလုံးကို မေတ္တာထားနိုင်ပြီ” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြော လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုစကား(၃)ခွန်းကို အလွတ်ရနေစေရန် ရွတ်ဆိုနေမိတော့၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်ကပင် . . .

“အိပ်ရာမဝင်ခင်မှာ ဟောဒီလေ့ကျင့်ခန်း (၅)မျိုးကို မလွဲမသွေ လုပ်ရမယ်၊ ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ရပ်ပြီး ခေါင်းကို ရင်ဘတ်ပေါ် ငဲ့ချရမယ်၊ ပြီးတော့ ညာဘက်ကို စောင်းရမယ်၊ ဖြီးတော့ ကျောဘက်ကို လှန်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်ကို စောင်းရမယ်၊ အဲဒီအတိုင်း ညာဘက်ကိုရော ဘယ်ဘက်ကိုပါ (၁၀)ကြိမ်စီ ခေါင်းကို ဝှေ့ရမ်းရမယ်၊ အဲဒါ ပထမ လေ့ကျင့်ခန်းပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းမှာ ဒရိန်းပြဖူးပါတယ်။ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်မခက်ပါဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က . . .

“ဒုတိယလေ့ကျင့်ခန်းကတော့ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်ပြီး လက် နှစ်ဘက်ကို ခေါင်းပေါ်မြှောက်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဒူးမကွေးဘဲ ခါးကို အရှေ့ဘက်သို့ ကုန်းချရမယ်၊ စောစောက အပေါ်ကို မြှောက်ထားတဲ့ လက်နှစ်ဘက်ဟာ ကြမ်းပြင်ကို ထိရမယ်၊ အဲဒါလည်း (၁၀)ကြိမ်လောက် လုပ်ရမယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“ငယ်ငယ်တုန်းက ဒရိန်းပြဖူးပါတယ် ဆရာကြီးရယ်” ဟု ပြောမိ ပြန်၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်က . . .

“တင်ပါးပေါ်မှာ လက်ကိုထောက်ပြီး ခါးကို ဘယ်ဘက်ကို ကိုင်းလိုက်၊ ညာဘက်ကို ကိုင်းလိုက်၊ ရှေ့ကိုကိုင်းချလိုက် လုပ်ရမယ်၊ အဲဒါလည်း (၁၀)ကြိမ်လောက် လုပ်သင့်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ

ကျွန်ုပ် . . .

“ကျောင်းတုန်းက ဒရိန်းပြဖူးပါတယ် ဆရာကြီး” ဟု ပြောလိုက် မိပြန်၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က . . .

“ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထားပြီး ခေါင်းကို ညာဘက်ကို လှည့်ရမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ အသက်ကိုရှူသွင်းရမယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်ကို အလှည့်မှာ ရှူထားတဲ့လေတွေကို ထုတ်ပစ်ရမယ်၊ အဲဒါလည်း (၁၀)ကြိမ်လောက် လုပ်သင့်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“ငယ်ငယ်က ဒရိန်းပြဖူးပါတယ် ဆရာကြီးရယ်” ဟု ပြောလိုက် လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး နောက် မီးညှိရွိုက်ဖွားရင်း . . .

“စောစောက လေ့ကျင့်ခန်း (၄)ခုပြီးရင်တော့ ခင်ဗျားအိပ်နိုင်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် မအိပ်ခင်မှာ အိပ်ယာထဲမှာ ပက်လက်လှန်ပြီး အသက်ကို ပြေးပြေးမှန်မှန် ရှူရမယ်၊ အဲဒီလိုရှူရင်းနဲ့ စောစောက စကားလေး (၃)ခွန်းကို စိတ်မှာ အာရုံပြုရမယ်၊ အဲဒီလို အာရုံပြုရင်းက စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ အရာတွေကို ရှင်းပစ်ရမယ်၊ ရှင်းပစ်ရမယ်ဆိုတာ အထူးလုပ်စရာလိုတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာကိုမှ မတွေးနဲ့လို့ ပြောတာ၊ စိတ်ဟာ ဗလာဖြစ်နေရမယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်နဲ့ရန်သူကို သတိရရင် ခွင့်လွှတ်ပစ်ရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ခေါင်းထဲက ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ထုတ်ပစ်ရမယ်။ ကျုပ်အခုပြောနေတာတွေဟာ စိတ်မှာ နဂိုစိတ်သက်သက် ဗလာစိတ် ဖြစ်အောင် ပြောနေတာ၊ အဲဒီလို ဗလာစိတ်မှာ ကြာရှည်လုပ်လို့ မရဘူး ဆိုရင်တော့ အခြားအရာတွေနဲ့ ခေါင်းရှုပ်နေမယ့်အစား ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အရာတွေကို ရနေပြီလို့ အာရုံပြုရင်း အိပ်ပျော်သွားတတ်တဲ့ အကျင့်မျိုး ရအောင် လေ့ကျင့်ထားပေးတော့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလေ့ကျင့်ခန်းများကို လေ့ကျင့်ရ

လေးဘော့၏။ အစက လွယ်ပါသည်ဟု ထင်ခဲ့သော ထိုလေ့ကျင့်ခန်းများသည် နေ့စဉ်ရက်ဆက် လုပ်ရသောအခါ၌ ငြီးငွေ့လာလေ၏။ အခက်အခဲများ တွေ့လာလေ၏။ ထိုအခါ ငြီးငွေ့လာကြောင်း ကျွန်ုပ်က စနေမောင်မောင်အား ပြောရာ စနေမောင်မောင်က သူ၏ ထုံးစံအတိုင်း နက်နဲသောအပြုံးကိုပြုံးရင်း . . .

တန်ခိုးရှိတဲ့လူနဲ့ မရှိတဲ့လူရဲ့ ခြားနားချက်ဟာ အဲဒါပဲဗျို့။ အဲဒါကဘာလဲဆိုတော့ ဇွဲ ပဲဗျို့။ ဇွဲ ဟာလူ့ဘဝအဆင့်အတန်းကို အဆုံးအဖြတ်ပေးတဲ့အရာဖြစ်တယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ တော်တဲ့လူဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ အရည်အသွေးရှိတဲ့လူဖြစ်ဖြစ်၊ ဇွဲ ညံ့ပြီဆိုယင်တော့ အဲဒီလူဟာ လူရှော်ဖြစ်တော့တာပဲ။ ကျုပ်လေ့ကျင့်တုန်းက ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါးယောက်လေ့ကျင့်ကြတာ၊ နှစ်ယောက်က ဇွဲကြောင့် ပြုတ်သွားတာ၊ တစ်ယောက် ကျန်းမာရေးညံ့လို့ မဖြစ်မြောက်ခင်မှာပဲ အသက်ဆုံးရှုံးသွားရှာတယ်။ တစ်ယောက်ကတော့ ရူးသွတ်သွားရှာတယ်။ ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ ကျုပ်ပဲ။ ပြောလက်စနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်တို့ ကျင့်တဲ့ ငါးယောက်စလုံးဟာ မောင်မောင်တွေချည်းပဲ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မောင်မောင်ငါးဦးဆုံပြီး ဒီလမ်းကို လုပ်မိကြတာပဲ။ ဇွဲညံ့တဲ့မောင်မောင်ရယ်။ ကျန်းမာရေးညံ့တဲ့မောင်မောင်ရယ်။ သည်းခြေမကောင်းတဲ့ မောင်မောင်ရယ်တွေထဲမှာ ကျုပ်ကတော့ ကျန်းမာရေးရော၊ ဇွဲရော၊ သည်းခြေရော ပြည့်စုံလေတော့ စနေမောင်မောင်ရယ်လို့ ဖြစ်လာတာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောပြလေ၏။

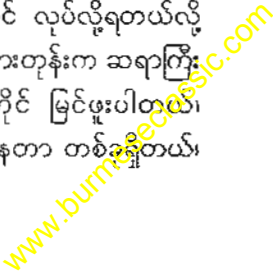
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အားလည်း ဇွဲမလျော့ရန် ပြော၍ ရုပ်ခန္ဓာလေ့ကျင့်ခန်းများကို ဆက်လက် လေ့ကျင့်ခိုင်းလေတော့၏။ သာမန်လေ့ကျင့်ခန်းကလေးများသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ ပျင်းရိငြီးငွေ့ခြင်း၊ စိတ်မပါတော့ခြင်း၊ ဒါတွေလုပ်နေလို့လဲ ဘာများဖြစ်မှာလဲဟူသော

ကျင့်စဉ်အပေါ်၌ သံသယဖြစ်လာခြင်း စသည့်သွေဖယ်မှုအမျိုးမျိုးပေါ်ပေါက်လာတော့၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ဆရာ စနေမောင်မောင်၏ ကြိမ်တို့ကောင်းမှုကြောင့် နွားပျင်းကြီးနှင့်တူသော ကျွန်ုပ်သည် မရုန်းချင် မကန်ချင်နှင့် ရုန်းခဲ့ရာ တစ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်မြောက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်သွား၍ ရွှဲချင်သလို ဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်၏ဝမ်းဗိုက်သည် ချပ်ရပ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ မလိုအပ်ဘဲ တွဲလွဲခိုနေသည့် အသားပို၊ အသားလျှံများသည်လည်း မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်သွား သည်မသိ၊ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အချိုးအစားကျန၍ ယောက်ျားပီသသော စာရင်း၌ အလိုအလျောက် ပါဝင်သွားလေတော့၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌မူ ထုံထိုင်းလေးကန်သော အခိုးအကင်းများ တထောင်းထောင်း ထနေသည်ကိုမူ ဝန်ခံရပေမည်။

တစ်နေ့သ၌ စနေမောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်အား . . .

“ဒီမှာ ကိုအောင်ထွန်း၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရုပ်ကြီးကိုတော့ ပြုပြင်ပြီးပြီ။ စိတ်ကိုတော့ ပြုပြင်လေ့ကျင့်ပေးရဦးမယ်။ စိတ်ဟာ စနစ်တကျနဲ့ လေ့ကျင့်ထားရင် အတော့်ကို တန်ခိုးကြီးတဲ့အရာပဲဗျို့။ ဘယ်လောက်တန်ခိုးကြီးတယ်ဆိုတာ ပြောပြလို့တောင် မဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဆရာကြီး အခုပြောတာကို ကြားဖူးပါတယ်။ နည်းနည်းပါးပါး လေ့ကျင့်ထားရင်တောင် ကိုယ်လာစေချင်တဲ့ လူကို လာအောင်လုပ်လို့ ရတယ်။ ကိုယ်သွားစေချင်တဲ့လူကို သွားအောင် လုပ်လို့ရတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။ ဆရာကြီးနဲ့အတူ အိန္ဒိယကိုသွားတုန်းက ဆရာကြီး ပြခဲ့တဲ့ စိတ်တန်ခိုးအစွမ်းကိုလည်း ကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်နေတာ တစ်ခုရှိတယ်။

ဆရာကြီး အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ လူတွေ တိရစ္ဆာန်တွေ စိတ်နဲ့ ခိုင်းစေတာကတော့ ခိုင်းတဲ့လူမှာ စိတ်ရှိတယ်။ အခိုင်းခံရတဲ့ လူမှာလဲ စိတ်ရှိတာကိုး။ အဲဒီတော့ စိတ် စိတ်ခြင်း စေစားတယ်ဆိုတာ ကိုတော့ လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်အောင်လုပ်တာကိုတော့ သဘောမပေါက်ဘူး။ တစ်ခါက ဆရာကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ဂျူးအဖိုးကြီးအိမ်ကို ရောက်တုန်းက အဲဒီအဖိုးကြီး အမြတ်တနိုးစိုက်ထားတဲ့ ဧည့်ခန်းထဲက နှင်းဆီပင်ကို ဆရာကြီးက ခိုက်ကြည့်ပြီး ငြိုးကျသွားအောင် လုပ်ပြတာကို မှတ်မိသေးတယ်။ နှင်းဆီပင်မှာ စိတ်မရှိဘူးဆရာကြီး။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆရာကြီးစိတ်က စေခိုင်းလိုက်နိုင်တာတုန်း” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က... .

“တိုတိုနဲ့ လိုရင်းပြောရင် အဲဒီနှင်းဆီပင်မှာ ခံစားမှုရှိတယ်”

ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

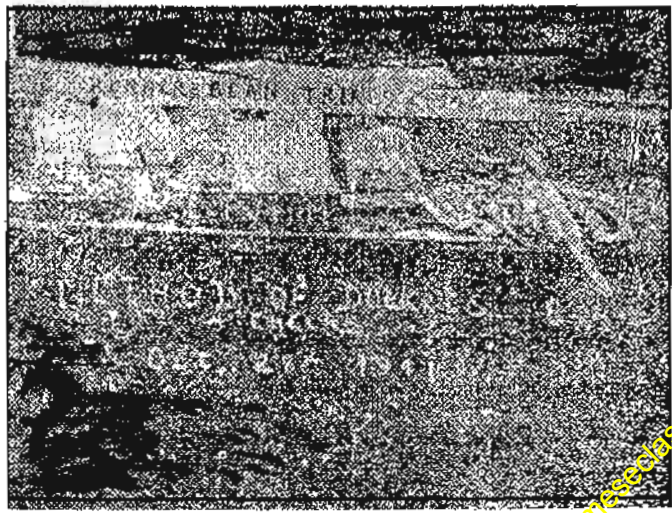
“မဖြစ်နိုင်တာပဲ ဆရာကြီးရယ်၊ စိတ်မှမရှိဘဲ ဘယ်လိုလုပ် ခံစားမှု ရှိမှာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြန်၍ မေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်သည် မခိုးမခန့်ပြုံး၍

“ခင်ဗျားလိုက်ခွဲ” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ၎င်း၏ အိမ်ကြီးနောက် ဘက်တွင်ရှိသော လသာဆောင်တွင် အထူးပြုလုပ်ထားသော မှန်ခန်းကြီးအတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုမှန်ခန်းကြီးအတွင်း၌ကား မြောက်များစွာသော အိုးများဖြင့် စိုက်ပျိုးထားသည့် သစ်ပင်တို့ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသစ်ပင် ပန်းပင်တို့နှင့်အတူ ပဲနွယ်ပင်တစ်ပင်၏ ပေါ်ပေါက်လာပုံ အသီးသီးတို့ကို မှတ်တမ်းတင်ထားသည့် စာရွက်များ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုစာရွက်များအနီး၌ တယောတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

“လသာတဲ့ညတွေမှာ ဟောဒီပင်တွေကို ကျုပ်ကတယော

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

ဆိုးပြတယ်ဗျ။ သူက ကောင်းကောင်းနားထောင်တယ်။ သူ့ကိုတော့ အင်မတန် သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ မယ်လိုဒီတွေ ထိုးပြတယ်။ သူ့အလျင်က ပဲပင်ကိုတော့ စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းတဲ့ အသံသေး၊ အသံကြောင်ကို ထိုးပြတယ်။ အဲဒီပဲပင်ကတော့ ကျုပ်ရဲ့ တယောသံကြောင့် စိတ်ညစ်ပြီး သေသွားရှာတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာကျွန်ုပ်သည် ရယ်ရသေးတော့၏။ သို့ရာတွင် ထိုပဲပင်အနီး၌ ချိတ်ဆွဲထားသော စာရွက်စာတမ်းများ၊ ဂီတသင်္ကေတများ၊ မှတ်တမ်းတင်ထားသော ဓာတ်ပုံများကို တွေ့ရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် စနေမောင်မောင်၏ စကားကို ရယ်မောရန် မဝံ့စားတော့ချေ။ ထိုသို့ မဝံ့စားရုံမျှမက ဤလူကြီးကား အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ရာ၌ ပေါ့ပေါ့တန်တန် လုပ်လေ့မရှိ။ စေ့စေ့စပ်စပ် သေသေချာချာလုပ်တတ်၏။ သူပြောသော စကားကိုလည်း သက်သေပြနိုင်ရန် အစဉ်သဖြင့် အသင့်ဖြစ်နေတတ်ပေသည်တကား ဟူ၍ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ ထင်မှတ်နေတော့၏။

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

BIOLOGICAL "CHORDS" OF F/3 RUNNER BEAN MUTANTS

ASSUMING A SCALE OF EQUAL INTERVALS

F A C E. IN LEFT VALVES

F A C E. IN RIGHT VALVES

F A C E = 6 + 2 = 8 G B D = 3 + 5 = 8

MAXIMUM SEEDS IN ONE POD = 8

"SCALE" PLAN

C. D. E.
1. 4. 4.

G. A. B.
1. 3. 3.

ALL KEPT OF NATURE

CHOSEN OF STABILITY

F RESOLVES ALL DISCORDS AND MUTATIONS

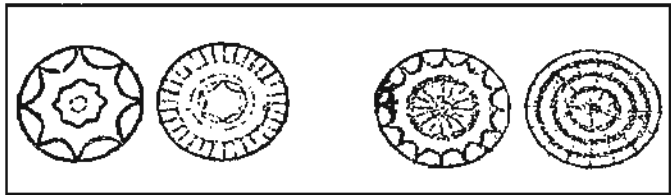

ထို့နောက် စနေမောင်မောင်က ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီးလျှင် . . .

"ဒီမှာ ကိုအောင်ထွန်း စိတ်ဟာ ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်တယ်၊ (Through is Form) အဲဒါကို ရှင်းပြရရင် အကင်းပါးတဲ့လူတစ်ယောက် နားလည်ဖို့ (၃)နှစ်လောက် အချိန်ယူရမယ်။ စိတ်ကိုမဆိုထားနဲ့ အသံဟာလည်း ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ် တယ်ဗျ။ (Sound also Form) ခင်ဗျားမယ့်ဘူးလား" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါကျွန်ုပ်က...

“မယ့်ဘူး၊ ယုံတယ်ထဲမှာ ကျွန်တော်မပါဘူး ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်က နားမှမလည်ဘဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်၏စကားကို သဘောကျ၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် အနီးရှိ ကြေးလင်ပန်းကြီးကို ယူ၍ အခန်းထောင့်တွင် ရှိသော သဲပုံးအတွင်းမှ သဲမှုန်အနည်းငယ်ကို ထိုလင်ပန်းပေါ်သို့ ပြူးချခိုင်းလေ၏။ ပြီးလျှင် ထိုလင်ပန်းကို စားပွဲအစွန်း၌တင်ကာ လင်ပန်း၏ နှုတ်ခမ်းသားကို တယောဘိုးတံဖြင့် အချက်ကျကျ ထိုးလေ၏။ ၎င်း၏ လက်ချောင်းကလေးများသည်လည်း လင်ပန်း၏ နှုတ်ခမ်းအစွန်း၌ တယောလက်ပေါက်နှိပ်သည့်အလား အကွက်ကျကျ နှိပ်လေ၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်လိုက်ရာ လင်ပန်းထဲတွင် ဖြူးထားသော သဲမှုန်များသည် လင်ပန်းမှ ရိုက်ခတ်သောအသံကြောင့် (သို့မဟုတ်) တုန်ခါမှုကြောင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်ကြလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ဆွဲအံ့ထဲမှ အနုကြည့်မှန်ပြောင်းကိုထုတ်၍ လင်ပန်းပေါ်၌ဖြစ်ပေါ်နေသော သဲမှုန်တို့၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကျွန်တော့ အားကြည့်ခိုင်း၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ရှုရလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုရာ သဲမှုန်တို့သည် ပရမ်းပတာ ပြန့်ကျဲနေသည်မဟုတ်ဘဲ ကျွမ်းကျင်သော ဒီဇိုင်းဆရာတစ်ဦးရေးသော ဒီဇိုင်းပုံကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပုံသဏ္ဍာန်များကို ကြည့်၍ အံ့ဩနေစဉ်ခိုက်တွင် စနေမောင်မောင်က...

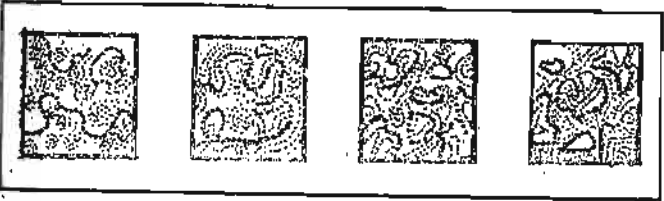
မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

“ခုနတုန်းက ထိုးသွားတဲ့ အလိုက်ဟာ မြမန်းဂီရိ လေဗျာ၊ ကဲ... ကိုအောင်ထွန်း ခင်ဗျားတစ်လှည့် စမ်းကြည့်ပါဦး” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား တယောဘိုးတံကို ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ကျွန်တော်မှ မထိုးတတ်ဘဲ ဆရာကြီးရယ်” ဟု ပြောရာ စနေမောင်မောင်က...

“မထိုးတတ်လည်း ထိုးချင်သလို လျှောက်ထိုးဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြေးလင်ပန်း၏ နှုတ်ခမ်းတွင် ဘိုးတံကိုတင်၍ ထိုးချင်သလို လျှောက်၍ ထိုးလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ထိုးပြီးနောက် စနေမောင်မောင်က...

“မှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်ဦး” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ့်ကိုးကားယားနိုင်သော တယောသံကြောင့် ကြေးလင်ပန်းပေါ်မှ သဲပွင့်များသည် အောက်ပါအတိုင်း ကိုးယ့်ကိုးကားယား ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ထွက်လာလေ၏။

“အဲဒီလက်သံမျိုးနဲ့ ပဲပင်တစ်ပင်ကို ကျုပ်သတ်ပစ်လိုက်တာ ခင်ဗျားလက်ခံသလား၊ ပဲပင်ထဲမှာ သဲပွင့်လေးတွေထက် အဆအရာ အထောင်နဲ့တဲ့ ကလပ်မှုန်ကလေးတွေ ရှိတယ်လေဗျာ၊ အဲဒီတော့ တယောသံ ကြမ်းကြမ်းကြီးနဲ့ အဲဒီကလပ်မှုန်ကလေးတွေကို ထွက်စီးအောင် လုပ်ပစ်လိုက်တာပဲ” ဟု စနေမောင်မောင်ကပြောရာ ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်သော အကြောင်းအရာကို

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

www.burmeseclassic.com

မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ လက်ခံလိုက်ရလေတော့၏။ ထို့နောက် စနေ
မောင်မောင်က . . .

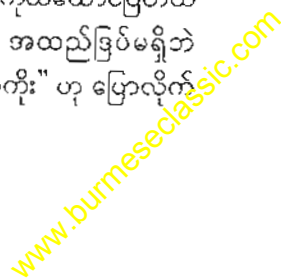
“အသံက အသံသက်သက်မဟုတ်ဘူးဗျ။ သူ့မှာအရောင်အဆင်း
ရှိတယ်။ အဲဒါကိုတော့ သက်သေပြရခက်တယ်ဗျ။ အဲဒီလိုပဲ မနော
မှာလဲ သန္တာန်ရော အရောင်ပါရှိတယ်။ အဲဒီတော့ အရောင်
အကြောင်းကို ပြောပြဦးမယ်။ မုန်းတီးတဲ့ မနောဟာ အနက်ရောင်
ရှိတယ်။ ဒေါသဖြစ်တဲ့ မနောမှန်သမျှ အနီရောင် အမျိုးမျိုးကို
ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းပါလာရင်တော့ နီညိုပုပ်
အရောင် ထွက်လာတယ်။ ကြိုတိမနိုင်ခဲမရတဲ့ မနောသန္တာန်ဟာ
တောက်ပတဲ့ ကြက်သွေးရောင် ရှိတယ်။ အဲဒီတောက်ပတဲ့ ကြက်သွေး
ရောင် ဘာကြောင့်ထွက်သလဲလို့ဆိုရင်တော့ အဲဒီစိတ်က တိရစ္ဆာန်နဲ့
ကာမစိတ် ပေါင်းစပ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာလို့ပဲ။ ကြက်သွေးရောင်ဟာ အနီ
အမျိုးမျိုးထဲမှာ ကျက်သရေအရှိဆုံး အရောင်တစ်မျိုးပဲ။ လောဘ
ကြီးတဲ့ မနောသန္တာန်မှာတော့ နီညိုရောင် တစ်မျိုးထွက်တယ်ဗျ။
ကိုယ်ကျိုးရှာတဲ့ မနောသန္တာန်မှာ အုန်းခွံရောင်နဲ့ စပ်ထားတဲ့
အနီရောင် တစ်မျိုးထွက်နေတယ်။ ကြောက်တဲ့ မနောမှာတော့ မရမ်း
ပျော့နဲ့ စပ်ထားတဲ့ အုန်းခွံရောင်တစ်မျိုးပဲ။ လိမ်လည်လှည့်ဖြားတဲ့
သဘောမှာ အစိမ်းပျော့နဲ့ စပ်ထားတဲ့ အုန်းခွံရောင်တစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။
မနာလိုဝန်တိုတဲ့ မနောမှာတော့ အညိုရင့်တွေရော ကြက်သွေးတွေရော
အစိမ်းတွေရော စုပုံ ရောထားတဲ့ အရောင် ဆန်းတစ်မျိုး
ထွက်လာတယ်။ အစိမ်းရောင်သက်သက် ကတော့ လိုက်လျောတတ်တဲ့
မနောသန္တာန်ကနေ လိမ်လည်လှည့်ဖြားတဲ့ဆီကို ဦးတည်သွား
ယင်တော့ အစိမ်းရောင်ဟာ ဖျော့ပြီး အုန်းခွံရောင်ဘက် ကိုပြောင်း
သွားတယ်။ အစိမ်းရောင်ဟာ တခြားအရောင်နဲ့ မရောဘဲ သန့်စင်
လာလေလေ ကရုဏာစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာလေလေပဲ။ ကောင်းသော

ကျော်ကြားမှုနဲ့ ကျော်ကြားပြီး လူအများရှိသေလေးစားတဲ့ လူတွေရဲ့
မနောသန္တာန်မှာ အစိမ်းရောင်ထွက်လေ့ရှိတယ်။ ဒါကို နားလည်တဲ့
လူတစ်ချို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ဧည့်ခန်း အလုပ်ခန်းတွေမှာ အစိမ်းရောင်ကို
ဓာတ်ရအောင်ဆိုပြီး ခြယ်မှုန်းတော့တာပဲ။ ခရမ်းရောင်အနု
သက်သက်ကတော့ လေးနက်တည်ကြည်တဲ့ မနောသန္တာန်ကို
ပြတယ်။ လိမ္မော်ရင့်ရောင်ကတော့ မာနကြီးတဲ့ မနောသန္တာန်မှာ
ဖြစ်တယ်။ ‘နေဗီဘလူး’ လိုအပြာသန့်သန့်ကတော့ ကြည်ညိုကိုးကွယ်တဲ့
မနောသန္တာန်မှာ ထွက်ပေါ်တယ်။ အဲဒီအရောင်တွေကို မြင်နိုင်တဲ့
အစွမ်းရှိယင် အိမ်တစ်အိမ်ကို အဝေးကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်ယင်
အိမ်သားတွေရဲ့ မနောအရောင်ဟာ ဖြာထွက်လာပြီး အမိုးကနေ
အပေါ်ကို တက်လာတာဆိုတော့ ‘ဪ’ . . . ဒီအိမ်သားတွေဖြင့်
ဘုရားဝတ်ပြုနေကြတာကိုး၊ ရန်ဖြစ်နေကြတာကိုး၊ မေတ္တာပို့နေကြ
တာကိုးလို့ သိနိုင်တယ်ဗျာ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဆရာကြီးပြောတာတွေဟာ အဆန်းပါလား၊ ကျွန်တော်ဖြင့်
တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး၊ ဒါပေမယ့်လည်း ကိုယ့်ဆရာကြီးဆိုတော့
ယုံပါတယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ပြုံး၍ . . .

“လူဟာ စိတ်ကူးယဉ်မနောနဲ့ ကူးရတာ၊ ကိုယ်ကတစ်နေရာမှာ
ရှိတဲ့ မိတ်ဆွေဆီကို သွားချင်ယင် အဲဒီသွားချင်တဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းအတာ
အလိုက် မနောသန္တာန် ထင်ရှားပြီး အဲဒီနေရာကို ရောက်သွားတာဗျ။
တစ်ခါတစ်လေ ဟိုလူကတောင် ကိုယ့်ရဲ့ မနောသန္တာန်ရုပ်ကို
မြင်တွေ့ရတတ်တယ်။ အဲဒါကို ကျုပ်တို့လူမျိုးက ကိုယ်ယောင်ပြတယ်
လို့ ခေါ်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ်တော့ ကိုယ်ပဲ အထည်ခြပ်မရှိဘဲ
အယောင်အဖြစ် ရောက်လာတယ်လို့ ယူဆတာကိုး” ဟု ပြောလိုက်
လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“ဒီလိုဆိုရင် ဆရာကြီးရယ်၊ စာရေးဆရာတွေ ရေးတဲ့ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်တွေကရော ‘ဖောင့်’ (Funn) တွေဖြစ်ပြီး လျှောက်သွား နေသလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အတော့်ကို မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းမျိုးပဲဗျို့၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြောပြမယ်၊ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီးထဲက တချို့ဟာ သူတို့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းထဲက သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးထားတဲ့ ဇာတ်လိုက်ဟာ သူတို့ရဲ့စကားကို နားမထောင်တော့ဘဲ သူလုပ်ချင်တာတွေ လျှောက် ပြီးလုပ်နေလို့ မူလက စာရေးဆရာ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ဇာတ်လမ်း အတိုင်း မပြင်တော့ဘဲ မကြာခဏ ပြောင်းပြီး ရေးရတယ်လို့ ဝန်ခံ ထားတဲ့စာတွေ ကျုပ်ဖတ်ဖူးတယ်ဗျာ၊ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အဲဒီ စာရေးဆရာကြီးတွေ စိတ်ကူးလိုက်တဲ့ မနောက သန္တာန်ဖြစ်သွား ကြောင်း ထင်ရှားတယ်” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်သေး၏။

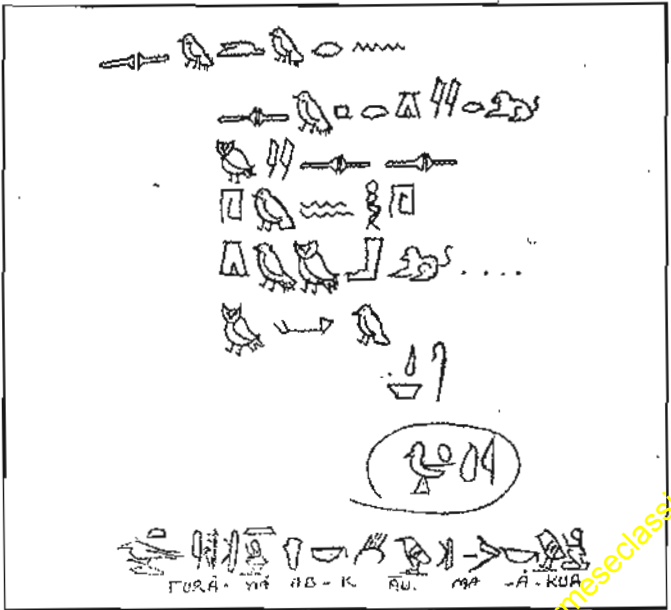
“သန္တာန်ဖြစ်သွားတယ်ပဲ ထားပါတော့ ဆရာကြီးရယ်၊ မူလအတိုင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ သူက ဘာဖြစ်လို့ ပုံပြောင်းသွားရတာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဒါက ဒီလိုဗျ၊ သန္တာန်ဖြစ်သွားလေတော့ အခြားသော အနှောင့်အယှက်နဲ့တွေ့ပြီးလဲ ပုံပြောင်းသွားတတ်တယ်၊ ဒီလိုမဟုတ် ယင်လဲ ကမ္ဘာပေါ်မှ သေလွန်သွားတဲ့ စာရေးဆရာ ဝိညာဉ်တွေဟာ အများကြီးပဲဗျ၊ သူတို့ကလဲ သူတို့ရေးဖော်ရဲ့ ဇာတ်ကိုပိုပြီး ကောင်း သွားအောင်ဆိုပြီး စာရေးဆရာရဲ့ မနောကို ဝင်ရောက်ပူးကပ်ပြီး ဇာတ်လမ်းကို ပြောင်းပစ်လိုက်တာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“ဆရာကြီး ပြောတာတွေဟာ အဆန်းတွေချည်း ပါပဲ၊ ကျွန်တော် ဖြင့် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်စဉ်၌ပင် တစ်စုံ တစ်ယောက်သည် . . .

“ပကြားဖူးတာတွေ ကြားရတော့မယ်၊ မတွေ့ဖူးတာတွေ

တွေ့ရတော့မယ်၊ မရောက်ဖူးတဲ့နေရာတွေကို သွားရတော့မယ်” ဟုဆိုကာ ဝင်လာသဖြင့် လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခိတ်ဆွေကြီး ဘွန်ဟောင်းဖြစ်နေကြောင်းကို တွေ့ရလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့်ကျွန်ုပ်သည် တရုတ်ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု၌ ထမင်းစားပြီး သည့်နေ့မှစ၍ ကွဲကွားသွားခဲ့ရာ တစ်နှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေ ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ၎င်း၏ ညစ်ပတ်ပေရေလှသော လွယ်အိတ် ကြီးအတွင်းမှ စာအိတ်ညိုကြီးတစ်လုံးကို ထုတ်၍ စနေမောင်မောင် အား ရိုသေစွာ ပေးလိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် စာအိတ်ညို ကြီးကိုယူ၍ ဖောက်လိုက်ရာ အတွင်းမှ ပိတ်ဖြူစကြီးတစ်စ ထွက်လာလေ၏။ ထိုပိတ်ဖြူစကြီးပေါ်၌ကား ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဖတ်နိုင်စွမ်း မရှိသော အောက်ပါတာများကို တွေ့ရလေတော့၏။

စနေမောင်မောင်သည် ထိုစာရွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက် ပြီးလျှင် . . .

“လုပ်ငန်းစရတော့မယ်၊ ကျုပ်တို့အသက်ကို ရန်ရှာမယ့် ဆပ်ကပ်က မိန်းကလေးတစ်ဦးရယ်၊ လောင်းကစားသမား တစ် ယောက်ရယ်၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ခါးကုန်းကြီးတစ်ဦးရယ် သူတို့နေရာက ကြွတ်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားကြတယ်၊ သူတို့ကို မပြတ်စောစိုက်ကြည့်နေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ လူယုံတော် အမွှေးတိုင်ဆိုတဲ့ လူဆီက အရေးတကြီး သတိပေးစာ ပို့လိုက်ပြီ” ဟု ပြောလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာများကိုကြည့်၍ . . .

“ဆရာကြီး၊ ဘာစာတွေလဲဗျ” ဟုမေးလိုက်လေ၏။

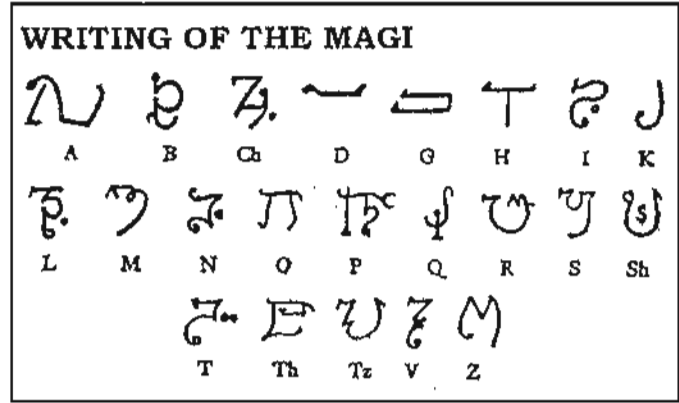
“ရှေးဟောင်း အရုပ်စာတစ်မျိုးပေါ့ဗျ၊ အီဂျစ်ပြည်မှာ မကြာခဏ တွေ့ရတဲ့ ရှေးဟောင်း ကျောက်စာတွေထဲမှာ ပါတဲ့အရေးအသား တစ်မျိုးပေါ့၊ ‘ဟိုင်ရာလိုဂရပ်ဖစ်လက်တာ’ လို့ခေါ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီစာက အီဂျစ်ဘာသာနဲ့ ရေးထားတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအက္ခရာ တွေကို ယူပြီး အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတာ၊ အောက်ဆုံးနားက ဝိုင်းထားတဲ့ စာကလေးတစ်လုံးပဲ ရှေးဟောင်းအီဂျစ်စာဖြစ်တယ်၊ အဲဒါ အမွှေးတိုင်လို့အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ကျုပ် အဲဒီစာတွေကို (၁၅)နှစ် သားလောက်က ‘ဆာဝေါလစ်ဘတ်ချ်’ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးဆိုမှာ သင်ထားခဲ့ဖူးတယ်၊ နောက်တော့လဲ ခင်ဗျားတို့အားလုံး တတ်ကုန်မှာ ပါ၊ အင်တာနေရှင်နယ် ဂန္တီရပညာကို လိုက်စားယင် ဒါတွေက အခြေခံပဲ” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“လောကီပညာလိုက်စားတာနဲ့ အဲဒီ စာလုံးအက္ခရာတွေ တတ်ကျွမ်းတာဟာ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်လို့လဲ ဆရာကြီးရယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်သည် ပလက်တီနမ် စီးကရက်ဗူးအတွင်းမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍

မီးညှိ ရှိုက်ဖွာရင်း . . .

“ဒီလို ကိုအောင်ထွန်းရဲ့ ကျုပ်တို့ဆီမှာက မှော်ဆရာဆိုယင် အတော့်ကို အောက်တန်းကျတဲ့ လုပ်ငန်းလို့ နားလည်နေကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုနားလည်ရသလဲဆိုတော့ မှော်ဆရာကို အောက်လမ်း ဆရာနဲ့တွဲပြီး နားလည်နေကြတာကိုး။ အနောက်တိုင်းမှာကတော့ အထက်လမ်းဆရာ၊ အောက်လမ်းဆရာရယ်လို့ မရှိဘူး။ လောကီ ပညာကို လူတွေ အကျိုးရှိဖို့ လူတွေကို ကူညီဖို့ လူတွေအခက်အခဲကို ကူညီဖြေရှင်းပေးဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့ လိုက်စားယင် အဲဒါအထက် လမ်းပဲ (White Magic) လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ အဲဒီလောကီပညာကိုပဲ သူတစ်ပါးကို မကောင်းကြံဖို့၊ ဒုက္ခရောက်ဖို့ လေ့လာလိုက်စားယင် အောက်လမ်းဖြစ်သွားမှာပဲ၊ အဲဒါကို (Black Magic) လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီတော့ လောကီပညာလိုက်စားတဲ့လူကို ‘မက်ဂျေးရှင်း’ လို့ခေါ် တယ်။ ကျုပ်တို့ဆီမှာက ‘မက်ဂျေးရှင်း’ ဆိုယင် မျက်လှည့်ဆရာကို နားလည်နေကြတယ်၊ ထားပေါတော့လေ။ ဥရောပတိုက်မှာ ရှိတဲ့ ‘မက်ဂျေးရှင်း’ ခေါ် လောကီပညာမှာဆရာ အမြောက်အများဟာ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပညာ၊ ကိုယ်ပိုင်နည်းတွေကို သူတို့ရဲ့ တပည့်တွေ၊ သူတို့ရဲ့ ပညာညီအစ်ကို (Brother Hood) တွေ လေ့လာနိုင်ဖို့ အတွက် ကျမ်းပြုလေ့ရှိတယ်။ မှတ်တမ်းတင်ထားလေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီကျမ်း၊ အဲဒီမှတ်တမ်းကို မဆိုင်တဲ့လူ တစ်စုံတစ်ယောက်က သိသွားမှာကို တော်တော်စိုးရိမ်တတ်ကြတာကလား၊ အဲဒါကြောင့် သူတို့ရဲ့ မှတ်တမ်းတွေကို သူတို့အချင်းချင်းသာသိပြီး တခြားလူ မသိနိုင်တဲ့ အရုပ်စာတွေ၊ ရှေးဟောင်းအီဂျစ်အရေးအသားတွေကို ခေါ်မစာလုံးတွေနဲ့ ရေးသားလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဒီမိန့် တူသည်ဖြစ်စေ၊ မတူသည်ဖြစ်စေ ‘မက်ဂျေးရှင်း’ တိုင်း ဆက်သွယ် အသုံးပြုတဲ့ (Writing of Magi) လို့ခေါ်တဲ့ အများဆုံး ဂန္တီရဗူး

ဒါမှမဟုတ် မှော်စာ တစ်မျိုးတော့ အများသဘောတူ သတ်မှတ် ထားကြတယ်။ အဲဒါက ဟောဒီအတိုင်းပဲ” ဟုဆိုကာ စနေမောင် မောင်သည် အောက်ပါထူးဆန်းသော အေဘီစီများကို ရေးပြလေ န်။

ထိုစာများကို ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က...

“ဒီစာမျိုးရေးထားယင် သူတို့ဆီက မှော်ဆရာအားလုံး ဖတ်တတ် တာပဲလား ဆရာကြီး” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က...

“ဖတ်တတ်ကြတယ်ဗျ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ နာမည်ကြီး မှော်ဆရာ တော်တော်များများကို ကျုပ်အဲဒီစာနဲ့ ဆက်သွယ်ဖူးတယ်။ အဲဒီစာကို နှစ်ပေါင်းဘယ်လောက်ကတည်းက သူတို့ သုံးခဲ့ကြသလဲတော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ရှေးဟောင်း မှော်ပညာ မှတ်တမ်းတွေမှာကို အဲဒီ အရေးအသားမျိုးတွေ့ရတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က “ဒီစာမျိုးတွေကို ရေးတတ်ဖတ်တတ်တာဆိုလို့ မြန်မာပြည် မှာ ဆရာကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိမှာနော်” ဟု မေးလိုက်မိလေ၏။

“မထင်နဲ့နော်၊ ဆားပုလင်းနှင့်မောင်ဆိုတဲ့ စုံထောက် ဘစ်ယောက် ဟာလဲ အဲဒါတွေကို အကုန်လုံး တတ်နေတယ်ဗျ။ ဒီလူဘယ်လောက်များ နားလည်သလဲဆိုယင် ရှေးနှစ်သန်းပေါင်း များစွာက သမုဒ္ဒရာထဲမှာ မြှုပ်သွားတဲ့ ‘အတ္တလန္တာ နိုင်ငံတော်ကြီး’ မှာ သုံးခဲ့တဲ့ (Atlantic Writing) လို့ ဥရောပဂမ္ဘီရပညာရှင်များက လက်ခံထားကြတဲ့ စာတစ်မျိုးကိုတောင် သူက ရေးတတ်၊ ဖတ်တတ် တယ်ဗျ။ မြန်မာပြည်စုံထောက်မှာ ရွားရွားပါးပါးတော်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က...

“ဆရာကြီးရယ်၊ ရန်သူတွေက စပြီးလှုပ်ရှားနေပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမှာတဲ့” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အစကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ခရီးထွက်မလို့ပါပဲ။ ခင်ဗျား ကိုလဲစိတ်ပညာသင်ခန်းစာတွေ ပြည့်ပြည့်ဝဝ သင်ပေးမလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မသေဘူး။ မြန်မာပြည်ကိုရောက်နေပြီဆိုတဲ့သတင်း စနေဂိုဏ်းသားတွေရသွားပြီလေ။ အဲဒီတော့ ခရီးထွက်ရမှာပေါ့။ ဘယ်ကိုထွက်ရမလဲဆိုတော့ တိဗက်နဲ့ အိန္ဒိယနယ်စပ်မှာရှိတဲ့ နယ်စပ် ရွာလေးတစ်ရွာကို ထွက်ရမယ်။ အဲဒီမှာက ရွှေလုပ်တတ်တဲ့ ရွှေမျိုးစု တစ်စုရှိတယ်။ အဲဒီရွှေမျိုးစုဟာ အတော့ကို ကျစ်လစ်သိပ်သည်းတဲ့ ရွှေမျိုးစုဖြစ်တယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ အဆက်အဆံမရှိဘူး။ သူတို့နေတဲ့ နေရာကိုက တိဗက်ပိုင်နက်လဲမဟုတ်ဘူး။ အိန္ဒိယပိုင်နက်လဲ မဟုတ် ဘူး။ လွတ်နေတဲ့ ကြားနယ်မြေလေးတစ်ခုပဲ။ တစ်ခုတော့ထူးခြား တယ်။ သူတို့သုံးတဲ့ဘာသာစကားဟာ တိဗက်နဲ့လဲမဆိုင်ဘူး။ အိန္ဒိယ နဲ့လဲ မပတ်သက်ဘူး။ ရွေးဟောင်းတရုတ်လူမျိုးရဲ့ စကား ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီမျိုးနွယ်စုကလေးဟာ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် တရုတ်ပြည်က ထွက်ပြေးတိမ်း ရှောင်လာတဲ့

www.burmeseclassic.com

ဘုရတ်မိသားစုကြီးတစ်စုကနေ ဆင်းသက်ပြီး ကျယ်ပြန့်လာတာပဲ ြစ်နိုင်တယ်” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဘာလူမျိုးလို့ခေါ်သလဲဆရာကြီး” ဟု မေးရာ စနေမောင် မောင်က...

“ဘာလူမျိုးလို့ခေါ်မှန်းကို မပြောနိုင်ပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဘာလူမျိုးမှန်းမသိရင် ပါပလူမျိုး ကိုးဆယ့်ကိုးစာရင်းထဲ ထည့်လိုက်ဗျာ” ဟု ဆိုလေတော့၏။

“ပါပလူမျိုးဆိုတာ မကောင်းဘူးလို့ ပြောတာမဟုတ်လား၊ မကောင်းတဲ့ အဓိပ္ပါယ်သက်ရောက်တယ် မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ကိုယ်နဲ့မှ မသိတာပဲဗျာ၊ ကောင်းတဲ့အထဲထည့်ထည့်၊ မကောင်း တဲ့အထဲထည့်ထည့် ကျုပ်ပြောသလို ပါပလူမျိုးကိုးဆယ့်ကိုး စာရင်း ထဲသာ ထည့်ထားစမ်းပါ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သဘော မတူချင်တူချင်နှင့် တူလိုက်ရလေတော့၏။

“ကဲပါဗျာ၊ ခင်ဗျားသဘောအတိုင်းပါပဲ။ ကျုပ်တို့ကလွဲရင် ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံးကို ပါပလူမျိုးစာရင်းထဲထည့်လိုက်မယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဒါပေါ့ကိုယ့်လူရဲ့၊ သူ့ဟာက တိဗက်လဲမဟုတ်၊ အိန္ဒိယလဲ မဟုတ်၊ တရုတ်လဲမဟုတ်၊ ဘာမှန်းကိုမသိဘူး။ သူတို့ ပြောတဲ့တရုတ် စကားဆိုတာလဲ အခုကျုပ်ပြောနေတဲ့စကားနဲ့ တူချင်မှတူမှာ။ တွေ့တဲ့ အခါ ဘယ်လိုများပြောရပါ့မလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေ မောင်မောင်က...

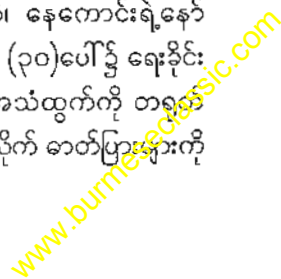
“တစ်လလောက်နေရင်တော့ သူတို့စကားကို ကောင်းကောင်း

ကြီးတတ်သွားမှာပါ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန် ဟောင်း က...

“တရုတ်စကားဆိုရင်တော့ တစ်လနဲ့တတ်ဖို့မလွယ်ဘူးနော်” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ဘယ်လိုစကားမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်လသင်ရင် ဖတ်တတ်ပြောတတ်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဘွန်ဟောင်းက လက်မခံဘဲ...

“တရုတ်စကားနဲ့ ကလယ်စကားကိုတော့ မရဘူးထင်တယ် ဆရာကြီး။ ကလယ်စကားဟာ တရုတ်စကားထက်တောင် ပိုပြီး ခက်မလားမဆိုနိုင်ဘူး။ ကလယ်ကုလားနှစ်ယောက် စကားပြော နေရင် ကျွန်တော့်နားထဲမှာ စကားသံအဖြစ် မကြားရဘူး။ နို့ဆီခွက် ထဲ ခဲထည့်ပြီး လှုပ်နေတဲ့အသံမျိုးပဲ ကြားရတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ ၏။ သို့ရာတွင် စနေမောင်မောင်သည် နောက်တစ်နေ့၌ တရုတ် ဆရာတစ်ဦးအား ရှာဖွေ၍ အိမ်သို့ခေါ်ခဲ့လေ၏။ ပြီးလျှင် ထိုတရုတ် ဆရာအား မည်သို့မည်ပုံ သင်ကြားပေးရမည်ကို ၎င်းကပင် ညွှန်ပြ လေ၏။ တရုတ်ဆရာသည် စနေမောင်မောင်ပြောသည့်အတိုင်း ပြင်ဆင်ရလေတော့၏။ ပြင်ဆင်ပုံမှာ စာရွက် (၃၀) ပေါ်၌ နေ့စွဲများ တပ်ခိုင်းလေ၏။ ပြီးလျှင် စာရွက်တစ်ရွက်တိုင်း တစ်ရွက်တိုင်းပေါ်၌ အသုံးများသော တရုတ်စာလုံး(၂၀၁)လုံးတိတိ ရေးခိုင်းလေ၏။ ထို တရုတ်ဆရာမှာ တရုတ်စာသင်ကျောင်း တစ်ကျောင်းမှ စာသင်သော ဆရာတစ်ဦးဖြစ်သကဲ့သို့ ထိုကျောင်း၏ ဂီတဆရာလည်း ဖြစ်လေ၏။ ထို့ပြင် ထမင်းစားပြီးပြီလား၊ ဘယ်သွားမှာလဲ၊ နေကောင်းရဲ့နော် အစရှိသည့် ဝါကျများကိုလည်း သီးခြားစာရွက် (၃၀)ပေါ်၌ ရေးခိုင်း လေ၏။ ပြီးလျှင် ထိုစာများ၏ အဓိပ္ပါယ်နှင့် အသံထွက်ကို တရုတ် စာဆိုခိုင်းလေ၏။ ထို့နောက် တရုတ်သံချင်းအလိုက် ဓာတ်ပြားများကို

ဓာတ်စက်၌ထည့်ကာ ဓါတ်စက်ဖွင့်ခိုင်းလေ၏။ ထိုသို့ ဓာတ်စက် ဖွင့်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တရုတ်ဆရာက စကားလုံးပေါင်း (၂၀၁) လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွတ်ဆိုပြရသည်။ ထိုသို့ ရွတ်ဆိုရာ၌လည်း အနောက်နိုင်ငံတီးဝိုင်းများမှ 'ကွန်ဒက်တာ' ခေါ် တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်၏ ဟန်ပန်မျိုးနှင့် စနေမောင်မောင်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်ကာ စည်းချက်ကျကျ လက်ကိုငွေ့ယမ်းရင်း ဆိုရလေ၏။ စာလုံးအတိုကလေး(၅)ခု ဆိုပြီးတိုင်း ဝါကျရှည်တစ်ကြောင်းကို 'ဘေ့စ်' လိုက်သကဲ့သို့ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ သံပြိုင်ဆိုရလေ၏။

ဥပမာအားဖြင့်. . .

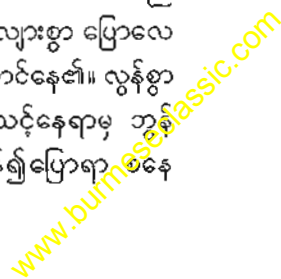
- စားပွဲ
- ကုလားထိုင်
- လုံချည်
- အင်္ကျီ
- ဖိနပ်
- ထမင်းစားပြီးပြီလား (သံပြိုင်)
- ဦးထုပ်
- မျက်မှန်
- နာရီ
- ဖောင်တိန်
- ခါးပတ်

တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ(သံပြိုင်)ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်နှင့် တရုတ်ဆရာတို့သည် စာသင်နေသည် နှင့်မတူဘဲ တီးလုံးတိုက်နေသည်နှင့် တူတော့၏။ တစ်နေ့လျှင် လေးနာရီတိတိပြည့်အောင် သင်ယူလေ၏။ လေးနာရီပြည့်ကြောင်း နာရီမှအချက်ပေးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စနေမောင်မောင်သည်

သင်ယူခြင်းလုပ်ငန်းကို ရပ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်ထိုနေ့အဖို့ တရုတ်ဆရာကရေးပေးထားသော သင်ခန်းစာ တရုတ်ကို 'ဖြန်း' ခနဲ ဆွဲဖြစ်လိုက်၏။ ထိုသို့ ဆွဲဖြစ်ပြီးနောက်. . .

“ဝါဒီနေ့ အလွန်အင်မတန်ရှေးကျပြီး အလွန်အင်မတန်မှ သင့်ကျေးမှုအဆင့်အတန်းမြင့်မားတဲ့ တရုတ်လူမျိုးတို့ရဲ့ အဖိုးတန် ကောင်းလုံး(၂၀၁)လုံးကို ကောင်းစွာရလိုက်သည်။ ထိုစကားလုံးများသည် မေ့လျော့သွားသည်ဟူ၍မရှိ၊ အစဉ်သဖြင့် ငါ့၌တည်နေသည်” ဟု လေးနက်တည်ကြည်သောအသံဖြင့် ရေရွတ်လေ၏။ ဤနေရာ၌ ရေရွတ်သည်ဟု ဆိုခြင်းထက် ကြွေးကြော်သည်ဟု ဆိုခြင်းက ပို၍ နှိပ်၏။ မည်သူ့ကို ကြွေးကြော်သနည်းဟူမူ လောကကြီးအား ကြွေးကြော်သည်ဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာရှိ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ရက် (၃၀)ပြည့်သောနေ့၌ စနေမောင်မောင်သည် တရုတ်ကျောင်းဆရာအား ရွှေဖြင့်လုပ်သော တူတစ်စုံ၊ စီးကရက် ဇွပ်တံတစ်ခု၊ တရုတ်လူမျိုးများ လွန်စွာနှစ်သက်သော အရည်အသွေး ကောင်းသော ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်တစ်ကွင်းကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်၏။ တရုတ်ကျောင်းဆရာလည်း ခါးကိုညွတ်၍ မကြာခဏအရိုအသေပြုပြီး ဝမ်းမြောက်စွာ ပြန်သွားလေတော့၏။ ထိုကျောင်းဆရာ ပြန်သွားပြီး များမကြာမီ၌ပင် ဘွန်ဟောင်းရောက်၍လာသည် ဖြစ်ရာ စနေမောင်မောင်က ရိုဘီယမ်အား ရေခွေးကြမ်းဖြင့် ဧည့်ခံရန် ညွှန်ကြားလိုက်သဖြင့် ရိုဘီယမ်လည်း ဘွန်ဟောင်းအား ရေခွေးကြမ်းဖြင့် ဧည့်ခံလေတော့၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်သည် ဘွန်ဟောင်းအား တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် ရှည်လျားစွာ ပြောလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် မျက်လုံးပြူး၍နားထောင်နေ၏။ လွန်စွာ နုလည်း အံ့အားသင့်နေပုံရ၏။ ထိုသို့ အံ့အားသင့်နေရာမှ ဘွန်ဟောင်းကလည်း တရုတ်ဘာသာစကားနှင့် ပြန်၍ပြောရာ စနေ

မောင်မောင်ကလည်း အချေအတင်ပြန်၍ ပြောဆိုလေ၏။ စနေ
မောင်မောင်၏ ပြောဟန်ဆိုဟန်အမူအရာမှာ ကျွန်ုပ်မျက်စိ၌ ကျွန်ုပ်
၏ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်ဟု မထင်တော့ဘဲ တရုတ်ဆရာကြီး
တစ်ဦး ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်သည်
ရယ်မော၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက
ကျွန်ုပ်အား . . .

“အံ့ရောဗျာ အံ့ရော၊ အတော့ကို ထူးဆန်းတာပဲ၊ မသိရင်
တကယ့်တရုတ်အစစ်ကြီး ကျနေတာပဲဗျာ၊ တစ်လပဲသင်ရတာ
ဒီလောက်ကြီးကျွမ်းကျင်သွားတယ်ဆိုတာ အခြားလူအဖို့ပြော
ရင်တောင် ယုံဖို့မရှိပါဘူး။ ဒါကလဲ သူ့မို့တတ်နိုင်တာပါဗျာ” ဟု
ပြောလေ၏။

“နေပါဦး ကိုဘွန်ဟောင်းရဲ့ ခင်ဗျားကို ဆရာကြီးက တရုတ်လို
ပြောနေတာ ဘာတွေလဲဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်း
က . . .

“ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်ပြောတဲ့ တရုတ်စကားက ကျုပ်တို့
တရုတ်လူမျိုးဆိုတာ အလွန်အင်မတန် ပဟေဠိဆန်တဲ့ လူမျိုးပါဗျာ၊
ပဟေဠိဝှက်ခြင်းကိုလဲ အလွန်အင်မတန် ဝါသနာပါကြတာကလေး
ဥပမာတစ်ခုပြောမယ်ဗျာ၊ တရုတ်လူမျိုးတွေစားတဲ့ ပေါက်စိဆီတာထက်
ဒါဟာ စားတဲ့လူတွေကို ပဟေဠိဝှက်ထားတာပဲ၊ အထဲမှာ ဝက်သား
လား၊ ပဲလား၊ သကြားလားဆိုတာ စားတဲ့လူက မသိရဘူးလေဗျာ၊
ဂဏန်းတွက်ရင် တစ်ခြားလူမျိုးက လက်ချိုးတယ်။ ကျုပ်တို့ တရုတ်
လူမျိုးက ပေသီးလုံးကလေးတွေကို ရွှေ့တယ်။ ထမင်းစားတာထက်
တခြားလူမျိုးတွေနဲ့မတူဘူး။ ကျုပ်တို့က တုတ်နှစ်ချောင်းနဲ့ သွက်သွက်
လက်လက် စားပြန်တယ်။ ဘယ်လိုလဲ မောင်ဘွန်ဟောင်း
မောင်ရင်ကျုပ်ကို အံ့ဩနေပြီလား၊ ပဟေဠိဖြစ်နေပြီလား။ ပြီးခဲ့စ

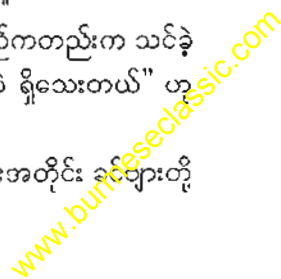
(၃၀)ရက်နေ့အထိ တရုတ်လိုတစ်လုံးမှ မတတ်တဲ့ကျုပ်က ခုလ (၃၀)
ခုတ်နေ့မှာ တရုတ်လို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောပြနေ တာကို အံ့ဩ
နေတာလား။ တကယ်က အလွန်တင်မတန် ကျယ်ပြန့်တဲ့ တရုတ်
ဘာသာစကား သမုဒ္ဒရာကြီးနဲ့ နှိုင်းဆရင် ကျုပ်အခု သင်ယူတတ်
မြောက်လိုက်တာဟာ ရေတစ်ပေါက် လောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီရေ
တစ်ပေါက်ဟာ သမုဒ္ဒရာရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်တယ်လို့ လက်ခံ
ချင်တော့ ကျုပ်ဟာ တရုတ်ဘာသာစကားကို ကောင်းကောင်းကြီး
တတ်သွားပြီလို့ ဆိုနိုင်မှာပါ။ ဟား ဟား ဟား ဟား၊ အဲဒါတွေ
ပြောသွားတာပဲ ကိုယ့်လူရေ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါကတော့ဗျာ၊ စနေမောင်မောင်မို့ ဖြစ်တာပါ၊ ကျန်တဲ့လူ
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်စဉ်၌ပင် စနေမောင်မောင်
သည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာရင်း . . .

“မဟုတ်ဘူး ကိုအောင်ထွန်း၊ ဒါဟာ သင်ကြားနည်းအသစ်ပဲ၊
ဘယ်ဘာသာစကားမဆို သင်ပေးတဲ့လူရှိရင် ဒီနည်းစနစ်နဲ့ တစ်လ
အတွင်း ကောင်းကောင်းကြီး တတ်နိုင်တယ်။ ဒီနည်းကို စိတ်ပညာ
ဆရာတွေက Suggestology ဆပ်ဂျက်စတော်လော်ဂျီလို့ ခေါ်
တယ်။ ရုရှားပြည်က ‘ဂျော့လိုဇင်နော့’ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး တွေ့ရှိ
ထားတာ ဖြစ်တယ်။ သူဟာ စိတ်ပညာဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။
ရုရှားနိုင်ငံ ‘ပရာဗဒါ’ သတင်းစာကြီးရဲ့ အယ်ဒီတာတွေက သူနဲ့လာ
တွေ့ပြီး ဆောင်းပါးတွေဘာတွေ ရေးကြသေးတယ်။ ဘယ်လိုလူမျိုး
မဆို တတ်နိုင်တဲ့ နည်းမျိုးမျိုး” ဟု ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ဖြင့် အင်္ဂလိပ်စကားကို ငယ်စဉ်ကတည်းက သင်ခဲ့
တာတောင် အခုထက်ထိ ထော့ကျိုးထော့ကျိုးပဲ ရှိသေးတယ်” ဟု
ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ . . .

“ကျောင်းတွေမှာဗျာ၊ ကျုပ်အခုသင်တဲ့နည်းအတိုင်း ခင်ဗျားတို့

ကို သင်ပေးလိုက်ရင် အလွန်ဆုံးတစ်နှစ်ပေါ့။ မတတ်ဘူး တတ်မယ် လောင်းဝံ့တဲ့သူများရှိရင် ကြေးကျောတောင်ပေးပြီး လောင်းဝံ့ ပါတယ်” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် တွင်ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းစွာအနားယူရသည်မရှိဘဲ ခရီးထွက် ရန် ပြင်ဆင်ရလေတော့၏။ ခရီးထွက်သောနေ့၌မူ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်သည် မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်ရှည်ကြီးဖြင့် ရုတ်ဖျက်ထား၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာမူ ကျော၌ ဖုကြီးထွက်နေသော ခါးကုန်းကြီးအဖြစ် ရုပ်ဖျက်ထား၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူကား ၎င်းတို့က ကူလီအဖြစ် ငှားရမ်းထားသော အညာသား တစ်ဦး၏ ဂိုက်မျိုးဖမ်း ထားရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့၏ပစ္စည်းများကို ထမ်းပိုးဖြင့် ထမ်းရလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ခရီးစဉ်မှာ မန္တလေးသို့ ရထားဖြင့် လိုက်ရန် ဖြစ်၏။ ရထားပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့ (၃)ဦးသည် အထူးတွဲဖြင့် လိုက်ပါရသည်ဖြစ်ရာ လွတ်လပ်စွာနေခွင့် ရလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းလည်း အတုလုပ်ထားသော ကျောကုန်းဖုကြီးကို ဖြုတ်ခွင့် ရလေ၏။ စနေမောင်မောင်က ဘွန်ဟောင်းအား...

“ဟန်ဆောင်ရတဲ့အလုပ်ဆိုတာ ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ လက်ခံ ပြီးလား” ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသော တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းက ထိုအဓိပ္ပါယ်ကို ကျွန်ုပ်အား ရှင်းပြ၏။

“ဆရာကြီး တကယ်တရုတ်လို တတ်သွားတာပဲ၊ နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ် ကတ်သီးကတ်သတ် စကားတွေကို ပြောတတ်နေပြီ” ဟု ပြောဆိုရယ်မောလိုက်လေတော့၏။

“အခု (၃)ယောက် ခရီးထွက်လာကြပြီ၊ ကျုပ်က တရုတ်မျက် လှည့်ဆရာကြီး ‘လောက်ဇူး’၊ ဘွန်ဟောင်းက တရုတ်ခါးကုန်း ‘ကောက်တွဲ’၊ ကိုအောင်ထွန်းက အညာသား မောင်ညို၊ ကျုပ်တို့ (၃)ယောက်က နယ်လှည့်ပြီး မျက်လှည့်ပြတာ၊ မောင်ညိုကို ကျုပ်တို့

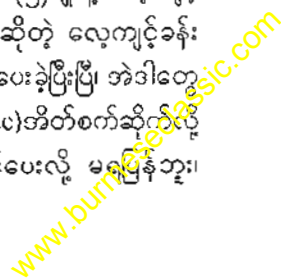
တ တစ်နေ့ (၃)ပဲနဲ့ ငှားလာကြတာ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့နေရပ် လိပ်စာက ခုန်ကုန် တရုတ်တန်း၊ မောင်ညိုရဲ့လိပ်စာက စကုမြို့ ကျွဲတဲရွာ၊ အပ ဦးလှဖေ၊ အမိ မအောင်ရင်” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောထား လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက တစ်စုံတစ်ရာ မေးမည်ဟု ပါးစပ်ဟာ လိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က “ရန်သူနဲ့တွေ့ရင် ဘယ်အတိုင်းအတာ အထိ လုပ်ရမလဲ မေးမလို့လား” ဟု လှမ်း၍ မေးလိုက်လေ၏။

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီး” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ဝန်ခံလိုက်၏။

“ရန်သူနဲ့တွေ့ရင် အသက်ကို တစ်ခါတည်း ယူလိုက်ရမယ်” ဟု တည်ကြည်လေးနက်သော အသံဖြင့် စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက် လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့်ဘွန်ဟောင်းသည် စနေမောင်မောင်၏ အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်၍ ခရီးသွားကြရလေ၏။ ထိုသို့ ခရီးသွားစဉ် အတွင်း ခရီးမထွက်မီက ကျွန်ုပ်အား လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သော စိတ်တန်ခိုး လေ့ကျင့်ခန်းများကို ဆက်လက်၍ သင်ကြားပေးသွားလေ၏။

“ဒီမှာ ကိုအောင်ထွန်း၊ စိတ်တန်ခိုးလေ့ကျင့်တယ်ဆိုတာ ပထမ ရုပ်ကို လေ့ကျင့်ရတာမျိုးဆိုတာတော့ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ပြီ ပေါ့နော်” ဟု စနေမောင်မောင်က မေးလိုက်လေ၏။ “သဘောပေါက် ပါပြီဆရာကြီး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ရုပ်ကြီးကို အောက်စီဂျင်ခါတ်သွင်းခြင်း (Oxidation)၊ စွန့်ထုတ်သင့်သည်များကို စွန့်ထုတ်ပစ်ခြင်း (Elimination)၊ လှုပ်ရှားမှုပြုခြင်း (Motion)၊ အာဟာရခါတ်သွင်းခြင်း (Nutrition)၊ ဖြေလျော့ခြင်း (Relaxation)၊ ဆိုတဲ့ ဥပဒေသ (၅)မျိုးနဲ့ လေ့ကျင့် ပေးခဲ့ပြီ။ (Oxidation)အောက်စီဂျင်သွင်းခြင်းဆိုတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်း မှာပဲ အသက်ရှူနည်း (၃)မျိုးကို သင်ပြလေ့ကျင့်ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒါတွေ အားလုံးက လေ့ကျင့်ခန်းတွေပဲ၊ သူ့ကို (Exercise)အိတ်စက်ဆိုတဲ့လို ခေါ်တယ်။ စိတ်ကိုကျတော့ အဲဒီလိုလေ့ကျင့်ပေးလို့ မရပြန်ဘူး။

လေ့ကျင့်ခန်း (Exercise)ဆိုတာနဲ့ မလုံလောက်ဘူး။ သူက မွေးမြူပြီး ထုံယူရတဲ့ အရာမျိုးဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုမွေးမြူပြီး ထုံယူရတာကို (Practice)ပရိုက်တစ်လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီစကားကိုပဲ မကြာခဏ ပြောရမယ်။ (Practice)ပရိုက်တစ်ကမှ (Perfect)ပါဖက် ဆိုတဲ့ ပြည့်စုံကျွမ်းကျင်မှုကို ဖြစ်တာ။ (Exercise)အိတ်စက်ဆိုက် ဆိုတာမျိုးကတော့ (Perfect)ပါဖက် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ စိတ် တန်ခိုးအတွက်ဆိုရင် လေ့ကျင့်ခန်းလောက်နဲ့ မလုံလောက်တော့ ဘူး။ အမြဲတမ်းအထုံဖြစ်အောင် လုပ်နေရမယ်။ သိုင်းသမား တစ်ယောက်ဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကရိုက်လိုက်လို့ ဖျက်ကနဲရှောင် လိုက်နိုင်တာဟာ လေ့ကျင့်ခန်းရဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ အစဉ်သဖြင့် ထုံထားတဲ့ကိစ္စဖြစ်တယ်။ အဲဒီအထုံဟာ များလာတာနဲ့အမျှ အစွမ်း က သိပ်ပြီး ထက်လာတာ။ ဒါကိုသဘောမပေါက်တဲ့လူတွေက လူက ရှောင်လိုက်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ အစောင့်ကရှောင်လိုက်တာ၊ သူ့မှာထိုးထားတဲ့ သိုင်းစောင့် ဆေးတွေကြောင့်လို့တောင် ထင်သွား တော့တာပါပဲ။ တကယ်က အထုံကောင်းလာရင် ပါရမီဖြစ်သွား တော့တာလားဗျာ။ အဲဒီလို ပါရမီသဘောဆောင်သွားပြီဆိုရင်တော့ သူတို့တလွဲထင်နေတဲ့ သိုင်းစောင့်ထက်တောင် စွမ်းသွားတော့ တာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် စိတ်တန်ခိုးရယူလို့တဲ့လူဟာ ဆရာကောင်းထံ နည်းနာခံပြီး အဲဒီနည်းကို ထုံပစ်ရမှာပဲ” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ထုံပုံမယ် ဆရာကြီး၊ ထုံပုံမယ်” ဟု ကပျာကသိပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏နံဘေးတွင် ကပ်လျက်ထိုင်သော ဘွန်ဟောင်းက...

“ကိုယ့်လူတော့ထုံမထုံမသိဘူး။ ကျုပ်ကတော့ ဟောဒီကျောကုန်း ဖုအတုကြီးထမ်းထားရတာ ကျောကုန်းတစ်ခုလုံး ထုံနေပြီ။ ကြာရင် ခါးကုန်းအတုကနေ ခါးကုန်းအစစ်ဖြစ်သွားတော့မယ်” ဟု ပြော

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဘွန်ဟောင်း၏ကျောကုန်းဖု အတုကြီးကို ကိုင် ထွယ်ကြည့်ရာ ရာဘာကို ပုံလောင်း၍ ဖုသဏ္ဍန်ပြုလုပ်ထားသော လည်း အလေးချိန်မှာ တစ်ပိဿာခန့်လေးကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

“ဒီရာဘာဖုကြီးကလဲ လေးလှချည်လား” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက် လေ၏။

“ရာဘာချည်းသက်သက်ကတော့ ဘယ်လေးမလဲငါ့လူရယ်။ အထဲမှာ တစ်ပိဿာအလေးကို ထည့်ပြီး ပုံလောင်းထားတာ၊ ဒါ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးတဲ့ဥစ္စာ၊ အဲဒီလိုလေးနေမှ ခါးကလဲ ကျန်းချင်ဘဲနဲ့ ကုန်းနေရမှာ။ သဘာဝကျအောင်ပေါ့ ငါ့လူရာ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့(၃)ဦးသည် ရေခွေး ကြမ်းနှင့် ဓားလှီးမုန့်များကို စားသောက်ကြလေ၏။ စနေမောင်မောင် နှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့မှာမူ တရုတ်လို ကိုကိုကွကွ ပြောဆို ကြလေ၏။ သို့သို့ ပြောဆိုပြီးနောက် စနေမောင်မောင်က စိတ်တန်ခိုးလေ့ကျင့် ခန်းများကို ကျွန်ုပ်အား စတင်သင်ကြားပေးလေ၏။

“လူအများပြောတဲ့စိတ်တန်ခိုးဆိုတာ အမှန်က ဝေဒနာတန်ခိုး ျှာ။ စိတ်က စိတ်အဖြစ်နဲ့ ထင်ရှားမပြဘူး။ ဝေဒနာအဖြစ်နဲ့ အထင် အရှားပြတယ်။ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ချစ်တာ၊ မုန်းတာ၊ ဆန်းဆား ပုတာ၊ အေးတာ၊ ဝမ်းမြောက်တာ၊ ပျော်ရွှင်တာ၊ အလိုမကျတာတွေ အားလုံးဟာ ဝေဒနာတွေမဟုတ်လားဗျာ။ အဲဒီဝေဒနာတွေကို ဝေဒနာအဖြစ်မထားဘဲ တန်ခိုးဖြစ်အောင် ပုံပြောင်းပစ်လိုက် တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်အခုခင်ဗျားကို လေ့ကျင့်ပေးမှာ (ဒါမှ မဟုတ်) ထုံပေးမှာဟာ ဝေဒနာထုံပဲဗျာ။ ဝေဒနာဆိုတာ ခံစားမှု မဟုတ်လား။ အဲဒီခံစားမှုတွေကို သူ့အတိုင်းလွှတ်ပေးထားရင် အရွယ်မတိုင်ဘဲ ရုပ်ဟာ အိုမင်းရင့်ရော်လာတယ်။ လူဟာ အရည်အ သွေးညံ့လာတယ်။ အစစအရာရာမှာ သိမ်ငယ်လာတယ်။ အဲဒါ

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

www.burmeseclassic.com

ကြောင့် ဝေဒနာကို ထုံယူရမှာပဲ။ ဝေဒနာအကြောင်းကို အလွယ်ဆုံး ပြောပြမယ်။ ငရုတ်သီးကိုစားမိရင် စပ်တယ်လို့ သိလိုက်တယ်။ သကြားကို စားမိရင် ချိုတယ်လို့ သိလိုက်တယ်။ ရေခဲကိုစားရင် အေးတယ်လို့ သိလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုသိလိုက်တယ် ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာပြောလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။ စပ်တယ်၊ ချိုတယ်၊ အေးတယ်ပေါ့။ ကိုယ်နားလည်တဲ့ ဘာသာစကားနဲ့ ပြောလိုက်ကြ တာပါပဲ။ တချို့ကျတော့လဲ စိတ်ထဲမှာတင်ပြောတာမဟုတ်တော့ဘူး။ ပါးစပ်ကလဲ စပ်လိုက်တာ၊ ချိုလိုက်တာ၊ အေးလိုက်တာလို့တောင် ထွက်ပေါ်လာတတ်သေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဝေဒနာကနေ စကားအသံကို ဖြစ်စေတယ်။ အဲဒါကိုတော့ ကိုအောင်ထွန်းလက်ခံ ရဲ့ မဟုတ်လား။”

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း စနေမောင်မောင်၏ စကားကို လေးလေး နက်နက်စဉ်းစာပြီးနောက်... .

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဆရာကြီး” ဟု ဝန်ခံလိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင် သည် ဆေးပြင်လိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ မီးညှိရှိက်ဖွာရင်း... .

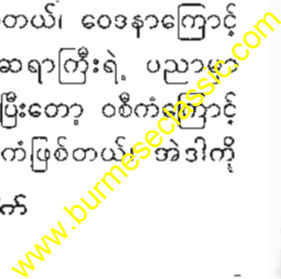
“ဝေဒနာကနေ စကားသံကို ဖြစ်စေသလို စကားအသံကလဲ ဝေဒနာကို ပြန်ပြီး ဖြစ်စေပြန်တယ်ဗျို့။ ဘုရားကို အသံထွက်ပြီး ကျကျနန ရှိခိုးရင်းနဲ့ ကြည်နူးစိတ်တွေ၊ သဒ္ဓါစိတ်တွေပေါ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ စကားနဲ့အသံကနေ ကြည်နူးမှုဝေဒနာ၊ ယုံကြည်မှုဝေဒနာတွေ ပြန်ပြီးလုပ်ပေးတယ်လို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒါကို ကျုပ်ရဲ့ ဝေဒနာပညာမှာ ဝစီကံမှု၌ထုံခြင်း (သို့မဟုတ်) အတည်ပြုခြင်းလို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ အဲဒါကြောင့် အတည်ပြု ခြင်းဆိုတာနဲ့ ဝစီကံအလုပ်လို့ ခင်ဗျားနားလည် ထားရမယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“နားလည်ပါပြီ ဆရာကြီး၊ ဝေဒနာကနေ အသံထွက်သွားရင်

ဝစီကံဖြစ်တယ်။ ဝစီကံကို လေးလေးနက်နက်ပြုလုပ်ရင်လဲ ဝေဒနာ ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါကို ဆရာကြီးရဲ့ ပညာခွင်မှာ အတည်ပြုခြင်း လို့ နာမည်ပေးထားတယ်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းကြီး သဘော ပေါက်ပါပြီ ဆရာကြီး” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်လေ၏။

“ကောင်းပြီကိုအောင်ထွန်း၊ ခလုတ်တိုက်မိလို့ မျက်နှာမဲ့သွားတို့၊ ခေါင်းဆောင့်မိလို့ ခေါင်းကိုလက်နဲ့ပွတ်တာတို့ဟာ ဝေဒနာကြောင့် ကာယကံမှုတွေ ဖြစ်တာလို့ ဆိုနိုင်ရဲ့မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုပဲ တအား ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားတဲ့ ကာယကံမှု ပြုလုပ်မိလို့ မောတာတို့၊ တုံးလုံးလဲ့အိပ်လိုက်ရလို့ စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားတာတို့ ဆိုတာတွေ ကျတော့ ကာယကံမှုကြောင့် ဝေဒနာတွေ ပေါ်လာပြန်တယ်လို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့။ အဲဒီတော့ ဣန္ဒြေရရထိုင်နေတဲ့အတွက် ဣန္ဒြေရတဲ့ ဝေဒနာ၊ စန့်စန့်ရန့်ရန့်နေတဲ့အတွက် စိတ်ထဲမှာ တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာတဲ့ ဝေဒနာတွေ ပေါ်ပေါက်တတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် တည်ကြည်တဲ့ ဝေဒနာ၊ တက်ကြွတဲ့ဝေဒနာရအောင် နေတာကို ကာယကံမှု၌နေခြင်း၊ အဲဒါကို မြဲစွဲခြင်းလို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ အဲဒီလိုပဲပေါ့ဗျာ။ မနောက်ကြောင့်လည်း ဝေဒနာထနိုင်တယ်။ ဝေဒနာကြောင့်လည်း မနောက်ပြန်ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒါကို ကျုပ်ရဲ့ ပညာမှာ မျှော်လင့်ခြင်းလို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ အဲဒီတော့ သဘောပေါက်အောင် မှတ်ပေတော့” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိပါပြီ မနောက်ကြောင့် ဝေဒနာဖြစ်တယ်၊ ဝေဒနာကြောင့် မနောက် ပြန်ပြီးဖြစ်တယ်။ အဲဒါကို ဆရာကြီးရဲ့ ပညာမှာ မျှော်လင့်ခြင်းလို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ ပြီးတော့ ဝစီကံကြောင့် ဝေဒနာဖြစ်တယ်၊ ဝေဒနာကြောင့် ဝစီကံဖြစ်တယ်။ အဲဒါကို

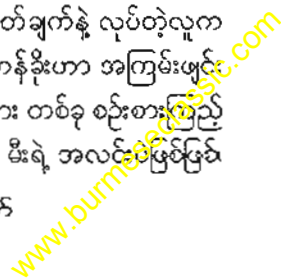
ဆရာကြီးရဲ့ ပညာမှာ အတည်ပြုခြင်းလို့ အမည်ပေးထားတယ်။ တစ်ခါ ဝေဒနာကြောင့် ကာယကံပြန်ပြီးဖြစ်တယ်။ အဲဒါကို ဆရာကြီးရဲ့ ပညာခွင်မှာ မြဲစွဲနေခြင်းလို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ အဲဒါပဲမဟုတ်လား ဆရာကြီး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

ခနေမောင်မောင်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်မှ ဖြုတ်လိုက် ပြီးနောက်... .

“ဒီမှာ ကိုအောင်ထွန်း၊ ဝေဒနာရယ်လို့ ဖြစ်လာတာနဲ့ တုံ့ပြန်တဲ့ သဘော (Respond) ရက်စပ်ပွန့်ပါစမြဲပဲဗျ။ မုန်းတဲ့ဝေဒနာက နှိပ်စက်လိုတယ်၊ ချစ်တဲ့ဝေဒနာက ထွေးပိုက်လိုတယ်၊ သနားတဲ့ ဝေဒနာက မစလိုတယ်၊ ကြောက်တဲ့ဝေဒနာက တိမ်းရှောင်လိုတယ်၊ အလိုမကျတဲ့ဝေဒနာက တိုက်ခိုက်လိုတယ်ဆိုတဲ့ တုံ့ပြန်မှုမျိုးတွေ ရှိတတ်စမြဲပဲ။ အဲဒီတုံ့ပြန်မှုတွေမှာ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ တုံ့ပြန်ရတာပဲ မဟုတ်လား။ တစ်ခုမဟုတ်ရင်တစ်ခု လှုပ်ရှား သွားရတာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုလှုပ်ရှားပြီဆိုကတည်းက လှုပ်ရှား နိုင်တဲ့ အားရှိတယ်ဆိုတာ အသေအချာပေါ့ဗျာ။ အဲဒါကြောင့် ဝေဒနာထွက်ခြင်းဟာ အားထွက်ခြင်းပဲ၊ ဝေဒနာထုတ်ခြင်းဟာ အားထုတ်ခြင်းပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ ပညာမှာက အားထုတ်တာမရှိဘူး။ အားတွေကို သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားတာပဲရှိတယ်။ လိုတဲ့အခါကျမှ လိုတဲ့နေရာကို အဲဒီဝေဒနာတွေ အားလုံးထုတ်ပြီး အားသွန်ပြီး သုံးပစ်လိုက်မှာ။ အဲဒီတော့ စိတ်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှုတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝေဒနာထလာယင် အဲဒီဝေဒနာကို မှတ်မှတ်ရရ မျိုးချပစ်ရမယ်၊ မျိုးချပစ်ပြီးတာနဲ့ ငါဟာ အလွန်အင်မတန် အစွမ်းထက်တဲ့ ဝေဒနာဓာတ်အားတွေကို မျိုးသွင်းလိုက်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ငါဟာ အားဖြည့်နေတဲ့ ဓာတ်အိုးလို အချိန်မရွေးလိုအပ်ယင် သုံးဖို့ အားတွေရှိနေပြီလဲ စိတ်ကအောက်မေ့ ဆင်ခြင်ယူရမယ်။ အဲဒီတော့

ကိုအောင်ထွန်းရယ်၊ လူဟာ ၂၄နာရီပတ်လုံးလုံး အိပ်ချိန်မှအပ ဝေဒနာတွေ အဆက်မပြတ် ပေါ်နေမှာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီဝေဒနာ တွေကို အားတွေအဖြစ် သိုမှီးထားမယ်ဆိုယင် မရေမတွက်နိုင်တဲ့ အားတွေ အဆက်မပြတ် ရနေမှာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်လည်းဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူမီးညှိပြီး အားရပါးရ ဖွာရှိုက်ရင်း စနေမောင်မောင်ပြောသည့် ဝေဒနာတန်ခိုး များ အကြောင်းကို စဉ်းစာမိနေလေတော့၏။ ထိုအခါ စနေမောင် မောင်က... .

“လူတွေဟာ အမြဲတမ်း ဒေါသထွက်နေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ တချို့ နေရာတွေမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မျှိုသိပ်လိုက်ရတာ တွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒါကို မျှိုသိပ်လိုက်ရတယ်ဆိုယင်ဘဲ အားအဖြစ် ရရှိတော့တာပဲ၊ ဒီလိုပဲ လူတွေဟာ လိုချင်တာတွေတွေ့တိုင်း ရကြတာမဟုတ်လေတော့ မျှိုသိပ်လိုက်ရတာလည်း ရှိတာပဲ။ ဘယ်လိုကြောင့်ပဲ မျှိုသိပ်မျှိုသိပ်၊ မျှိုသိပ်လိုက်ယင် အားဖြစ်သွား တာပဲ၊ ရိုးရိုးလူတွေမှာတော့ မဖြစ်နိုင်တာကျယင် မျှိုသိပ်လိုက်၊ ဖြစ်နိုင်တာကျယင် မမျှိုသိပ်ဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်၊ လုပ်လေ့ရှိတယ်။ တန်ခိုးရှိတဲ့ လူတွေကတော့ အစဉ်သဖြင့် မျှိုသိပ်တယ်။ အစဉ်သဖြင့် စောင့်စည်းတယ်။ ဒါကြောင့် လူတိုင်းဟာ တန်ခိုးရှိတယ်။ အနည်းနဲ့ အများသာ ကွာကုန်တယ်၊ ရိုးရိုး လူတွေမှာတော့ မလွဲသာတဲ့ ကိစ္စမှ မျှိုသိပ်အောင့်အည်းလေတော့ သူတို့မှာရှိတဲ့ တန်ခိုးဟာလည်း မပြောပလောက်တဲ့ တန်ခိုးပေါ့၊ မလွဲသာသည်ဖြစ်စေ၊ လွဲသာသည် ဖြစ်စေ၊ အောင့်အည်းမျှိုသိပ်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ လုပ်တဲ့လူက တော့ ကြီးမားခိုင်ခံ့တဲ့ တန်ခိုးရတာပေါ့ဗျာ။ တန်ခိုးဟာ အကြမ်းဖျင်း အားဖြင့် အလင်းဓာတ်တစ်ခုနဲ့တူတယ်။ ခင်ဗျား တစ်ခု စဉ်းစားကြည့် စမ်းပါ ကိုအောင်ထွန်း၊ နေရဲ့အလင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မီးရဲ့ အလင်းပဲဖြစ်ဖြစ်

အဲဒီအလင်းရဲ့ ငတ်မှာ အိမ်ဖွဲ့ပြီးမှ အရောင်ကို ဘေးကိုဖြာထုတ်တာ မဟုတ်လား။ အဲဒါကို သဘောပေါက်ယင် လူမှာလည်းရှိတဲ့ တန်ခိုးလေးနဲ့ အိမ်ဖွဲ့ပြီး တန်ခိုးအရောင်ကို ဘေးကို ဖြန့်ထုတ်တဲ့ သဘောရှိတယ်။ အဲဒီတော့ နေတို့လတို့ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ဟာ အပိုင်းဘယ်ဖြစ်နိုင်တော့မလဲ၊ ဘဲဥပုံသဏ္ဍာန် အလင်းဝန်းတစ်ခု ရှိတယ်ဗျ၊ သိမ်မွေ့လွန်းတဲ့အတွက် သာမန်လူတို့ မမြင်နိုင်တာ၊ လူသာမန်ဆိုတာ စိတ်ဆိုးစရရှိရင် ဆိုးလိုက်တယ်။ ဝမ်းသာစရာရှိယင် ရယ်မောဝမ်းသာလိုက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ အလုံးဝန်းဟာလည်း ညီညာတယ်မရှိဘူး။ အစဉ်သဖြင့် တွန့်လိုက် ကောက်လိုက်နဲ့ ပုံပျက်နေတတ်တယ်။ တန်ခိုးရှိတဲ့ လူရဲ့အလုံးဝန်း ကတော့ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်း စတဲ့ ဝေဒနာတွေကို မျိုသိပ်နေလေတော့ သူ့ရဲ့ အလင်းဝန်းဟာ ဘာမှ မထိခိုက်ဘူး မဟုတ်လားဗျာ၊ ဒီတော့ အလင်းဝန်းဟာ ညီညာနေတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“အဲဒီအလင်းဝန်းကို ကျွန်တော်တို့က ဘာသုံးရမလဲ ဆရာကြီးရဲ့” ဟု မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ဟာကြီးပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီအလင်းဝန်းကို ခိုင်ခံ့အောင် လုပ်ထားတဲ့လူကို တစ်စုံတစ်ယောက်က မကောင်းကြံတယ်။ မကောင်းတဲ့စေတနာ ထားတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ၊ အဲဒီစေတနာဟာ အဲဒီလူဆီကို မရောက်ခင်မှာ ခိုင်ခံ့တဲ့ အလင်းဝန်းကို ‘ထန်’ကနဲ သွားထိတော့တာပဲ။ သံမဏိပြားကို လောက်လေးခွနဲ့ ပစ်လိုက်တဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ။ မကောင်းတဲ့စေတနာ ဟာ ခိုင်ခံ့တဲ့ အလင်းဝန်းကိုထိပြီး အလင်းဝန်းပိုင်ရှင်ဆီကို မသက်ရောက်တော့ဘဲ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြီးသွားတော့တယ်။ အဲဒီမှာ မူလက မကောင်းတဲ့ စေတနာပို့လွှတ်လိုက်တဲ့သူရဲ့ အလင်းဝန်းဟာ မခိုင်ခံ့ယင် သူ့အလင်း

ဝန်းကို သူ့ရဲ့ မကောင်းတဲ့ စေတနာက ပြန်ဖောက်ပြီး သူ့ကို ဒုက္ခပေးတော့တာပဲ။ သူက ဟိုလူကို ဖြစ်စေချင်တဲ့ မကောင်းကျိုးတွေ အားလုံး ဟိုလူမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ သူ့မှာ အကုန်ဖြစ်တော့တာပါပဲ။ ကိုယ့်စေတနာ ကိုယ်အကျိုးပေးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ဗျာ။ သူများ မကောင်းကြံ ကိုယ့်မှာဘေးဒဏ်ရဆိုတာလဲ ကြားဖူးရဲ့ မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

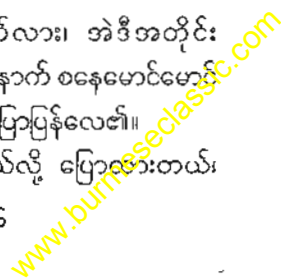
“ဟုတ်ပါပြီဆရာကြီးရယ်၊ ကြားဖူးပါတယ်။ အဲဒီအလင်းကို ခိုင်ခံ့အောင် ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ နေရာမှာ ထိုင်လို့ဖြစ်စေ၊ ထလိုဖြစ်စေ၊ အိပ်လျက် အနေအထားနဲ့ဖြစ်စေ၊ ငိုရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာပတ်ပတ်လည် အကွာအဝေးအားဖြင့် တစ်ထောင်ကွာလောက်ကနေ ပတ်နေတဲ့ ငိုရဲ့ အလင်းဝန်းဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ခိုင်ခံ့လာပြီ။ အကုသိုလ်စိတ်တွေ၊ မကောင်းတဲ့စေတနာတွေ၊ ပါပမာတ်တွေ မဝင်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီအရာတွေဟာ အလင်းဝန်းကို ထိမိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် လွင့်စဉ် ကွဲကြွေသွားကြတယ်လို့ ဆယ်မိနစ်လောက် စိတ်ထဲကနေ ရွတ်ဆိုပြီး အာရုံပြုရမယ်။ အဲဒါမှ ခြံလုံတဲ့ အိမ်ကြီးမှာ နေရသလို စိတ်ချရတာ ကိုအောင်ထွန်းရေ” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

“တစ်မျိုးပဲနော် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်ဖြင့် လူမှာ အဲဒီအလင်းဝန်းကြီး ရှိတယ်ဆိုတာ သိလဲမသိ၊ ကြားလည်း မကြားဖူးပါဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“ကဲ... အခု ကြားဖူးသွားပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒီအတိုင်း လုပ်ပေတော့” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာ၍ ဆက်လက်၍ ပြောပြန်လေ၏။

“စောစောက ဝေဒနာတွေကို မျိုချရမယ်လို့ ပြောထားတယ်။

မျိုးချစ် သက်သက်ကတော့ ကိုယ်ထဲမှာရှိတဲ့ ဝေဒနာတန်ခိုးတွေ လျော့မသွားတာလောက်ပဲ တတ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလို မျိုးချစ်လိုက်တဲ့ ဝေဒနာတွေကနေ တန်ခိုးတွေ ဖြစ်ဖို့ကျတော့ လမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်ရတယ်။ ဒေါသဖြစ်တဲ့ အခါ ချက်ချင်းမျိုးချစ်ပြီး မျက်နှာကို ပြုံးပြုံးလေးထားလိုက်။ အဲဒီလို မျိုးချစ်လိုက်တဲ့ ဝေဒနာကိုလဲ ကိုယ်လိုချင်တဲ့အရာအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အရာဆိုတာကလည်း အများသားကလား ဆရာကြီးရဲ့၊ ချမ်းသာချင်တယ်။ ကျက်သရေတိုးချင်တယ်။ နာမည်ကျော်ဇောလိုတယ်။ ကျန်းမာလိုတယ်။ တချို့ဆိုယင် ရာထူးကြီးလိုတယ်။ အခြွေအရံများလိုတယ်။ ပညာဉာဏ်ထက်မြက် လိုတယ်။ ရဲရင့်တည်ကြည်လိုတယ်။ မျက်နှာပွင့်လိုတယ်။ ချစ်သူနဲ့ ပေါင်းဖော်လိုတယ်။ အဲဒီတော့ စောစောက ဝေဒနာတွေ မျိုးချစ်ပြီးယင် အဲဒီအရာတွေ အားလုံးကို အာရုံပြုရမှာလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူး ကိုအောင်ထွန်း၊ ကိုယ်တကယ် လိုချင်တာ တစ်ခုတည်းကိုပဲ အာရုံပြုရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျန်တဲ့လိုချင်တာတွေကို လုံးလုံးကြီးပစ်ရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ဥပမာ သင်္ဘောဆိပ်ကို အချိန်မီ အောင် သွားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုပါတော့ဗျာ။ လမ်းမှာ တွေ့ သမျှ မိတ်ဆွေတွေကို နှုတ်မဆက်တာမဟုတ်ဘူး။ နှုတ်တော့ ဆက် သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ရပ်ပြီးနှုတ်ဆက်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ နှုတ်လည်းဆက်တယ်။ ခြေထောက်ကလဲ သင်္ဘောဆိပ်ဘက်ကို ဦးတည်ပြီး သွားနေတယ်။ အဓိကကတော့ အချိန်မီ သင်္ဘောဆိပ်ကို ရောက်ဖို့ပဲ။ ကျန်တာတွေက ခရီးသွားဟန်လွဲလုပ်တာ” ဟု စနေ မောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

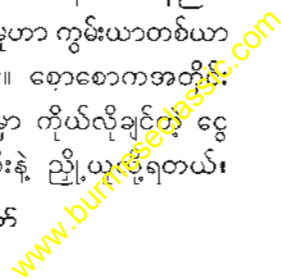
“အဲဒီလို စုဆောင်းသိုမှီးရင်းနှဲပဲ ဆရာကြီး ပြောတဲ့ ဝေဒနာ

တန်ခိုးတွေဟာ ပြည့်လာမှာပေါ့နော်” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“သေချာတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒါစပြီး လုပ်ပေတော့၊ နောက်တစ်ခုက ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို ကိုယ်အပြစ်မတင်ရဘူး။ မကောင်းဘူးလို့ မပြောရဘူး။ မထင်ရဘူး။ အခုလုပ်တာလည်းကောင်းတယ်။ နောက် ကို လုပ်ယင် ဒီထက်တောင်ပိုပြီး ကောင်းဦးမယ်လို့ စိတ်မှာ မှတ်ထင် ရမယ်။ နောက်တစ်ခုက တန်ခိုးရှိတဲ့ လူဟာ ကတိသစ္စာ တည်တယ် ဗျ။ ဘာမဆို ကတိသစ္စာနဲ့ ဆောင်ရွက်သင့်တယ်။ အဲဒီတော့ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီး လုပ်ရတယ်။ နောက်ပြီး တန်ခိုးရှိတဲ့လူဟာ စေ့စပ်တဲ့ သဘောရှိတယ်။ နောက်တစ်ခုက တန်ခိုး ရှိတဲ့လူဟာ တန်ခိုးနဲ့အတူ မေတ္တာတရား လည်း ရှိတယ်ဗျ။ ဒုက္ခ ရောက်နေတဲ့လူကို ကူညီစောင့်ရှောက်လိုတဲ့ စေတနာ ဓာတ်ခံ ကောင်းတွေလဲ ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီတော့ အလင်းဝန်းကို မာအောင် လုပ်ထားရမယ်။ ဝေဒနာတွေကို မျိုးချစ်ပြီး ပုံပြောင်းပစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်(၂)ချက်ဟာ ဒီဘက်စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လေ့ကျင့်ခန်းမှာ အရေးကြီးတယ်ပေါ့ဗျာ။ ကဲ... ကဲ ဒါတွေကို လုံလုံလောက်လောက် ကြီး လုပ်ထားပါပြီတဲ့။ ဘာဖြစ်မှာတဲ့လဲ” ဟု စနေမောင်မောင်က စကားကို မေးခွန်းဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်ဆရာကြီး၊ ဘယ်လိုအသုံးချမလဲ၊ ဥပမာ ဆရာကြီး ရယ်၊ ကျွန်တော်က ချမ်းသာချင်တယ်။ အဲဒီနည်းနဲ့ ချမ်းသာအောင် လုပ်လို့ရသလား” ဟု ကျွန်ုပ်လည်း တဲ့တိုးပင် မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်ရွှေပန်းကန်တွေ၊ ရွှေဖွန်းတွေနဲ့ စားနေတာ ဒီနည်းပဲ ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်အဖို့ ငွေကြေး ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုဟာ ကွမ်းယာတစ်ယာ ဝယ်စားသလောက်တောင် မခက်တော့ဘူး။ စောစောကအတိုင်း အတော်အတန် လေ့ကျင့်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ငွေ ကြေးစည်းစိမ် ဥစ္စာတွေကို ဝေဒနာတန်ခိုးနဲ့ ညှို့ယှေးဖို့ရတယ်။

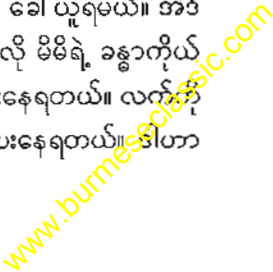

ဒီပညာကို လေ့လာမထားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို သွားပြီးပြောယင် ရူးတယ်လို့ ဆိုချင်ဆိုမယ်။ တကယ်က အမှန်တကယ် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝစေနိုင်တဲ့နည်းပဲ။ ခင်ဗျား... စဉ်းစားကြည့်လေ။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရရှိနေတဲ့ အရာတွေဟာ ခင်ဗျားတို့ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ရမယ်လို့ ယုံကြည်ထားတဲ့ အရာတွေဖြစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ပထမအချက်ကတော့ ယုံရမယ်။ စောစောက သင်ကြားပြသပေးတဲ့ ဝေဒနာကို ကိုယ်မှထုတ်ယူနည်း၊ နှုတ်မှထုတ်ယူနည်း၊ စိတ်မှ ထုတ် ယူနည်းတွေကို သိပြီးရင် ဝေဒနာကို လိုချင်တဲ့အရာဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲပစ်ရမယ်လို့ ဆိုထားတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ငွေကို လိုချင်တဲ့လူက ဝေဒနာကို ငွေအဖြစ် ဖန်တီးလိုက်ရုံပဲ။ နေ့စဉ် နာရီ ဝက်လောက် တိတ်ဆိပ်တဲ့နေရာမှာ ထိုင်ပြီး မိမိအနေနဲ့ မြှောက်များ စွာ သိုမှီးထားတဲ့ ဝေဒနာတန်ခိုးတွေ ရှိနေပြီဆိုတာကို အာရုံပြုရမယ်။ အဲဒီလိုအာရုံပြုပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ ဝဲကတော့ကြီးတစ်ခု ရှိတယ်လို့ တွေးထင်ရတယ်။ အဲဒီဝဲကတော့ကြီး ရဲ့အဝဟာ ကိုယ့်ရဲ့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်မှာ ရှိရမယ်။ အဲဒီမှာ စကြာ ဝဋ္ဌာအနံ့ကနေ ရွှေတွေ ငွေတွေ မိမိလိုချင်တဲ့ ဥစ္စာတွေကို အဲဒီ ဝဲကတော့ကြီးက တအား စုပ်ယူလိုက်ပြီလို့ တွေးထင်ရတယ်။ အဲဒီလို စုပ်ယူလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဝဲကတော့ကြီးထဲကို ရွှေတွေ ငွေတွေ မိမိအလိုရှိရာများ သူ့ထက်ငါ တိုးဝင်လာနိုင်လောက်အောင် အမြောက်အများ ထွက်ကျလာပြီလို့ အာရုံပြုထားပေးရမယ်။ အဲဒီ အထိုက် နေ့စဉ်လုပ်တဲ့အပြင် ညအိပ်ယာဝင်သည်အထိ လုပ်ရမယ်။ ကိုယ်က အိပ်ပေမယ့် ဝေဒနာတန်ခိုးက မအိပ်ဘူးလေဗျာ။ ဆက်ပြီး အလုပ်လုပ်သွားကြလိမ့်မယ်။ ဝေဒနာတန်ခိုး စုဆောင်းမှု အားကြီး လေလေ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အရာရတဲ့ကိစ္စ မြန်လေလေပဲဗျို့။ ဒါက လည်း ခင်ဗျားက ငွေကြေးကို မေးလို့ ငွေကြေးကိုဖြေရတာ။ တခြား

ဘာလိုချင်သလဲ။ ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ယူလိုက်။ အဲဒီလို လုပ်တဲ့နေရာမှာ တစ်ခါတစ်လေ ကိုယ့်ဘက်က မအိမ်သာ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အဲဒီလို မအိမ်သာဖြစ်နေပြီဆိုယင် လက်ဝဲဘက် အောက်ဆုံးနံရိုးရဲ့အောက် ဝမ်းဗိုက်ရဲ့ နောက်ဘက်နေရာလောက်မှာ ပရုတ်ဆီပွတ်ပေးရမယ်။ အဲဒီနေရာကို နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမယ်” ဟု စနေ မောင်မောင်က ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“လူတွေကို စိတ်တန်ခိုးနဲ့ ခိုင်းစေတာတို့ ခေါ်ယူတာတို့ ဆိုတာတွေက သတ်သက်လေ့ကျင့်ရဦးမှာလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဝေဒနာတန်ခိုးကိုရပြီ၊ သုံးတတ်ပြီဆိုယင် အဲဒါတွေက မခက် တော့ဘူးလေဗျာ၊ မော်တော်ကားမောင်း သင်သလိုပေါ့ဗျာ၊ ကား တစ်မျိုးနဲ့တစ်မျိုး အမျိုးအစားချင်းမတူပေမယ့် ကားမောင်းတတ်တဲ့ လူအဖို့ ကားအကုန်လုံးကို မောင်းလို့ရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကားအမျိုး ရှိသလောက် ထပ်ထပ်ပြီး သင်နေရတာမဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ ဟိလ်မင်း ကားမောင်းတတ်တဲ့လူအတွက် မောရစ်ကားမောင်းဖို့ ထပ်သင်ရ တယ်လို့ ကြားဖူးလို့လား၊ အဲဒီလိုပဲဗျ၊ ဝေဒနာတန်ခိုးကို နားလည်ပြီး လေ့ကျင့်ထားတဲ့သူဟာ စိတ်ညှိတာတို့ ကိုယ်လိုသလို ခိုင်းစေတာမျိုး ဟာ အခက်အခဲမဟုတ်တော့ဘူး၊ လုပ်နည်းကိုင်နည်းလေးပဲ ကွာ တယ်၊ ဥပမာ မောင်ဖြူကို လာစေချင်တယ်ဆိုပါတော့၊ စောစောက ဝေဒနာတန်ခိုး ထုတ်လွှတ်တဲ့ပုံစံအတိုင်း မောင်ဖြူမျက်နှာကို မြင်အောင် အာရုံပြုပြီး “မောင်ဖြူလာပြီ၊ မောင်ဖြူလာခဲ့၊ မောင်ဖြူ မလာဘဲကို မနေနိုင်ဘူး၊ လာကိုလာရမယ်” ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ခြင်း၊ အတည်ပြုခြင်း၊ ခိုင်မာခြင်းတွေနဲ့ ဝေဒနာကနေ ခေါ်ယူရမယ်။ အဲဒီ အခါမှာ ဝေဒနာတန်ခိုးတွေနဲ့ အမိန့်ပေးနေသလို မိမိရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုကိုလည်း ပုံမှန်လှုပ်ရှားပေးနေရတယ်။ လက်ကို လှုပ်ပြီး အမိန့်ပေးမှာဖြစ်ယင် လက်ကိုလှုပ်ပြီး ပေးနေရတယ်။ ဒါဟာ

အသေးအဖွဲ့ကိစ္စကနေ စပြီး စမ်းသပ်ကြည့်လို့ အောင်မြင်ပြီ ဆိုယင် ဒီထက်အဆင့်မြင့်မြင့်တက်ပြီး လုပ်သွားရုံပဲ။ ကျန်တာတွေက ပါးစပ်နဲ့ သင်ပေးလို့ရတာတွေမဟုတ်ဘူး။ လက်တွေ့လုပ်ပြီး ပွားများယူရတဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေဖြစ်တယ်။ ကဲ... ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်ရောပေါ့” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ် အား လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စိတ်တန်ခိုး၊ ၎င်း၏ အခေါ်အဝေါ် ဝေဒနာတန်ခိုးများကို လေ့ကျင့်သင်သွားလေတော့၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြပြီး ထိုမြို့၌ရှိသော တရုတ်ဘုံကျောင်းကြီး တစ်ကျောင်း၌ တည်းခိုနေထိုင် ကြသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုလိုပင် စနေမောင်မောင်သည် နံနက်(၄) နာရီခန့်ကျော်ကျော်၌ အပြင်သို့ထွက်သွားတတ်လေသည်။ ဘွန်ဟောင်း မှာလည်း နံနက်(၆)နာရီထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခါးကြီးကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် ထွက်သွားပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်သာလျှင် ဘုံကျောင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

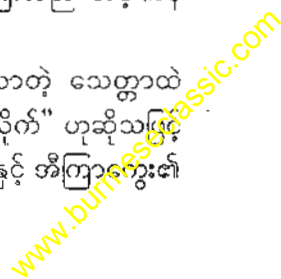
ဤသို့နေထိုင်လာခဲ့ရာ တစ်နေ့သ၌ ထိုဘုံကျောင်းမှ မျက်စိတစ် ဖက်လပ် ကပွဲယကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ဆန်ပြုတ်နှင့် အီကြာကွေးကို လာရောက်တိုက်ကျွေးသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း စားသောက်ရသော ကြောင့် ကျေးဇူးတင်စကားပြောလေသည်။ ထိုအခါ ကပွဲယကြီးက

“ခင်ဗျားကို ဟိုတရုတ်နှစ်ယောက်က မောင်ညို၊ မောင်ညိုလို့ ခေါ်တာ ကြားရတယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်ကလည်း မောင်ညိုလို့ခေါ် မယ်။ ဒီမှာ မောင်ညို၊ ဟိုနှစ်ယောက်က လူလိမ်တွေပဲ။ မုတ်ဆိတ်မွေး ရှည်ရှည်ဖြူဖြူကြီးနဲ့ မျက်လှည့်ဆရာအဘိုးကြီးဆိုတာလည်း လုံးဝ မဟုတ်ဘူး။ သူ့နာမည်က လောက်ဇူးတဲ့၊ လောက်ဇူးဆိုတာ ကျုပ်တို့ တရုတ်လူမျိုး ရှေးဟောင်းပညာရှိပဲ။ ဟိုခါးကုန်းဟာလဲ ခါးကုန်းအစစ်

မဟုတ်ဘူး။ ခါးကုန်းအတုဖြစ်တယ်။ ခါးကုန်းများအိပ်ယင် စောင်းပြီး အိပ်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီခါးကုန်းကတော့ ပက်လက်အိပ်နေတာ ကျုပ် တစ်ခါမြင်ဖူးတယ်။ ဟိုလောက်ဇူးဆိုတဲ့ မျက်လှည့်ဆရာကြီးက သိပ် မျက်နှာပိုးသေတဲ့ လူလိမ်ကြီးပဲ။ ကျုပ်က တောင်းပန်တော့ သူက ကျုပ်ကို မျက်လှည့်တစ်ခုပြတယ်။ သူပြတာဟာ မျက်လှည့်မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာရှိတဲ့ တန်ခိုးတစ်ခုကို ထုတ်ပြီးပြတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်က သိတာလဲဆိုတော့ ကျုပ်က တစ်သက်လုံး မျက်လှည့်ဆရာလုပ်လာ တာပဲ။ မျက်လှည့်ပြနည်းပေါင်းများစွာကို သိတယ်။ သူပြတာ မျက် လှည့်မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုတန်ခိုးမျိုးရှိပါလျက် သူက ဘာဖြစ်လို့ မျက် လှည့်ဆရာအမည်ခံထားတာလဲ။ နောက်တစ်ခုကတော့ ခင်ဗျားကို သူတို့က ထမ်းဖို့၊ ပိုးဖို့ ငှားလာတာလို့ ပြောတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ရောက်နေတာ တစ်ပတ်ရှိပြီ။ ခင်ဗျားဘာမှ ထမ်းတာလည်း မတွေ့ ဘူး။ အဲဒီတော့ မောင်ညို၊ ခင်ဗျားလည်း လူလိမ်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဘာကိစ္စ အတွက် ဒီလိုလိမ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကတော့ သိပ်ပြီးသိချင်တာပဲ” ဟု မျက်စိတစ်ဖက်လပ်ကြီးက ပြောလိုက်ချိန်၌ပင် ၎င်း၏နောက်မှ မည်သည့်အချိန်က ရောက်ရှိနေ မှန်းမသိသော စနေမောင်မောင်က

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဟန်ဆောင်နေရတာလဲဆိုတော့ မျက်လုံး တစ်လုံးတည်းရှိတဲ့ တရုတ် ကျင်စိန်ဆိုတဲ့ စနေဂိုဏ်းသားတစ်ဦးကို မမ်းဆီးပြီး နှိပ်စက်ညှင်းပန်းချင်လို့ပဲ။ ကဲ...ကိုယ့်လူ” ဟုဆိုကာ စနေ မောင်မောင်သည် ထိုမျက်စိတစ်ဖက်လပ် ကပွဲယကြီး၏ လည်ကုပ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရာ ထိုကပွဲယကြီးသည် ‘အင့်’ကနဲ အော်၍ သတိလစ်မေ့မြောသွား လေတော့၏။

“ဒီကောင်ကြီးကို ဟောဟိုမှာ ကျုပ်ဝယ်လာတဲ့ သေတ္တာထဲ ဆည်းပေတော့၊ ပြီးယင် သံကို အသေရိုက်ပိတ်လိုက်” ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းကျွေးမွေးထားသော ဆန်ပြုတ်နှင့် အီကြာကွေး၏

မျက်နှာကိုပင် မထောက်ပံ့ ၎င်းအား ပွေ့ချို၍ ကျွန်းသေတ္တာကြီး တစ်လုံးတွင်း သွင်းကာ ထိုသေတ္တာကြီးအဖုံးကို သံဖြင့်အသေရိုက်၍ ပိတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စနေမောင်မောင်သည် ထိုသေတ္တာပေါ်၌ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုကပ်၍ အောက်ပါလိပ်စာကို ရေးလေ၏။

သို့

မျောက်ဖြူတံဆိပ်ကုမ္ပဏီ
ဘရွတ်ကင်းလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မှ ဘုံကျောင်း
မန္တလေးမြို့။

ပြီးလျှင် စနေမောင်မောင်က...

“ကဲ... ကိုအောင်ထွန်း၊ ကမ်းနားဆိပ် ကုန်ရုံကိုသွားပြီး တန်ဆာ လုပ်ပြီး ပို့လိုက်ဗျာ” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသေတ္တာ ကြီးကို မြင်းလှည်းပေါ်တင်ကာ ကမ်းနားဆိပ်သို့ သွား၍ တန်ဆာလုပ်ကာ ထားခဲ့ လေတော့သည်။ ဘုံကျောင်းသို့ ကျွန်ုပ်ပြန်လည် ရောက်ရှိသည့် အခါ၌မူ စနေမောင်မောင်နှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် ခရီးထွက်ရန် အထုပ်အဖိုး များနှင့် ကျွန်ုပ်ကို စောင့်မျှော်နေကြောင်း တွေ့ရလေတော့၏။

“ကဲ... ကိုအောင်ထွန်း၊ ခရီးဆက်ကြရအောင်” ဟုဆိုကာ မြင်း လှည်းကိုငှား၍ ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။ ဈေးချိုအနီးသို့ရောက်သော အချိန် ၌ ဘွန်ဟောင်းက မော်တော်ကားတစ်စီးကို ငှားရမ်းလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုမော်တော်ကားဖြင့် ဆက်၍ ခရီးထွက်ခဲ့ ကြလေတော့သတည်း။

ဤသို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တရွေ့ရွေ့ခရီးနှင်လာခဲ့ကြရာ နယ်စပ် မြို့ကလေးတစ်မြို့ဆီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေတော့၏။ ထိုမြို့ကလေးသို့

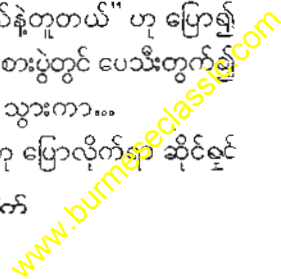
ရောက်ရှိသည့်ကာလ ညအိပ်ထမင်းဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်၌ တည်းခို ကြရ၏။ ထိုထမင်းဆိုင်ကလေး၏ အမည်မှာ “မီးအိမ်နီ” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိသွားချိန်၌ ထိုညအိပ် ထမင်းဆိုင် ကလေး၏ အမိုးများပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ခြံဝင်းတိုင်များပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ နှင်းဖြူဖြူဖွေးဖွေးများ တင်နေ၏။ ဆိုင်ရှေ့၌မူ မီးအိမ်နီကလေးတစ်လုံး ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ (၃)ဦးသည် ဆိုင်တံခါးကို သွား၍ ခေါက်သောအခါ အတွင်းမှ ဆိုင်အလုပ်သမား တစ်ဦးက တံခါးကိုဖွင့်မပေးဘဲ တံခါးကြားမှ နေ၍...

“ခွေးအ၊ တွေဟာ ဒီရာသီမှာ အအေးမိပြီး သေတာပဲ” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ပြောလိုက်ပြီး စကားဆုံးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဘွန်ဟောင်းက...

“ခွေးအ၊ ထက်မိုက်တဲ့ လူအတွေ့ကတော့ ဒီလိုရာသီမျိုးမှာ ဓားနဲ့ အထိုးခံပြီး သေကြတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် သည် ဘွန်ဟောင်းကိုကြည့်ရာ ဘွန်ဟောင်းသည် ၎င်း၌ပါသော ဓားဦးကော့ကလေးကို တံခါးကြားမှသွင်း၍ အတွင်းမှ ဆိုင်အလုပ် သမား၏ လည်ပင်းကို ထောက်ထားလိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို အခါ အတွင်းမှ ဆိုင်အလုပ်သမားသည် လှုပ်ရှားရန် မဝံ့တော့ဘဲ မင်းတုပ်ကို မ၍ဖြုတ်ကာ တံခါးနှစ်ချပ်ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ (၃)ဦးသည် အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရ လေတော့၏။ အတွင်းသို့ရောက်လျှင် ဆိုင်အလုပ်သမားသည် တံခါးကို ပြန်ပိတ်၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်း၏ ကျောကုန်းကို လက်ဖြင့်ထုကာ...

“ဒီဖုထဲမှာ ဦးနှောက်အပိုတစ်ခု ပါတယ်နဲ့တူတယ်” ဟု ပြော၍ ဝင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ငွေသိမ်းသော ဓားပွဲတွင် ပေသီးတွက်၍ စာရင်းပိတ်နေသော ဆိုင်ရှင်တရုတ်ထံသို့ သွားကာ...

“သီးသန့်အိပ်ခန်း(၃)ခု လိုချင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင်

က...

“ဆိုင်ထဲကိုဝင်ဖို့ အခွင့်ရတာပဲ ကျုပ်ကို ရှိခိုးဖို့ကောင်းနေပြီ။ စားဖို့သောက်ဖို့လည်း ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ အိပ်ဖို့နေရာလည်း မရှိတော့ဘူး” ဟု မော့၍ပင် မကြည့်ပါဘဲ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်သည် ငွေသိမ်းသောစားပွဲသို့ ကျွဲခြေရရ လျှောက်လာကာ အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်ရသော တရုတ်စကားဖြင့် (ထိုတရုတ်စကား၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ နောင်တွင် ဘွန်ဟောင်းက ကျွန်ုပ်အားပြန်၍ ပြောပြခြင်းကြောင့် သိရလေ၏) ပြောပြလေ၏။

“ဝက်သတ္တဝါလို ပါးဖောင်းတဲ့ ဆိုင်စုတ် ဆိုင်ဟောင်းက ဘာမှမပြောပလောက်တဲ့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်၊ ငါတို့ (၃)ယောက် ထမင်းစားဖို့ အတွက် ထမင်း(၃)ပွဲ၊ ဝက်မြေမနင်းသားကလေး ကင်ထားတာ တစ်ကောင်လောက် လိုချင်တယ်။ ပဲပြားကို ကြော်ပြီး သကြားဖြူးထားတာ တစ်ပွဲလိုချင်တယ်။ နောက်ပြီး ဒီဒေသမှာ အင်မတန် နာမည်ကြီးတဲ့ ချိုးငှက်ကြော်နဲ့ ဟင်းချိုကောင်းကောင်းတစ်ခွက် လိုချင်တယ်။ ပြီးတော့ ငါစားဖို့အတွက် တူဟာ ဆင်စွယ်မှာ ရွှေကွပ်ထားပြီး သူ့ရဲ့ထိပ်မှာ ကြွဲ့ရဲ့လက်သည်း မြှုပ်ထားတာ လိုချင်တယ်။ ထမင်းစားပြီးယင် အိပ်ခန်း(၃)ခန်း လိုချင်တယ်။ အိပ်ရာခင်းတွေ၊ စောင်တွေ၊ ခြင်ထောင်တွေ အသစ်ဖြစ်စေရမယ်။ ပြီးတော့ ခြေထောက်ကိုနှိပ်ရင်း ပုံပြောတတ်တဲ့ ဘိန်းစားအနှိပ်သည် တစ်ယောက် လိုချင်တယ်။ ခုငါပြောတာတွေကတော့ တစ်ခုတစ်လေ မရဘူးဆိုရင် မင်းအဖို့ သေနေစေပြီလို့ မှတ်ပေတော့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင်တရုတ်သည် စနေမောင်မောင်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီးနောက်...

“မိတ်ဆွေကြီးလို ဆွေကြီးမျိုးကြီး တရုတ်လူမျိုး တစ်ယောက်အဖို့ အလိုရှိတာပြောပါ။ မရနိုင်ဘူးလို့ ‘ဝ’ ကပြောယင် ‘ဝ’ဟာသိပ်ပြီး ရိုင်းတဲ့လူပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာလဲ ‘မဲကြီး’ ဆိုတဲ့လူ အုပ်ချုပ်တယ်။

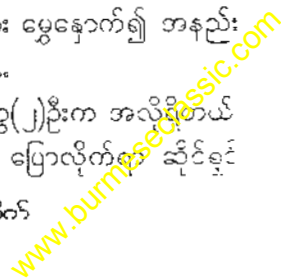
သူမကျေနပ်ယင်တော့ ‘ဝ’ လဲ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး” ဟု ညှိုးငယ်သော မျက်နှာနှင့် ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က...

“မင်းပြောတဲ့ မဲကြီးဆိုတဲ့အကောင် ဒီမှာ အခုရှိသလား၊ ငါရေခိုဖို့ ရေနှေးအိုးတစ်အိုး တည်ခိုင်းလိုက်။ သူက တည်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် ငါ့ကိုလာပြော” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ဆိုင်ရှင်သည် မီးဖိုဆောင်သို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် စနေမောင်မောင် အလိုရှိသည်များကို စိမ့်လေတော့၏။ စားပွဲထိုးကိုလည်း အသန်ပြန်ဆုံး စားပွဲခင်းကြီးတစ်ခု ခင်းကျင်းရန် မှာကြား၍ ကြေးဖယောင်းတိုင်စွပ်ကြီးများ၌ ဖယောင်းတိုင်ကြီးများ စိုက်ထားရန်ကိုပါ စိမ့်လေတော့၏။ များမကြာမီ၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့(၃)ဦး စားပွဲထိုင်ခွင့် ရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဘွန်ဟောင်းအတွက် ဝါးတူတစ်စုံစီ ချပေးထား၏။ စနေမောင်မောင်အတွက်မူ အနီရောင် ကတ္တီပါဗူးကလေးနှင့်ထည့်ထားသော တူတစ်စုံကို လာ၍ ချပေး၏။

“ဆင်စွယ်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ တူပါခင်ဗျား၊ အကွပ်ဟာ ရွှေဖြစ်ပါတယ်၊ တူရဲ့ထိပ်မှာ ကြွဲ့သတ္တဝါရဲ့ လက်သည်း မြှုပ်ထားပါတယ်” ဟု လွန်စွာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော အမူအရာနှင့် ရိုကျိုးစွာပြောလေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် စနေမောင်မောင် မှာထားသောဟင်းများ အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် ရောက်ရှိလာလေ၏။ ဆိုင်ရှင်က...

“သုံးဆောင်ပါခင်ဗျာ၊ သုံးဆောင်ပါ။ ‘ဝ’တို့ဆိုင်က ထမင်းချက်ဟာ ယူနန်မြို့စားကြီးအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတဲ့ ရွှေတုဆိပ်ရ ထမင်းချက်ပါ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်သည် အနီးရှိ ပန်းကန်လုံးအတွင်းသို့ ရှိသမျှဟင်းအားလုံး မွေ့နှောက်၍ အနည်းငယ်စီ ထည့်ပြီးလျှင် ဆိုင်ရှင်တရုတ်အား...

“ဟောဒါတွေ စားပြဖို့ ဟောဒီမိတ်ဆွေ(၂)ဦးက အလိုရှိတယ် ငါ့အတွက်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင်

တရုတ်က...

“ကောင်ပါပြီခင်ဗျ၊ ‘ဝ’စားပြပါမယ်၊ မိတ်ဆွေကြီးဟာ ခြင်္သေ့ တစ်ကောင်လို ရဲ့ရင့်ပြီး မြေခွေးတစ်ကောင်လို ပါးနပ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျားသစ်တစ်ကောင်လိုလည်း သတ္တိရှိပါတယ်” ဟုဆိုကာ စနေမောင်မောင်ထည့်ပေးသော ဟင်းများကို စားပြလေ၏။ ထိုသို့ စားပြီးနောက် စနေမောင်မောင်က ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ကိုအောင်ထွန်းရေ ယုံယုံကြည်ကြည်စားပေတော့၊ အဆိပ် မခတ်ထားတာကတော့ လုံးဝသေချာတယ်ဗျ၊ ဒီဒေသမှာ ကြောက် စရာအကောင်းဆုံးက အဆိပ်ပဲဗျ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် တွန်ဟောင်းလည်း မြန်ရှက်စွာ စားကြလေ၏။ ထိုသို့စားရင်း တွန်ဟောင်းက...

“ဒီလောကကြီးမှာ အဆိပ်ဆိုတဲ့ ပစ္စည်းမရှိရင် ကောင်းမယ်” ဟုပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“ဒီလောကကြီးမှာ အဆိပ်နဲ့ကင်းတဲ့ အရာရယ်လို့မရှိဘူး၊ အတိုင်းအတာတစ်ခုအတွင်းမှာတော့ အဆိပ်ပဲ။ အတိုင်းအတာ တစ်ခုမှာ ဆေးဖြစ်နေတယ်။ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ဆေးဆိုတဲ့အရာမရှိမှ အဆိပ်ဆိုတဲ့အရာ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်။ သဘာဝဆေးဝါးလောက် သာ သိတဲ့အချိန်က လူတွေအဖို့ သဘာဝအဆိပ်ပဲ ရှိတယ်။ သဘာဝထက်လွန်ကဲပြီး လူတို့စီမံတဲ့ ဆေးတွေပေါ်လာတဲ့အခါမှာ လူတို့စီမံတဲ့ အဆိပ်တွေလည်း ပေါ်လာတယ်။ အဆိပ်တကာ အဆိပ်ထဲမှာ မကျေနပ်မှုဆိုတဲ့ အဆိပ်ဟာ အပြင်းထန်ဆုံးပဲ၊ ကိုယ့် ကိုယ်ကို မကျေနပ် ဖြစ်နေတဲ့လူဟာလည်း လူတကာကို အဆိပ် ခတ်နေသူနဲ့ တူတယ်” ဟု ပြောလိုက်ချိန်မှာပင် နောက်မှ ခြေသံ တစ်ခုကို ကြားရလေ၏။

“အခုခြေသံဟာ လူတကာကိုလည်း အဆိပ်ခတ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်

လည်း အဆိပ်သင့်နေတဲ့လူပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ တွန်ဟောင်းမှ ထမင်းကို ငုံ့၍ စားနေရာမှ မော့၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ဆရာကြီး ရေချိုးဖို့ ရေနွေးအိုးတည်မယ်လူနဲ့တူတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

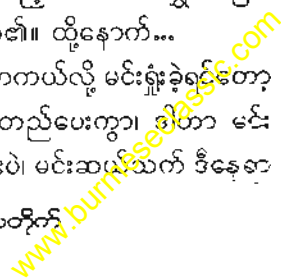
ထိုအခါ ခြေသံပိုင်ရှင်က...

“မင်းတို့အားလုံးကို ရေနွေးအိုးထဲ ထည့်ပြီးပြုတ်မလိုကွ” ဟု ပြောဆိုကာ အနီးသို့ရောက်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသူကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ လွန်စွာမှလည်း ထွားကျိင်း၏။ လွန်စွာမှ လည်း သန်မာပြီး လွန်စွာမှလည်း အသားမည်းသော လူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် ထိုသူအား အရေးတယူပြုရန် မလိုအပ်ဟု သဘောထားသည့်အလျောက် သူ၏ဆင်စွယ်တူကလေးဖြင့် ပဲပြားကို ညှပ်၍ ယူရင်း ထိုသူ၏မျက်နှာကို ကြည့်မျှပင်မကြည့်ဘဲ...

“မဲကြီးဆိုတဲ့ သတ္တဝါနဲ့တူတယ်၊ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးလို့ လူရာသွင်း မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကို ဘယ်စဉ်းစားမလဲကွယ်၊ ဝေလငါးကို စဉ်းစား မှာပေါ့။ တို့ဒီကိုလာတာကတော့ ဟောဒီ ငါ့ရှေ့က ကိုအောင်ထွန်း ဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေက ခြေလက်အညောင်း မဆန့်ရတာကြာပြီ။ နပန်း တစ်ပွဲကောင်းကောင်းသတ်ချင်တယ်ဆိုလို့ အတ္တဘော ကြီးထွားတဲ့ လူကို လိုက်ပြီး စိန်ခေါ်လာတာပေ၊ သတ်ဝံ့တဲ့ဘက် မရှိလို့ ဒီအထိ ရောက်လာတာပဲ။ တို့ရှုံးသွားရင် ဟောဒီမှာ ရွှေဒဂါး တွေ” ဟုဆိုကာ အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ ကတ္တီပါအိတ်ဖြင့် ထည့်ထားသော ရွှေဒဂါးပြား များကို အောက်သို့ သွန်ချပြလိုက် လေ၏။ ထို့နောက်...

“အဲဒါတွေအားလုံး မင်းယူတော့၊ တကယ်လို့ မင်းရှုံးခဲ့ရင်တော့ ဒီည ငါ့ရေချိုးဖို့ ရေနွေးအိုးတစ်အိုးပဲ တည်ပေးကွာ၊ ခါးတာ ငင်း အတွက် ရတနာပုံဆိုက်တဲ့ အခွင့်အရေးပဲ၊ မင်းဆယ်သက် ဒီနေ့စာ

မှာ ဝိုင်းလှုပ်ပြီး မိုက်ကြေးခွဲနေရင်တောင် ဒီလောက်များများ ရဖို့ မရှိဘူး” ဟု ဆိုကာ မဲကြီးက...

“ဒီရွှေဒဂါးပြားတွေကို ကျုပ်လိုချင်ရင် ကိုယ့်လူတို့ ဒီအတိုင်း ပေးခဲ့ရမှာပါ။ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကအမောခံပြီး ဟိုမလောက်လေး၊ မလောက်စားနဲ့ သတ်ရမှာတုံး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ငါ... သိပြီမဲကြီး၊ မင်းဒီနေရာမှာ လူမိုက်ဘွဲ့ခံနေတာဟာ သတ္တိ ရှိလို့ရတာ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်း မိုက်ပုံမိုက်နည်းက မလိမ္မာလို့ မိုက်တယ်လို့ ပြောရတဲ့ဟာမျိုးပဲ။ ကဲ... တစ်ပြားယူလေး၊ ယူစမ်းပါကွာ” ဟု ပြော လိုက်စဉ်မှာပင် မဲကြီးသည် အနီးရှိ ရွှေဒဂါးကို ကောက်ရန်အတွက် ခါးကိုညွတ်လိုက်လေရာ စနေမောင်မောင်သည် မဲကြီး၏ ညှို့ သကျည်းဘေးကို ဖိနပ်ဦးဖြင့် ‘ထောက်’ကနဲ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ကန်လိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် မဲကြီးသည် ရှေ့သို့ဆက်၍လည်း မကုန်းနိုင်၊ ပြန်၍လည်း မမတ်နိုင်ဘဲ မကုန်းမကွ အနေအထား ကြီးဖြင့် ကြက်သေသေ၍ နေလေတော့၏။ စနေမောင်မောင်သည် တူဖြင့် ပဲပြားကလေးကို ဆက်၍ညှပ်ရင်း . . .

“ဗျို... ကိုအောင်ထွန်း၊ ဒီအကွက်ကလေးကို မှတ်မိတယ်နော်” ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က . . .

“မှတ်မိပါတယ်ဆရာကြီးရယ်၊ ကလကတ္တားကို ဆရာကြီးနဲ့ ကျွန်တော်သွားကြတုန်းက ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မာမက်ဆိုတဲ့ ကုလား ကို ဆရာကြီးလုပ်လိုက်တာ ရက်(၄၀)လုံးလုံး ဒီပုံစံအတိုင်း ဖြစ်သွား တာလေ။ ညှို့သကျည်းဘေးက နာဂ္ဂပက္ခဆိုတဲ့ အကြောကလေးကို ကန်လိုက်တယ်လို့ ဆရာကြီးပြောဖူးတာပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က . . .

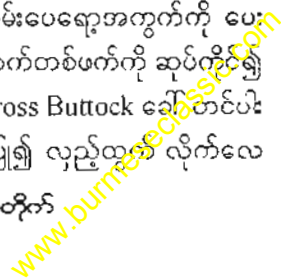
“ဒီဗာလန်ကြီးကို ဒီအတိုင်းထားလို့ မဖြစ်ပေဘူး။ ကျုပ်အတွက် ဘယ်သူ ရေငွေ့အိုးတည်ပေးမလဲ” ဟုဆိုကာ ထိုင်ရာမှ ဆက်ခနဲ

ထ၍ မဲကြီး၏လည်ကုပ်ကို ညှစ်ကိုင်ပြီး ခါယမ်းလိုက်သောအခါမှာပင် မဲကြီးသည် အကောင်းပကတိပြန်၍ ဖြစ်သွားလေ၏။

“ကဲ... မဲကြီး၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့လူနဲ့သတ်ပုံရဲ့လား” ဟု မေးလိုက် ရာ မဲကြီးက . . .

“နပန်းသတ်တာတော့ သတ်ပုံပြီလားဗျာ၊ ဒါပေမယ့်ခင်ဗျားတို့ က လူညစ်တွေပဲ၊ စောစောက ကျုပ်ကို ပြုစုလိုက်တာမဟုတ်လား။ အဲဒီလို စုန်းအတတ်တွေ ဘာတွေမပါဘူးဆိုရင်တော့ ဟိုလူတစ် ယောက်တည်းကိုထားလို့ ခင်ဗျားတို့(၃)ယောက်စလုံးနဲ့တောင် သတ်ပုံပါရဲ့” ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် မဲကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာ၍ ကျွန်ုပ်၏လည်ကုပ်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆိုင်၏အလယ်သို့ ခေါ်သွား လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း လိုက်ပါသွားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုင် အလယ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဆိုင်အတွင်းရှိ စားသောက်နေကြ သော သူများသည် ကောင်းစွာ သတ်ပုတ်နိုင်ရန် စားပွဲ၊ ကုလားထိုင် များကို ဝိုင်း၍ရှင်းပေးလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် မဲကြီးသည် ကျွန်ုပ် အား ပရိသတ်ရှေ့တွင် ကုပ်ကိုကိုင်၍ လှည့်လည်ပြသလေ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါက်ခွက်ကို သူ၏ ခြေထောက်ကြီးဖြင့် ဖမ်းခနဲ ရိုက်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ပျော့ခွေ၍လွင့်စဉ်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ မဲကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ကြွ၍ရရ လျှောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်အား ဖမ်းကိုင်ရန် ဟန်ပြင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အဖမ်းခံလိုက် လေ၏။ ထိုသို့ အဖမ်းခံခြင်းမှာ ရန်ကုန်ကမ်းနားဆိပ်၌စွန်တာနီ ဆိုသော ကုလားကြီးနှင့် သတ်ပုတ်စဉ်က အသုံးပြုခဲ့ဖူးသော Catch as Catch Can ဟူသော ကြိုက်သလိုဖမ်းပေရောအကွက်ကို ပေး လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ မဲကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ လိမ်ကာပစ်မည်အလုပ်၌ ကျွန်ုပ်သည် Cross Buttock ခေါ်တင်ပီး ဆုံကလန်၍ လှံချသောနည်းကို အသုံးပြု၍ လှည့်ထုတ် လိုက်လေ

၏။ ထိုအခါ မဲကြီးသည် အလျော့မပေးဘဲ ကျွန်ုပ်၏ချိုင်း နှစ်ဖက် အောက်မှ လက်ကိုလျှိုကာ ကျွန်ုပ်၏ဇက်ပိုးကို ချုပ်ကိုင်သော Nelson ချုပ်နည်းဖြင့် ချုပ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ပေါ်တူဂီသင်္ဘောသားထံမှ ဆေးတံသောက်ဆေးတစ်ဘူးပေး၍ သင်ယူခဲ့ဖူးသော Turn over Turn, Twist over Twist လှည့်နိုင် သမျှလှည့်၊ လိမ်နိုင်သမျှလိမ်နည်းကို အသုံးပြုကာ ချုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို ချောင်စေပြီး Jack Knife Split ခေါ် ဂျက်၏ ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးခွဲနည်းဟု ဥရောပတိုက်သားတို့ တင်စားခေါ်ဝေါ်သော လူ၏ခြေ ထောက်တစ်ချောင်းကို မိမိ၏ပေါင်ကြားအတွင်းမှ ဆတ်ခနဲ ဖမ်းကိုင် ကာ တအားဆွဲ၍ မြှောက်လိုက်သောနည်းကို အသုံးပြုလိုက်ရာ မဲကြီး သည် ဝုန်းခနဲ နောက်သို့ လန်၍ လဲကျသွား၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ၎င်း၏ ရင်ဝပေါ်၌ဖင်ထိုင်လျက်သား ကျသွား၏။ ထို့ကြောင့် မဲကြီးသည် လဲကျသောဒဏ်ရော ကျွန်ုပ်၏ဆောင့်၍ ထိုင်မိသောဒဏ်ရော ပူးပေါင်းကာ အတိုးရောအရင်းပါ ပေးဆပ်လိုက်ရသည်ဖြစ်ခြင်း ကြောင့် လုံးဝသတိလစ်မေ့မြောသွား လေတော့၏။ ထိုအခါ စနေ မောင်မောင်က...

“ဒီလိုလုပ်လို့လဲ မဖြစ်သေးဘူးကိုအောင်ထွန်းရေ၊ ရေခွေးအိုး ဘယ်သူတည်မတုံးဗျာ၊ သတိရအောင် ပြန်ပြီးလုပ်ပေးလိုက်ပါဦး...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုလူကြီး၏မျက်နှာပေါ်သို့ ရေများ လောင်းချခြင်း၊ ဇက်ပိုးကို နှိပ်ခြင်းစသော လက်ဝှေ့လက်ပန်းသမား တို့ ပြုစုခြင်းအလုပ်များကို လုပ်ရလေတော့၏။ ထိုအခါ၌မဲကြီးလည်း သတိရလာလေတော့၏။ ထိုသို့ သတိရလာသည်ဆိုလျှင်ပင် ဘွန်ဟောင်းက...

“ကဲ... ကိုယ့်လူ၊ ရေခွေးအိုးတည်ပေတော့...” ဟု ဆိုလိုက်ရာ

မဲကြီးလည်း ထိုင်ရာမှထပြီး...

“ကျုပ်က ရှုံးတာပဲဗျာ၊ တည်ရတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေ မောင်မောင်က အိတ်အတွင်းမှ ရွှေဒင်္ဂါးအိတ်ကို မဲကြီးထံသို့ ပစ်ပေး ရင်း...

“လောင်းကြေးကို ကတိတည်တည်ပေးဆပ်မယ်ကြံတဲ့အတွက် ကျုပ်ပေးတဲ့ဆုလာဘ်” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင် မဲကြီးသည် မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်၍ ကြီးမားသော ရေခွေးအိုးကြီးကို တည်ပြီးလျှင် ရေခွေးဆူသောအခါ၌...

“ကဲ... ထောင်ကဲ၊ ရေခွေးဆူပြီ၊ ချိုးပေတော့” ဟု ဆိုလေ၏။

ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်လည်း အမှန်တကယ်ပင် ရေခွေးလေ ၏။ ထိုအခါ မဲကြီးသည် ရေခွေးနှင့် ရေအေးကို ခပ်ပေးသည့်အပြင် စနေမောင်မောင်၏ ကျောကုန်းကိုပင် ချေးများ တွန်းပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဘွန်ဟောင်းမှာ ၎င်းတို့အနီး၌ ထိုင်ရင်း ဆေးလိပ် ဖွာနေကြလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က မဲကြီးအား...

“ကဲ... မဲကြီး၊ မင်းငါ့ကိုကျေးဇူးပြုဦးကွာ၊ မျက်စိတစ်ဖက်လုပ်နဲ့ တရုတ်တစ်ယောက် မနှစ်က ဒီအချိန်လောက်မှာ ဒီကိုရောက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါသူနဲ့အဖော်ပါခဲ့တဲ့ လူကို ငါသိချင်တယ်” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မဲကြီးက...

“အင်္ဂလိပ်ကပြား မိန်းကလေးတစ်ဦးပါတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ ထူးခြားချက်က ဘားကျွမ်းကစားတတ်တယ်။ ဆိုင်ထဲက အမူးသမား တစ်ယောက် ရိသဲ့သဲ့သွားလုပ်တာ တန်းကို ဒိုပြီး မျက်နှာကို ခြေထောက်နဲ့ကန်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီတန်းပေါ်မှာ လက်တစ်ဖက် တည်း ထောက်ပြီး ကင်းမြီးကောက်ထောင်ပြသွားတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“ဘွန်ဟောင်းရေ၊ ရိုးမားတို့ ဒီကို ရောက်သွားပြီးပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

သူတို့ ဂိုဏ်းက ရထားတဲ့ သဲလွန်စကလဲ အတော်ကလေးကို နီးနီး စပ်စပ်ရှိတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် ထိုသို့ ပြောပြီးနောက် ရေချိုးခြင်းအမှုကို အပြီးသတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ရေသုတ်၍ အဝတ်အစားများ လဲကာ အိပ်ခန်းသို့ ဝင်လေ၏။ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သော အခါ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ဘွန်ဟောင်းအား ခေါ်ယူကာ သားရေပြားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရှေးဟောင်းမြေပုံတစ်ချပ်ကို ဖြန့်၍ မှန်အိမ်အလင်း ရောင်၌ ပြလေ၏။

“ကျုပ်တို့ သွားရမှာ အဲဒီနေရာပဲ” ဟု ဆိုကာ မြေပုံပေါ်မှ နေရာ တစ်ခုကို ထောက်ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မြေပုံ ကိုကြည့်ပြီးနောက်...။

“အဲဒီဒေသမှာရှိတဲ့ လူမျိုးက တရုတ်လူမျိုးတွေလား” ဟု ကျွန်ုပ် က မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...။

“ကျုပ်ရထားတဲ့ သတင်းကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် သိထားတဲ့ အသိနဲ့တော့ ကွာနေတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

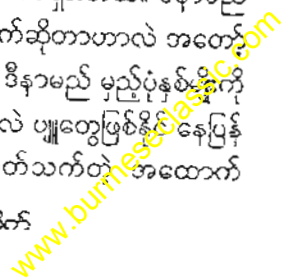
“ဆရာကြီးက ဘယ်လို သိထားတာလဲ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ဝင်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်သိထားတာက တရုတ်တွေမဟုတ်ဘူး။ ပျူလူမျိုးအနွယ် တွေ ဖြစ်နေတယ်” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ပျူလူမျိုးအနွယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ တရုတ်စကား သုံးစွဲနေရတာ တုံး” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်တွေ့ရတဲ့ မှတ်တမ်းတွေ၊ သဲလွန်စတွေအတော်များများမှာ တော့ တရုတ်လို ရေးထားတာတွေတွေ့ရတယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခု တော့ရှိတာပေါ့ဗျ။ အခုခေတ်ဆိုပါတော့။ မှတ်စုမှတ်တမ်း ရေးတဲ့လူ

တွေဟာ မြန်မာလိုရေးတာလဲရှိတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို ရေးတာလဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ အင်္ဂလိပ်လိုရေးတာနဲ့ အဲဒီမှတ်စု ပိုင်ရှင်ကို အင်္ဂလိပ်လို ယူဆလို့ မရဘူးဗျ။ အဲဒီလိုပဲပေါ့ဗျ။ တရုတ်လို ရေးတာနဲ့တော့ အဲဒီလူမျိုးတွေဟာ တရုတ်လိုမဆိုနိုင်ဘူး။ ပျူခေတ်မှာ တရုတ်တွေဟာ အဝင်အထွက်ရှိနေပြီဗျ။ ပျူလူမျိုးအ တော်များများဟာ တရုတ်လိုတတ်ပြီး တရုတ်လူမျိုးအတော်များများ ဟာ ပျူလိုတတ်ကုန်ကြပြီ။ အဲဒီတော့ ပျူလူမျိုးတွေဟာ တစ်ခါ တစ်ရံမှာ တရုတ်စာကို အသုံးပြုလေ့ရှိတယ်လို့ သိထားရတယ်။ ပျူလူမျိုးတွေ ကောင်းစားတဲ့ခေတ်မှာ လောကီပညာတွေ အတော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိနေပြီ။ အဲဒီအထဲမှာ အင်္ဂါရတ်ပညာလဲပါတယ်ဗျ။ ပျူတွေဟာ အဂ္ဂရတ်အတတ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အတော့်ကို တီးမိ ခေါက်မိကြတယ်။ (ဘီစီ ၅၅၀၀)လောက်မှာကတည်းက ပျူလူမျိုးတွေ ဟာ တိုင်းကြီးနိုင်ငံကြီးတည်ထောင်နေပြီ။ ဟန်လင်းမြို့ကို တည် ထောင်တဲ့ ကရဘော၊ ဘောတန်နိပိ၊ နိပိသံထား၊ ထားမန်းယူ၊ ယုနုး ခန်းဆိုပြီး မင်းဆက်(၅၅)ဆက်တောင် ရှိခဲ့တယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီမင်းဆက် တွေရဲ့အမည်ကို ကြည့်ရင် အဖေနာမည်ကို ထိပ်ကတင်ထားပြီး မှည့်ခေါ်ထားတာတွေ့ လိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုပဲ ပုဂံခေတ်က ပြုစောထီး မင်းကနေစပြီး ပြုစောထီး၊ ထီးမင်းယဉ်၊ ယဉ်မင်းပိုက်၊ ပိုက်သေလည်၊ သေလည်ကြောင်၊ ကြောင်တူရစ်လို့ အဖေနာမည်ကို ထိပ်ကထားပြီး မှည့်တာကို ခင်ဗျား သတိထားမိဦးမှာပေါ့။ ဘာပဲပြောပြော ပျူလူမျိုး ဟာ အတော့်ကို တွင်ကျယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ ဒီနာမည် မှည့်ပုံနစ်မျိုးကိုကြည့်ရင် ကျုပ်တို့ ပုဂံမင်းဆက်ဆိုတာဟာလဲ အတော့် ကို တွင်ကျယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာထင်ရှားတယ်။ ဒီနာမည် မှည့်ပုံနစ်မျိုးကို ကြည့်ရင် ကျုပ်တို့ ပုဂံမင်းဆက်ဆိုတာဟာလဲ ပျူတွေဖြစ်နိုင်နေပြန် တယ်။ တရုတ်ရာဇဝင်မှာကတော့ ပျူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အထောက်

အထားတွေ အတော်များများရှိတယ်ဗျ။ ပျူမင်းအချို့ဟာ တိဗက် ပြည်ဘက်ကို နယ်ချဲ့ဖူးတယ်လို့လဲ အမှတ်အသားရှိဖူးတယ်ဗျ။ ကျုပ် တို့ မြန်မာလို ပြောထားတာ အတော်များများဟာ ပျူတွေအဖြစ်နဲ့ အိမ်နီးနားချင်း လူမျိုးတွေက မှတ်တမ်းတင်ထားကြတယ်။ ကျုပ်တို့ ရဲ့ပုဂံပြည် ကြီးတောင် ပျူတိုင်းပြည်ကြီးအဖြစ် တချို့ကျောက်စာ တွေမှာ ဖော်ပြထားကြတယ်။ မဟုတ်ဘူးလို့လဲ မပြောနိုင်ဘူး။ ရခိုင် ပြည်မြောက်ပိုင်းကို အနော်ရထာမင်းစောတပ်တွေ ရောက်လာတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ 'ပျူကိုးသောင်းနဲ့ ပျူမင်းလာတယ်' လို့ အမှတ်အသား ပြုထားတယ်လို့ ကျုပ် ကြားဖူးတယ်။ အနော်ရထာမင်းကို မရွံ့မ ကျောက်စာမှာ ပျူတစ်သိန်းမင်းလို့ ဖော်ပြထားတယ်။ အဲဒီတော့ ပျူဆိုတာဟာ ဘာမှ အထူးအဆန်းမဟုတ်တော့ဘူး။ ကျုပ်တို့တွေပဲ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီပျူခေတ်မှာ တရုတ်နဲ့ဆက်ဆံရေးမှာ အတော့်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်နေပြီ။ အခုခေတ်မှာ လူတော်တော်များများဟာ တရုတ်စာ တတ်နေကြတယ်။ ဧရာဝတီမြစ်ကို တရုတ်လို 'လီရှ' လို့ ခေါ်တယ်။ ချင်းတွင်းမြစ်ကို 'မိနီချန်း' လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီတော့ တရုတ်ပြည်သမိုင်းမှာ (ဘီစီ ၁၂၀) ကျော်လောက်က ရေးသားထားတဲ့ ရှေးအကျဆုံး သမိုင်းပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာကို ပျူအကြောင်းပါနေပြီ။ အခု ကျုပ်ပြောချင်တာက ပျူအကြောင်းလည်း မဟုတ်ဘူး။ တရုတ်အကြောင်း လည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့သွားရမယ့်နေရာလေးက လူတစ်စုဟာ ရှေးဟောင်းလူမျိုးတစ်မျိုးရဲ့ ရှားရှားပါးပါး လက်ကျန် အနွယ်ကလေး တစ်ခုပဲ။ သူတို့ဟာ တရုတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပျူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါဟာလဲ အရေး မကြီးဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့တွေဟာ ရှေးဟောင်း တရုတ်စကား၊ တရုတ်စာတွေ သုံးနေကြတယ်လို့ ကျုပ်ကြားထား ရတယ်" ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

"ဆရာကြီးရယ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော် ဂယနက သိတာ မြန်မာလူမျိုးပဲ။ အခုတော့လဲ မြန်မာလူမျိုးအပြင် လူမျိုးတွေ

များလှသည်လား။ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ လူမျိုးတွေတော်တော်များတယ် ဆို ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက "လူမျိုးက တစ်ရာတစ်ပါးတဲ့။ အဲဒီလူမျိုးမှာ ပါပလူမျိုးက ကိုးဆယ့်ကိုးတဲ့" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ "ဘာလဲဗျ၊ ပါပလူမျိုးဆိုတာ" ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက . . .

"သူ့ရဲ့ အမြဲထွာ၊ ကောလီ၊ ပါပရယ်လို့ အသိတိဇာတ်ကျမ်းမှာ ပါတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီကပါပပေါ့" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထူရှေ့ကြီး သော စနေမောင်မောင်ပင် ပြုံးရိပ်သမ်းသွားပြီး . . .

"တရုတ်ထဲမှာတော့ မင်းဟာ အတော်ပေါက်ကရလေးဆယ် ပြောတဲ့အကောင်ပဲ။ ပါပလူမျိုးရယ်လို့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲကွာ။ ရှေးတုန်း က လူတစ်ချို့က ကိုယ့်လူမျိုးတော့ ကိုယ်က အကောင်းလို့ မှတ်ပြီး ဆွန်တဲ့လူမျိုးကို နှိမ့်ချတဲ့အနေနဲ့ တစ်ရာမှာ ကိုးဆယ့်ကိုးဟာ အကောင်းဘူး။ ကျန်တဲ့တစ်မျိုးပဲကောင်းတယ်။ အဲဒီကောင်းတဲ့ တစ်မျိုးဟာ တို့လူမျိုးပဲလို့ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ အတွေးခေါ်နဲ့ ပြောထားတဲ့ စကားတွေပါ။ လူမျိုးအသီးသီး ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ကောင်းကြ ပါတယ်။ မင်းပြောတဲ့ ပါပလူမျိုးကိုးဆယ့်ကိုးဆိုတာလဲ မရှိပါဘူး" ဟု ချင်းပြုလေ၏။

သို့ရာတွင် ဘွန်ဟောင်းက . . .
 "ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့မတည့်တဲ့လူမျိုးကို ပါပမျိုးကိုးဆယ့်ကိုးစာရင်းထဲ ထည့်လိုက်မှာပဲ" ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က . . .

"မင်းလိုကောင်မျိုးကြောင့် ပေါက်တတ်ကရစကားပုံတွေ တည် နေတာနဲ့တူပါတယ်ကွာ" ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

အနိပ်သည်ရောက်လာခြင်း

အတော်အတန်ညဉ့်နက်သောအခါ၌ ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုယ်တိုင် လက်ဖက်ရည်အချိုနှင့် ပေါက်စီများကို လာရောက်၍ ပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ထမင်းဆိုင်ရှင်က စနေမောင်မောင်အား...

“ပုံပြောကောင်းတဲ့ အနိပ်သည်ရောက်လာပါပြီ၊ ခေါ်ခဲ့ရမလား” ဟု ပြောလိုရာ စနေမောင်မောင်က...

“တရုတ်လိုပြောတာ နားမထောင်ချင်ဘူး။ မြန်မာလိုပြောတတ်တဲ့ အနိပ်သည်ဆိုရင် လွတ်လိုက်” ဟု ဆိုသဖြင့် ညအိပ်ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်လည်း ခါးကိုညွတ်၍ အရိုအသေပြုပြီး အပြင်သို့ ထွက်သွားကာ တအောင့်မျှကြာလျှင် လွန်စွာကြုံလိုသော လူတစ်ယောက်တို့ ခေါ်၍လာ၏။ ထိုသူသည် စနေမောင်မောင်အား အရိုအသေပေးပြီးနောက် တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက် လေ၏။ ပြီးလျှင် စနေမောင်မောင်၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ၎င်း၏ ပေါင်ပေါ်သို့တင်ကာ ခြေစုံကို စ၍နှိပ်ရင်း အောက်ပါပုံပြင်ကို ပြောပြလေတော့၏။

“ဟိုး... ရှေးရှေးတုန်းက လူထူးလူဆန်းကြီးတစ်ဦးရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီလူထူးလူဆန်းကြီးဟာ တစ်နေ့မှာ သူ့ရဲ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး တိဖက်ကုန်းပြင်မြင့်ဘက်ကို ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုခရီးထွက်ခဲ့ပေမယ့် သူ့ကို တခြားလူတွေက ရိပ်မိမှာစိုးလို့ တရုတ်

မျက်လှည့်ဆရာကြီးယောင်ဆောင်ပြီး ခရီးထွက်ခဲ့တယ်ဆိုပဲ။ သူ
 တပည့်စစ်ပြန်တစ်ဦးကိုလဲ အညာသား အထမ်းသမားမောင်ညိုဆိုပြီး
 ရုပ်ဖျက်ခိုင်းခဲ့တယ်။ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း နယ်စပ်မှာရှိတဲ့ မီးအိမ်နီ
 ညအိပ်ထမင်းဆိုင်ကလေးလဲရောက်ရော အဲဒီမောင်ညိုဟာ မဲကြီး
 ဆိုတဲ့လူထွားကြီးတစ်ဦးနဲ့ လောင်းတမ်းစားတမ်း နပန်းသတ် ပါလေ
 ရော။ မောင်ညိုရဲ့ နပန်းသတ်ဟန်ကို မြင်တွေ့ရတဲ့လူတွေက အလွန်
 ပဲသဘောကျပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ 'ချီဖု' ဆိုတဲ့ လူ တစ်ယောက်ဟာ
 မောင်ညို၏ရဲ့ နပန်းသတ်ဟန်ကို အလွန်သဘောကျတယ်ဆိုပဲ။
 ဒီသတ်နည်းဟာ အညာနပန်းသမားသတ်နည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။
 ပေါ်တူဂီ နပန်းသမားတွေသတ်တဲ့ သတ်နည်းလို့ ရိပ်မိသွားတယ်။
 အဲဒီလိုရိပ်မိသွားရာကအစ မောင်ညိုဟာ အညာသား ဟန်ဆောင်
 ထားတာသဘောလဲပေါက်သွားရော၊ 'ချီဖု'ဟာ မောင်ညို ကိုလည်း
 မယုံတော့ဘူး။ တရုတ်မျဉ်းလှည့်ဆရာကြီးကိုလဲ မယုံတော့ဘူး။
 တရုတ်မျက်လှည့်ဆရာကြီးရဲ့ တပည့် တရုတ်ခါးကုန်းကိုလဲ မယုံ
 တော့ဘူး။ အဲဒီလိုမယုံတာနဲ့အတူ သူခေါင်းထဲမှာ တရုတ် ခါးကုန်း
 ဆိုတာ ဘွန်ဟောင်းဆိုတဲ့လူရှုပ်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာရယ်။
 တရုတ်မျက်လှည့်ဆရာကြီးဆိုတာဟာ စနေမောင်မောင်ဖြစ်တယ်
 ဆိုတာရယ် သဘောပေါက်သွားတော့တာပဲ။ အဲဒီလို သဘောပေါက်
 သွားတာနဲ့အမျှ မြင်းနဲ့ထွက်သွားပြီး သူတို့လူတွေဆီကို အကြောင်း
 ကြားလိုက်တာ နောက်နာရီဝက်ဆိုရင် မီးအိမ်နီညအိပ် ထမင်းဆိုင်
 ကလေးမှာ အနှိပ်ခဲရင်း၊ ပုံနားထောင်ရင်း၊ ဉာဏ်နီဉာဏ် နက်ထုတ်
 နေတဲ့ စနေမောင်မောင်တို့သုံးဦးကို သတ်ဖြတ်ဖို့ လက်မရွံ့သေနတ်
 သမားတွေ ရောက်လာကြတော့မယ်..."

အနှိပ်သည်သည် သူ၏ပုံပြင်ကို ထိုနေရာ၌ရပ်လိုက်လေ၏။
 ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က...

"ဟေ့ပေတိုး၊ မင်းရဲ့ပုံပြင်က ဒီနေရာမှာတင် ရပ်သွားပြီလားကွ။
 ပြောဦးလေကွာ" ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အနှိပ်သည်က...

"ကျွန်တော်သိတာ ဒီအထိပဲဆရာကြီးရဲ့။ ဒီမှာတင်ပဲရပ်ရမှာပဲ"
 ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

"ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဆရာကြီး" ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်
 မောင်က ပလက်တီနမ်စီးကရက်ဘူးအတွင်းမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို
 ထုတ်ယူမီးညှိရိုက်ဖွာရင်း...

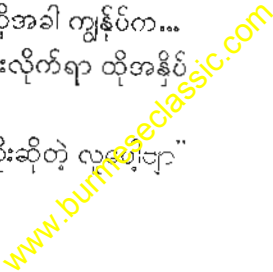
"ဘယ်လိုမှမလုပ်နဲ့ ကိုအောင်ထွန်း၊ ပေတိုးကို လက်ဖက်ရည်
 တစ်ခွက်ငဲ့ပေးလိုက်။ သူ့ဘာလုပ်ထားပြီးပြီဆိုတာ ပြောပြလိမ့်မယ်"
 ဟု စနေမောင်မောင်ကဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ပေတိုးအား လက်
 ဖက်ရည်တစ်ခွက်ငဲ့ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါပေတိုးသည် လက်ဖက်
 ရည်ကိုမော့သောက်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူ၏ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းမှ
 ဆေးတံကိုထုတ်၍ ဆေးအိုး၌ ဆေးကို သိပ်လေ၏။ မီးခြစ်ကိုခြစ်၏။
 ထို့နောက် ဆေးတံကိုရိုက်ဖွာရင်း မှိန်းနေလေ၏။ ဆေးတစ်အိုးကုန်
 သောအခါကျမှ ဆေးအိုးအတွင်းမှ မီးကျွမ်းဆေးမှုန့်များကို တဒေါက်
 ဒေါက်ခေါက်ချလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

"ပြောပါဦး မိတ်ဆွေရယ်" ဟု အငမ်းမရမေးလိုက်ရာ ပေတိုး
 က...

"ချီဖုဆိုတဲ့ကောင်က စနေမောင်မောင်တို့ လူစုကိုသတ်ဖို့
 သေနတ်သမားတွေသွားခေါ်တယ်။ ဒါပေမယ့် လမ်းမှာ လူတစ်ယောက်
 နဲ့တွေ့ပြီး အဲဒီလူတစ်ယောက်က 'ချီဖု'ရော၊ မြင်းကိုပါ သတ်ပစ်
 လိုက်တယ်" ဟု ပြော၍ ရပ်ထားလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

"အဲဒီလူက ဘယ်သူတုံး" ဟု အငမ်းမရ မေးလိုက်ရာ ထိုအနှိပ်
 သည် ဆရာက...

"အဲဒီလူက ရွှေအိုးထက် အဖိုးတန်တဲ့ ပေတိုးဆိုတဲ့ လူပေးဥာ"

ဟု ပြောရင်း စနေမောင်မောင်အား လှမ်းကြည့်ကာ...

“ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးရေ ညတွင်းချင်းကို ခရီးထွက်မှ ကောင်းမယ်နဲ့တယ်။ မီးခိုးကြွက်လျှောက်ဆိုတဲ့ စကားကြားဖူးတယ်မှတ်လား။ ချိဖုအလောင်းကို မြင်ရင် ဒီဘက်ဒေသကို ရောက်နေတဲ့ စနေဂိုဏ်းသားတွေက ဆရာကြီးတို့ရှိတဲ့နေရာကို ရောက်လာလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က...

“ဒါကတော့မင်းရဲ့အကြံဉာဏ်ကို ယူရမှာပေါ့လေ။ အဲဒီတော့ ခရီးသွားဖို့ မင်းပဲစီစဉ်လိုက်တော့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ပေတိုးက...

“ထမင်းဆိုင်ရဲ့နောက်မှာ ပစ္စည်းတင်ဖို့ လားသုံးကောင်ရယ်၊ လားဆွဲသမားသုံးယောက်ရယ်၊ ခုနှစ်ရက်စာဆန်ရယ်၊ အသားခြောက်ရယ်၊ ကြက်သွန်ဖြူရယ် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ ဆရာကြီး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်ကျွန်ုပ်တို့သည် ပေတိုး၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ခရီးဆက်ကြလေ၏။ နှစ်နာရီကျော်ခန့် ခရီးဆက်မိပြီးလျှင် တောင်ခါးပန်းတစ်ခုစီသို့ ရောက်ရှိသွားကြ လေတော့၏။ ထိုနေရာသို့ အရောက်၌ နှင်းများကျလွန်းသဖြင့် ကျောက်ဂူတစ်ခု၌ မီးဖို၍ ခိုအောင်းကြရလေ၏။ ထိုသို့ မီးဖိုနိုင်ရန်အတွက်လည်း ပေတိုးသည် လားများပေါ်၌ ထင်းခြောက်များကို တင်၍လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မီးလှောင်ပေတိုးအား...

“ခင်ဗျားကတော့ ဆရာကြီးခိုင်းသမျှတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် အားလုံးလုပ်ထားပါလား” ဟု ပြောလိုက်ရာ ပေတိုးက...

“ကျုပ်ဒီကိုရောက်နေတာကိုက ဒီလိုအဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ဆရာကြီးက ကြိုပြီးလွှတ်ထားတာ” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အံ့ဩမိလေတော့၏။ ပေတိုးနှင့်တွေ့ရခြင်းမှာ အမှတ်မထင် တွေ့ရခြင်းမဟုတ်။ စနေမောင်မောင်၏ ကြိုတင်စီစဉ်မှု တစ်ခုဖြစ်၏။

“ခင်ဗျားရောက်နေတာဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်တို့မေးလိုက်ရာ ပေတိုးက...

“အခုလာမယ့်လပြည့်နေ့မှာ သုံးနှစ်ပြည့်ပြီကိုယ့်လူ” ဟု ပြောလေ၏။

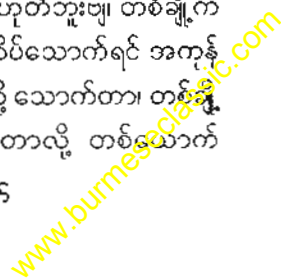
“နေပါဦး ခင်ဗျားက ဒီမှာ သုံးနှစ်ရှိပြီဆိုတော့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း နေထိုင်စားသောက်နေတုံး” ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ...

“အနိပ်သည်အဖြစ် လွတ်လိုက်တာဗျ။ အနိပ်သည်အဖြစ် နေထိုင်စားသောက်ရတာပေါ့” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကြိုတင်စီမံတတ်သော ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်ကို အံ့ဩသည်ထက် သူ့စီမံသည့်အတိုင်းလိုက်နာကာ ဤမျှခေါင်သော အရပ်၌ မိမိဘဝကို မြှုပ်နှံကာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်စားနေထိုင်သော ပေတိုး၏စိတ်ဓါတ်ကို ပို၍ အံ့ဩမိလေတော့၏။ ညဉ့်နက်ပိုင်းသို့ ရောက်သောခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ကိုပေတိုးထံမှ ဆေးတံတစ်ဆုံလောက် သောက်ရန် တောင်းကြည့်လေ၏။ ထိုအခါပေတိုးက...

“ဆေးတံငှားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်အဖို့ မယားကိုငှားသလောက် အသည်းနာတဲ့ကိစ္စပဲ။ မငှားနိုင်ဘူး ကိုအောင်ထွန်း။ ကျုပ်က ဆေးတံကို ကြိုက်လို့သောက်တယ်ဆိုတာထက် ချစ်လို့သောက်တာဗျ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည်လွန်စွာနားကလော၍ သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့်...

“ဆေးတံပဲဗျာ၊ ချစ်လို့သောက်တယ်ရယ်လို့ ရှိသေးလား” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောရာ ၎င်းပေတိုးက...

“ဆေးတံသောက်တိုင်း ဆေးတံသမားမဟုတ်ဘူးဗျ။ တစ်ချို့က ခံတွင်းချဉ်လို့သောက်တာ၊ တစ်ချို့က ဆေးလိပ်သောက်ရင် အကုန်အကျများတယ်ဆိုပြီး ချွေတာရေးဖြစ်မလားလို့ သောက်တာ၊ တစ်ချို့က ဆေးတံနဲ့ခင်ဗျားမျက်နှာနဲ့ သိပ်ကိုခန့်တာလို့ တစ်သောက်

ယောက်က မသိမသာမြောက်ပေးလို့ အဟုတ်မှတ်ပြီးသောက်တာ အခုကျုပ်ပြောတာတွေက ဆေးတံသမားအစစ်တွေမဟုတ်ဘူး။ ဆေးတံကိုခုတ်လုပ်တဲ့၊ ဆေးတံပေါ်မှာ မရိုးသားတဲ့ ဆေးတံသစ္စာ ဖေါက်တွေ။ ကျုပ်က အဲဒီထဲမှာ မပါဘူးဗျ။ ဆေးတံအနံ့ကို ကြိုက်တယ်။ ဆေးတံအရသာကိုစွဲတယ်။ ဆေးတံရဲ့ပုံသဏ္ဍန်ကိုချစ်တယ်။ လူလောကမှာ လူတစ်ယောက်အဖြစ် အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့ စားရေးဝတ်ရေး ပြီးရင် ဆေးတံသောက်ခြင်းအလုပ်ဟာ အရေးကြီးဆုံးအလုပ်လို့ ထင်တယ်။ ဆေးတံကို မြတ်လည်း မြတ်နိုးတယ်” ဟု ပြောရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ကဲ... ဘာပြောဦးမလဲ ကိုအောင်ထွန်း” ဟု ကျွန်ုပ်အားလှန်း၍ ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

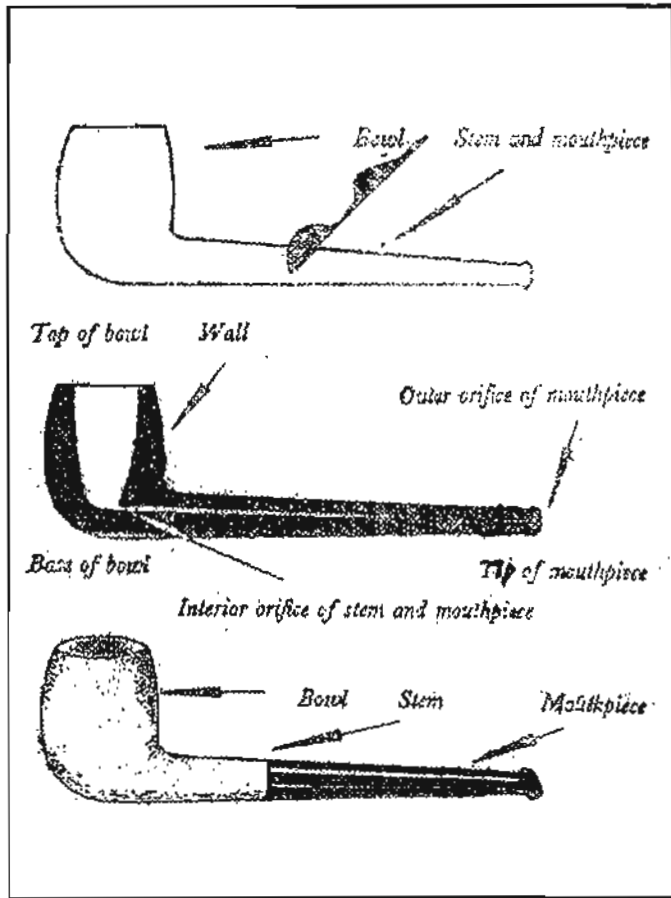
“လုပ်စမ်းပါဦး ကိုဆေးတံရယ်” ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောလိုက်ရာ ပေတိုးက...

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီးကိုအောင်ထွန်း၊ အောက်စမို့အဘိဓာန်မှာ ဆေးတံကို ဟောဖို့လို့ဖွင့်ဆိုထားတယ်။ (The O.E.D.: A Narrow Tube of Clay, Wood or Other Material, With A Bowl at One End, for Drawing in The Smoke of Tobacco!) မြေနဲ့ဖြစ်စေ၊ သစ်သားနဲ့ဖြစ်စေ၊ အခြားသောအရာနှင့်ဖြစ်စေ ပြုလုပ်ထားသော ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ပြွန်တံကလေး၊ အဖျားမှာ အိုးကလေးရှိတယ်။ အဲဒီကနေ ဆေးရွက်ကဖြစ်တဲ့ မီးခိုးတွေကို ဆွဲယူဖို့ လုပ်ထားတာလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ ပြင်သစ်ရှေးဟောင်း အဘိဓာန်တစ်ခုမှာတော့ အဲဒီအဘိဓာန်ကလည်း (၁၈၂၁)ခုနှစ်မှာ ရေးတာ (A Small Earthenware Tube. With a Bowl at One End. For Smoking Tobacco) အလွန်သေးငယ်တဲ့ မြေထည်ပြွန်ချောင်းကတစ်ခု၊ ဆေးမှဖြစ်သော မီးခိုးများကိုရှုရန် အခြားတစ်ဘက်၌ အိုးကလေး

တစ်ခု တပ်ဆင်ထားသည်လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတာပါပဲ။ ဆေးတံသောက်ခြင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ (၁၈၄၅)ခုနှစ်လောက်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ စာပေအမှတ်အသား ထဲက အကြောင်းကို ပြောပြဦးမယ် (In A Treatise on Smoking Written in 1845: The Pipe is a Tube, More or Less Long, of Various Shapes, Connected With A Furnace Through Which One Draws Into The Mouth Tobacco Smoke) ဆေးတံဆိုသည်မှာ ပြွန်ချောင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ပုံသဏ္ဍန်အမျိုးမျိုး ရှိသည့်အားလျော်စွာ အတိုအရှည်ကွဲပြားပေသည်။ ထိုပြွန်ချောင်းသည် မီးဖိုကလေးတစ်ခုနှင့်ဆက်ထားသည်။ ထိုမီးဖို၌ ဆေးမှုန့်များထည့်ထားသည်ဖြစ်ရာ ထိုဆေးခိုးများကို ပြွန်ချောင်းမှ ပါးစပ်သို့ စုပ်သွင်းရသည်။ အခါ ကျုပ်ပြောတာတွေထဲမှာ ‘ဆေးတံတို တစ်ညီလောက်၊ ရော့သောက်တော့ပေး’ဆိုတဲ့ မြန်မာအနုစာပေထဲက ဆေးတံအကြောင်းတွေ မပါသေးဘူးနော်။ အဲဒါတွေက ခင်ဗျားသိပြီးသားတွေဖြစ်နေလို့ ချန်ထားခဲ့တယ်။ ဆေးတံကို အင်္ဂလိပ်က “ပိုက်” ခေါ်တယ်။ ရှေးဟောင်းဂျာမနီ လူမျိုးတွေက “ပီဖ” လို့ခေါ်တယ်။ ဟော်လန်က “ပိုက်ပီ” တဲ့။ အသံထွက်တွေ အမျိုးမျိုးကွဲသွားပေမယ့် မူရင်းလက်တင်စကား “ပိုက်ပါ” ကလာတာ။ “ပိုက်ပါ” ဆိုတာ ကျွဲရိုးကို ပြောတာလေ။ အဲဒီတော့ ဆေးတံရဲ့ မူရင်းတည်ဆောက်ပုံကို ခင်ဗျားကို ပုံစံနဲ့တစ်ကွ ရှင်းပြမယ်” ဟု ဆိုကာ ပေတိုးသည် မီးဖိုမှ မီးသွေးကိုယူကာ ကျောက်နံရံပေါ်၌ အောက်ပါဆေးတံပုံများကို ရေးပြလေတော့၏။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်သည် ပေတိုးရေးပြသော ဆေးတံပုံများကို စိတ်မှ မှတ်သားရင်း ၎င်းပြောသည်ကို နားထောင်နေလေ၏။ ဘွန်ဟောင်း ကမူ...

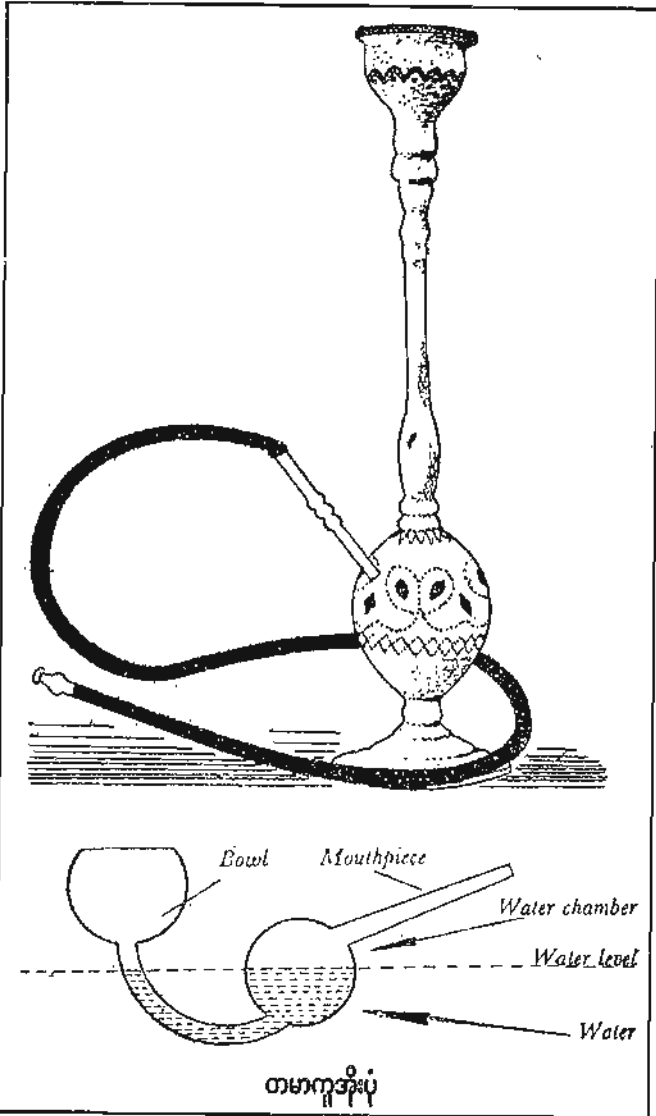
မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

“ဆေးတံသောက်ခြင်းအလုပ်ကို စတင်တွေ့ခဲ့တဲ့ ‘ဆာဝါလ်တာ ရယ်လေး’ တောင် ဆေးတံအကြောင်းကို ပေတိုးလောက်သိခဲ့လွယ်ဘူး” ဟု ချီးမွမ်းလိုက်လေ၏။

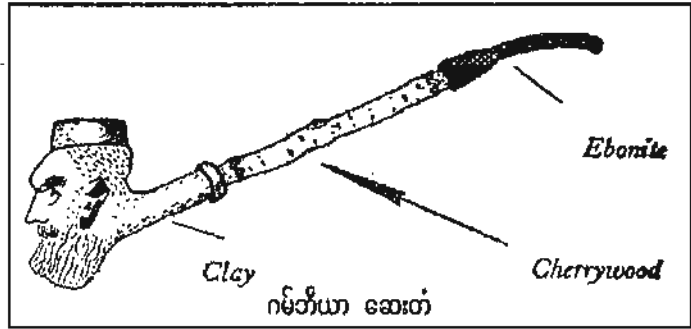
“ကံဗျာ၊ လူတွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်အနံ့ဆိုးတဲ့ဆေးခိုးတို့ ဂျူနေတာလဲကိုပေတိုးရယ်” ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာပေတိုးက (Mankind has Always Smoke Something) လူဆိုတာ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဂျူနေတဲ့အမျိုးမဟုတ်လားဗျာ။ ခင်ဗျားက ဆေးခိုးတစ်မျိုးတည်း ဂျူနေတယ်အောက်မေ့လို့လား။ ဆိုက်ဘေးနိယားဘက်မှာ မှိုတစ်မျိုးကို ဂျူကြတယ်ဗျို့။ ပီရှူးနဲ့ ဘော်လေးဗီးယားဘက်မှာ ‘ကိုကာ’ ဆိုတာကို ဂျူတယ်။ တရုတ်ပြည်မှာ ဘိန်းဆိုတာကို ဂျူတယ်ဗျ။ အာဖရိကတိုက်မှာ ‘ကင်နာဘီ’ဆိုတာကို ဂျူတယ်ဗျို့။ တစ်ချို့နေရာတွေမှာ လက်ဖက်ခြောက်ကို စီးရုံပြီး ဂျူတယ်ဗျို့။ ဘီယာချက်တဲ့အခါမှာ မပါယင်မဖြစ်တဲ့ ‘ဟော့ပီ’ ဆိုတဲ့ ပန်းတစ်မျိုးကို ဂျူတဲ့လူတွေလဲရှိတယ်ဗျို့။ ငှက်ပျောသီးရယ်၊ သကြားရယ် ဆေးရွက်ရယ် ရောတေပြီး ဂျူတဲ့လူမျိုးလဲရှိသေးတယ်ဗျို့။ ကုလားတွေဂျူနေတဲ့ တမာကူဆိုတာလဲ ဆေးတံတစ်မျိုးပဲပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတမာကူကို ရှေးဟောင်းဆေးတံသမားတွေက (Pipe of Peace) ‘အဟော့သုခံ ဤဆေးတံ’လို့ နာမည်ပေးထားကြ ပြန်တယ်။ တမာကူကိုတော့ ခင်ဗျားမြင်ဖူးမှာပေါ့၊ ဟောဒီမှာကြည့်” ဟုဆိုကာ ကျောက်နံရံ၌ တမာကူအိုးပုံစံကို ရေးပြပြန်၏။

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

www.burmeseclassic.com

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

BURMESE CLASSIC .COM

“နောက်တစ်ခု ခင်ဗျားကို ဆေးတံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတ တစ်ခု ပြောရဦးမယ်။ ဆေးတံအိုးကို ရိုးရိုးမလုပ်ဘဲ လူခေါင်းပုံသဏ္ဍန် လုပ်တဲ့ ဆေးတံတစ်မျိုးလဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါကို ‘ဂမ်ဘီယာ’ ဆေးတံ လို့ခေါ်တယ်။ ‘ဂမ်ဘီယာ’ဆိုတာ အဲဒီဆေးတံကို စတင်တီထွင်တဲ့ လူရဲ့နာမည်ဖြစ်တယ်။ (၁၉)ရာစုနှစ်လောက်ကပေါ့ဗျာ”ဟု

ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းပေတိုးအားအံ့ဩခြင်း မက အံ့ဩနေလေတော့၏။ ထို့နောက် ပေတိုးက...

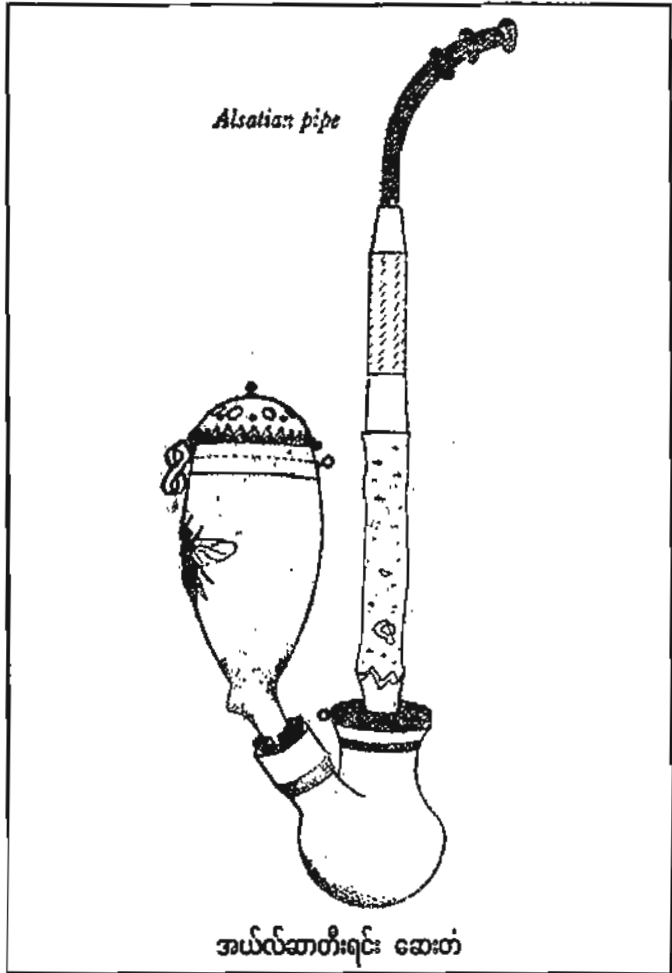
“ ‘ဂမ်ဘီယာ’ဆေးတံကြီးပေါ်ပေါက်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ‘ဂမ်ဘီယာ’နဲ့ တမာကူအိုး ပေါင်းစပ်ပြီး ပုံသစ်တီထွင်တဲ့ ‘အယ်လ်ဆာတီးရင်း’ဆိုတဲ့ ဆေးတံတစ်မျိုးပေါ်သေးတယ်’ဟု ဆိုကာ တစ်ဖက်စာမျက်နှာပါ ပုံကို ရေးပြပြန်လေ၏။

ထို့နောက် ပေတိုးသည် ဆေးတံတစ်ခုကို ငြိမ်းချမ်းစွာဖွားမြင်ပြီးလျှင် ဆက်ပြောပြန်လေတော့၏။

“၁၈ ရာစုနှစ်လောက်မှာပဲ ‘ဆီလီကိတ်နဲ့မက်ဂနီရှာ’ ရောထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်မျိုး ပေါ်လာတယ်။ အဲဒါကလဲ သဘာဝက ပေါင်းစပ်ပေးထားတာ။ အထူးသဖြင့် အဲဒီပစ္စည်းကို အာရှမိုင်းနားဘက်မှာ ရနိုင်တယ်။ သူ့ကို သိပ္ပံအခေါ် ($H_2 Mg_2 Si_2 O_{10}$) လို့ ခေါ်တယ်။

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

www.burmeseclassic.com

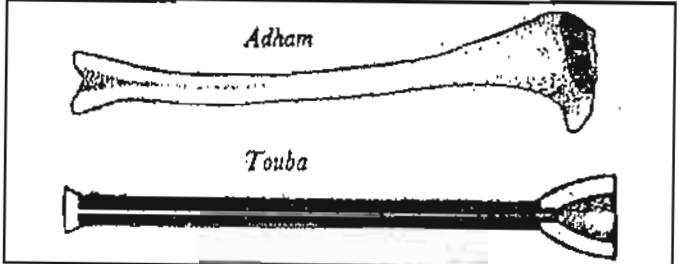

အလွန်ပေါ့တယ်ဆိုပဲဗျ။ ဂျာမနီတွေကတော့ အဲဒါကို 'ဆီးဆပ်'လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီပစ္စည်းကို နွားနို့နဲ့ ပေါင်းရတာဗျ။ ပြီးတော့မှ လွှဲနဲ့ ပုံကြမ်းဖြတ်တာ။ နောက်တော့ လို့တဲ့ပုံ ထွင်းယူတာပေါ့ဗျ။

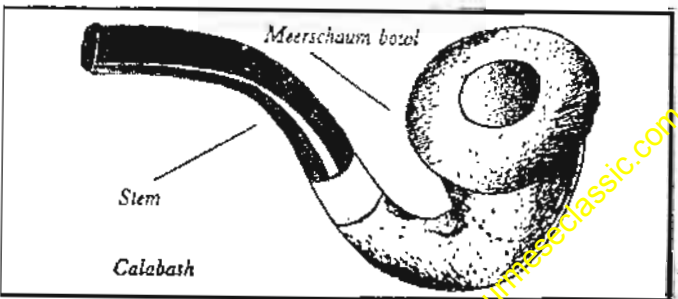
မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

ဒီဆေးတံမျိုးကို ပြင်သစ်ပြည်မှာဆိုရင် ဆေးတံသမားဖြစ်ပါလုက် မသောက်နိုင်ဘူးဆိုရင် အကဲ့ရဲ့ခံရတာပေါ့ဗျ။ သူ့ကို ပြင်သစ်တွေက 'ဆေးတံဘုရင်မ'လို့တောင် တင်စားကြတယ်။ သစ်သားဆေးတံရယ်၊ ကျိုက်ထီးရိုးဘက်ကလုပ်တဲ့ ဝါးဆေးတံရယ် အကြောင်းတော့ မပြော တော့ပါဘူးလေ။ နောက်ဆုံးဆေးတံတစ်မျိုးကတော့ ဆေးအိုးကို တစ်ဆစ်ချိုးမလုပ်ပဲ အဖြောင့်အတိုင်းလုပ်တဲ့ 'အဒမ်'ဆိုတဲ့ ဆေးတံ တစ်ခုပဲ။ အဒမ်ဆိုတဲ့ အသံထွက်ဟာ အာရပ်လို 'အရိုး'လို့ အဓိပ္ပါယ် ရတယ်ဗျ။ အဲဒီအရိုးပုံသဏ္ဍာန်ဆေးတံကို 'တောင်ဘာ'လို့လဲ ခေါ်သေးတယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

BURMESE CLASSIC

ထို့နောက်ဆက်လက်၍ ပေတိုးကပြောပြန်လေ၏။
 "ဟောဒီ ဆေးတံကတော့ 'နွို(စ်)ဝမ်း' နှာခေါင်းနွေးဆေးတံလို့လဲ ခေါ်တယ်" ဟုဆိုကာ ပေတိုးသည် အောက်ပါပုံကို ဆွဲပြလေသည်။

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

www.burmeseclassic.com

“အဲဒီဆေးတံကို အများစုကတော့ (၆)ရာစုနှစ်လောက်မှာ သောက်တာကို တွေ့ရတယ်။ ဆေးတံသမိုင်းမှာ (၆)ရာစုနှစ်ဆိုတာ အတော်စောတယ်နော်။ ပြင်သစ်ရေတပ်မှာ အဲဒီအချိန်တုန်းက ရေတပ်သားတစ်ဦး ဆေးတံသောက်နေတာကို တွေ့ရင် သက်ဆိုင်ရာ အကြီးအကဲက အဲဒီဆေးတံသောက်တဲ့တပ်သားကို အချုပ်ထဲရှစ်ရက် ထည့်ပြီ လခတစ်လခဖြတ်တဲ့အထိ အပြစ်ပေးတဲ့အချိန်ပဲ။ ဆေးတံ သမား ဝါရင့်ချင်းတွေ့ရင် ‘နို့ (စ်)ဝမ်း သောက်ဖူးသလား’လို့ မေးလေ့ရှိတယ်။ ‘ဆံထုံးမှာပန်း ဆေးတံမှာ နို့ (စ်)ဝမ်း’လို့တောင် ခေါ်သင့်တာပေါ့ဗျာ။ အလွန်ကို ခန့်ညားတဲ့ ဆေးတံတစ်မျိုးပဲ။ အဲဒီဆေးတံကို စွဲစွဲမြဲမြဲသောက်တဲ့သူတွေကတော့ ပင်လယ်ပြင်ကို ကိုယ့်အိမ်လိုသဘောထားပြီး ကျက်စားနေတဲ့ ပင်လယ်ခါးပြကြီး တွေဟာ ပင်လယ်လေတိုက်လို့ တစ်ချိန်လုံးအေးနေတဲ့ သူတို့မျက်နှာ ကြီးကို ‘နို့(စ်)ဝမ်း’ ဆေးတံသောက်ရင်း နွေးထွေးအောင်ပြုကြတယ်။ ခင်ဗျားတို့ စိတ်ကူးကြည့်ကြစမ်းပါ။ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ မရိတ်ဖြတ်ရတာကြာပြီဖြစ်လို့ အမွေးအမျှင်ဗရဗုဒ္ဓ ယောက်ျား ပီသတဲ့ မျက်နှာပိုင်ရှင် ပင်လယ်ခါးပြကြီးဟာ သင်္ဘောရွက်တိုင် ကိုမှီပြီး အဝေးကို မှန်ပြောင်းနဲ့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုရင်း ‘နို့(စ်)ဝမ်း’ ဆေးတံကြီးကို ခဲနေတဲ့ပုံကို မြင်အောင်ကြည့်ကြစမ်းပါ။ အဲဒီတစ်ဒဂံမှာ သူဟာ ပင်လယ်ခါးပြလဲမဟုတ်ဘူး။ ဆေးတံငွေ့တွေ နဲ့အတူ သူ့ရဲ့မနောလေးဟာ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့နေလိမ့်မယ်ဗျာ။ သူ့စိတ်ထဲမှာလဲ ‘အဟောသုခံ၊ ဤဆေးတံ’လို့ ရေရွတ်ကောင်း ရေရွတ်နေလိမ့်မယ်” ဟု ပြောရင်း ပေတိုးသည် သူ၏ဆေးတံဒီကာကို ရပ်နားလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းခွာသံများ ကြားရလေ တော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြရလေ တော့၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က...

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

“ကဲ... ပေတိုးရေ၊ ‘နို့(စ်)ဝမ်း’ ဆေးတံကို အလွန်ကြိုက်တဲ့ ဝေလယ်ခါးပြတွေတော့လာကြပြီကွယ်” ဟု ပြောလိုက်စဉ်၌ပင် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ ကျောက်ဂူအတွင်းသို့ လူတစ်ဦးသည် မြင်းနှင့်ဝင်လာ သေး၏။ ထို့နောက် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီးလျှင် စနေမောင်မောင်အား ခါးကိုညွှတ်၍ အရိုအသေပေးလိုက်၏။ ပြီးလျှင်သူ၏အိတ်အတွင်းမှ ဆေးတံကိုထုတ်၍ ဆေးအိုး၌ဆေးဖြည့်ကာ မီးညှိဖွာရွိုက်ရင်း မီးဖို အနီး၌ လာ၍ထိုင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်း၏ဆေးတံကို ကြည့် လိုက်။ နံရံပေါ်တွင် ပေတိုးရေးထားသော ဆေးတံကိုကြည့်လိုက်နှင့် လှုပ်နေမိလေ၏။ ထိုအခါ ပေတိုးက...

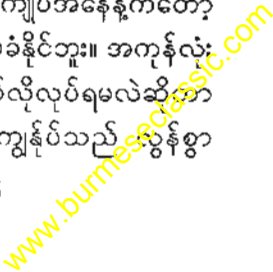
“သေချာပါတယ်... ကိုအောင်ထွန်း၊ ဟောဒီမိတ်ဆွေသောက် နေတာ ‘နို့(စ်)ဝမ်း’ပါပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင် ကလည်း ထိုသူအား ပြုံး၍ပြရင်း...

“ဘယ်လိုလဲ မောင်မိုးသီးရဲ့” ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုသူက...

“ကျွန်တော့်မှာ လက်နက်တော့ပါပါတယ်။ ဆရာကြီးတို့ လူစု အားလုံးကို တပ်ဆင်ပေးလိုက်ရုံပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖရီးမော်ဒယ်ဂိုဏ်း သားတွေဟာ ဆရာကြီးကို လမ်းပိတ်ထားကြပြီ။ အထူးသဖြင့် ဆရာကြီးကို အရှင်ဖမ်းလိုတဲ့သဘောရှိတယ်။ အနေအထားကို အတိ အကျပြောရရင် ဆရာကြီးဟာ ဖရီးမော်ဒယ်ဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ ထောင် ချောက်ထဲကို ရောက်နေပြီ။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတာ ဆရာကြီး စဉ်းစားဖို့ပါ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က...

“အခြေအနေကို အခုလို အတိအကျသိရတော့ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ အဖြေရှိပါတယ် မောင်မိုးသီးရယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ အရှင်လဲအဖမ်းမခံနိုင်ဘူး။ အသေလဲအဖမ်းမခံနိုင်ဘူး။ အကုန်လုံး ရည်ရွယ်ချက်တွေပျက်ကုန်မယ်။ အဲဒါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ ကျုပ်အလုပ်မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ထွန်စွာ

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

အားတက်၍ သွားလေတော့သည်။ ဤလူစုထဲတွင် ကျွန်ုပ်သာလျှင် စစ်တိုက်ဖူးသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤတိုက်ပွဲအတွက် ကျွန်ုပ်အား ခေါင်းဆောင်ခန့်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် စနေမောင်မောင်က ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းဘက်သို့ လှည့်၍...

“ကဲ... ဘွန်ဟောင်း၊ ဒီတိုက်ပွဲမှာ မင်းခေါင်းဆောင်ရမယ်။ တိုက်ပွဲအနေအထားက သိပ်ပြီးခက်လေတော့ တစ်ခြားလူခေါင်းဆောင်လို့ မဖြစ်ဘူး။ မင်းက အသင့်တော်ဆုံးပဲ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာစိတ်ညစ်သွားလေတော့၏။ အမှန်စင်စစ် ကျွန်ုပ်သည် ဘီအိုင်အေ တပ်၌ ဝိုင်းကလေးအဖြစ် စစ်တိုက်ဖူး၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာ ရိုးရိုးသာမန်တပ်သားတစ်ဦးသာဖြစ်ခဲ့၏။ ဤသည် ကိုလည်း စနေမောင်မောင်မသိမဟုတ်၊ အသိဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ခေါင်းဆောင်မခိုင်းပဲ ဘွန်ဟောင်းအား ခေါင်းဆောင်ခိုင်းပါသနည်း ဆိုသည်ကိုမူ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မစဉ်းစား တတ်အောင် ရှိနေ၏။ သို့ရာတွင် ဘွန်ဟောင်းသည် ကိုမိုးသီးထံမှ ရန်သူအခြေအနေ၊ အင်အား၊ နေရာယူထားပုံတို့ကို အသေးစိတ် မေးမြန်းနေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိနေသော လိုက်ဂူကိုဗဟိုပြု၍ ရန်သူစနေဂိုဏ်းသား ဖရီးမော်ဒယ်များ တပ်စွဲထားသည့် တောင်ကုန်းလျှိုမြောင်များ၏ မြေပုံကြမ်းကို မြေကြီးပေါ်၌ ရေးခြစ်ပြီးလျှင် ကျောက်တုံးများချ၍ အမှတ်အသားပြုသေးနေ၏။ ထို့နောက်၎င်းက စနေမောင်မောင်အပါအဝင် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးကို ခေါ်ယူ၍...

“သိပ်အရေးကြီးနေပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒီတိုက်ပွဲမှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့စကားကလွဲပြီး ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်ရဲ့ စကားကိုတောင် ခင်ဗျားတို့ နားထောင်ဖို့ မလိုဘူး။ ကျုပ်သာလျှင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားတို့အားလုံး လုပ်ရမယ်။ တိုက်ပွဲအောင်နိုင်ခြင်းရဲ့အဆုံးအဖြတ်က ကျုပ်အပေါ်မှာ

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

တည်နေတယ်။ အောင်နိုင်ခြင်းရဲ့လက္ခဏာဆိုတာ ကျွန်ုပ်ခဲ။ ကျုပ်အခုခင်းကျင်းမယ့်ဗျဟာ အခင်းအကျင်းဟာ ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းရဲ့ အခင်းအကျင်းမဟုတ်ဘူး။ ခရစ်မပေါ်မီ နှစ်ပေါင်း (၅၀၀)လောက်က အလွန်အင်မတန် ကျော်ကြားတဲ့ တရုတ်လူမျိုးစစ်ပါရဂူ ‘ဆွန်ဇူး’ရဲ့ စစ်ရေးအတတ်ပညာကို အသုံးပြုမှာ ဖြစ်တယ်” ဟု ဆိုကာ မြေကြီးပေါ်တွင် တစ်ဖက်ပါ တရုတ်စာ လုံးကြီးနှစ်လုံးကို ခဲရင့်တည်ကြည်သော စိတ်နှလုံးဖြင့် ရေးလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းသည် ရန်သူများ လှုပ်ရှားမည့် အခြေအနေများကို ခန့်မှန်းပြောဆိုပြီးလျှင် မိမိတို့ဘက်မှ ထားရမည့် သဘောထားကို ဘွန်ဟောင်းက ပီပီပြင်ပြင် ပြောဆိုနေလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လွန်စွာလေးစားသော ဆရာကြီးစနေမောင်မောင် ကိုယ်တိုင်ပင် ဘွန်ဟောင်း၏စကားများကို နားထောင်ရင်း ‘ကောင်းပြီ၊ အဲဒီအတိုင်းလိုက်နာမယ်၊ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ’ ဟု

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

နိမ့်နိမ့်ချချ နာယူနေကြောင်းတွေ့ရသောအခါ ဘာမဟုတ်သော ကျွန်ုပ်အဖို့ ဘဝင်မြင့်၍ မာနခံရန် မဝံ့စားတော့ပါ။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အား လူစုခွဲ၍ ရန်သူကိုဖောက်ထွက် တိုက်ခိုက်ရန် အသေးစိတ်ညွှန်ကြားလေတော့၏။ ထို့နောက် မိုးသီး ယူလာသော သေနတ်များကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအား ခွဲဝေပေးလေ ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ငါးဦးအား ဖြန့်ကား၍ အသံပေး တိုက်ခိုက် ရန်ညွှန်ကြား၏။ မိုးသီး၏ နောက်တွင်ပါလာသော တပည့်များကိုမူ မိုးသီးမှတစ်ဆင့် ရန်သူ၏နောက်ကျောသို့ ရောက်ရှိနေရန် လျှို့ဝှက် ပို့လွှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုလူစုမှာ ကျွန်ုပ်တို့ လွတ်မြောက်သွားသော အခါ ရန်သူများ ကျွန်ုပ်တို့၏နောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်လာလျှင် ၎င်းတို့က နောက်ချန်တပ်အဖြစ်နှင့် ချေမှုန်းရန် ဖြစ်၏။ ထိုလူစုသည် ကျွန်ုပ်တို့၏တပ်ပုန်းဖြစ်၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် အချိန်၊ နာရီနှင့်နှင်းကျ ခြင်း၊ လေတိုက်ခြင်းကို စစ်ပွဲ၌အသုံးပြု၍ တွက်ချက်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာရိပ်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သေနတ်သံပေးသောအခါ၌ ရန်သူများသည် တစ်စုတစ်ဝေးတည်းနေရာမှ ၎င်းတို့၏လူအင်အား ကို ဖြန့်လိုက်ရလေ၏။ စတင်တိုက်ခိုက်ချိန်၌ နှင်းများပို၍ ကျလာ သည်ဖြစ်ရာ ရန်သူများသည် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးချင်းအား ပစ်ခတ်ရန် ထက် တွေ့မြင်အောင်ပင် မနည်းကြိုးစားနေရ၏။ နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ် တို့သည် ရန်သူကိုဖောက်၍ ထွက်သွားချိန်၌ ရန်သူများမှာ နှင်းမုန် တိုင်း၏ဒဏ်ကို အလူးအလဲခံနေရပြီဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် မိုးသီး ၏လူများက အနားမပေးပဲ တရကြမ်းဝင်ရောက်ပစ်ခတ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ရန်သူတပ်ပျက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ငါးဦးလည်း ရှေးဟောင်းတောင်ပေါ်ဘုံကျောင်းကလေးတစ်ခု၌ အထိအခိုက် မရှိဘဲ ပြန်လည်ဆုံတွေ့မိကြလေ၏။ ထိုဘုံကျောင်းကလေးမှာ လွန်စွာသပ်ရပ်လှပ၏။ ထိုဘုံကျောင်းကလေး၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌

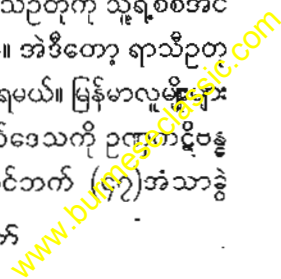
မဂျမ်းတလင်းစာပေတိုက်

သည်း 'ယင်ယန်း' ဟုခေါ်သည့် လွန်စွာလေးနက် သော ဒွန်တွဲသည့် သဘောတရား အမှတ်အသားများ ပြုလုပ်ထား၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သည် လူသူမရှိသော ထိုဘုံကျောင်းအဟောင်းကလေး၌ နွေးထွေးစွာ တည်းခိုနားနေခွင့်ရကြ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်က ဘွန်ဟောင်းအား...

"ခင်ဗျား တယ်ပြီ စစ်ကွက်ချပုံ၊ စီမံပုံကောင်းလှချည်လား။ အစက ကျုပ်ခင်ဗျားကို တော်တော်အထင်သေးမိတယ်။ နေစမ်း ဝါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားအခုစီမံပုံအခြေခံကလေးကို ရှင်းပြစမ်းပါဦး" ဟု မေး လိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

"ဆွန်ဇူးရဲ့ စစ်သဘောတရားမှာ စစ်တိုက်မယ့် ခေါင်းဆောင် နှိုင်းမသုံးမဖြစ်တဲ့ အခြေခံမူငါးချက်ရှိတယ်။ စိတ်ဓာတ်အရ လွှမ်းမိုး ထားမှု၊ ရာသီဥတု၊ မြေအနေအထား၊ အမိန့်ပေးမှုနဲ့ ဓမ္မတာ ရယ်လို့ ဖြစ်တယ်။ စိတ်ဓာတ်အရလွှမ်းမိုးထားမှုဆိုတာက ခေါင်းဆောင်နဲ့ နောက်လိုက်တွေက အစဉ်သဖြင့် ညီညွတ်နေရမယ်။ ခေါင်းဆောင်ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကိုနောက်လိုက်တွေဟာ လိုလိုချင်ချင်ကြီးကို ဆောင် ချက်ပေးချင်အောင် ပြုလုပ်ထားနိုင်ရမယ်။ တိုက်ပွဲဝင်မယ့် လူတိုင်းရဲ့ စိတ်ဟာ အဲဒီလိုလိုလိုချင်ချင်ဆောင်ရွက် ချင်စိတ်ပေါ်လာပြီဆိုရင် အားလုံးဟာ ပျော်ကန်တာပဲ။ ပျော်ရင်သေဝံ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် 'အိချင်း' လို့ခေါ်တဲ့ တရုတ်သင်္ခါရကျမ်းမှာ 'ပျော်ရွှင်ခြင်းဟာ အခက် အခဲအားလုံးကို ကျော်လွှားစေတယ်' လို့ ရေးထားတယ်။ နောက် တစ်ခုကတော့ ရာသီဥတုပဲ။ ရာသီဥတုကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ စစ်ခေါင်း ဆောင်တစ်ဦးဟာ သဘာဝတရားဖြစ်တဲ့ ရာသီဥတုကို သူ့ရဲ့စစ်အင် အားတစ်ရပ်အနေနဲ့ ဆွဲယူအသုံးပြုနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ ရာသီဥတု တို့ စစ်ခေါင်းဆောင်က ကောင်းစွာ နားလည်ရမယ်။ မြန်မာလူမျိုးများ တာတော့ 'နေသွားလမ်း (၄၇)အံသာအောက်ဒေသကို ဥဏှာတိုဋီဗန္ဓ ဒေသ'၊ မြောက်ဘက် (၄၃)အံသာခွဲတောင်ဘက် (၄၇)အံသာခွဲ

မဂျမ်းတလင်းစာပေတိုက်

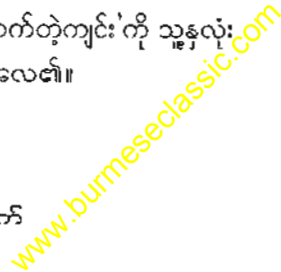
အောက် တည်ရှိတဲ့ဒေသကို 'သမကဋိပန္န' လို့ ပိုင်းပြီး ရာသီဥတုကို သတ်မှတ်ကြတယ်။ တရုတ်လူမျိုးတွေကတော့ ခရစ်တော်မပေါ်မီ သက္ကရာဇ် (၁၀၀၀)ကျော်လောက်က 'ချောင်မင်းဆက်'လက်ထက် မှာပဲ 'သူရိယ(၂၄)ချက် ပြက္ခဒိန်'ကို အသုံးပြုကြပြီ။ ဧပြီလ (၂၀)ရက် ဟာ မြန်မာ ပြက္ခဒိန်အရ 'ပြီဿရာသီ ကဆုန်လ'ဖြစ်ပြီး တရုတ်လူမျိုး တွေအရ လယ်သမားမိုးရွာတဲ့လလို့ သတ်မှတ်တယ်။ တရုတ်မှာ မေလ(၆)ရက်ကို နွေဦးလို့သတ်မှတ်တယ်။ ကောက်ပဲသီးနှံတွေစပြီး စိုက်ပျိုး ကြတယ်။ မြန်မာမှာ တပို့တွဲလခေါ်တဲ့ ဖေဖော်ဝါရီလကို ဆောင်းတွင်းထဲ ထည့်ထားတယ်။ တရုတ်ကမိုးတွင်းမှာ ထည့်ထား တယ်။ တရုတ်ပြက္ခဒိန်အရ ဥတု (၄)ပါး၊ ရတုက (၂၄)ပါး၊ ကာလက (၇၂)ပါးရှိတယ်။ ကာလတစ်ပါးမှာ(၅)ရက်၊ ကာလ(၃)ပါးကို တစ်ရတု နဲ့တွက်ထားတယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်လို့ တရုတ်ပြက္ခဒိန်ကို ကောင်း ကောင်းနားလည်တဲ့ စစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအဖို့ ရက်ကိုလက်ချိုး တွက်ပြီး ဘယ်ရတုထဲ ရောက်နေပြီ။ ဘယ်ကာလထဲ ရောက်နေပြီ။ နှင်းမုန်တိုင်းတွေ ဘယ်အချိန်ကျမယ်ဆိုတာကို သိဖို့ ဘာများခက်လို့ တုန်းဗျာ။ နောက်တစ်ခုက ပထဝီပဲဗျာ။ ပထဝီကြမ်းပြီး အဆင်း အတက်များတဲ့နေရာကို ကြောက်တတ်တဲ့လူကို လွှတ်ရတယ်။ အဲဒီမှာ သူဟာပင်ပန်းလာတော့ သေချင်စိတ်ပေါက် လာတာပေါ့ဗျာ။ သေချင်စိတ်ပေါက်လာရင် သေဝံ့တော့တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကို ကြမ်းတဲ့လမ်းဘက်က လွှတ်လိုက်တာ။ နောက်တစ်ခုကတော့ အမိန့်ပေးခြင်းပဲဗျာ။ အမိန့်မှာ ဉာဏ်ပါရတယ်၊ ရိုးသားမှုပါရတယ်၊ လူ့အကြင်နာတရားပါရတယ်၊ တည်ကြည်မှု ပါရတယ်၊ ရဲရင့်မှုပါရ တယ်။ အဲဒီအထဲက တစ်ချက်ချက် ချွတ်ယွင်းသွားရင် အဲဒီအမိန့်ကို နောက်လိုက်တွေက မနာခံကြတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးအချက် ဓမ္မတာ ဆိုတာကတော့ ကျုပ်တို့ တရုတ်လူမျိုးများ အလေးအနက်ထားတဲ့

'တောက်'ဆိုတဲ့ ဓမ္မပဲ။ စစ်မြေပြင်ဆိုတာ သေခြင်းရော၊ ရှင်ခြင်းပါ ပြစ်စေတဲ့ အရပ်တွေဖြစ်တယ်။ စစ်ပွဲဆိုတာကတော့ သေခြင်းနဲ့ ရှင်ခြင်းဆီကို သွားတဲ့လမ်းပဲ။ အဲဒီအကြောင်းက အလေးနက်ဆုံးပဲ။ သေခြင်းနဲ့ရှင်ခြင်းဆိုတာ 'တောက်'ရဲ့ဓမ္မမှာ တသီးတခြားစီ မဟုတ် ဘူး။ တပေါင်းတစည်းတည်းလို့ ဆိုထားတယ်။ ဒါကို ခင်ဗျား နားလည်အောင်ပြောဖို့တော့ ကျုပ်မစွမ်းဘူး။ အဲဒီ 'တောက်'တဲ့ကျင်း ကျမ်း'မှာ ပါထားတဲ့အပိုဒ်ကလေးတစ်ပိုဒ်ကိုပဲ ကျုပ်ရွတ်ပြမယ်။

အခြေတော်သူအဖို့ မြေပြင်နွဲ့ခြေရာမထင်စေ။
 အပြောကောင်းသူအဖို့ နားထောင်ရသူအဖို့ မငြီးငွေ့စေ။
 အတွက်အချက်ကောင်းသူအဖို့ ဂရုဈိုးစရာမလင့်။
 အပီတိကောင်းသူအဖို့ မင်းတပ်ကို အသုံးပြုစရာမလင့်။
 အချည်အနှောင်ကောင်းသူအဖို့ အထုံးမပါဘဲမြဲ၏။
 ကျွမ်းကျင်သူသည် အရာရာနွဲ့အလေအလွင့်မရှိအောင်လုပ် တတ်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွမ်းကျင်သူသည် မကျွမ်းကျင်သူ၏ ဆရာဖြစ်ရ၏။
 ဆရာဖြစ်ပြီဆိုလျှင် အလေအလွင့်မရှိအောင် လုပ်စေတော့ လို့ဆိုထားတယ်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ အသေအပျောက်နည်း အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ကျုပ်ကစီမံရတာပဲ"ဟု ပြော လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် ဘွန်ဟောင်း၏ စကားကို လက်ခုပ် နှီး၍ ချီးကျူးထောမနာပြုလိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင် မောင်က ကျွန်ုပ်အား...

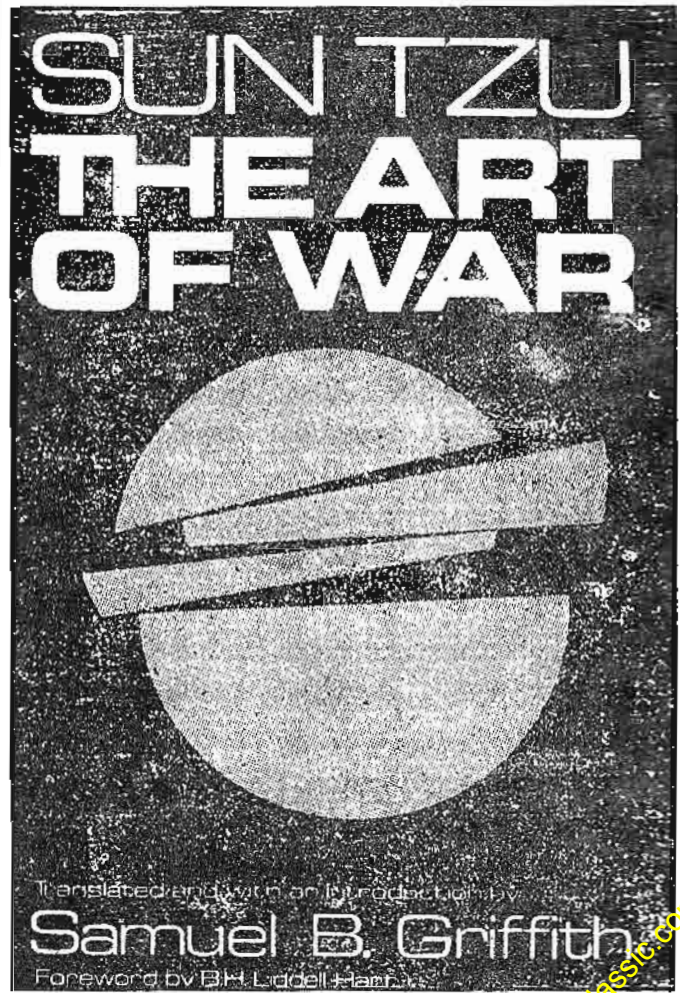
"ဘွန်ဟောင်း တော်နေတာ အဲဒီ 'တောက်'တဲ့ကျင်း'ကို သူ့နဲ့လုံး သားက နားလည်သွားလို့ပဲ"ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မှတ်ချက်။

ဘွန်ဟောင်းအသုံးပြုခဲ့သော ဆွန်လူး၏ စစ်သဘောတရားကို နားလည်လိုသူတို့သည် အောက်စမို့ ယူနီဗာစတီပုံနှိပ်တိုက်မှ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသော (Sun Yzu - The Art of War) စာအုပ်ကို ရှာဖွေဖတ်ရှုကြပါ။ လွန်စွာရှားပါး၏။ ထိုနာမည်နှင့်ပင် နှစ်မျိုး ထုတ်ဝေကြောင်းသိရ၏။ တစ်မျိုးမှာ မူရင်းဖြစ်ပြီး တစ်မျိုးမှာ ကောက်နုတ်ချက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာအုပ်ကို ကြိုးစား ရှာဖွေရာ (၂)နှစ်ခန့်ရှာဖွေမှပင် ရရှိခြင်းကိုထောက်၍ လွန်စွာ ရှားပါးကြောင်း သိရသောကြောင့် နောင်လာနောင်သား ကလေး လူငယ်များ ဖတ်ဖူးခြင်းမ ရှိသော်လည်း စာအုပ်ကို မြင်ဖူးစေလို သောဆန္ဒဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်၍ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

စာရေးသူ

ဆွန်လူး၏ စစ်သဘောတရား စာအုပ်မျက်နှာဖုံး

ထို့နောက် နံနက်စာအတွက် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ကြလေတော့
၏။ ထိုသို့ချက်ပြုတ်ရာတွင် ပေတိုးကချက်ပြုတ်လေ၏။ ပေတိုးသည်
အသားခြောက်များကို ပြုတ်၏။ ထို့နောက် ဆရာကြီးစနေ မောင်
မောင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...။

“ဆရာကြီးဘယ်လို ချက်ရမလဲ၊ ကြိုက်သလိုပြောပါ” ဟု
ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...။

“မင်းချက်ချက်သလို ချက်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့်အချိန်တော့
သိပ်မယူနဲ့၊ ရန်သူတွေ ထပ်ပြီး ရောက်လာနိုင်တယ်။ အသားတွေ
ရော ဆန်တွေရော ရောပြီး ပြုတ်ပစ်လိုက်၊ အဲဒီအလုပ်ကို မင်းမလုပ်
နဲ့၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ကိုအောင်ထွန်းကို ခိုင်းလိုက်ဖို့ပဲ၊ မင်းက
တော့ ရေဗူးတွေယူပြီး ရေဖြည့်ထားလိုက်” ဟု ပြောလိုက် လေ၏။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်းအသားခြောက်များကို လှီးဖြတ်၍ ဆန်ဖြင့်
ရောကာ အိုးတစ်လုံးဖြင့် ပြုတ်ရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏လုပ်ငန်း၌
ပင်လယ်စားပြုခိုလ်မိုးသီးက ဝင်ရောက်ကူညီ ပေး၏။

ထို့နောက် ဆန်ပြုတ်ကျက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဆန်ပြုတ်
သောက်ကြလေ၏။ ပေတိုးမှာမူ ရေရှာခြင်းလုပ်ငန်းဖြင့် အချိန်ကုန်
လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နံနက်စာကို စားသောက်ကြပြီးနောက် ခရီး
ဆက်၍ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် ခြေလှမ်းကျသူဖြစ်သောကြောင့် တောင်
အတက် တစ်နေရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် လမ်းကွဲသွားလေ၏။ သူသည်
ကျွန်ုပ်တို့အား မိုင်ဝက်နီးပါးခန့် ချန်ထားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ချုံခိုတိုက်ခိုက်မည့် ရန်သူနှင့် စနေမောင်မောင်
ပက်ပင်းတိုးမည်ကို စိုးရိမ်မိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအားအမှီလိုက်ရန်
ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...။

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်စမ်းပါ ငါ့လူရ” ဟု ဆိုလေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုဘွန်ဟောင်း၊ ကျုပ်တို့ဆရာကြီးတစ်ယောက်
တည်း ရှေ့ကိုရောက်နေပြီ။ အဲဒီမှာ ရန်သူနဲ့ ပက်ပင်းတွေ ရင်
သူ့အတွက် အခက်အခဲ ကြုံဖို့ရှိတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ
ဘွန်ဟောင်းက...။

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ ငါ့လူရ၊ စနေမောင်မောင်ဆိုတာ မေ့နေ
ပြီကိုး၊ နည်းနည်းပါးပါးလောက် တော်တဲ့လူမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဘက်စုံ
တော်တဲ့လူမျိုး၊ အခုလို ကျုပ်တို့ကို ဖြတ်ချန်ထားခဲ့ပြီး ရှေ့ကတက်
သွားတာကိုက အကြောင်းမဲ့ အလုပ်မလုပ်ဘူး၊ မျက်တောင်ကလေး
တစ်ချက်ခတ်တာတောင် လုံလောက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိယင် ခတ်မယ့်
လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူးဗျ” ဟု ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် ‘ဒိုင်း’ ကနဲ
သေနတ်သံ တစ်ချက် ကြားရလေ၏။ တောင်ကမ်းပါးယံကလေး
တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျားသစ်အသေတစ်ကောင်အနီး၌
စီးကရက်ဖွာနေသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်ကို
တွေ့ရလေတော့၏။

၎င်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌မူ ထိတ်လန့်၍ ငိုကြွေးနေသော
တိဗက်နှင့် တရုတ်သွေး ရောစပ်ထားသည့် ဖြူသွယ်သွယ်
မိန်းကလေး တစ်ဦးကို တွေ့ရလေတော့၏။ စနေမောင်မောင်သည်
ဘွန်ဟောင်းအား...။

“ကဲ... ဘွန်ဟောင်းရေ၊ ဆွေမျိုးချင်း ချောလိုက်ပေတော့ကွာ၊
သူနားမှာ ဆားအိတ်ကလေးလဲ တွေ့တယ်ကွ၊ ဆားကုန်သည်နဲ့
တူပါရဲ့ကွာ၊ ညက ကျုပ်တို့ရဲ့ တိုက်ပွဲကြောင့် သူတို့ကုန်သည်လူစု
လူအုပ်ကွဲသွားကြဟန် တူတယ်၊ သူ့ကို ကျားသစ်က ချောင်းနေဖုန်း
ကျားသစ်ကို ကျုပ်က ပစ်လိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် ဒီမိန်းကလေးက
ကျုပ်ကို ကျားသစ်ထက်ကြောက်နေတယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ

ဘွန်ဟောင်းလည်း မိန်းကလေးအနီးသို့သွားကာ တရုတ်ဘာသာ စကားဖြင့် ပြော၍နေလေ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းက ကျွန်ုပ်တို့ ဘက်သို့လှည့်ကာ... .

“မေးပါများစကားရဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းပဲဟေ့၊ နာမည်တော့ သိရပြီ၊ ‘မိန်လီ’တဲ့၊ မိန်လီဆိုတာ ပြူးတီးဖူးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ အဲဒီတော့ ‘မလှ’ လို့ခေါ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။ များမကြာမီ၌ပင် မိန်လီခေါ် မလှသည် အကြောက်ပြေသွားလေ တော့၏။ စနေမောင်မောင်ထင်သည့် အတိုင်းပင် ၎င်းမိန်းကလေးမှာ ဆားကုန်သည် မိန်းကလေးဖြစ်နေလေ၏။ ညက တိုက်ပွဲဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းတို့ တည်းခိုနေသော ကျောက်လှိုဏ်ခေါင်းမှ ထွက်ပြေးကြသည်ဖြစ်ရာ အဖော်များနှင့် လူစုကွဲသွားခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက... .

“သူ့ကို အခုနေလွတ်လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ ခရီးစဉ်မှာ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်မယ်။ လွတ်လိုက်တာနဲ့ ဖရီးမော်ဒယ်တွေနဲ့ တွေ့သွားမယ်။ အဲဒီလို တွေ့သွားယင် ကျုပ်တို့ရဲ့ လမ်းကြောင်းကို ဖရီးမော်ဒယ်တွေ သိသွားလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“ဖြစ်ပါ့မလား ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်၊ ယောက်ျားတွေထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ပါတယ်ဆိုတော့ တော်တော်ကြာ ကိုးရိုးကားရားတွေ ဖြစ်ကုန်ပါဦးမယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက... .

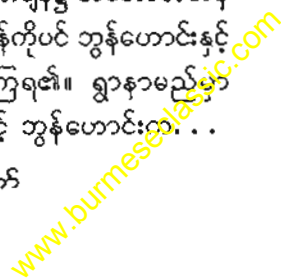
“ဘာများ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်စရာရှိလို့လဲ ငါ့လူရဲ့၊ အလွန်ဆုံး ကျုပ်တို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားရုံကလွဲပြီး ဘာများ ဖြစ်စရာရှိမှာတုံး” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“အိမ်ထောင်ကျမယ်ဆိုရင်လည်း ဆရာကြီးနဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဆရာကြီးမှာက မိန်းမနဲ့ပတ်သက်လို့စွန့်ခွာတွေရှိတယ်၊ ကိုမိုးသီးလည်း

မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူကလည်း ကိစ္စပြီးလျှင် ပင်လယ်ကို ပြန်မှာ၊ တချစ်လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်က တရုတ်လိုမှ မတတ်ဘဲ၊ ကိုပေတီးနဲ့ ခင်ဗျားပဲ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က တရုတ်လိုတတ်ကြတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်း က... .

“မင်းရဲ့ ကြိုတင်ဟောကိန်း မှန်ပါစေလို့ ဆုတောင်းတော့မှာပဲ၊ မှန်ရင်တောင် ပေတီးနဲ့ ငါနဲ့ လုနေရဦးမယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ “ယောက္ခမချစ်၊ ခွေးမစစ်သို့ အနစ်အရင်း၊ အခြင်းအရား ဝမ်းထဲလာ၍ ဘစ်ခြားတရား၊ တစ်ကြိုးထုံးဖြင့် နှလုံးတစ်ချို့ တိုတစ်ရကား ဆိုမှိုင်းမိုင်း မဆုတ်လှိုင်းလင့်” ဆိုတဲ့ ကိုးခန်းပျို့က စာကို သတိရတယ်ကွာ။ အမေခွေးမရမယ့်ကိစ္စပဲကွာ၊ မဆုတ်ဆိုင်းဘဲ ခပ်မြန်မြန်လေးရယင် အကောင်းဆုံးပဲ” ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤသို့လျှင် ခရီးထွက်ခဲ့ကြရာ ဝမ်းပန့်ဟုဆိုသော မြေပြန့်ရွာကြီးတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေ၏။ ထိုရွာကြီးမှာ စည်ကားသိုက်မြိုက်လှ၏။ ကျောက်တုံးများကို ရွှေ၍ ဆောက်ထားသော ကျောက်တုံးအိမ် အမြောက်အများရှိ၏။ ခရီးသည်များ တည်းခိုရန်အတွက် အဆောက်အအုံလည်းရှိ၏။ ပန်းပဲဖိုများ၊ မြင်းစောင်းများ၊ ဈေးတန်းများ ရှိသည့်အပြင် ထိုရွာကြီး၌ အငြိမ့်ထောင်ဆရာ၊ ဆေးဆရာ၊ လက်သမားဆရာ၊ ပန်းရဆရာ စသည်များလည်းရှိ၏။ အများစုမှာ တိဘက်စကားနှင့် ရောနေသော တရုတ်ဘာသာစကားနှင့် ပြောကြ၏။ ရွာသူရွာသားများ၏ မျက်နှာမှာလည်း တရုတ် (သို့မဟုတ်) တိဘက်နှင့်တူကြလေ၏။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ တိဘက်ဘက်ကိုနွယ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိသွားချိန်၌ အတော်အတန် ညဉ့်နက်သွားပြီဖြစ်ရာ အစားအသောက်ရရန်ကိုပင် ဘွန်ဟောင်းနှင့် ပေတီးတို့သည် ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးပမ်းခဲ့ကြရ၏။ ရွာနာမည်မှာ ‘ညလယ်စာ’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက... .

“ညလယ်စာရွာမို့ပဲကွာ နံနက်စာရွာဆိုယင် ကျုပ်တို့တော့ ငတ်ဖို့ သေချာတယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ညစာများကို စားသောက်ကြလေ၏။ စနေမောင်မောင်ကိုမူ ရွာလူကြီးက ဧည့်ခံ ချင်သည်ဟု ဆို၍ ၎င်း၏ တည်းခိုဆောင်သို့ ပစ္စည်းများ ပို့ပေး လေ၏။ ညစာစားသောက်ပြီးသောအခါ၌ စနေမောင်မောင် သည် ကျွန်ုပ်မှအပ ကျန်လူများကို ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးလမ်းပန်း အခြေ အနေကို ထောက်လှမ်းရန် စေလွှတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် စနေ မောင်မောင် နှစ်ဦးတည်းသာ ကျောက်တုံးအိမ်ကလေး၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ လေ၏။ ရွာလူကြီးသည် မိန်းကလေးများအား မုန့်အချိုများ ပို့ခိုင်း သည်။ မိန်းကလေးများသည် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ လာပြီးလျှင် မုန့်အချိုပန်းကန်များ လာ၍ ချလေ၏။ သုံးတွဲလာချပြီးသည့်နောက် လေးတွဲမြောက်သော မိန်းကလေး ဝင်လာကြ၏။

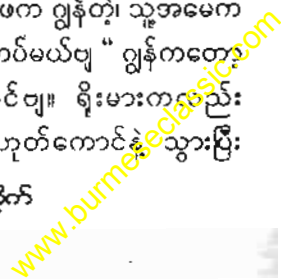
ထိုနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ပြန်၍ ထွက်သွားပြီး အပြင်မှ တံခါးကို ပိတ်လိုက်သေ၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့ လေ၏။ ထိုမိန်းကလေးသည် ၎င်း၏မျက်နှာကို လွှမ်းထားသော ဇာပုဝါကို ဆွဲ၍ ဖြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ဘယ်လိုလဲ စနေမောင်မောင် ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ရစတမ်းဆိုတာ နဲ့နဲ့မှ လှုပ်မယ်မကြုံနဲ့ ကျွန်မသေနေတာက ဥပုသ် မစောင့်ထားဘူး။ ကျွန်မနာမည် ရိုးမားတဲ့၊ ခြင်္သေ့မယ် ရိုးမားဆိုတာ ဆရာကြီး ကြားဘူးမှာပေါ့။ မိန်းမတစ်သောင်းမှာ တစ်ယောက် ခြင်္သေ့ ပါးစပ်ထဲ ခေါင်းမထည့်ဝံ့ပါဘူး။ ကျွန်မက အဲဒီအလုပ်နဲ့တောင် အသက်မွေးခဲ့တာ၊ ဒါလောက်ဆိုရင် ကျွန်မသတ္တိကို သိရောပေါ့။ ကျွန်မတို့ကိုဏ်းက ကျွန်မတို့ အစ်မကြီး “ဘီဘီ” ကတော့ ဆရာကြီးကို ရန်သူလို သတ်မှတ်ရာကနေပြီးတော့ နောက်ဆုံး ဆရာကြီးကို သိပ်ပြီး

မျက်စေ့ကျသွားတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူဟာ စနေဂိုဏ်းရဲ့ သစ္စာ ဖောက်မ ဖြစ်သွားရှာတယ်။ ကျွန်မကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဆရာကြီးတို့ လူဦးရေကော ခရီးစဉ်ရောကို မိန်လိဆီက ကျွန်မသိ ပြီးပြီ။ မိန်လိဟာ ကျွန်မတပည့်မ ဆားကုန်သည်ကလေးပဲ တံမင် တကာ ဆရာကြီးတို့အထဲကို ထည့်ပေးလိုက်တာ။ ဆရာကြီး လည်း လူပါးပုလင်းထိဆိုတာလို မိန်လိကို လူကောင်းအောက်မေ့ပြီး ခေါ်ခဲ့ တာကိုး။ အဲဒီမှာ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးတာပဲ” ဟု ပြော၍ စနေဂိုဏ်းဝင် ဆပ်ကပ်မယ်ရိုးမားသည် စနေမောင်မောင်၏ နားထင်၌ တေ့၍ ချိန်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးကို ချောက်ကနဲ မောင်းတင်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က . . .

“ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ မင်းသေနတ်က ဆီမထည့်တာကြာပြီ ထင် တယ်။ မောင်းနဲ့နဲ့ ကြပ်နေပါလား။ ကိုလိုအမျိုးအစား သေနတ် တွေဟာ မောင်းနဲ့နဲ့ ဝှက်ပေးလေ့ရှိတယ်ကွဲ့။ ဒါကြောင့် မကြာခဏ မောင်းကို သတိထားရတယ်။ အခုမင်းဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ငါ့ရဲ့ နားထင်ကို ပစ်ချမလို့လား” ဟုဆိုကာ အသံညှင်းညှင်းနှင့် ရယ်လေ ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ဘက်လှည့်ကာ . . .

“ကိုအောင်ထွန်းရေ၊ ဒီမိန်းကလေးက တစ်ခုလပ်မကလေးဗျ၊ အိမ်ထောင်ရက်သားပြုမယ်ကြွယ်တော့ သူ့ကို စဉ်းစားသင့်တယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားအလုပ်လုပ်စရာ မလိုဘူး။ သူက ဆပ်ကပ်ပြုပြီး ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းကျွေးထားနိုင်တယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် သူ့ကိုယူပြီး ယင် ကွဲယင်ကွဲ၊ မကွဲယင် ယောက်ျားသေပဲဗျ၊ မမြင်အပ်တဲ့ နေရာမှာ မဲ့ကြီးက အထင်းသားကလားဗျ။ သူ့အဖေက ဂျွန်တဲ့၊ သူ့အမေက မေရီတဲ့၊ မေရီကလည်း ငယ်ငယ်က ဆပ်ကပ်မယ်ဗျ “ဂျွန်ကတော့ ပွဲစားယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်ဗျ။ ရိုးမားကလေးလည်း အိမ်ထောင်ပြုတော့ ဘာမှမဟုတ်ညာမဟုတ်ကောင်နဲ့ သွားပြီး

အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဗျို့။ ဟိုကောင်က သူ့ဌေးဂိုက်ဖမ်းထားတဲ့ စောရဗျ။ အဲဒီကောင်ဟာ သူ့နာမည်ရင်းက မောင်ပုပုဗျား ရိုးမားကို ကြိုက်တာနဲ့ တော်မီလို့ နာမည်ပြောင်းထားလိုက်တယ်။ တော်မီနဲ့ ကျုပ်နဲ့ တွေ့ပြီးပြီ။ ကျုပ်ရဲ့ လူယုံအမွှေးတိုင်ဆီကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ် သွားတယ်။ အမွှေးတိုင်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်နားထင်ကို သေနပ်နဲ့ ထောက်ထားတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ကိုယ်တွင်း ကိုယ်ပအားလုံးကို ကျုပ်သိတယ်။ ကဲ... ရိုးမား၊ ငါ့နားထင်ကို သေနတ်နဲ့ထောက်ပြီး မင်းဘာလုပ်မှာလဲ။ အရှင်ဖမ်း မှာလား၊ အသေပစ်သွားမှာလား၊ အဲဒီနှစ်ခုစလုံးကို တစ်ခုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အကောင်းဆုံး အကြံပေးချင်တာကတော့ ငါ့ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ငါ့ရဲ့မိတ်ခံဆွေ ကိုအောင်ထွန်းနဲ့ အကျဉ်းခွဲပြီး လက်ထပ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီလူကတော့ ရိုးသားတာတစ်ခု တည်းနဲ့ကို မင်း ယူသင့်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ရိုးမားက...

“မိန်းမမြင်တိုင်း နှပ်လို့ရမယ်ထင်လို့လား ဆရာကြီး၊ ကျွန်မက ခြင်္သေ့တွေနဲ့ ကစားနေတာ၊ ရက်စက်ကြမ်းတမ်းတဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးတွေ တောင် ရိုးမားနဲ့ တွေ့ယင် ငြိမ်သွားရတယ်။ ကဲ... ဆရာကြီး ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ တစ်နှစ်သုံးခေါ်လို့မှ မလိုက်ယင်တော့ မောင်း ဖြုတ်ချလိုက်မယ်” ဟု ရိုးမားက ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်အား မည်သို့ မည်ပုံ ကယ်ဆယ်ရမည်ကို စဉ်းစားနေမိလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ရိုးမားသည် အမှတ်စဉ်ခေါ်နေပြီးဖြစ်၏။

“တစ်”

စနေမောင်မောင်သည် စီးကရက်မီးခိုးများကို အေးအေးဆေးဆေး မှုတ်ထုတ်နေလေ၏။

“နှစ်”

စနေမောင်မောင်သည် စီးကရက်မီးခိုးများကို အေးအေးဆေးဆေး မှုတ်ထုတ်နေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် အခန်းအပြင်မှ တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရ လေ၏။ ရိုးမားသည် တံခါးဘက်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ အကြည့်၌ မျက်နှာကျက်ပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် မီးမား၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ဝုန်းကနဲ ခုန်ချလိုက်လေ၏။ ရိုးမား၏ သေနတ်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်စင်ကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် သေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်လေ၏။ မျက်နှာကျက် ပေါ်မှ ခုန်ချသူသည် ရိုးမားကို ချုပ်ကိုင်၍ ကြိုးများဖြင့် တုတ်လိုက် လေ၏။ ထို့နောက် ထိုသူက...

“ကဲ... ဆရာကြီး ကျွန်တော့်တာဝန်ပြီးပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ လူစု ပင်လယ်ပြင်ကို ပြန်မယ်”

“ကောင်းပါပြီကိုမိုးသီး၊ ခင်ဗျားတာဝန်ကျေပါတယ်”ဟု စနေ မောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ မိုးသီးသည် ရိုးမားအား ကော်ဇောဖြင့် ထုတ်လေ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား နှုတ်မျှပင် မဆက်ပဲ ထွက်သွား လေတော့၏။

မှော်ဗျက်၊ ၎င်းပင်လယ်ဓားပြ မိုးသီး၏အကြောင်းကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိလိုသူများ ကျွန်ုပ်ရေးသားသည့် မားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် မမင်းဖြူမှန်မှန်ပြော ဝတ္ထုကို ဖတ်ကြပါကုန်။

(စာရေးသူ)

ပုစ္ဆာရွာ

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုရွာမှ ခရီးဆက်ခဲ့ကြတော့၏။ ထိုသို့ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ တောင်ကုန်းပေါင်းများစွာကို ဖြတ်ခဲ့ကြရ၏။ နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ၌မူ စခန်းချနားနေကြ၏။ ဤသို့ စခန်းချနားနေရာတွင် ခရီးသည်တစ်စု ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်ုပ်တို့အား သတင်းပေးသွားလေ၏။ ထိုသတင်းမှာ ရှေ့တွင်တွေ့ရမည့် ရွာကြီး၌ လူစိမ်းတစ်ယောက်တည်းခိုနေကြောင်း သတင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း သတိ စိရိယနှင့်နေထိုင်၍ နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုရွာဆီသို့ လာခဲ့ကြရာ ထိုလူစိမ်းဆိုသူမှာ ကျွန်ုပ်တို့မလာမီ တစ်ရက်ကပင်ထွက်ခွာသွားပြီဟု သိရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆက်လက်၍ တည်းခိုနေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် တစ်အိမ်ဝင်တစ်အိမ်ထွက် လှည့်လည်၍ မိတ်ဖွဲ့နေကြလေ၏။ အိမ်တိုင်းလိုလို၌ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို လူ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအဖြစ် ပြုလုပ်သုံးစွဲနေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာတွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က စနေမောင်မောင်အား...

“ဒီရွာမှာရွှေတွေသိပ်ပေါနေပါလား ဆရာကြီး၊ လူတွေလဲ လက်ဝတ်လက်စားအဖြစ် ရွှေကိုမဝတ်ကြဘူး။ ပန်းကန်၊ ခွက်ယောက်တွေလုပ်ပြီး သုံးနေကြတယ်”ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“ရွှေတွေမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒန်နဲ့ကြေးနဲ့စပ်ပြီး သတ္တုတစ်ခုလို လုပ်သုံးနေကြတာ။ ရွှေနဲ့သိပ်ပြီးတူတာ။ ဒန်ကိုဒန်လှည့်ငမုတ်စကြာ ထင် ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။ ကြေးနဲ့ဒန်နဲ့ရောထားရင် ရွှေနဲ့အတော်တူတဲ့ သတ္တုတစ်မျိုးရတယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့်ရွှေမဟုတ်ဘူး။ လောင်မီးနဲ့တွေ့ရင် အကုန်လုံးအခိုးဖြစ်သွားမည့် ပစ္စည်းတွေ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှပင် ဘွန်ဟောင်းသည် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ လာလေ၏။ ထို့နောက်ဘွန်ဟောင်းက...

“ဆရာကြီး၊ ဟောဒီအဘိုးကြီးက ရွှေလုပ်ပြနိုင်တယ်ပြောလို့ ကျွန်တော်ခေါ်လာခဲ့တာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“လုပ်ပြနိုင်တော့လဲကြည့်ကြရတာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါအဘိုးကြီးသည် သူ၏လွယ်အိတ်အတွင်းမှ သေချာ စွာ ထုပ်ပိုးထားသော သံဒယ်အိုးကလေး သုံးလုံးကို ထုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ထုတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စနေမောင်မောင်က ထိုအဘိုးကြီးအား အောက်ပါအဓိပ္ပါယ်ရှိသော စကားကို တရုတ်ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“သံဒယ်အိုးသုံးလုံးကို မီးဖိုပေါ်မှာတင်ပြီး ပြဒါးကို အပူခံနိုင်တဲ့ အထိ ကျင့်ယူမယ်။ သံဟိတ်စပ်ပြီး ပြဒါးဟာ ဝါကျင်ကျင်ဖြစ်လာမယ်။ အဲဒီမှာ ၎င်းနဲ့ဆတူ ဖျော်ချမယ့်ဂျာမနီနည်းပါဗျာ။ စိတ်မချရပါဘူး။ ဖြစ်တယ်ပဲထားဦး။ ကျုပ်တို့လူမျိုးကို ကယ်နိုင်လောက်အောင် လုပ်လို့ရတဲ့နည်းမျိုးမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အဘိုးကြီးသနားပါတယ်။ မပြပါနဲ့တော့” ဟုပြောလိုက်လျှင် အဘိုးကြီးသည် သူ၏သံဒယ်အိုးသုံးလုံးကိုသိမ်း၍ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ထွက်သွားလေတော့၏။ သို့ရာတွင် တံခါးပေါက်သို့ရောက်သောအခါ၌ အဘိုးကြီး၏မျက်နှာကို တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဖြတ်၍ရိုက်ချလိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် အဘိုးကြီးအား ပါးစပ်ကိုပိတ်၍ ကြီးဖြင့် တုပ်လိုက်

လေ၏။ ထိုသို့တုပ်ပြီးနောက် ထိုသူက စနေမောင်မောင်ထံ အရိုအသေပေးရင်း...

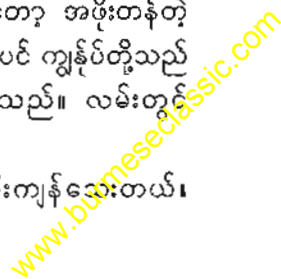
“ကဲ... ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်၊ ကျွန်တော်လဲ ဘာဝန်ကျေပြီ” ဟုဆိုကာ သတိလစ်နေသော အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာမှ မုတ်ဆိတ်မွှေးဖြူဖြူတို့ကို ဆွဲ၍ ခွာလိုက်လေ၏။ ခွာလိုက်မှပင် ကျွန်ုပ်လည်း လူငယ်တစ်ဦး အဘိုးကြီးယောင်ဆောင်ထားကြောင်း ရိပ်မိတော့၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က အဘိုးကြီးအတုအား ရိုက်ချလိုက်သည့်လူကို...

“သေချာပါတယ် မောင်သေတ္တာ၊ အဝေးပြေးကားမောင်းတဲ့ လူပါကွာ၊ မင်းလဲပင်လယ်ပြင်ကို ပြန်ချင်ပြန်နိုင်ပါပြီ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်သေတ္တာဆိုသူသည် သတိလစ်မေ့မြောနေသော အဘိုးကြီးဟန်ဆောင်ထားသူအား အပေါက်များဖောက်ထားသည့် သေတ္တာကြီးတစ်လုံးအတွင်း၌ထည့်ကာ လှည်းတစ်စီးဖြင့် တင်ဆောင်၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ကျွန်ုပ်အား

“သူလဲ ပင်လယ်ခါးပြပဲ၊ သေတ္တာလို့ခေါ်တယ်။ သူ့ကိုလည်း အဲဒီတာဝန်အတွက် ဒီကိုကြိုပြီးလွှတ်ထားတာ။ သူတို့တစ်တွေ ဒီကိုကြိုပြီးရောက်နေနိုင်ဖို့အတွက် ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေကြီးအမွှေးတိုင်က အသေးစိတ်စီမံပေးတာ” ဟု ရှင်းပြလေ၏။ ထိုအခါ ဆွန်ဇီဟောင်းက...

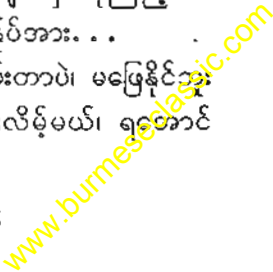
“ဆရာကြီးရဲ့အမွှေးတိုင်ကလဲ တယ်ပြီးတော့ အဖိုးတန်တဲ့ အမွှေးတိုင်ပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အန္တရာယ်ကင်းစွာနှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြတော့သည်။ လမ်းတွင် စနေမောင်မောင်က...

“အင်မတန်အရေးကြီးတဲ့ ရန်သူတစ်ဦးကျန်သေးတယ်။

အဲဒါကတော့ ခါးကောက်ကြီးကို ကိုင်တတ်တဲ့ ခါးကုန်းကြီးပဲ။ သူတ
 ကြောက်ဖို့သိပ်ကောင်းတယ်။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်လဲများတယ်။
 ဖရီးမော်ဒယ်လို့ခေါ်တဲ့စနေဂိုဏ်းထဲမှာ သူကရိုးရိုး အသင်းဝင်
 မဟုတ်ဘူး။ အသင်းဝင်များစွာကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ အသင်းခေါင်း
 ဆောင်ဖြစ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ခရီးဆက်လာ
 ခဲ့ကြရာ တောင်လက်မောင်းနှစ်ခုဆုံတွေ့သော နေရာ၌တည်ထား
 သည့် တိဗက်ရွာတစ်ရွာကို တွေ့ကြရသည်။ ထိုရွာ၏ အဝင်ဝတွင်
 ‘အရှင်သန္တာရက္ခိတ’ အား ရှိခိုးပူဇော်သော စာတန်းကျောက်တိုင်
 ကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ ရွာတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည့်အခါ၌လည်း
 တိဗက်တို့အလေးအမြတ်ထားသည့် ‘ဟေတုစက္ကကျမ်း’ ကို ပြုစုတော်
 မူသော ‘အရှင်ဒိန္နာဂ’ ၏ ထေရုပ္ပတ္တိကို ရေးထိုး၍ ပူဇော်ထားသည့်
 စာတန်းကိုလည်း တွေ့ရပြန်၏။ အထူးသဖြင့်မူ တစ်ရွာလုံးလိုလို၌
 ဆရာတော် ပဒုမသမ္ဘဝ၏ ဟောပြောချက်စာတမ်းများကို တွေ့ရ
 လေ၏။ ထို့ကြောင့်ထိုရွာသည် ဘာသာတရားဘက်၌ အလေးဂရုပြု
 ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုရွာ၌ တည်းခိုကြသည်။
 တစ်ခုထူးဆန်းသည်မှာ ထိုရွာသားအတော်များများသည် မြန်မာ
 စကားအတော်အတန်ပြောတတ်နေကြ၏။ ၎င်းတို့၏ ပင်မအသက်
 မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းမှာလည်း စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း
 များသာဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏အစား အသောက်များမှာ ရိုးစင်းလှ၏။
 မုန့်ညင်းချဉ်နှင့် ကြက်သွန်ချဉ်သည် ၎င်းတို့၏ထမင်းပိုင်းတွင် အဓိက
 နေရာမှ ပါဝင်မြဲဖြစ်သည်။ အသက် ငါးဆယ်မှ အထက်လူများသည်
 ညစာထမင်းမစားပဲ ဆန်ပြုတ်ကိုသာ သောက်နေကြောင်း သတိပြုမိ
 လေ၏။ ထို့ပြင် ရွာလယ် ဇရပ်ကြီးတစ်ခု၌ ညတိုင်းစုရုံး၍ စကား
 စမြည်ပြောကြသည်။ ဉာဏ်စမ်းပုတ္တများဝှက်ကြ၏။ ထိုရွာသားတိုင်း
 လိုလို ပဟေဠိဝှက်ခြင်းကို ဝါသနာပါကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အား ပြုစုရန်

အတွက် ‘လောရွှ’ ဆိုသော လူရိုးလူအတစ်ယောက် ပို့ထားလေ၏။
 “လောရွှ’ သည် ကျွန်ုပ်အား အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။
 “ဟိုဘက်ရွာက မွေးမြူရေးလုပ်တဲ့အဘိုးကြီးမှာ သားသုံး
 ယောက် ရှိတယ်။ အဘိုးကြီးရဲ့မိန်းမ ဆုံးသွားတာတော့ ကြာပြီ။
 အဘိုးကြီးကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့လကွယ်နေ့ကမှ ဆုံးတယ်။ အဘိုးကြီး
 ပိုင်ပစ္စည်းဆိုလို့ သိုး (၁၇)ကောင်ပဲ ကျန်တယ်။ အဲဒါအဘိုးကြီးက
 အဲဒီသိုးတွေကို သူ့သားသုံးယောက်ကို ခွဲဝေပေးခဲ့တယ်။ ပေးခဲ့ပုံတလဲ
 ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ သားအကြီးဆုံးဟာ ရှိတဲ့သိုးရဲ့ နှစ်ပုံတစ်ပုံကို
 ယူရမယ်။ သားအလတ်ကတော့ အဲဒီသိုးတွေရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံကိုယူရမယ်။
 ကျန်တဲ့သားအငယ်ဆုံးကတော့ အဲဒီသိုးအားလုံးရဲ့ ကိုးပုံ တစ်ပုံကို
 ယူရမယ်လို့ မှာခဲ့တယ်။ အဲဒါသူတို့မခွဲတတ်လို့ ကျုပ်တို့ သူကြီးဆီကို
 ရောက်နေတယ်။ မိတ်ဆွေကြီးခွဲတတ်ရင် ခွဲပြစမ်းပါ ဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့်
 ကြားကတည်းက ဦးနှောက်ခြောက်လို့ စဉ်းတောင် မစဉ်းစားတော့ဘူး။
 ရှိတာမှ(၁၇)ကောင်၊ နှစ်ပုံမှာ တစ်ပုံယူရမယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့
 မှ အရှင်လတ်လတ် ဝေလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ရှစ်ကောင်နဲ့ တစ်ပိုင်းခွဲရ
 မလိုဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလို အသေလဲမခွဲရဘူးဆိုတော့ ခက်တာပေါ့။
 မိတ်ဆွေခွဲများခွဲတတ်ရင်ခွဲပေးစမ်းပါ။ ကျုပ်တို့မှာ အရပ်ဒေသကလဲ
 ခေါင်လေတော့ ငဟုသုတကမရှိဘူးဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည်
 စိတ်တွက်ဖြင့် စတင်၍ ခွဲစမ်း ကြည့်မိ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်
 နည်းနှင့်မျှ အဖြေမပေါ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ရှုပ်လာတော့၏။
 ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကိုကြည့်ကာ
 ပြုံးယောင်သန်းသွားလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား . . .
 “ကိုအောင်ထွန်းရေ၊ အဲဒါဉာဏ်လာစမ်းတာပဲ။ မဖြေနိုင်ဘူး
 ဆိုရင်တော့ လူညံ့စာရင်းထဲမှာ သွင်းသွားလိမ့်မယ်၊ ရအောင်
 ဖြေပေတော့” လို့ ပြောလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြေရမလဲဆရာကြီးရယ်၊ သူ့ဥစ္စာက ပထမကတည်းက ပိတ်နေပြီ။ ရှိနေတာမှ (၁၇)ကောင်၊ တစ်ဝက်ကို သားအကြီးပေးရမယ်ဆိုတော့ (၈)ကောင်ခွဲပဲ ဖြစ်တော့မယ်။ သိုးကို သတ်လဲ မသတ်ရဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုမှကိုခွဲလို့မရဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ပဟေဠိဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ နည်းနည်း စဉ်းစားစမ်းပါဦး” ဟု စနေမောင်မောင်က လှမ်း၍ အားပေးရှာသည်။

“တစ်ကောင်လျှော့ပြီး ခွဲလိုက်ရင်တော့ရတယ်ဗျာ၊ အဲဒီလျှော့လိုက်တဲ့အကောင်ကို အမွေခွဲပေးတဲ့သူကြီးက ဉာဏ်ပူဇော်ခအဖြစ် ယူတာကို အမွေခွဲပေးတဲ့သူကြီးက ဉာဏ်ပူဇော်ခအဖြစ် ယူတာကို လက်ခံမယ်ဆိုရင်တော့ရတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က ပြုံးလေ၏။

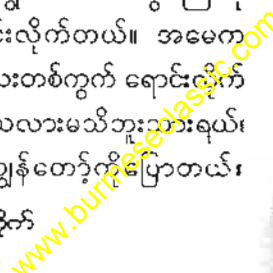
“ခင်ဗျားသာ တံရားသူကြီးလုပ်ရရင်တော့ လာဘ်စားတဲ့ တရားသူကြီးတစ်ယောက် တိုးတော့မှာပဲ၊ သူတို့ခမျာ မလုပ်တတ်လို့ လာပြီးအကူအညီတောင်းကာမှ ဉာဏ်ပူဇော်ခတစ်ကောင် ယူမတဲ့ လားဗျာ။ လူကြီးလုပ်တဲ့လူဆိုတာ အနစ်နာခံရတယ်ဗျာ။ အဝေမတည့်ဖြစ်နေရင် ကိုယ့်အိတ်ထဲက စိုက်တန်စိုက်ရတယ်။ ဒါမှလဲ သနားသည်းခံ ဝေဖန်ထောက်ရှုဆိုတဲ့ နာယကဂုဏ်နဲ့ ညီတော့မပေါ့” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျမှပင် ကျွန်ုပ်က...

“ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ၊ လောရှုတို့ ရွာသူကြီးက သိုးတစ်ကောင် စိုက်ပေးလိုက်၊ အဲဒီတော့ သိုးက(၁၈)ကောင်ဖြစ်သွားရော၊ အဲဒီတော့ သိုးအားလုံးရဲ့တစ်ဝက်ကို သားအကြီးက ယူရမယ်ဆိုတော့ (၉)ကောင်ယူလိုက်၊ (၉)ကောင်ကျန်နေမယ်။ သားအလတ်က သိုးအားလုံးရဲ့ သုံးပုံနှစ်ပုံဆိုတော့ (၆)ကောင် ယူလိုက်။ အဲဒီတော့

(၃)ကောင်ကျန်နေမယ်၊ အငယ်ဆုံးသားက ကိုးပုံတစ်ပုံဆိုတော့ (၂)ကောင်ရမယ်၊ (၂)ကောင်ယူလိုက်။ အလို တစ်ကောင်ပိုနေပါလား’ ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ အနီးမှ ဘွန်ဟောင်းက...

“အဲဒီပိုနေတဲ့တစ်ကောင်က စောစောတုန်းက သူကြီးဆီကနေ တစ်ကောင်စိုက်ခိုင်းထားတယ်မဟုတ်လား၊ သူကြီးကို ပြန်ပေးလိုက်ရုံပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှ လောရှုလည်း စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာနှင့် အနီးမှ ထွက်သွားလေတော့၏။ နောက်များ မကြာမီ၌ပင် ကလေးသူငယ်တစ်ဦးကျွန်ုပ်တို့နေသော နေရာသို့ လာ၍ တံမြက်စည်း လှည်းပေးလေ၏။ ထို့နောက်ကျွန်ုပ်၏ အနီး၌လာ၍ ထိုင်လေ၏။ ဤသို့ ထိုင်ပြီးလျှင် ကလေးက ကျွန်ုပ်အား...

“အစ်ကိုကြီး... အစ်ကိုကြီး၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ကျွန်တော့်အမေ မြေတစ်ကွက်ဝယ်တယ်။ ငွေစလေးထောင်ပေးရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အဖေမရှိဘူး။ အမေနဲ့ကျွန်တော်ပဲ အဲဒီမြေတွေကို အလုပ်လုပ်ကြရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြေဆွဖို့ပစ္စည်းတွေ၊ ခြံကာဖို့ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်တာ ငွေငါးရာကုန်သွားတယ်။ အဲဒီလိုကုန်သွားပြီးမှ မြေကို အမေက သူကြီးကို ငွေစလေးထောင်ငါးရာနဲ့ ရောင်းလိုက်တယ်။ သူကြီးကလဲ ဝယ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလိုဝယ်ပြီး တစ်လမကြာဘူး၊ ကျွန်တော့်အမေကို လေးထောင်နဲ့ ပြန်ရောင်းတယ်။ အမေက လေးထောင်နဲ့ ပြန်ဝယ်လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့်အမေက ဒီမြေကို သူ့လက်ထဲမှာ မထားချင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ရွာထိပ်က အဘွားကြီးကို လေးထောင်ငါးရာနဲ့ မနေ့ကပဲပြန်ရောင်းလိုက်တယ်။ အမေက ဒီမနက်ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ ‘မြေကလေးတစ်ကွက် ရောင်းလိုက် ဝယ်လိုက်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာ ရှုံးသလားမြတ်သလားမသိဘူးသားရယ်၊ အဲဒါစဉ်းစားစမ်းပါဦး သားရယ်’လို့ ကျွန်တော့်ကိုပြောတယ်။

ကျွန်တော်လဲ အစ်ကိုကြီးတို့ဆီကို တံမြက်စည်းလှည်းဖို့ လာရမှာ ဆိုတော့ မစဉ်းစားအားဘူးအစ်ကိုကြီးရယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်လဲ စဉ်းလဲမစဉ်းစားတတ်ဘူး။ အစ်ကိုကြီးစဉ်းစားပေးပါ” ဟု ထိုကလေးက ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ခေါင်းပူရပြန်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် လက်ချောင်းများချိုး၍ တွက်ရလေတော့၏။ ထိုအခါ စနေမောင် မောင်သည် ကျွန်ုပ်အားကြည့်၍...

“ရအောင်ပြောပေတော့ကိုအောင်ထွန်းရေ၊ မဖြေနိုင်ရင်တော့ ခင်ဗျားကို လူညံစာရင်းထဲ ထည့်သွားကြလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် စဉ်းစားရပြန်လေ တော့၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားရာ အတော်ကလေး ဦးနှောက်ခြောက်မှ အမြေရလေတော့၏။

“ဟေ့ကောင်လေး၊ ပထမအရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ ကိစ္စမှာ အရင်းပဲကွ၊ လေးထောင်နဲ့ဝယ်ပြီး မင်းတို့က ငါးရာပိုးအကုန်ခံ ပြထားတာဆိုတော့ မြေပိုးက လေးထောင့်ငါးရာကျနေပြီ။ သူကြီးကို လေးထောင့်ငါးရာနဲ့ပြန်ရောင်းလိုက်တယ်ဆိုတော့ အရင်းပေါ့ကွာ။ သူကြီးက မင်းတို့ကို လေးထောင်နဲ့ ပြန်ရောင်းတယ်၊ မင်းတို့က ရွာထိပ်က မိန်းမကြီးကို လေးထောင့်ငါးရာနဲ့ ပြန်ရောင်းလိုက် ပြန်တယ်ဆိုတော့ ငါးရာပဲမြတ်တာပေါ့ကွာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကောင်လေးသည် ရယ်မော၍ ထွက်သွားလေ တော့၏။

ညနေပိုင်းရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် မုန့်များစားသောက်ရန်အတွက် မိန်းကလေးတစ်ဦးက လာ၍ပို့လေ၏။ ထိုမိန်းကလေးသည် လောရွှေအား ‘အစ်ကိုကြီး’ ဟု ခေါ်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က လောရွှေနဲ့ နင်နဲ့မောင်နှမလားဟုမေး လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိန်းကလေးက “ဟုတ်ပါတယ်ရှင်” ဟု ဖြေလိုက်လေ ၏။ ထိုနောက် လောရွှေကလည်း...

“ကျုပ်တို့မောင်နှမထဲမှာ ကျုပ်ကအကြီးဆုံးပျ၊ ကျုပ်မှာထ နှမတွေ့ရော၊ ညီတွေ့ရောရှိတာ၊ ညီရှိသလောက် နှမတွေ့ရှိတယ်၊ အရေအတွက်က အတူတူပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ လောရွှေနဲ့မက လည်း...

“ကျွန်မမောင်တွေ၊ အစ်ကိုတွေက ကျွန်မညီမတွေရဲ့ နှစ်ဆရှိ ပါတယ်ရှင်၊ အဲဒီလောက်ပြောရင်တော့ တစ်ပြည်သားအစ်ကိုကြီး အနေနဲ့ ကျွန်မတို့မောင်နှမ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သိလောက်ရောပေါ့” ဟု ပြုံးစေနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဒီနေရာကနေ မြန်မြန်ခရီးထွက်မှ ကောင်းမယ်ဗျို့၊ ကြာရင် ကိုအောင်ထွန်းထိပ်ပြောင်လိမ့်မယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ခေါင်းကိုက်ရပြန်တော့၏။ စနေမောင်မောင်က...

“အဲဒါကို ဖြေနိုင်အောင်ဖြေနေ ကိုအောင်ထွန်း၊ အဖြေနိုင်ရင် ကောင်မလေးက ခင်ဗျားကို အထင်သေးသွားလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလေ ၏။

“တော်တော်ဇယားရှုပ်တဲ့ဟာတွေပဲ ဆရာကြီးရယ်” ဟု ပြောပြီး လျှင် ကျွန်ုပ်သည် လက်များကို ချိုးရပြန်လေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ်၊ လောရွှေဟာ မောင်နှမတွေထဲမှာ အစ်ကို အကြီး ဆုံးဖြစ်တယ်၊ သူ့အောက်မှာရှိတဲ့ ညီတွေနဲ့ ညီမတွေဟာ အရေ အတွက်အားဖြင့် တူတယ်တဲ့၊ အဲဒီတော့ လောရွှေကို ဖယ်ပြီး သူ ညီတွေ၊ သူ့ညီမတွေကို အရေအတွက်တူတဲ့ ဂဏန်းတစ်ခု စဉ်းစား မယ်၊ (၆)ယောက်ပဲ ထားကြပါစို့၊ အဲဒီ(၆)ယောက်ဟာ ညီမကြီး (၃)ယောက်၊ ညီက(၃)ယောက်ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီညီ(၃)ယောက်နဲ့ လောရွှေနဲ့ပေါင်းလိုက်ရင် ယောက်ျားလေး (၄)ယောက်၊ မိန်းကလေး (၃)ယောက်ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေး (၃)ယောက်မှာ ဒီပုစ္ဆာအေးတဲ့

မိန်းကလေးက သူ့မှာရှိတဲ့ ညီမအရေအတွက်ရဲ့ နှစ်ဆဟာ အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေအရေအတွက်နဲ့ အတူတူပဲတဲ့။ အဲဒီတော့ မိန်းကလေး (၃)ယောက်ထဲမှာ သူဟာ အစ်မကြီးဖြစ်လေတော့ သူ့ကို ဖယ်လိုက်ရင် မိန်းကလေး(၂)ယောက်ပဲ ကျန်မယ်။ အဲဒီတော့ သူပြောတဲ့ ညီမအရေအတွက်ရဲ့ နှစ်ဆဟာ အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေအရေအတွက်နဲ့ ကိုက်နေတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် လူပျိုပေါက်အရွယ် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ရောက်လာလေ၏။ ပြီးလျှင် စောစောက မြေကွက်ပဟေဠိကို မေးသော သူငယ်ကလေးအား ခေါင်းကို လက်နှင့်ပုတ်၍ “မင်းပြန်တော့” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကလေးလည်း ပြန်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ထိုသူငယ်အား...

“ဟေ့ ညီလေး၊ ဟိုကလေးနဲ့ မင်းနဲ့ ဘာတော်သလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုသူငယ်က...

“ကျွန်တော်ဦးလေးဟာ သူ့ဦးလေးရဲ့ ဦးလေးဗျ၊ ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့ ဘာတော်သလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းသည် ‘တခစ်ခစ်’ ရယ်လေ၏။ ပြီးလျှင်...

“တိုအောင်ထွန်းရေ၊ အဲဒါကို ဖြေနိုင်အောင်ဖြေဗျာ၊ မဖြေနိုင်ရင်တော့ အထင်သေးသွားလိမ့်မယ်” ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က...

“သေး... သေးဗျာ၊ တစ်ယောက်မှ အကောင်းကိုမလာဘူး။ အကုန်လုံး ပဟေဠိတွေချည်းပဲ၊ ကျုပ်တော့ ဆံပင်ဖြူလိမ့်မယ်။ ဪ... နေဦးနေဦး၊ ဒီကောင်လေးရဲ့ဦးလေးဟာ ဟိုကောင်လေးရဲ့ ဦးလေးဆိုတော့ ဟိုကောင်လေးရဲ့ဦးလေးဟာ ဒီကောင်လေးနဲ့ ညီအစ်ကိုပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီတော့ ဒီကောင်လေးဟာ ဟိုကောင်လေးရဲ့ ဦးလေးပေါ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ သူငယ်ကလေးက ပြုံးပြုံး ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဘယ်လိုသန္ဓေနဲ့ မွေးလာတာတွေမှန်း မသိဘူး၊ တစ်ခွာလုံး ပဟေဠိ ဝှက်နေကြတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက်လည်း မကြာမကြာလာရောက်၍ ပဟေဠိ ဝှက်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ မဖြေတော့ပေ။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် ပေတိုးသာလျှင်ဖြေလေတော့၏။ ငါးရက်မြောက်သောနေ့၌မူ ဘွန်ဟောင်းက...

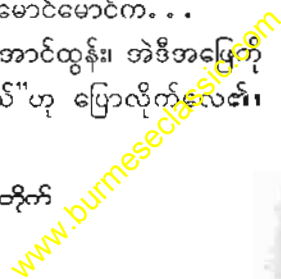
“သူတို့ချည်းပဲ ဝှက်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့ကလည်း ပြန်ပြီး ဝှက်လိုက်ဦးမယ်၊ ဒါမှ ကျောင်းမှန်း ကန်းမှန်း သိသွားမယ်” ဟု ကြိုမ်းဝါးလိုက်လေ၏။ ထိုနေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်ရန်အတွက် သိုးသားဟင်းနှင့် ဂျုံမှုန့်များကို အဘိုးကြီးတစ်ဦးက လာ၍ပေးလေ၏။ ထိုအဘိုးကြီးသည် ဟင်းနှင့် ထမင်းများကို ချပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခု ပြောမည်အလုပ်၌ ဘွန်ဟောင်းက...

“နေဦး၊ နေဦး ခင်ဗျား ဘာမှမပြောနဲ့ဦး၊ ကျုပ်တို့ပြောရဦးမယ်” ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် အဘိုးကြီးလည်း မဖြေဖြစ်တော့ဘဲ ငြိမ်၍ သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“နေစမ်းပါဦး၊ မိတ်ဆွေကြီးရာ၊ မသိလို့မေးစမ်းပါရစေ၊ ခင်ဗျားကို ခင်ဗျားအမေက မမွေးခင်တုန်းက ခင်ဗျားမျက်နှာရဲ့ပုံပန်း သဏ္ဍာန်ဟာ ဘယ်လိုရှိသလဲဗျ” ဟု မေးလိုက်ရာ အဘိုးကြီးသည် ဘွန်ဟောင်း၏ ဦးခေါင်းကို အနီးရှိ ဝါးတုတ်ဖြင့် ‘တိန်’ ကနဲ ရိုက်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဘယ်လိုဟာတွေလဲဗျ၊ သူတို့မေးတာကျတော့ ကျုပ်တို့က ကောင်းကောင်းဖြေရတယ်၊ ကျုပ်တို့လဲမေးရော ခေါင်းကို တုတ်နဲ့ ရိုက်သွားတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“အဲဒါ အဖြေပေးသွားတာပဲ ကိုအောင်ထွန်း၊ အဲဒီအဖြေတို ဘွန်ဟောင်းလည်း နားလည်လိုက်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“အဲဒီအဖြေမျိုးတော့ ကျွန်တော်လည်း ပေးတတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ဒီတစ်ခါလာပါစေဦး၊ မေးတာနဲ့ ပါးပိတ်ရိတ်လိုက်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်မှစ၍ မည်သည့် ပုစ္ဆာမေးသူမှ မလာတော့ပေ။ နောက်တစ်နေ့တွင်မူ သူကြီးကိုယ်တိုင် လာရောက်၍ ရိုသေလေးစားစွာ ဆက်ဆံတော့၏။ စကားပြောသော အခါ၌လည်း ‘တရားခမ္မကို နားလည်ပြီးကြကုန်သော မိတ်ဆွေကြီးများခင်ဗျား’ ဟူ၍ ကျွန်ုပ်တို့အား တကယ့် သူတော်စင် သူတော်ကောင်းများကဲ့သို့ ခေါ်ဝေါ်ဆက်ဆံလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ဘွန်ဟောင်းအား...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်၊ ကျုပ်တို့ကို ဆက်ဆံတာ ရောက်ခါစနဲ့ မတူဘူး။ သူကြီးကိုယ်တိုင်က ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံနေပါလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

အဲဒါ ဒီလို ငါ့လူရ၊ ကျုပ်မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းဟာ သူတို့ သိပ်သဘောကျတဲ့ မေးခွန်း ဖြစ်တယ်။ ‘ခင်ဗျား မမေးခင်တုန်းက ခင်ဗျားမျက်နှာ ဘယ်လိုပုံစံရှိသလဲ’ လို့မေးလိုက်တော့ ခေါင်းကို တုတ်နဲ့ရိုက်ပြီး အဖြေပေးသွားတယ်မဟုတ်လား၊ သဘောကတော့ ‘မင်းခေါင်းကို မရိုက်ခင်တုန်းက နာကျင်မှုဆိုတာ ဘယ်မှာနေသတုံး’ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းနဲ့ ကျုပ်ရဲ့အမေးကို အဘိုးကြီးက ပြန်ဖြေသွားတာ။ သူတို့မှာ မေးခွန်းတွေဟာ တရားဟောတဲ့ တရားကွက်တွေပဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ကို လေးစားနေတာ’ ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“အဆန်းပါလား ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီထက်ဆန်းတာတွေ တွေ့ရဦးမယ် ကိုယ့်လူရေ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ရွာသူကြီး၏ သား မင်္ဂလာဆောင်သို့ ကျွန်ုပ်တို့အား ဖိတ်ကြားလေ၏။ စနေမောင်

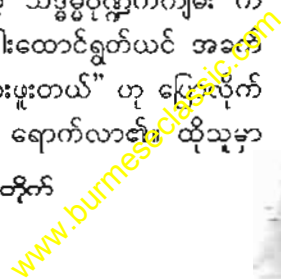
မောင်ကိုယ်တိုင် ထိုမင်္ဂလာဆောင်သို့ တက်ရောက်၍ ‘ဆီဖြူ၊ ငြိလောကေ၊ အစရှိသော မန္တန်ကို ရွတ်ဆို၍ ဩဘာစာ ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ‘ဂတေ၊ ဂတေ၊ ပရဂတေ၊ ပရသံဂတေ ဇောဓိသွာဟ’ ဟူသော မန္တန်ကို ရွတ်ဆို၍ လူတစ်ဦး မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ ထိုလူ၏ အင်္ကျီအဝတ်အစားများမှာ အစုတ်စုတ် အမြွာမြွာ ဖြစ်နေ၏။ ထိုသူသည် အထုတ်တစ်ထုတ်ကို တုတ်ဖြင့် လှို၍ ထမ်းထား၏။ ထိုသူသည် အထက်ကဆိုသော မန္တန်ကို အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ဆို၏။ ထိုမန္တန်မှာ ‘မဟာယနဟဒယသုတ်’ ၌ ပါသော မန္တန်ဖြစ်ကြောင်း ဘွန်ဟောင်းက ကျွန်ုပ်အား ပြောပြ၏။

“အဝလောကီ တေသွာရဘုရားလောင်း ပညာပါရမီ ဖြည့်စဉ် အတွင်း လူသားတွေအတွက် ချမ်းသာသုခကို ပြည့်စေနိုင်တဲ့မန္တန်” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ကျွန်ုပ်အား ရှင်းပြလေ၏။ ထို့နောက်ထိုလူသည် ‘နိချီရင်းဆရာတော်’ တည်ထောင်သော ‘နိချီရင်းဂိုဏ်း’မှ လက်စွဲ ပြုသည့် အောက်ပါမန္တန်ကိုလည်း ရွတ်ဆိုလေ၏။

“နမြိုဟိုရင်ဂျီကြို”
ထိုမန္တန်ကို ရွတ်သောအခါ၌ ထိုသူသည် ဒေါနှင့်မောနှင့် ရွတ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ဘွန်ဟောင်းအား...

“သူရွတ်ပုံကြည့်ရတာ တယ်ပြီးအားရှိပါလား၊ သူ့ကြည့်ပြီး ကျုပ်တောင် ရွတ်ချင်သလို ဖြစ်လာပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“အလကား တွေ့ကရာတွေ ရွတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ တစ်တွေ အလွန်အလေးအမြတ်ထားတဲ့ ‘သဒ္ဓမ္မပုဏ္ဏိကကျမ်း’ က အရေးကြီးတဲ့ စာပိုဒ်တစ်ခုပဲ၊ အကြိမ်ငါးထောင်ရွတ်ယင် အခဲတို့ အခဲတွေ ပြေပျောက်သွားတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုသူမှာ

သူ့ရူးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းကို မြင်ရုံနှင့်ပင် သိသာ၏။ ထိုသူ့ရူးက စနေမောင်မောင်ကို တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း...

“သင်တို့သွားရမယ့်နေရာကို သိတယ်ဆိုယင် ကျွန်ုပ်က လမ်းညွှန်ပြမယ်။ သင်တို့ မသိဘူးဆိုယင် ကျွန်ုပ်ကို လမ်းညွှန်ပြဦး” ဟု ကိုးရိုးကားရားခိုင်လှသော စကားကို ပြောလေတော့၏။ ၎င်း၏ စကားကို စဉ်းစားကြည့်ပါက ကျွန်ုပ်တို့ကသိလျှင် သူကလမ်းညွှန်ပြမည်ဖြစ်၏။ တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်တို့မသိလျှင် သူ့ကို လမ်းညွှန်ပြပါဟု ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ယုံတိုင်ပင် မသိဘဲလျက် သူ့အား မည်သို့မည်ပုံ ညွှန်ပြနိုင်မည်နည်း။ စနေမောင်မောင်သည် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ ပြုံးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုသူကပင်. . .

“သင်တို့လမ်းမှာ စားသောက်ဖို့ ရိက္ခာပြည့်စုံတယ်ဆိုယင် ကျုပ်က ထပ်ပြီးပေးပါရစေ။ အကယ်၍ သင်တို့မှာ ရိက္ခာတစ်စုံတစ်ရာ မပါဘူးဆိုယင်တော့ ကျုပ်ကို ပေးခဲ့ကြပါ” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဘွန်ဟောင်းအား...

“သူ့ဟာကလည်း တစ်မျိုးပါလားဗျာ၊ ဒါပေမယ့် လမ်းမဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းက ထိုသူ့အား...

“ငါတို့သွားမှာ လမ်းတော့လမ်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် လမ်းမဟုတ်ဘူး” ကြားဖြတ်၍ ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက်ဘွန်ဟောင်းကပင်. . .

“ငါတို့ဟာ ရောက်သူတွေဖြစ်တဲ့အတွက် သွားတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ရောက်တယ်ဆိုတာလည်း မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ မရောက်ဘူးဆိုတာလည်း မရှိတော့ဘူး။ ငါတို့အဖို့ ရောက်ခြင်းနဲ့ မရောက်ခြင်းဟာလည်း အတူတူပဲ” ဟုပြောလိုက်ရာ ထိုသူ့ရူးသည် ဝိုင်၍သွားလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် စနေမောင်မောင်က ထိုသူ့ရူးအား...

“သင်ဟာ အရူးတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။ ထို့အတူ မရူးတာ

လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရူးခြင်းနဲ့ မရူးခြင်းဟာလည်း သင်နဲ့ မပတ်သတ်ဘူး။ သင်ဟာ အရှေ့ကိုသွားယင် အနောက်ကိုရောက်နေတယ်။ တကယ်က သင်ရောက်နေတဲ့ အနောက်ဟာလည်း အရှေ့ပဲမဟုတ်လား၊ ငါတို့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သင်ညွှန်ပြနိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုသူသည် ထမ်းထားသော အထုတ်ကြီးကို ‘ဘုတ်’ကနဲ ပစ်ချလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ဆတ်ကနဲ ပြန်၍ ကောက်ယူပြီးနောက် ထွက်သွားလေတော့၏။ ထွက်ခါနီး၌မူ...

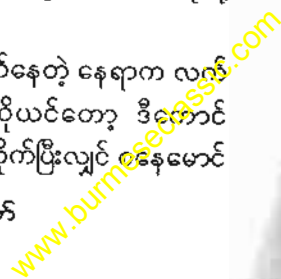
“ဒီလောကကြီးမှာ ဘယ်သူမှမသေကြဘူး၊ ဘယ်တုံးကမှလည်း သေတယ်လို့မကြားဖူးဘူး။ သေတယ်လို့ ပြောတဲ့လူတွေဟာလည်း နောက်တော့ ပြန်ပြီးရှင်လာတာပဲ” ဟု ပြောဆိုသွားလေတော့၏။ ထိုသူ ထွက်သွားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စနေမောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်အား. . .

“ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ရွှေ့ကြဖို့ အမြန်ဆုံး စီစဉ်ကြပေတော့။ အန္တရာယ်တစ်ခုခု ရောက်လာတော့မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် သေနတ်သံများ ကြားရပြီးနောက် ရွာကို ဝိုင်းလိုက်ကြလေ၏။ ထိုဝိုင်းထားသူများမှာ စနေဂိုဏ်းသားများ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ကောင်းစွာသိ၏။

စနေမောင်မောင်သည် အဆောက်အအုံတစ်ခုကို ကွယ်၍ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် စနေဂိုဏ်းသားတစ်ဦးသည် မဏ္ဍပ်အတွင်းဝင်လာပြီးလျှင် သတို့သားကလေး၏ နားထင်ကို သေနတ်ဖြင့် ထောက်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ထောက်ပြီးနောက် ထိုသူက. . .

“ဒီမှာ စနေမောင်မောင်၊ ခင်ဗျားရောက်နေတဲ့ နေရာက လက်နက်ချပြီး ထွက်ခဲ့ပါ။ ခင်ဗျားမထွက်ဘူးဆိုယင်တော့ ဒီကောင်ကလေးကို ပစ်သတ်ရပါလိမ့်မယ်” ဟုပြောလိုက်ပြီးလျှင် စနေမောင်

မောင်သည် သေနတ်ကို အပြင်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီးလျှင် ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်က...

“မသွားပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်” ဟုတားသောလည်း စနေမောင်မောင်က...

“ကျုပ်မသွားယင် ဒီကောင်လေးကို တကယ်သတ်ကြမှာဗျ” ဟုဆိုလေ၏။

စနေမောင်မောင် အပြင်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စနေဂိုဏ်းသားများသည် သေနတ်များဖြင့် လာ၍ ချိန်ရွယ်ထား ကြလေ၏။

ထို့နောက် သူတို့က...

“ဘွန်ဟောင်းဆိုတဲ့ တရုတ်ဘိန်းစား ရှိသေးတယ် ထွက်ခဲ့” ဟုဆိုသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းလည်း ခိုကပ်နေရာမှ ထွက်ရလေတော့၏။

ပြီးလျှင် “တစ်ယောက်ကျန်သေးတယ်” ဟု ဆိုသောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း မတတ်သာသောကြောင့် ထွက်ပေးရတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးအား သူတို့သည် ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်၍ မြင်းနှင့် ဆွဲကာ ခေါ်သွားလေတော့၏။

ပေတိုးကိုမူ ၎င်းတို့သည် မေ့လျော့၍ ချန်ထားခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အား တောင်နှင်းလုံး သုံးလုံးကျော်၍ ခေါ်သွားပြီးနောက် ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ခိုင်းလေ၏။ အတွင်းသို့ ရောက်လျှင်မူ ကျွန်ုပ်မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိုးသီး ဖမ်းသွားသည့် ရိုးများဆိုသော မိန်းကလေးမှာ ကျောက်တုံးပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲ ထိုင်နေ၏။ ကိုသေတ္တာဖမ်းသွားသည့် အဝေးပြေးကားသမားသည်လည်း တောဆိတ်ကင်ကို စားနေလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက...

“အဲဒါပေါ့ ငါ့လူရု ဟိုအရူးပြောသွားတာ ဒီလောကကြီးမှာ ဘယ်သူမှ မသေဘူးတဲ့၊ ဘယ်တုံးကမှ သေတယ်လို့ မကြားဖူးဘူးတဲ့၊ ဆူတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေဟာ နောက်တော့ပြန်ပြီး ရှင်လာတာပဲတဲ့၊ ဆ... လက်စသိမ်းပြီလို့ ထင်တဲ့ ဆပ်ကပ်မယ်နဲ့ ဟိုကောင် ပြန်ရှင်နေပြီ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အား သတ်ဖြတ်ရန်အတွက် ကျောက်တုံးများ၌ တုပ်နှောင်ထားလိုက်၏။

ထို့နောက်စနေဂိုဏ်းသားများသည် ဝါးများကို ချွန်လေ၏။ အများကို မီးသင်းလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ကိုအောင်ထွန်းရေ၊ ဟောဒီကောင်တွေက မဟုတ်မှလွဲရော ဘျပ်တို့ဖင်ကနေ ဝါးချွန်တွေနဲ့ ခေါင်းကိုပေါက်အောင် ထိုးလိမ့်မယ် ဆင်တယ်၊ ကျုပ်က သေရမှာ မကြောက်ပါဘူးဗျ၊ ဒါကြီးနဲ့ တအား နှီးလိုက်ယင် ကျုပ်ဘောင်းဘီ ပေါက်သွားမှာကိုပဲ စိုးရိမ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ရမည့်အချိန်၌ ရယ်စရာ ပြောနိုင်သည့် ဘွန်ဟောင်းကိုကြည့်ကာ ဘွန်ဟောင်း၏ သတ္တိကို ချီးကျူးမိလေတော့၏။

ထိုသူတို့သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဘွန်ဟောင်းအား စတင်၍ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးကိုမူ နိုင်ငံသော်လည်း အစားအသောက် ကျွေး၏။ စနေမောင်မောင်ကိုမူကား လက်ဖျားနှင့်ပင် ထိုင်ပေ၊ သို့ရာတွင် အစားအသောက်ကိုမူ လုံးဝမပေးဘဲ ထားလေ၏။

သုံးရက်တိုင်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့အား နည်းမျိုးစုံဖြင့် ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်လေတော့၏။ စနေမောင်မောင်မှာမူ သုံးရက်တိုင်တိုင် အစားအသောက် ရေပါ အငတ်ခံရ၏။ ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အား သွားရောက်သည့်ခရီးစဉ်နှင့် သွားရောက်မည့်နေရာကို အကျပ်ကိုင်၍ မေးနေလေ၏။

စနေမောင်မောင်ကိုမူ တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မမေးဘဲရှိသည် ဟုပင် သဘောမထားဘဲ နေကြလေ၏။ လေးရက်မြောက်သော နေ့၌မူ စနေဂိုဏ်းသား သုံးဦးသည် ပေတိုးအား သတ်ပစ်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရိုးမားထံ လာ၍သတင်းပို့လေ၏။

ထိုအခါ ရိုးမားက...

“ပေတိုးကို သတ်ပြီးယင် ဒီနှစ်ကောင်ကိုသတ်ဖို့ ကျန်သေး တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“ဟဲ့ ရိုးမား၊ ဘွန်ဟောင်းကို သတ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ ကိုအောင်ထွန်းကိုတော့ ချန်ထားခဲ့ နင်သူ့ကို မယူဘူးလား” ဟုမေး လိုက်လေ၏။

“ရန်သူ့ကို ကြိုက်တဲ့ ဘီဘီလို မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး” ဟု ရိုးမားက ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သူ၏လူများအား ကျွန်ုပ်နှင့် ဘွန် ဟောင်းအား ရိုက်နှက်ရန် အချက်ပြလေ၏။ ထို့နောက် ကျာပွတ်ကြီး များဖြင့် တအားလွဲ၍ ရိုက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ တစ်ချက်အရိုက် ခံတိုင်း ခံရတိုင်း၌ . . .

“သေပါပြီ” ဟု ညည်းညူ အောင်ဟစ်သော်လည်း ဘွန်ဟောင်း ကမူ ထိုသို့မဟုတ်။ တစ်ချက်အရိုက်ခံရတိုင်း ခံရတိုင်း...

“ဇေဒပါရီ” ဟု အော်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နာကျင်ရာမှ သူ၏ အော်သံကြောင့် အံ့ဩမိလေတော့၏။ ရန်သူများသည် ကျွန်ုပ်ကို ရိုက်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ဘွန်ဟောင်းကိုသာ ဖိ၍ရိုက်ကြလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် အရိုက်ခံရတိုင်း၌ မဆီမဆိုင်သော အောက်ပါ အော်သံများကို အော်နေလေတော့၏။

“ရွမ်း”

“ဇေဒပါရီ”

“ရွမ်း”

“မျောက်ကလေးဗျ”

“ရွမ်း”

“နွား”

“ရွမ်း”

“ဘယ်ကျော်လူညာ”

ကျွန်ုပ်သည် ကျာပွတ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်း ပေါ်ထွက်လာသော ဘွန်ဟောင်း၏ ပေါက်ကရလေးဆယ် အသံများကို အံ့ဩနေမိလေ ၏။ ထို့နောက် စနေဂိုဏ်းသားများက မရိုက်ဘဲ ရပ်လိုက်ကြလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဘွန်ဟောင်း၊ ဘာတွေအော်နေတာလဲ” ဟုမေးလိုက်လေ၏။

“နာလို့အော်တာလေ ငါ့လူရဲ့...”

“ခင်ဗျားအော်တာကလဲ တစ်မျိုးကြီးပါလားဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာများ တစ်မျိုးဖြစ်လို့လဲ ကိုအောင်ထွန်းရဲ့၊ ခင်ဗျားက နာယင် သေပါပြီလို့အော်တယ်၊ ကျုပ်က ဇေဒပါရီ လို့အော်တယ်၊ ခင်ဗျားက အောင်မယ်လေးလို့ အော်တယ်၊ ကျုပ်က မျောက်ကလေး ဆိုအော်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ကယ်တော်မူကြပါလို့ အော်တယ်၊ ကျုပ်က ဘယ်ကျော်လူညာလို့ အော်တယ်။ အမှတ်က သေပါပြီ အော်လို့ သက်သာသွားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အော်လိုက်တဲ့ အတွက် စိတ်မှာ ထွက်ပေါက်ရသွားတာ၊ အဲဒါတော့ သေပါပြီ အော်ဘဲ ဇေဒပါရီလို့ အော်ယင်လဲ ထွက်ပေါက်ရနိုင်တာပဲ မဟုတ် ဘူး” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်ရာ ခက်ထန် ကြမ်းကြုတ်လှ သော စနေဂိုဏ်းပါးကွက်အာဏာသားများကပင် ပြုံးစိစိဖြစ်သွား ကြလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ဂူဝသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေ

၏။ ထိုသူသည် ရိုးမားအား သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထား၏။ ထို့ပြင် တခြားလူနှစ်ဦး သုံးဦးလည်း ရောက်လာပြီးလျှင် သေနတ်များဖြင့် ချိန်ရွယ်ကြပြန်၏။

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အူယားဖားယား ပြေးဝင် လာပြီးလျှင် စနေမောင်မောင်အား တုပ်နှောင်ထားသော ကြိုးများကို ဖြေပေးလိုက်၏။ ထိုသို့ဖြေရင်း...

“အစ်ကိုကြီး” ဟုခေါ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသူကို ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်အား တစ်ဖက် သက် ချစ်နေသော မဂိုမကလေး ဘီဘီ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဘီဘီသည် စနေမောင်မောင်အား ကြိုးများဖြေပေးပြီးနောက် ရိုးမားဆီသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

“ဟဲ့... ရိုးမား၊ နင် စနေဂိုဏ်းမှာ ခေါင်းဆောင်လုပ်မယ်ဆို ယင် ခေါင်းဆောင်လုပ်ဖို့ အရည်အချင်း တွေ အများကြီးလိုသေး တယ်။ ရန်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့သူကို ကောင် ကောင်း မွန်မွန် ဆက်ဆံရမယ်။ သတ်ဖို့ လိုအပ်လို့ သတ်ပစ်စရာရှိ တာကိုတော့ သတ်ပစ်ရမယ်။ မသတ်ခင်မှာ သူ့ရဲ့သိက္ခာကို ထိခိုက် အောင် မလုပ်ရဘူး” ဟု ဆိုကာ ရိုးမား၏ ပါးကို ‘ဖြန်း’ကနဲ ရိုက်ခတ် လိုက်ပြီး...

“စနေမောင်မောင်လို လူကို ကျောက်တုံးမှာ ကြိုးနဲ့တုတ်ပြဲ ညည်းက ဒီအမြင့်ပေါ်မှာ တက်ထိုင်နေတာကို ဟုတ်လှပြီထွန်းသလား၊ လူ့အဆင့်အတန်းနဲ့ လူ့ဂုဏ်သိက္ခာ တရားတွေထဲ နားမလည်ယင် ညည်းတို့ စနေဂိုဏ်းဆိုတာ ဓားပြဂိုဏ်း ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်” ဟုဆိုကာ ဘီဘီသည် စနေမောင်မောင်ဆီသို့ ပြေးလာ ကာ စနေမောင်မောင်၏ လက်တစ်ဖက်ကိုယူ၍ ဖက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က...

“ဘီဘီ၊ မင်းဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ဒီကိုရောက်လာတာတုံး” ဟုမေးလိုက်လေ၏။

“စနေဂိုဏ်းရဲ့ သဲလွန်စ ပျောက်သွားတော့ အမွှေးတိုင်က ကျွန်မနဲ့ လှမ်းပြီး ဆက်သွယ်တယ်လေ၊ စနေဂိုဏ်းလှုပ်ရှားပုံတွေကို မေးတယ်၊ အစ်ကိုကြီးတို့ ဒုက္ခရောက်နေကြပြီ ဆိုတာလည်း သူ့ဆီက သတင်းရတယ်၊ သူ့အကူအညီနဲ့ ကျွန်မလည်း လူနည်းနည်းပါးပါး ခေါ်ပြီး လိုက်လာတာ” ဟု ဘီဘီက ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ဘီဘီ၏ စကားကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ရိုးမားတို့ မိုးသီးတို့ထံမှ မည်သို့မည်ပုံ လွတ်လာကြောင်း သိလိုလှ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က စနေမောင်မောင်အား မေးမည်ဟု ပါးစပ်ဟာ လိုက်ရာ...

“ဒီလို ကိုအောင်ထွန်းရဲ့ မိုးသီးတို့ သေတ္တာတို့ကို လမ်းကဖြတ် တိုက်ပြီး စနေဂိုဏ်းသားတွေက ကယ်ထုတ်လာတာ”ဟု စနေ မောင်မောင်က ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မေးရန်မလိုတော့ သဖြင့် မမေးဘဲ နေလိုက်ရလေတော့သတည်း။

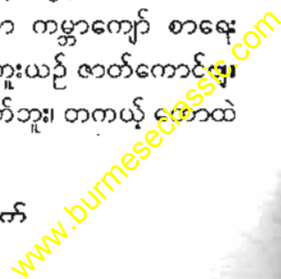

အရူးကို ဆရာတင်ကြခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့ လူစုသည် ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ လွန်စွာထူထပ်သော တောကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ဘီဘီတို့ လူစုကိုမူ ရိုးမားတို့လက်မှ လွတ်မြောက်သွားသည် အချိန်မှစ၍ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားရန် စနေမောင်မောင်က အမိန့်ပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း တောအတွင်း၌ တရွေ့ရွေ့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်စီ၌ သေနတ်များပါ၏။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များလည်း အလွန် ထူထပ်သည်ဖြစ်ရာ အန္တရာယ်များလှတော့၏။ ထိုတော၌ ခြင်္သေ့များနှင့်ပင် မကြာခဏ ရင်ဆိုင်ရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ သွားလိုသောခရီးကို မရောက်နိုင်ဘဲ တောတိရစ္ဆာန်များတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ကုန်ရတော့ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ မကြာခဏ စပါးကြီးမြွေကဲ့သို့ မြွေကြီးများကို လည်း တွေ့ရ၏။ ကျားသစ်များကိုလည်း တွေ့ရ၏။ တောဆင်ရိုင်း ကြီးများ၏ အလိုက်ကိုလည်း ခံရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ကိုဘွန်ဟောင်းရေ၊ ကျုပ်တို့အဖြစ်ကတော့ မုဆိုးကြီးအလန် ကွာတာမိန်း လိုဖြစ်နေပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“မုဆိုးကြီး အလန်ကွာတာမိန်းဆိုတာ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး ‘ဆာရိုက်တာဟက်ဂတ်’ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်ကောင်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်တို့က စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်ကောင်မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့် တောထဲမှာ သွားနေရတာ” ဟုပြောလေ၏။

စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်ကောင် ဆိုပေမယ့် 'ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်' ရဲ့ ဝတ္ထုတွေက တကယ့်အဖြစ်အပျက်တွေလိုပဲဗျ။ အဲဒီစာရေးဆရာကြီးက အလွန် စာရေးကောင်းတာနော်၊ 'ရှို'တို့ 'ကင်းဆော်လမွန်မိုင်း' တို့ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတွေဟာ အလွန်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာပဲ" ဟု ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက . . .

"ဒီလိုလေဗျာ၊ အဲဒီစာရေးဆရာကြီးက တကယ်သူရေးတဲ့ အာဖရိက တောထဲကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် ရောက်ဖူးတာဗျ။ ကျုပ်က သူ့အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့စာတိုပေစ ကလေးတွေကို သိမ်းဆည်းထားလေ့ရှိတယ်။ ခင်ဗျားကို ခပ်ကြားကြား ပြောရယင်တော့ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ဆီကနေ မရမက ချော့ပြီး ဝယ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ လက်ရေးတောင် ကျုပ်ဆီမှာ ရှိပါရဲ့၊ ဒီတောထဲမှာ မသေလို့ ပြန်ခွင့်ရယင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပြမယ်" ဟု ဘွန်ဟောင်းက ကတိပေးလေ၏။

မှတ်ချက်: စာရေးဆရာကြီး 'ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်' ၏ ဝတ္ထုများကို လေးစားအပ်သော ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းနှင့် ဆရာကြီး ဒဂုန်ရွှေမျှား တို့သည် မြန်မာဘာသာဖြင့် အမြောက်အများ ပြန်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းဆိုလျှင် ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်၏ ဝတ္ထုအချို့ကို မှီငြမ်းရေးသားခဲ့ဖူးပါသည်။ ၎င်းဆရာကြီးတို့အပြင် အခြားသော ဆရာတို့လည်း ပြန်ဆိုခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ်အဖို့ ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်နှင့် ရင်းနှီးနေကြပြီဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ၎င်း၏ ဓာတ်ပုံကိုမူ တွေ့မြင်ဖူးသူ နည်းမနှံ့ ဟု ယူဆသောကြောင့် ငယ်ရွယ်သူ စာဖတ်ပရိသတ်များ တွေ့မြင်ဖူးစေလိုသော စေတနာဖြင့် စာရေးဆရာကြီး ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်၏ ရနိုင်သမျှသော ဓာတ်ပုံများကို ရှာဖွေစုဆောင်း၍ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

Aged 7.
ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ် (၇) နှစ်သား

www.burmeseclassic.com

Aged 19.

ဆာဂိုက်ဒါဟာက်ဂတ် (၁၉) နှစ်အရွယ်

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

Mrs. Haggard and daughters

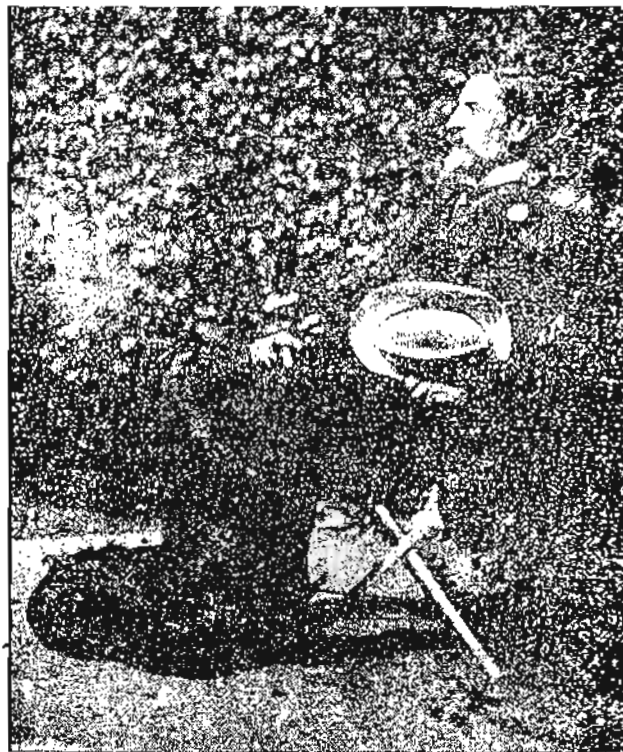
ဆာဂိုက်ဒါဟာက်ဂတ် ၏ မိန်းမနှင့် သမီးများ

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

Rider Haggard in his conservatory

ရောင်းတလင်းစားပေတိုက်

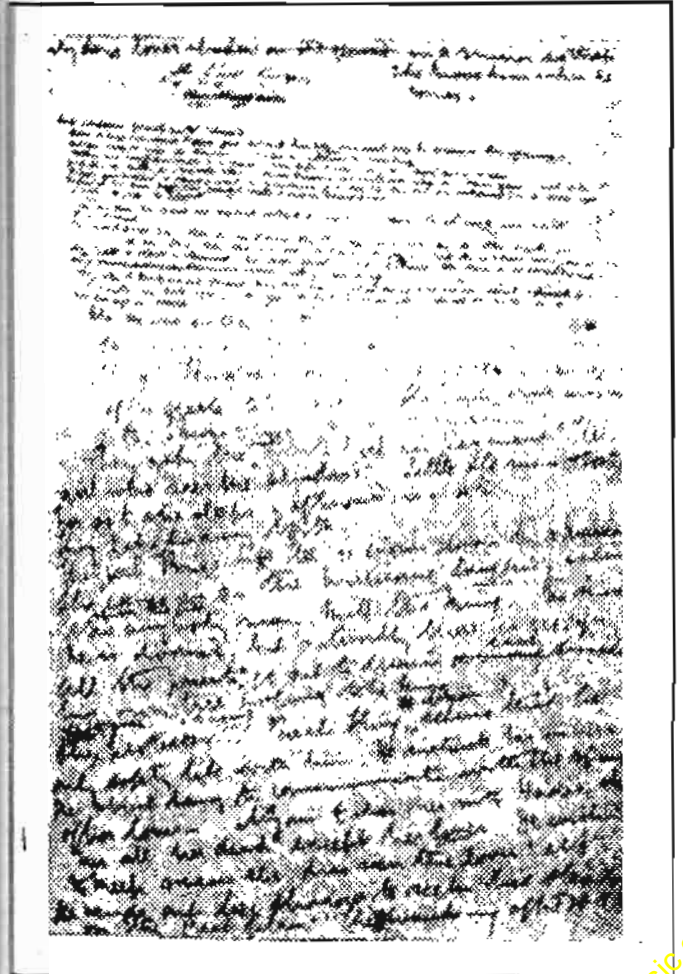
ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်

ရောင်းတလင်းစားပေတိုက်

အာနိက်ဒါဟက်ဂတ်

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

အာနိက်ဒါဟက်ဂတ် ၏ လက်ရေးစာပျ

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

ကျွန်ုပ်တို့သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ခရီးဆက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လျှို့ဝှက်တစ်ခုကို ဖြတ်ပြီးနောက် တောင်စွယ်တစ်ခုမှ ဆင်ခြေလျှော လမ်းကို ရောက်၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် မြင်းခွာသံများ ကြားသဖြင့် အရိပ်အခြေ ကိုကြည့်လိုသောကြောင့် ကျောက်နံရံ တစ်ခုတွင် ကပ်၍ နေလေကြ၏။ သို့ရာတွင် မြင်းစီးသမား အနီးသို့ ရောက်သောအခါ၌မူ ကျွန်ုပ်တို့ ဝမ်းမြောက်ကြရလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုမြင်းစီးသမားမှာ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင် အသက်စွန့်၍ ကယ်ခဲ့သော မင်္ဂလာဆောင်သည့် သတို့သားကလေး ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ထိုသူငယ်ကလေးသည် စနေမောင်မောင်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း အားရဝမ်းသာဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလေ၏။

“ဆရာကြီးတို့ကို ကယ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှာနေတာ၊ ဒါပေမယ့် ရှာလို့ကို မရဘူး။ ဆရာကြီးတို့ကို ဖမ်းထားတယ်လို့ထင်တဲ့ ကျောက်ဂူကြီးထဲကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကဲ... ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ” ဟု မြင်းစီးသူငယ်ကလေးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က...

“ဘာမှမကူညီပါနဲ့ကွာ၊ မင်းသွားပေတော့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မိုင်(၅၀)ခန့် ရှည်လျားသော တောနက်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်ကြရလေ၏။ တောနက်ကြီးအလယ်သို့ ရောက်သောအခါ၌မူ စမ်းချောင်းကလေး နံဘေး၌ သွေးရဲရဲ သံရဲရဲဖြင့် လဲနေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ထိုလူထံသို့ ပြေးသွားပြီး အကူအညီ ပေးကြလေ၏။ ထိုသူမှာ ကျားသစ် ကုတ်ခဲရသော ဒဏ်ရာဖြင့် ဝေဒနာပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရကြောင်း သိရလေ၏။ ထို့ပြင် ထိုသူမှာ မင်္ဂလာဆောင်၌ ထူးဆန်းသောစကားများကို ပြောသွားသည့် အရူးဖြစ်နေကြောင်း သိရလေ

တော၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြုစုခြင်း၊ ဆေးထည် ခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီး ဝါးများကို ခုတ်၍ ထမ်းစင်လုပ်ကာ ထိုသူအား သယ်ဆောင်ကြရလေတော့၏။

အရူးညွန့်ပြည် လမ်းအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေ၏။ သုံးရက်ခန့် ခရီးဆက်မှပင် လွန်စွာ ကျဉ်းမြောင်းသော လျှို့ဝှက်ခုခံတွင်းသို့ ရောက်သွားကြလေတော့၏။ အချို့နေရာများ၌ မတ်စောက်လွန်းသဖြင့် ကြီးများကို အသုံးပြုရ၏။ အဆိုးဆုံးမှာ ပျားတစ်မျိုး၏ အန္တရာယ်ပင်ဖြစ်၏။ အုပ်လိုက် လိုက်၍ တုပ်သောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်များဖုံးထားရ၏။ ဤသို့နှင့် နောက်ဆုံးတွင် ချောင်းငယ်ကလေး တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ထမ်းလာသော သူရူးကမူ ထိုလှေကို သူ၏ လှေဟုဆို၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုလှေပေါ်သို့ တက်၍ လှော်ခတ်ကြလေ၏။ နှစ်ရက်မျှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှော်ခတ်ပြီးသည့်အခါ၌ တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် တသီးတခြား မို့မောက်နေသော တောင်ပူစာ ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ကြရလေ၏။ ထိုတောင်ပူစာပေါ်၌ကား အနီရောင်သုတ်ထားသော အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ များမကြာမီ၌ပင် နေဝင်သွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ပူစာ ပေါ်သို့ တက်ရန် အခက်အခဲ တွေ့ကြရ၏။ ထိုအခါ အရူးက လှေကို ကုန်းပေါ်သို့ မတင်ရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း လှေကို ကုန်းပေါ်သို့ မတင်ကြ၏။ ထို့နောက် အရူးက ကန့်လန့်ခင်းထားသော သစ်တုံးနှစ်တုံးပေါ်သို့ လှေကိုတင်ရန် ပြပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း လှေကို မတင်ကြရ ပြန်၏။ ထိုအခါ အနီးရှိ သစ်သားကျည်ပွေ့ကြီးများဖြင့် ထိုလှေ၏ နံရံတိုတီးရန် လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့် ပြပြန်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကျည်ပွေ့သဏ္ဍာန်ခုတ်ထားသော သစ်သားချောင်းကြီးဖြင့်

လှေ၏နံရံကို ထုကြရာ မကြာမီ၌ပင် တောင်ပေါ်အိမ်ကလေးဆီမှ မီးရောင်ကို တွေ့ကြရလေ၏။ မီးအရောင်နှင့်အတူ ခေါင်းလောင်းသံများကိုလည်း ကြားကြရ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဟုတ်လား... မဟုတ်လားတော့မသိဘူး၊ တောင်ပေါ်က မီးရောင်တော့ မြင်ရပြီ၊ အရူးလင်လုပ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနဲ့တူပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ မီးရောင်ကလေးနှစ်ခု ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ရွေ့လျားလာသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ အနီးသို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် မီးတိုင်ကိုင်လာသူများကိုကြည့်ကာ စိတ်၌ အနည်းငယ် မသိုးမသန့် ဖြစ်သွားလေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မီးတိုင်ကိုင်လာသော လူနှစ်ယောက်မှာ လွန်စွာပုသော လူပုကလေးများဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

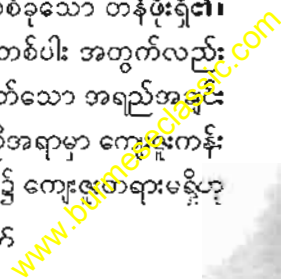
ကျွန်ုပ်သည် လူပုကလေးများအား တစ်စုံတစ်ခုသော စုန်းကဝေ အတတ်ပညာနှင့် ပတ်သက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်သောကြောင့် ၎င်းတို့အား လန့်သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ၎င်းတို့၏ အရပ်များမှာ ကျွန်ုပ်၏ ဒူးဆစ်သာသာ ရှိ၏။ လူပုသော်လည်း ခေါင်းမှာမူ မသေးကြ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့အား ကြည့်ရသည်မှာ တစ်စုံတစ်ခု ထိတ်လန့်ဖွယ် ကောင်းသကဲ့သို့ ရှိချေပြီ။ ထိုလူပုကလေးနှစ်ဦးသည် အရူးအား ၎င်းတို့၏ ကာသာစကားဖြင့် ပြောလေ၏။ အရူးကလည်း ပြန်လည်ပြောနေ၏။ ထိုအခါ လူပုကလေးနှစ်ဦးသည် မီးအိမ်ကို မြှောက်၍ စနေမောင်မောင်၏ မျက်နှာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ပြီးလျှင် ရယ်မောကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက အရူးအား...

“ဟေ့လူ ခင်ဗျားကောင်လေးတွေ ဘာရယ်တာလဲဗျ” ဟု မေးလိုက်ရာ အရူးက...

“အရပ်ရှည်တာကို ကြည့်ပြီးရယ်နေတာ၊ သူတို့က အရပ်ရှည်

တဲ့ လူကိုတွေ့ရင် ရယ်ချင်စိတ် သိပ်ပေါက်တာ” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက... “ကောင်းရော၊ သူတို့ကများ လူများကို ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်သတဲ့” ဟု ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် လူပုကလေးများသည် ကျွန်ုပ်တို့အားလမ်းပြ၍ တောင်ကုန်းပေါ်မှ အိမ်ကလေးဆီသို့ ခေါ်သွားကြပြီ ဖြစ်၏။ တောင်ကုန်းပေါ်မှ အိမ်သို့ရောက်လျှင် လွန်စွာအသက်ကြီးရင့်ပြီဖြစ်သော အဘိုးကြီးတစ်ဦးက ကြိုဆိုလေ၏။ ထိုအဖိုးကြီး၏ မုတ်ဆိပ်မှာ ပေါင်လောက်ထိ ရောက်နေ၏။ လက်သည်း ခြေသည်းများမှာ လွန်စွာမှ ရှည်လျား၍ မည်သည့်အခါမျှလှီးဖြတ်ခြင်း မပြုတော့ကြောင်း ထင်ရှားလှပေ၏။ သူ၏ အရူးအား ကျွန်ုပ်တို့ကယ်ဆယ်လာခြင်းအတွက် ကျေးဇူးတင် နေပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အား စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ပေး၏။ နားနေအပန်းဖြေရန် ခွင့်ပြု၏။ စနေမောင်မောင်ကိုမူ အဘိုးကြီးက မကြာခဏ အကဲခတ်နေလေ၏။ ထို့နောက် မည်သည့်လူမျိုးများ ဖြစ်သနည်းဟု အရူးထံမှ စုံစမ်းရာ မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ တရုတ်စကားကိုလည်း တတ်ကျွမ်းပြီး ပြောပြလျှင် အဘိုးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား မြန်မာစကားကို ခပ်လေးလေး စံဉ်းစား၍ ပြောဆိုလေ၏။

“သင်တို့အားလုံး ကျေးဇူးတင်ထိုက်ပါပေတယ်။ သို့ရာတွင် သင်ကား ရက်စက်သူဖြစ်၏။ သင်၏စိတ်သည် တစ်စုံတစ်ခုရလိုမှုအတွက် လောဘဇောတိုက်နေ၏။ သင်သည် သူတော်ကောင်း ဝမ်းရားကို အသိဉာဏ်ရှိရှိနဲ့ ပစ်ထားသူဖြစ်၏။ သင်ကဲ့သို့သော လူမျိုးသည် ကြောက်စရာကောင်းလှ၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော တန်ဖိုးရှိ၏။ ဉာဏ်ပညာကြီး၏။ ဇွဲလုံ့လကောင်း၏။ သူတစ်ပါး အတွက်လည်း အနစ်နာခံ၏။ သို့ရာတွင် သင်၏ ကောင်းမြတ်သော အရည်အချင်းများကို ဖျက်ဆီးပစ်သော အရာသည်ရှိ၏။ ထိုအရာမှာ ကျေးဇူးကုန်းတတ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သင်သည် အမှန်တရား၌ ကျေးဇူးတရားမရှိဘူး

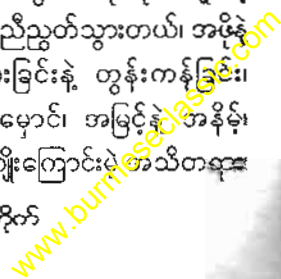
ယူဆထားသူဖြစ်၏။ သင်ယူဆ ထားသည်ကို မှားသည်ဟု ငါမဆိုလို့ အမှန်တရားသည် လူ့လောကအတွက် ဘာအသုံးကျမည်နည်း အမှန်တရားဆိုသည်မှာ ကောင်းစွာ ကိုယ်မှသိထားရုံမှတစ်ပါး အခြားပြဖွယ်ရာမလို၊ လူ့လောက၌မူ မေတ္တာတရားသာလျှင် လိုအပ်သည်။ သို့ပါလျက် သင့်၌ မေတ္တာ ဓာတ်များ လျော့နည်းနေသည်ကို ငါတွေ့ရ၏။ သင်သည် မာရ်နတ်သား၏ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ပုံရ၏။ သင်သည် ဤအရပ်ဒေသသို့ ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာ လာရခြင်းမှာ တစ်စုံတစ်ဦးကို သတ်ဖြတ်၍ သင်လိုသော အရာကို ရအောင်ကြံဆောင်မည့် ရည်ရွယ်ချက်မဟုတ်လား” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က...

“မှန်ပါတယ်၊ အားလုံးမှန်တယ်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ လူ့အများကိုပဲ မေတ္တာထားတတ်တယ်၊ လူတစ်ယောက်ချင်း အပေါ်မှာ မေတ္တာမထားတတ်ဘူး၊ တချို့ကတော့ လူနည်းစုအပေါ်မှာ မေတ္တာထားပြီး အများစုပေါ်မှာ မထားတတ်ကြဘူး၊ သူတို့ရဲ့ မေတ္တာ ဟာ အနည်းစုနဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တဲ့အတွက် ဆီမီးခွက်နဲ့ သဏ္ဍာန်တူတယ်၊ အများကို မေတ္တာထားနိုင်တဲ့ လူကတော့ လမင်းကြီးနဲ့ သဏ္ဍာန်တူတယ်၊ ကျွန်ုပ်က ဆီမီးခွက်မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ မာရ်နတ်သားရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ပဲလုပ်လုပ်ရ၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ မာရ်နတ်သားဖြစ်ရဖြစ်ရ၊ ဒါဟာအကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ လူ့အများစု ချမ်းချမ်းသာသာ နေနိုင်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ကျွန်ုပ်ပေါင်းများစွာ လေ့လာထားတဲ့ သတင်းအရဆိုယင် ရွှေတွေအများကြီးဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့ အတတ်ပညာ သင့်ဆီမှာရှိတယ်လို့ ကြားရတယ်။ အဲဒီအတွက် အသက်ကို ဖက်နဲ့ထုတ်ပြီး လာခဲ့တာပဲ။ အဲဒီအတတ်ပညာကို ရမယ်ဆိုရင် သူတစ်ပါးရဲ့ အသက်ကိုလည်း ဖက်နဲ့ထုတ်ပြီး ပြန်သွားဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“တချို့လူတွေက ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံပြီး မျိုးစေ့ရွာတယ်၊ အပင်စိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ အသီးကို ဆွတ်စားတယ်။ တချို့တော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ သူများစိုက်ပြီးသားအပင်က အသီးကိုလာပြီး ဆွတ်ခူးသွားတတ်ကြတယ်၊ ကျွန်ုပ်သင်ကို မျိုးစေ့ပြမယ်။ အပင်ကိုတော့ မပြဘူး၊ အဲဒီအပင် သင်တို့လိုလူမျိုး လက်ထဲရောက်သွားရင်လည်း ကမ္ဘာလောကကြီး ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်” ဟု အဘိုးကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ စီးညှိဖွာရင်း...

“မျိုးစေ့ကို ပြပါဦး၊ အပင်ကို ခန့်မှန်းကြည့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အဘိုးကြီးက...

“သင်ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဒီလောကမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အရာတွေရော၊ ဖြစ်ပေါ်ပြီးခဲ့တဲ့ အရာတွေရော၊ မဖြစ်ရသေးတဲ့ အရာတွေရော အားလုံးဟာ တစ်မျိုးတစ်စားတည်းချည်းပဲ၊ ပြီးတော့ တစ်မျိုးတည်းက လာတာချည်းပဲ၊ အဲဒီတစ်မျိုးတည်းကနေ အမျိုးပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ဖြစ်ကုန်တာ။ သင်ရော ကျွန်ုပ်ရော အရာဝတ္ထုတွေအားလုံး ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့အရာဟာ သူ့မှာ နာမည်မရှိဘူး၊ နာမည်ရှိယင်လည်း သူမဟုတ်တော့ဘူး၊ နာမည်မရှိသလို တကယ်က သူလည်းမရှိဘူး၊ မရှိဘူးဆိုပေမယ့် နေရာအနှံ့မှာ ရောက်နေတယ်၊ အဲဒီမရှိဘူးဆိုတာဟာလည်း အမြဲမပြတ် တည်ရှိနေတယ်၊ အဲဒါကို ပြောရမှာပဲ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေအားလုံးဟာ အဲဒီထဲက ဖြစ်ပေါ်လာတာ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေအားလုံးကို အချို့က ပူးပေါင်းပေးလိုက်တယ်၊ အဲဒီသဘောချင်း ညီညွတ်သွားတယ်၊ အဖိုးနဲ့ အမ တက်ကြွမှုနဲ့ လေးကန်မှု၊ ဆွဲထားခြင်းနဲ့ တွန်းကန်ခြင်း၊ မိုးကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီး၊ အလင်းနဲ့အမှောင်၊ အမြင့်နဲ့အနိမ့်၊ အဝေးနဲ့အနီး၊ ကျိုးကြောင်းဆက်ခြင်မှုနဲ့ ကျိုးကြောင်းမဲ့အသိတရား

နေနဲ့လ၊ အသက်ရှူခြင်းနဲ့ အသက်ထုတ်ခြင်း၊ လက်ဝဲနဲ့လက်ယာ၊ အဲဒီတော့ အမမတ်၊ မရဲ့စွမ်းရည်ရှိတဲ့ ပြဒါးနဲ့ အဖိုဓာတ်၊ အဖိုစွမ်းရည်ရှိတဲ့ ကန့်ကို ညီညွတ်အောင်လုပ်နိုင်ရင် သူတို့ဟာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ကျေးဇူးပြုပြီး အရာဝတ္ထုတွေကို မွေးဖွားပေးလိမ့်မယ်။ ကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီး ညီညွတ်ရင် လောကကြီးက ညီညွတ်နေတာ ပေါ့။ သူလဲပဲ အဖိုနဲ့ အမပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ပြဒါးနဲ့ကန့်ကို ညီညွတ်အောင်လုပ်ပေါ့။ အဲဒါ ကျွန်ုပ်ပေးနိုင်တဲ့မျိုးစေ့ပဲ” ဟု အဘိုးကြီးက ပြောလိုက်သောအခါ ဉာဏ်ကြီးလှသော စနေမောင်မောင်ပင် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ သွားလေ၏။ ထိုအခါ အဘိုးကြီးက . . .

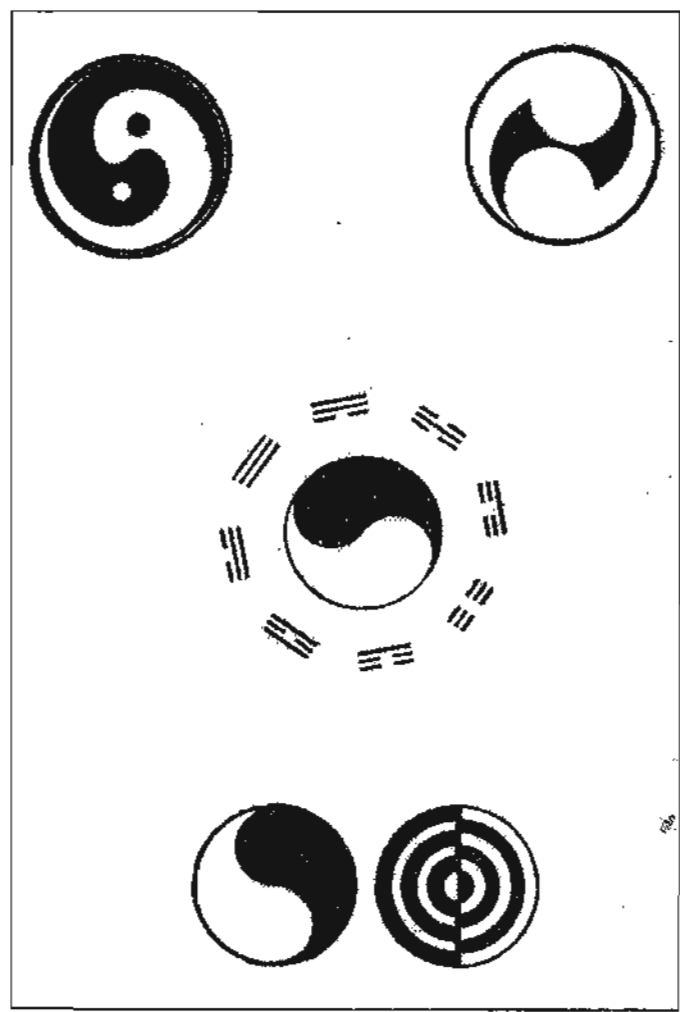
“ပြဒါးဟာ ကောင်းတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဆိုးတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ထို့အတူ ကန့်ဟာ ကောင်းတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဆိုးတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ကောင်းတဲ့အရာထဲမှာ ဆိုးတဲ့အရာ ရှိနေတယ်။ ဆိုးတဲ့အရာထဲမှာလည်း ကောင်းတဲ့အရာ ရှိနေပြန်တယ်။ လုံးလုံးကြီးကောင်းတာရယ်၊ လုံးလုံးကြီးဆိုးတာရယ် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကောင်းတဲ့ထဲမှာ ဆိုးတာဟာ မျိုးစေ့ဖြစ်နေတယ်။ ဆိုးတဲ့ထဲမှာလည်း ကောင်းတဲ့အရာဟာ မျိုးစေ့အဖြစ် တည်ရှိနေတယ်။ ကလေးဆိုတာ မိခင်နဲ့ ဖခင်ရဲ့ ပေါင်းစပ်မှုပဲမဟုတ်လား၊ နေ့ရက်ဆိုတာ နေနဲ့လရဲ့ အချိုးကျစွာ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုမဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုပဲ အရာဝတ္ထုတိုင်း၊ အရာဝတ္ထုတိုင်း သူတို့ရဲ့ မူရင်းကိုလိုက်ယင် ညီညွတ်တဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ရွှေဆိုတဲ့အရာရဲ့ အရင်းအမြစ်ဟာ အေးတဲ့ပြဒါးနဲ့ ပူတဲ့ကန့်တို့ရဲ့ ညီညွတ်မှုပဲမဟုတ်လား၊ အဲဒါကို ရှေးဟောင်းလူသားတွေက ‘ဖို၊ မ’ သဏ္ဍာန်နဲ့ ပြကြတယ်။ တရုတ်လူမျိုးတွေကျတော့ ‘ယင်ယန်း’ လို့ပြကြတယ်” ဟု ဆိုသော တရုတ်အိမ်များ၌ မကြာခဏ တွေ့ဖူးသော အဖြူအမည်း စက်ဝိုင်းကို အဘိုးကြီးက ရေးပြလေ၏။ သို့ရာတွင် အဖိုးကြီးရေးပြသော ‘ယင်

ယန်း’ စက်ဝိုင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့နေကျ တစ်မျိုးတည်းမဟုတ်ဘဲ မျိုးပေါင်းများစွာ ကွဲပြားလေ၏။

မှတ်ချက်: ‘ယင်ယန်း’ စက်ဝိုင်းဆိုသည် အဖြူအမည်း၊ အဖိုအမ၊ အလင်းအမှောင်ကို ဖော်ပြသည့် စက်ဝိုင်းရှိပါသည်။ တရုတ်လူမျိုးနှင့် ဂျပန်လူမျိုးတို့သည် ထိုစက်ဝိုင်းကို လွန်စွာ အလေးအနတ်ထားကြပါသည်။ သို့ရာတွင် အများတွေ့ဖူးသည်မှာ ‘ယင်ယန်း’ ရိုးရိုးကိုသာ တွေ့ဖူးပါလိမ့်မည်။ မုတ်ဆိပ်ဖြူကြီးက စနေမောင်မောင်အား ‘ယင်ယန်း’ စက်ဝိုင်း ရေးပြသည်ဆိုရာ၌ တွေ့မြင်နေကျ ‘ယင်ယန်း’ ကို ရေးပြခဲ့သည်မဟုတ်၊ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံသော ‘ယင်ယန်း’ များကို ရေးပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အားလုံးသည် ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောဆောင်၍ ညီညွတ်နေသော ပုံသဏ္ဍာန်များ ဖြစ်၏။ (Harmony of Opposite) ကျွန်ုပ်ထက် အသက်အားဖြင့် ငယ်ရွယ်၍ ထိုစက်ဝိုင်းမျိုးကို မတွေ့ဖူးသော စာဖတ်သူများ မြင်တွေ့ဖူးစေရန် ရည်ရွယ်၍ ရတတ်သမျှကို ရှာဖွေတင်ပြလိုက်ရပေသည်။

စာရေးသူ

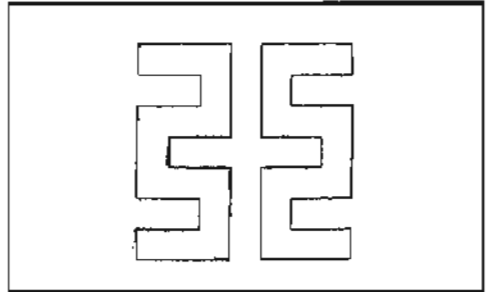
www.burmeseclassic.com

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

ထို့နောက် မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက...

“သင့်ကို ကျွန်ုပ်ပြောပြမယ်၊ ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခု၊ ဖိုမနှစ်ခု ကြောင့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု၊ အပေါင်းလက္ခဏာတစ်ခု၊ ‘ဒီ’ လို့ခေါ်တဲ့ စွမ်းအားတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာတယ်ဆိုတာ သင်ကြည့်ပါ” ဆိုကာ အောက်ပါပုံစံတစ်ခုကို ရေးပြလေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် ထိုပုံစံကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်ကာ...

“အဓိပ္ပာယ် အတော်ရှိတယ် ကိုအောင်ထွန်းရေ၊ ဒါကို သဘော ပေါက်ယင် အရာရာကို သဘောပေါက်နိုင်တယ်ဗျို့” ဟု ပြောလိုက် လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဘွန်ဟောင်းသည် လူပုကလေးများနှင့် အတော် အတန် ရင်းနှီးနေပြီ ဖြစ်၏။ လူပုကလေးများက လက်ခုပ်တီး၍ ၎င်းက ကပြနေ၏။ ဒဏ်ရာရလာသော အရှူးအား မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီး က ဆေးထည့်ပေးပြီး အနီရောင်ဆေးများကိုလည်း အနည်းငယ် တိုက်လိုက်၏။ ထိုအခါ အရှူးလည်း အတော်အတန် သက်သာလာ လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ လျှောက်လာပြီးလျှင်...

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီး စနေမောင်မောင်၊ ခင်ဗျားရဲ့အကြံ အစည် ကို လက်လျှော့လိုက်ပြီး ဒီကနေပြန်ဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

Jon

သန်ဘက်ခါဆိုယင် ကျုပ်တို့ရွာသားတွေအားလုံး ဝတ်ဖြူဖို့ ဒီကို
 ရောက်လာကြလိမ့်မယ်။ လပြည့်နေ့ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ကို
 တွေ့ရင် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း အန္တရာယ်ပေးကြလိမ့်မယ်။
 ခင်ဗျားတို့ တည်းခိုခဲ့တဲ့ ရွှေပန်းကန်၊ ရွှေဇွန်းတွေသုံးတဲ့ရွာဟာ
 ရွှေရွာအတူဗျ။ ဟိုတောင်ဘက်ရဲ့ ချိုင့်ဝှမ်းထဲမှာရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ရွာဟာ
 ရွှေရွာအစစ်၊ တကယ့်ရွှေအစစ်တွေကို သုံးနေကြတာ။ ကျုပ်တို့အဖို့
 တော့ ရွှေဆိုတာ ရွံ့ပါပဲ၊ ကျုပ်တို့က ရွံ့လို့သဘောထားတဲ့ ရွှေဟာ
 ခင်ဗျားတို့အဖို့ အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ရွာ
 ဟာ အင်မတန်ချိုင့်ခွက်တဲ့နေရာမှာတည်ထားပြီး ကမ္ဘာလောကကြီးနဲ့
 လုံးဝ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတယ်။ အဲဒီလို အဆက်မပြတ်ခဲ့ဘူး
 ဆိုယင် ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရွှေဆိုတာ ဘာမှ အဖိုးမတန်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု
 ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် သဘာဝစာရေးကြီးက ကျုပ်တို့ရွာသား
 တွေအားလုံး ကမ္ဘာလောကကြီးနဲ့ အဆက်ပြတ်ချင် စိတ်ပေါက်
 အောင် လုပ်ထားတယ်။ ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေဟာ ဒီအတိုင်းနေယင်
 ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိဘူး၊ အချင်းချင်းလည်း ရန်ဖြစ်တယ်လို့ မရှိဘူး၊
 ဒါပေမယ့် လူစိမ်းရဲ့ အနံ့ရရင်တော့ အလွန်အင်မတန် ရက်စက်
 ကြမ်းကြုတ်တတ်ကြတယ်။ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးရဲ့ အခြားတစ်ဘက်
 ခြမ်းကို ရောက်နေရင်လည်း ကျုပ်တို့ရွာက အနံ့၊ အအ၊ ဆုံးလူ
 တစ်ယောက်ဟာ အဲဒီရန်သူကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်တယ်။ ဘယ်နည်း
 နဲ့ ရှာသလဲလို့ မမေးနဲ့၊ ဟောဒီမုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်
 ညီညွတ်မှု အတတ်ပညာနဲ့ ရှာတယ်။ ခင်ဗျားနားလည်ပြီလား၊ အပြင်
 လောကနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ခွင့်ပြုထား
 တယ်။ ဒါတောင် ဒီအတိုင်း ဆက်သွယ်ခွင့်မရဘူး၊ အရှုတစ်ယောက်
 လို နေထိုင်ပြောဆိုရတယ်။ အဲဒါလည်း အမြဲတမ်းဆက်သွယ်ခွင့်
 မရဘူး၊ ကောင်းကင်မှာ နေကြပ်ပြီးတဲ့အခါဖြစ်စေ၊ လကြတ်ပြီးတဲ့

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

အခါဖြစ်စေ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောတရားတွေ ညီညွတ်မှုပွတ်ပွင်
 တဲ့ နိမိတ်ကိုတွေ့တယ်ဆိုပြီးဟောဒီ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက အခြေအနေ
 စနည်းနာဖို့ လွှတ်တာ။ လိုအပ်ယင် အပြင်လောကက လူတွေတို့
 လည်း ထိုက်သင့်သလောက် စောင်းပါးရိတ်ခြည် သတိပေးဖို့
 လွှတ်တာပဲ။ အဲဒီမှာ ခင်ဗျားတို့လူစုကို ရွာတစ်ရွာမှာ တွေ့တယ်။
 အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့အကြောင်း သိချင်တာနဲ့ စုံစမ်းတာ၊ ဘယ်လို
 နည်းနဲ့ စုံစမ်းသလဲလို့ ခင်ဗျားက မေးဦးမလို့လား၊ ဆန့်ကျင်ဘက်
 ညီညွတ်မှုသဘောတရား အတတ်ပညာနဲ့ စုံစမ်းတယ်။ ခင်ဗျားဟာ
 အကင်းပါးသူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို
 လိုချင်လို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာသူဖြစ်တယ် ဆိုတာ ကျုပ်အသေး
 စိတ် သိခဲ့ရပြီ၊ ရိုးမားဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရပြီ၊ ရိုးမားတို့
 လွတ်သွားအောင် ကျုပ်လုပ်ပေးလိုက်တာ၊ ရိုးမားနဲ့ ကျုပ် တွေ့ပြီးပြီ
 ဆိုကတည်းက ခင်ဗျားအကြောင်း ကျုပ်ဘယ်လောက်သိထားတယ်
 ဆိုတာ မေးစရာမလိုတော့ပါဘူး။ ကဲ... စနေမောင်မောင်၊ ခင်ဗျား
 တို့ ဒီကနေ ပြန်ကြွယ်ကောင်းမယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်
 သည် သူ့ရူးတစ်ယောက်ဟု ထင်မှတ်သူတစ်ဦးက ယခုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်
 တို့ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်အား အထက်စီးဖြင့် ပြောဆိုနေသည်
 ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိလေ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ဤသို့
 ဆက်ပြောပါမူ ထိုသူ၏ ခူးခေါက်ခွက်ကို ခြေဖြင့်ကန်ကာ ကုပ်ကို
 ဖမ်းညှစ်ပြီးလျှင် ထိုသူ၏ဦးခေါင်းအား တိုင်ဖြင့်ဆောင့်၍ ခွဲမည်ဟု
 ဆုံးဖြတ်မိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ထိုသူက...

“ကျုပ်ဟာ ကျားသစ်တစ်ကောင်ရဲ့ အကုပ်လည်းမခံရဘူး၊
 ခင်ဗျားတို့လာမယ့်လမ်းကနေ သုံးရက်လုံးလုံး ထမင်းမစားပဲ
 အိပ်ပြီးစောင့်နေတာ၊ ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်က ဒဏ်ရာတွေဆိုတာက
 ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ထားတာ၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို ကျုပ်တို့ဆရာ

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးဆီကို ခေါ်လာပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားဖို့ ပြောချင်လို့ပဲ။ ကဲ... စနေမောင်မောင်၊ ခင်ဗျား ပြန်မယ်လို့ ကတိပေးပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူ၏ ဒူးခေါက်ခွက်အား ပြေး၍ ကန်၏။ သို့ရာတွင် ထိုသူက ရှောင်သည်လည်းမဟုတ်၊ မရှောင်သည်လည်းမဟုတ်သော အမူအရာဖြင့် ဘေးသို့ဖယ်ပေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် အရှိန်လွန်၍ တိုင်ဖြင့် ဆောင့်မိပြီး ခေါင်းကွဲသွားလေ၏။ ထိုအခါ သူက...

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေကြီး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ခေါင်းက အဖိုဓာတ်ဖြစ်တယ်။ ဒီအတိုင်းကြီးကတော့ အမမာတ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီဆန်ကျင်ဘက်နှစ်ခု အချိုးမညီတဲ့အခါ စပြီးလှုပ်ရှားတဲ့ အဖိုဓာတ်ဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားခေါင်းက သွေးတွေထွက်လာရတာပေါ့။ နောက်ထပ် ထပ်ပြီးလှုပ်ရှားရင် ခင်ဗျားကိုယ်ပေါ်မှာ အချိုးမညီတဲ့အတွက် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံး ခင်ဗျားရဲ့ အသက်ဓာတ်ဟာ ခန္ဓာကိုယ်ကနေ စွန့်ခွာသွားလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့အကြောင်းကို ကျုပ်က ကောင်းကောင်းကြီး သိထားပြီ ဖြစ်တယ်။ ဟောဟိုမှာ ကနေတဲ့ ခါးကုန်းကလည်း ခါးကုန်းအစစ်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကျောကုန်း ပေါ်က ‘ဖု’အတုကြီး တပ်ပြီး ခါးကုန်းဟန်ဆောင်ထားတာ၊ သူ့အဖုတပ်ထားတဲ့ ဖုကြီးဟာ ကျောကုန်းမှာ အချိုးမညီတဲ့အတွက် အဲဒီနေရာမှာ ယားနာဖြစ်နေပြီ၊ မကြာခဏ ဖုရဲ့အောက်က လက်လျှိုပြီး ကုတ်နေရာ ကျုပ်တွေ့တယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ပြန်သွားဖို့ စိတ်ကူးကြပါ။ အဲဒီလို ပြန်သွားမယ်ဆိုယင် ခင်ဗျားတို့ ဆယ်သက်စားလို့မကုန်တဲ့ ရွှေတွေပေးလိုက်မယ်” ဟု ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် ဘွန်ဟောင်းသည် ထိုအရူးအား တစ်စုံတစ်ရာနှင့်လှမ်း၍ ပေါက်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ပေါက်လိုက်သော အရာကို ထိုသူက ဖမ်းယူ၍ . . .

“အဲဒါ သူ့ကျောကုန်းက ဖုကြီးပေါ့” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်ထံသို့

ပစ်ပေးလိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် သူ၏ အလိမ်ပေါ်သွားပြီး ဖြစ်သဖြင့် ကျောကုန်းမှ ဖုကိုဖြုတ်ကာ ပစ်ပေါက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘွန်ဟောင်းသည် တရုတ်လိုရော မြန်မာလိုပါ ဖိုးမွန်နေအောင် ဆဲဆိုနေလေ၏။ သို့ရာတွင် စနေမောင်မောင်သည် ရပ်တံ့ရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်သဖြင့် ဘွန်ဟောင်းလည်း ရပ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အရူးဟန်ဆောင်ထားသူက ဆက်လက်၍ ပြောပြန်လေသည်။

“အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျားတို့ ပြန်သွားကြဖို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရွှေချိုင့်ရွာက လူတွေဟာ မုချမလွဲ ဧရာကလာပါလိမ့်မယ်။ ဒီလူတွေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ တွေ့သွားယင် အသက်နဲ့ကိုယ်အိုးစားကွဲကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ရွှေလုပ်နည်းဆိုတာဟာလည်း ကျမ်းစာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့နဲ့ မှတ်ထားရတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီ မုတ်ဆိတ်ဖြူဆရာကြီးလုပ်တတ်တယ်။ သူက သင်ပြထားလို့ ကျုပ်လုပ်တတ်တယ်။ ရွာက ရွှေလုပ်ချင်တဲ့လူရှိယင် အကြမ်းထည်ကို ဆရာကြီးဆီ ယူလာရုံတဲ၊ ဘယ်လောက်များများ ဆရာကြီးက တစ်ခါတည်း လုပ်ပေးလိုက်ရုံပဲ။ သန်ဘက်ခါဆိုယင် ရွာသားတွေ အားလုံး ဆရာကြီးဆီ လာပြီး ဘုရားရှိခိုးကြမယ်။ ဝတ်တတ်ကြမယ်၊ ကျုပ်လဲ မနက်ဖြန် ရွာကိုပြန်ပြီး ဝတ်တတ်ရမယ်။ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ပြန်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ။ ခင်ဗျားတို့ကို ရွှေတွေလိုသလောက် ပေးလိုက်မယ်” ဟု ထိုသူက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က...

“ကောင်းပြီမိတ်ဆွေ ကျုပ်တို့ပြန်ပါတော့မယ်။ အကျိုးမထူးဘူးဆိုယင်တော့ ဘာဖြစ်လို့ အသက်တွေ ဆုံးရှုံးခံမလဲဗျာ။ ဟောဒီ သူတော်ကောင်းအဖိုးကြီး စိတ်ညစ်တာကိုလည်း ကျုပ်တို့ မကြည့်ရက်ပါဘူးဗျာ၊ ကဲ... ကိုအောင်ထွန်းတို့ ဘွန်ဟောင်းတို့ မနက်ဖြန်ပြန်ဖို့

စောစောအိပ်ကြဗျာ”ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ရူးဟန် ဆောင်ထားသော သူ့က လူပုကလေးနှစ်ဦးအား အိတ်များ၌ ရွှေများ ထည့်၍ လိုအပ်သလောက် ပေးလိုက်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်လေ၏။

လူပုကလေးတို့သည် အခန်းကြီးတစ်ခန်းကို ဖွင့်၍ ရွှေတုံးများကို စုပုံကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ တွန်းလာကြ၏။ အိတ်ကလေးများ၌ ထည့်ကာ ချုပ်၍ ပေးလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းက... .

“တော်ပါပြီ တော်ပါပြီ၊ အဲဒီလောက်အများကြီး မသယ်နိုင်ပါဘူး”ဟုဆိုကာ အချို့ရွှေအိတ်များကို ပြန်၍ပေးလိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်မှာမူ ရွှေတုံးတစ်စကို ယူ၍နမ်းကြည့်၏။ ပြီးလျှင် သွားဖြင့် ကိုက်ကြည့်၏။ ထို့နောက် ရွှေတုံးကို အပုံထဲသို့ ပြန်၍ပစ်ချလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသား ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် အိပ်ကြလေ၏။ နံနက်မိုးလင်းသောအခါ၌ အိပ်ရာမှ အသီးသီး ထကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာမူ ညကဒဏ်ရာကြောင့် အနည်းငယ်ခေါင်းမူးနေလေရာ လူပုကလေးနှစ်ဦးက လာရောက်၍ ဆေးထည့်ပေးလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ပူစာမှ ချောင်းဆီသို့ ဆင်းကြလေ၏။ လူပုကလေးနှစ်ဦးရော၊ သူ့ရူးပါ ကျွန်ုပ်တို့အား လိုက်၍ ပို့လေ၏။ လူပုကလေးနှစ်ဦးသည် မြူးရွှင်၍ နေလေ၏။ အဝတ်အစား အသစ်များကိုလည်း ဝတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦး လှေပေါ်သို့တက်၍ စတင်လှော်ခတ်သည့်အချိန်၌ သူ့ရူးဟန်ဆောင်ထားသောသူနှင့် လူပုကလေးနှစ်ဦးက ကျွန်ုပ်တို့အား လက်ပြ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ပြန်လည်၍ လက်ပြနှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ လှေမှာမူ စနေမောင်မောင်ကိုယ်တိုင် လှော်ခတ်နေ၏။ တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် လှော်ခတ်ပြီးလျှင် စနေမောင်မောင်သည် လှေကို ကမ်းဘေးသို့ကပ်၍ ရပ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်း၏

မဂ်မ်းတလင်းစာပေတိုက်

ကျောပိုးအိတ်အတွင်းမှ ဂေါ်ရခါးများ အသုံးပြုသော ‘ခွတ်ခနီ’ခေါ် ဓားကောက်ကို ဆွဲ၍ထုတ်ကာ ခါး၌ ချိတ်ဆွဲလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင်...

“ကဲ... ကိုအောင်ထွန်းနဲ့ ဘွန်ဟောင်းနေခဲ့ကြ၊ ကျုပ်မှတ်ဆိတ်ပြုကြီးဆီကို တစ်ခေါက် ပြန်သွားဦးမယ်” ဟုဆိုကာ ကမ်းပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ လာလမ်းအတိုင်း ကမ်းနဘေးမှ ပြန်၍ ပြေးသွားလေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် ထိုသို့ထွက်သွားပြီး နာရီပေါင်းများစွာ ကြာအောင် နေသည်။ ထွက်သွားသောအချိန်မှစ၍ (၅)နာရီတိတိ ကြာသည့်အခါကျမှပင် ပြန်လည်၍ ရောက်ရှိလာလေ၏။

“ကဲ... ကိုအောင်ထွန်းတို့ ကိုဘွန်ဟောင်းတို့ရေ ရွှေတုံးတွေ အလေးခံပြီးသယ်မနေနဲ့တော့၊ ပစ်ချလိုက်ကြပေတော့၊ ကျုပ်အားလုံး ရခဲ့ပြီးပြီ” ဟု ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ၎င်း၏အမိန့်အတိုင်း ရွှေတုံးများကို ပစ်ချကြလေ၏။ ပြီးလျှင် လှေကို စတင်လှော်ခတ်ကြ လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က... .

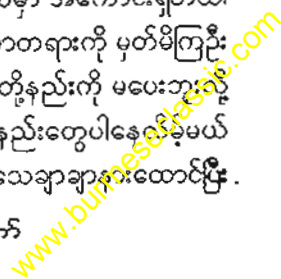
‘ရခဲ့ပြီလားဆရာကြီး’ ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အင်း... ရခဲ့ပြီ”ဟု စနေမောင်မောင်က ပြန်၍ ပြောလေသည်။

“ဘယ်ပုံဘယ်နည်းရခဲ့တာလဲဆရာကြီး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ မေးလိုက်ပြန်၏။

“ဒါက ဒီလိုလေဗျာ၊ အရူးဟာ ကျုပ်တို့ကို ပြန်ခိုင်းတယ်မဟုတ်ဗျာ၊ သူတို့ရဲ့ သဘောတရားအတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ အဖြူထဲမှာ အမည်းနို့တယ်၊ အမည်းထဲမှာ အဖြူရှိတယ်၊ အဆိုးထဲမှာ အကောင်းရှိတယ်၊ အကောင်းထဲမှာ အဆိုးရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောတရားကို မှတ်မိကြဦးမှာပေါ့၊ အဲဒီလိုပဲဗျာ၊ အရူးက ကျုပ်တို့ကို သူတို့နည်းကို မပေးဘူးလို့ ပြောနေတဲ့စကားထဲမှာကို ကျုပ်တို့ရနိုင်တဲ့ နည်းတွေပါနေလို့ခဲမယ်လို့ မျှော်လင့်တာနဲ့ သူပြောတဲ့စကားကို သေသေချာချာအထောင်ပြီး

မဂ်မ်းတလင်းစာပေတိုက်

ပြန်မယ်လို့ ပြောခဲ့တာပဲ။ အဲဒီတော့ အရူးနဲ့ လူပုလေးနှစ်ယောက်က ကျုပ်တို့ကို လိုက်ပို့တယ်လေ။ အဲဒီအရူးရဲ့ စကားမှာကိုက ဒီကနေ့ သူ့ရဲ့ ရွှေချိုင့်ထဲက ရွာကိုသွားမယ် လို့ ပြောတာပါတယ်မဟုတ်လား။ လိုက်ပို့မယ့်အခါတုန်းကလဲ လူပုကလေးနှစ်ယောက်မှာ အဝတ် အစားအသစ်တွေဝတ်ထားတယ်ဗျ။ ပျော်လဲပျော်နေကြတယ်။ အဲဒီ တော့ လူပုကလေးနှစ်ယောက်ပါ ရွှေချိုင့်ရွာကို လိုက်ခွင့်ရမယ့် သဘော ပဲ။ အဲဒီလိုစဉ်းစားပြီးတာနဲ့ မုတ်ဆိတ်ဖြူအဖိုးကြီးအိမ်ကို ကျုပ် တစ်ခေါက် ပြန်သွားတာပဲ” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဆရာကြီး ဘာရလားခွဲတာတုံး၊ ရတယ်သာဆိုတယ် လက်ထဲလဲ ဘာမှ မပါ ပါလား” ဟု မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

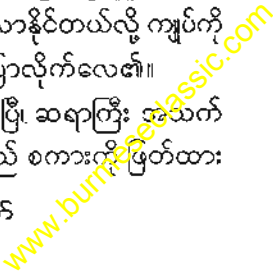
“ရခဲ့တယ် ဆိုတာက လုပ်နည်း ကိုင်နည်းကို ရခဲ့တာ” ဟုပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဆရာကြီး မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးဆီကို ရောက်တော့ မုတ်ဆိတ်ဖြူ ကြီးက သူတို့ရဲ့ အင်မတန်လျှို့ဝှက်တဲ့နည်းကို လိုလို ချင်ချင်ပဲ ပြလိုက် သလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“အဖိုးကြီးက ကျုပ်ကိုလဲ မြင်ရော၊ သင်ပြန်ပြီး လာလိမ့် မယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ ထင်သားပဲ။ ဒီနည်းကို မရမချင်း ပြန်မယ့်လူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်ုပ်သိတယ်။ ဒီနည်းကိုမပြုယင် ကျွန်ုပ်ကိုသတ်မယ် ဆိုတာ လည်း ကျွန်ုပ်သိတယ်။ ကျွန်ုပ်သေမှာကို မကြောက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်ဆီရောက်လာတဲ့ သင်တို့ အမှန်တကယ် သေကြရခင်မိမယ်၊ သင်တို့အသက်ကို ကယ်တဲ့နည်းဟာ သင့်ကို ဒီနေရာက အမြန်ပြန် အောင် လုပ်တဲ့နည်းပဲရှိတယ်။ သင့်ကို မြန်မြန်ပြန်စေမယ့် နည်းဟာ လည်း သင်သိချင်တဲ့အရာကို မြန်မြန်ပြောလိုက်တဲ့ နည်းပဲရှိတယ်။ သင်ဟာ ဒီလျှို့ဝှက်တဲ့နည်းကို လောဘတကြီးလိုချင်နေတယ်။ သင့်ရဲ့လောဘကြီးချင်းမှာလည်း အလိုနည်းခြင်းဆိုတဲ့ မျိုးစေ့ကို

ကျွန်ုပ်တွေ နေရတယ်။ သင်ဟာ သင်တို့လူမျိုး ချမ်းသာဖို့အတွက်ဆို နှင် ကျေးဇူးကမ်းခြင်းလောက်မဆိုထားနဲ့ ဒီထက်ကြီးမားတဲ့ အပြစ် ချီးတွေကိုတောင် ကျူးလွန်ခြင် ကျူးလွန်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အရိပ်အမြွတ် တွေလည်း သင့်စကားထဲမှာပါနေတယ်။ သင်ဟာကျွန်ုပ်ထံမှ ရွှေလုပ် နည်းကို လိုချင်တာ။ သင်တစ်ယောက်တည်း ကောင်းစားဖို့မဟုတ်ဘူး။ သင့် လူမျိုးကောင်းစားဖို့ဆိုတဲ့ သင့်ရဲ့ မွန်မြတ်တဲ့ စေတနာကိုလည်း ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။ ဒါကြောင့် သင့်ကို ဒီလျှို့ဝှက် နည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ချွင်းချန်ခြင်းမရှိဘဲ ပြလိုက်ပါမယ်။ သင့်အနေနဲ့ မြတ်စွာဘုရားထံမှာသစ္စာဆိုပါ။ သင်ကလွဲပြီး ဒီပညာကို ဘယ်သူ့ကို မှ မပြပါဘူးဆိုတာ သစ္စာဆိုရမယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ဆီက ပညာရပြီးတာနဲ့ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးထွက်သွားဖို့ ကျွန်ုပ်ကို ကတိပေးရမယ်လို့ ပြောတယ်ဗျ။ အဲဒီတော့ သူ့ရှေ့မှာပဲ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုပြလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ အဘိုးကြီးက ဆန့်ကျင်မှုတွေနဲ့ ညီညွတ်မှုသဘော တရားအခြေခံတဲ့ ဖိုဓာတ်ကနံနဲ့ မဓာတ်ပြဒါးတို့ ညီညွတ်ပြီး ရွှေတွေ ဖြစ်ကုန်တာ လက်တွေ့ပြတယ်ဗျ။ မိုးမြေဒယ်လို ဒယ်အိုးကြီးနဲ့ကို ဖြစ်ကုန်တာ ကျုပ်ကို လုပ်ပြသေးတယ်။ ကျုပ်လဲ တစ်ဒယ် ကိုယ်တိုင် လုပ်လိုက်သေးတယ်။ အားလုံးလဲပြီးရော အဲဒီအဖိုးကြီးက သင်အမြန် ဒီကထွက်သွားပ။ ပစ္စည်းဥစ္စာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဂုဏ်သရေကြီးမြင့်ခြင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အဟတ်ပညာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သေခြင်း ဖျားနဲ့တွေ့ရင် အားလုံးအဆုံးသတ်သွားရဟာချည်းပဲ။ အဲဒါကြောင့် သင့်အသက်ကိုရှည်အောင် မွေးမြူနိုင်ဖို့ ဒီကနေစပြီး မွေးမြူပေတော့ သင့်ဆီကို နာရီ မပြတ် သေမင်းဟာ ရောက်လာနိုင်တယ်လို့ ကျုပ်ကို မှာလိုက်တယ်” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဆရာကြီးရယ် ရတာလာတော့ဟုတ်ပါပြီ၊ ဆရာကြီး အသက် အတွက် စိုးရိမ်ရတယ်” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် စကားကိုဖြတ်ထား

လိုက်၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က...

ကျုပ်တို့လူမျိုးချမ်းသာဖို့ပဲဗျာ၊ တစ်သက်မဟုတ်ဘူး ဆယ်သက်တောင် သေပွဲပါတယ်။ စနေမောင်မောင်ဗျ၊ စနေမောင်မောင်၊ လူသာမန်တို့ မကြံပုံမစည်ပုံတာကို ကြံစည်ချင်တဲ့ ကျုပ်လို့လူက သေမင်းကို ကြောက်မတဲ့လားဗျ၊ လူမှန်းသိကတည်းကိုက သေမင်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးကို တစ်ပင်ချင်း နှုတ်ပြီးကျီစယ်ခဲ့တဲ့ စနေမောင်မောင်ဗျ ဟု ဆိုကာအသံနက်ကြီးနှင့် ရယ်မောလိုက်သည်ဖြစ်ရာ ဆရာကြီး၏ ရယ်သံသည် တောလုံး တောင်လုံးအနှံ့ ပဲ့တင်ထပ်၍ သွားလေတော့၏။

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား”

* * *

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လာလင်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ကြရာ တစ်ခါက မင်္ဂလာဆောင်နှင့် ကြုံခဲ့သောရွာကလေးသို့ပြန်လည် ရောက်ရှိသွား၏။ ထိုရွာမှ သတို့သားလူငယ်ကလေးနှင့်တွေ့ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရွာအတွင်း သို့ဝင်မည်အပြု၌တို့ ဘတို့သားကလေးသည် ရွာအပြင်သို့မြင်းဖြူကြီးစီးပြီး ထွက်လာသည်နှင့် ကြုံလေ၏။ သူသည် စနေမောင်မောင်ကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း မြင်းပေါ်မှ ဆင်း လေ၏။ ထို့နောက်...

“ဆရာကြီးတို့ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးဆီကို ရောက်ခဲ့ကြပြီမဟုတ်လား မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးဆီက တစ်စုံတစ်ရာရခဲ့ကြပြီလား၊ အဲဒါကို ရခဲ့ပြီဆိုရင်တော့ ရွာထဲကို မဝင်ဘဲ အမြန်ဆုံး ပြေးကြပေတော့” ဟု ထိုလူငယ်ကလေးက ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဒီမှာ... ငါ့ညီရာ ငါတို့မှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးတွေများ ကျနိုင်လို့လဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အများကြီးပဲ အစ်ကိုကြီး၊ အရူးလိုလူကို အစ်ကိုကြီးတို့ သိတယ် မဟုတ်လား၊ သူ့နာမည်က ‘ဂျီအု’ လို့ခေါ်တယ်။ ဂျီအု ဆိုတာ ဆန့်ကျင်ဘက်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်ဆိုတာပဲ။ သူတို့စကားပေါ့ ဆရာကြီးရယ်၊ အဲဒီလူနဲ့ သူ့ရွာသားတွေဟာ တကယ့်ကို ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ သူတို့ဟာ ဘယ်သူနဲ့မှအဆက်အသွယ် မလုပ်ကြဘူး။ ပတ်သက်မှုလည်း မရှိကြဘူး။ နှစ်တစ်ရာလောက်မှာ တစ်ယောက် တစ်လေတော့ သူတို့ရွာဆီကို ရောက်လာတတ်ကြတယ်။ အဲဒီလို ရောက်လာပြီး သူတို့မကျေနပ်တာကို လုပ်သွားယင်တော့ သူတို့လိုက်ပြီး အန္တရာယ်ပေးကြတယ်။ သူတို့ဟာ ကြွက်တွေလို ကမ္ဘာ လောကကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပြီး ပုန်းအောင်းနေတဲ့ လူရိုးလူအတွေ့ပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့တွေ့ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရှာဖို့ဆိုရင်တော့ ကမ္ဘာအနှံ့အပြားကို သွားတတ်ကြတယ်။ အလည်အဝယ်ဆုံးလူတွေတောင် သူတို့ကို မျက်စိလည်သွားနိုင်တယ်။ ကျွန်တော့်အဖေ ပြောဖူးတာပဲ။ အင်္ဂလိပ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် သူတို့ ဆီရောက်ပြီး သူတို့စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်သွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်ကို ပြန်သွားတယ်။ အဖေရဲ့ ပြောပြချက်အရတော့ အဲဒီ အင်္ဂလိပ်ပြည်ဆိုတာ ဒီကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဟိုဘက်ကမ္ဘာမှာ ရှိတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ ရွှေချိုင့်ရွာက လူတစ်ယောက်ဟာ အဲဒီအင်္ဂလိပ်ကြီးဆီကို ရအောင်လိုက်သွားတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီပြည်မှာရှိတဲ့ အင်မတန်ကြီး တဲ့ ခေါင်းလောင်းကြီးနားမှာ အဲဒီအင်္ဂလိပ်ကြီးရဲ့ ခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်” ဟု လူငယ်ကလေးက ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“မင်းပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့တော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ကြံဖန်ပြီး သွားမယ်ဆိုယင်တော့ အဲဒီအင်္ဂလိပ်ကြီးနေတဲ့ အင်္ဂလန်ကို သွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီတော့ကြီး မျက်မည်းထဲက သတ္တဝါက သူ့ရာတဲ့ အင်္ဂလိပ်ကို မတွေ့မချင်း အင်္ဂလန်မှာ နေနေရမှာ၊ အဲဒီလို နေနေဖို့ အတွက် အင်္ဂလိပ်စကား မတတ်လို့မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီ အချက်စဉ်းစားဖို့ရှိတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ သတို့သားကလေးက...

www.burmeseclassic.com

“အဲဒါတော့ မပူနဲ့ အစ်ကိုရေ အဲဒီလူတွေဟာ သိပ်ပြီးထူးဆန်း တယ်။ ဆယ့်ငါးရက်တည်းနဲ့ လူမျိုးတစ်မျိုးရဲ့ ဘာသာစကားကို တတ် ကျွမ်းအောင် လုပ်နိုင်ကြတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ “မဖြစ် နိုင်ဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူးနော်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာကြီးတောင် ဘာသာ စကားတစ်ခုကို ရက်သုံးဆယ်တည်းနဲ့ သင်လာခဲ့တာပဲ” ဟူ၍ ဖြစ်လေ ၏။ ထို့နောက် သတို့သားလေးက ဆက်၍ ပြောပြန်လေ၏။

အဲဒီလူတွေဟာ တောင်ကိုတက်ယင် လားသတ္တဝါတွေလို ဖြစ် သွားပြီး၊ တောထဲကျတော့ မျောက်တွေလိုဖြစ်သွားတယ်။ ရေထဲက ငါးကတောင် သူတို့ကို အရှုံးပေးရတယ်။ အမှောင်ထဲမှာ ဇီးကွက်လို မြင်နိုင်တယ်။ မြင်းနဲ့သွားရတဲ့ခရီးကိုသူတို့က ခြေလျှင်နဲ့ရောက်အောင် သွားနိုင်ကြတယ်။ စစ်တိုက်တဲ့အခါ လူရဲ့အသိဉာဏ်နဲ့ တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်ရဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းကိုပါ ပေါင်းစပ်ပြီးတော့ တိုက်ခိုက်တတ်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ရန်သူဖြစ်သွားပြီဆိုယင် ကြယ်တွေ လတွေပေါ်မှာ တက်ပြီး ပုန်းယင်တောင် မလွတ်နိုင်ဘူးထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ကာ ကျွန်ုပ်က...

“ညီလေးရယ် မင်းပြောသလောက်ဆိုယင် သူတို့ဟာ လူတွေ မဟုတ် တော့ဘူး၊ နတ်တွေဖြစ်ကုန်ပြီ” ဟုပြောလိုက်ရာ သတို့သားလေးက...

“မှန်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ ရွာသားတွေက နတ်တွေလို့ ခေါ်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာစကားနဲ့ သူတို့ကို ‘နတ်လူမျိုး’ လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီတော့ အစ်ကိုကြီးတို့က နတ်တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လာကြပြီး၊ ပြေးကြပေတော့’ ဟု ပြောလိုက်စဉ်၌ပင် ကျွန်ုပ်၏ ကျောပိုးအိတ်၌ မြားတစ်စင်းလာ၍ စိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အနီးရှိ ကျောက်တုံးများကို အကာအကွယ်ယူ၍ ဝပ်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြားကို နှုတ်ယူကြည့်ရာ မြား၏ အမြီး၌ ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခု ပေါင်းစပ်ခြင်းကြောင့် စွမ်းအားတစ်ခု ဖြစ်သွား သည်ဆိုသော မှတ်ဆိုတ်ဖြူကြီး ပြောလိုက်သည့် အမှတ်တံဆိပ်ကို တွေ့ရတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် စနေမောင်မောင်အား

လှမ်း၍ ပြလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဘွန်ဟောင်းမှ ခြောက်လုံးပြန်တို့ ထုတ်၍ စတင်ပစ်ခတ်နေပြီဖြစ်၏။ ထိုသို့ ပစ်ခတ်ရင်း...

“ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်မယ့်ခရီးလမ်းကို ဒီကောင်တွေထ သိနေပြီးသားပဲ။ အဲဒီလမ်းအတိုင်း ပြန်လို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး ဒီတောင်တန်းကြီးတွေကို ဖြတ်ကျော်ပြီး အိန္ဒိယပြည်ထဲကို ဖြတ်ပြီး ဝင်ယင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ...

“အမှန်ပေါ့ဗျ၊ ဒီလိုပဲလုပ်ကြရတော့မှာပေါ့” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြန်ပြောလေ၏။ ထို့နောက်ကျွန်ုပ်တို့သည် ‘ဘိုလ်ဒါ’ တောင်တန်းကြီး ဆီသို့အရောက်တရွေ့ ရွေ့ သွားကြရကုန်၏။ ထို တောင်တန်းကြီး၏ အနောက်ဘက်၌ကား အိန္ဒိယပြည်ရှိလေ၏။ ရာသီဥတုများ အစဉ် သဖြင့် အေးနေ၏။ အေးသောအရပ်၌ အဆိပ်ပြင်းသော သတ္တဝါမရှိ ဟု အချို့ကထင်မှတ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဘိုလ်ဒါတောင်တန်းကြီး၌ ကား အဆိပ်ပြင်းထန်သော မြေတို့ရှိနေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် တရွေ့ရွေ့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်လေတော့၏။ ထိုသို့ခရီးဆက်ကြရာ တစ်လ နီးပါးခန့်ကြာသောအခါ အိန္ဒိယမြစ်ကီစ၍ တွေ့ကြရ၏။ ထိုတွေ့ရသော နေရာမှအောက်သို့ဆင်းရန်အတွက် ရှေးလူသားတို့ သဘာဝကျောက် တောင်ကိုထွင်းထုထားသော အလွန်ကြီးများသည့် သဘာဝကျောက် လှေကားကြီးကိုတွေ့ကြရ၏။ ထိုနေရာသို့အရောက်၌ ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦး စလုံး မျက်စိများဝေလာ၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးပင် မမြင်နိုင်အောင် ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုဘွန်ဟောင်းရေ ကျုပ်တို့အားလုံး ကန်းဖူး ကုန်ပြီလား” ဟု ထိတ်လန့်တကြား မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ကျွန်ုပ်တို့ တရပ်လူမျိုးတွေကတော့ တောင်ပေါ်မှာ နဂါးရိုတယ်၊ နဂါးဟာ အဆိပ်အဇိုးတွေ မှတ်ထုတ်လိုက်ယင် လူတွေအားလုံး မျက်စိ ကန်းကုန်တော့ပါပဲ။ ကျုပ်တို့ဟာနဂါးမှတ်ခံရပြီနဲ့တူတယ်” ဟု ပြောလိုက် လေ၏။ ထိုကြောင့်ကျွန်ုပ်က စနေမောင်မောင် ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီးရယ်၊ ဘွန်ဟောင်းပြောတာ အဟုတ်ပဲ လား” ဟုမေးလိုက်ရာ...

“တောင်က သိပ်ပြီးအေးတယ်မဟုတ်လားဗျာ၊ အဲဒီတော့ တောင်ကထွက်တဲ့ ကာဘွန်ဓာတ်တွေဟာ မယုံနဲ့တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် မျက်စိတွေ ဝေကုန်တာ၊ မောတယ်ဆိုပြီး မထိုင်လိုက်နဲ့၊ သိပ်သည်းတဲ့ ကာဘွန်ဓာတ်တွေဟာ မြေကြီးနဲ့ကပ်လေ ပိုများလေပဲ၊ အဲဒါကို ရှူဖိသင် ပြန်ပြီးမထနိုင်တော့ဘူး၊ အဆုတ်ထဲကို ကာဘွန်တွေ ရောက်ပြီး သေတတ်တယ်၊ သူ့ကို နိုင်တဲ့ပစ္စည်းကတော့ ကြက်သွန်ဖြူ ပဲဗျာ၊ အိတ်ထဲမှာ ကြက်သွန်ဖြူပါပင် ထုတ်ဦးဗျာ၊ ဝါးသွား ကြရ အောင် ဟုဆိုသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းက ကြက်သွန်ဖြူများကို ထုတ်ပေး ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝါး၍သွားကြရ၏။ ထိုအခါ မျက်စိဝေခြင်းမှ သက်သာရာ ရကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ကျောက်လှေ ကားကြီးမှ ဆင်းခဲ့ကြ၏။ ဘွန်ဟောင်းကမူ လှေကားထစ်များကို ရေတွက်၍ လိုက်ပါလာ၏။ အောက်သို့ရောက်သောအခါ၌...”

“စုစုပေါင်း အထစ်ပေါင်း ခုနစ်ရာတိတိရှိတယ်” ဟု ဘွန်ဟောင်း က ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ခြေ၌ တည်းခို လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက တရုတ်မန္တန်တစ်ခုကို ရွတ်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဘာတွေ ရွတ်နေတာလဲ” ဟုမေးလျှင် ဘွန်ဟောင်းက...
“မန္တန်ရွတ်နေတာ ငါ့လူ၊ အစာရေစာ ပေါများတဲ့ မန္တန်ပဲ” ဟု ပြန်၍ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ခင်ဗျား... မန္တန်ကိုယုံသလား” ဟု မေးရာ...

“ဘာဖြစ်လို့ မယုံရမှာလဲ၊ မန္တန်ဟာ အစွမ်းထက်ပြီလားဗျာ၊ ကျုပ်တို့လူမျိုးမှာ ‘ချင်’ဆိုတဲ့ သုတ္တန်ရယ်၊ ‘လူး’ဆိုတဲ့ ဝိနည်းရယ်၊ ‘လွန်း’ဆိုတဲ့ အဘိဓမ္မာရယ်လို့ သုံးမျိုးရှိတဲ့အထဲက ‘ချင်’ဆိုတဲ့ သုတ္တန် ထဲမှာ မန္တန်တွေ အများကြီးပါတယ်၊ အဲဒီမန္တန်တွေကို သူ့ နေရာနဲ့သူ ခွတ်ရတယ်” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ကျုပ် အခုမေးတာ မန္တန်တွေမှာ အစွမ်းထက် သလားလို့မေးတာပါ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက

“ဒီမှာ ကိုအောင်ထွန်း၊ ဂန္ဓာရီအတတ်မှာ “စူဠဂန္ဓာရီ” အတတ်နဲ့

‘မဟာဂန္ဓာရီ’ အတတ်ရယ်လို့ နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ ‘မိလိန္ဒပစ္စထေ’ အလောင်း ဟာ ဘုရားသခင်နဲ့မတွေ့မီ စူဠဂန္ဓာရီ အစွမ်းနဲ့ ကောင်းကင်က ပျံပြ တယ်လို့ မဗ္ဗပဒအဋ္ဌကထာမှာလာတယ်ဗျာ၊ ‘ဥတိန္ဒမင်း’ ဟာ ဆင်တွေကို လာစေတဲ့ တိတ္ထိဂန္ဓမန္တရား ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မကြားဖူးဘူးလား၊ သာဝတ္ထိပြည် ‘ဝင်္ဂီဿလုလင်’ ဟာ ‘ဆဝဿီသ’ မန္တန်ကိုရလို့ သေသူရဲ့ ဦးခေါင်းကိုကြည့်ပြီး ဘယ် ဘဝ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မကြားဖူး ဘူးလား၊ ‘သဒ္ဓါဝဇာတ်’ မှာ အသေကောင်တွေကိုထစေတဲ့ မန္တန်ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်မဟုတ် လား၊ ‘ရေပုတ္တဇာတ်’ မှာ ပိုးမွှား တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ သဘာဝစကားကို နားလည်နိုင်တဲ့ ‘သဗ္ဗရုကည’ ဇနန မန္တန်ရား ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မကြားဖူးဘူးလား။ ‘ဗောရိသာရ’ ဟာ ဘီလူးဆီက ‘ပဒလက္ခဏမန္တရား’ ရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမကြားဖူးဘူးလား” ဟု ကျွန်ုပ်အား ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ တွယ်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“အရူးပေးပါပြီ ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်” ခပ် ငေါ့ငေါ့ ပြန်ပြောလိုက် လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ပင် စနေမောင်မောင်အား...

“ဆရာကြီး၊ တီဗက်တွေမှာလဲ ‘မန္တရ’၊ ‘တန္တရ’ ဆိုတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“အခု ကျုပ်ပြောမှာ သူ့ရဲ့ အဓိပ္ပာယ် အပြည့်အစုံတော့ မဟုတ် သေးဘူး၊ ‘မန္တရ’ ဆိုတာ အစွမ်းထက်တဲ့ မန္တရားအတတ်ပဲ၊ သူက အဖိုဓာတ်ပဲရှိတယ်၊ ကရုဏာတရားဆိုတဲ့ အမဓာတ်နဲ့ ပေါင်းလိုက်မှ ‘တန္တရ’ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ‘မန္တရ’ ‘တန္တရ’ ပညာမှာယတြာဇနနည်း တစ်မျိုးရှိသေးတယ်ဗျာ၊ အဲဒါကိုလည်း ဗဟုသုတအဖြစ် ခင်ဗျားတို့ကို ပြထားရဦးမယ်” ဟုဆိုကာ မြေပေါ်၌ တုတ်ဖြင့်ခြစ်၍ လွန်စွာ လျှို့ဝှက်ရှားပါး၍ တီဗက်ပညာရှင်များသာ အသုံးပြုလေ့ ရှိသော အောက်ပါ မန္တရ တန္တရ ယတြာဇယားကို ရေးပြလေတော့၏။

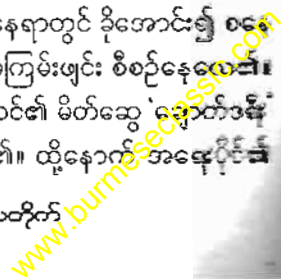

တော့ လူတွေ ယုံကြည်ချင်ယင် အဲဒီအရပ်တွေက ဆောင်ရွက်ပေး
 တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ အရပ်တွေကလည်း ဆိုင်ရာ မန္တန်နဲ့မှ သူ့ရဲ့
 ဓာတ်သဘော နီးလာတယ်လို့ ယုံကြည်ကြတာကိုး။ ဘုရားမှာ ရှိတဲ့
 ငြိမ်းတိုင်တွေ၊ ငြိမ်းရပ်တွေဟာ ကျုပ်တို့ဘာသာရေးနဲ့ မသက်ဆိုင်
 ဘူး။ ဒါက မဟာယနတွေရဲ့ အယူအဆတွေနဲ့ လုပ်ထားတာတွေပဲ”
 ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့တည်း ခိုနေသော
 တဲကလေးအတွင်း၌ ပြားတံများ တရွီးရွီး ဝင်ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်
 ရော ဘွန်ဟောင်းပါ သေနတ်များကို ထုတ်၍ ပစ်ကြရပြန်လေ၏။
 ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြုံရာလှေတစ်စင်းဖြင့် မြစ်ကြော အတိုင်း
 စုန်ဆင်းထွက်ပြေးခဲ့ကြရပြန်လေ၏။ လမ်း၌လှေမှောက်ခြင်း၊ သုံး
 လေးရက် အစာရေစာပြတ်ခြင်း၊ အိပ်စက်ခွင့်မရခြင်း စသော
 ယောက်ျားတိုင်းခံနိုင်သည့် ဒုက္ခများကိုမူ မဖော်ပြတော့ပါ။

မျက်မမြင်ဥယျာဉ်

ကျွန်ုပ်တို့သည် အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အန္တရာယ်များမှ
 လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီးနောက် ဘုရားသခင် သတင်းသုံးတော်မူရာ
 ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၏ နောက်ဘက်စူးစူး အန္တဥယျာဉ်ဟုဆိုသော
 တောအုပ်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုတောအုပ်ကြီး
 အတွင်း၌ မျက်မမြင်ငါးရာ နေထိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုငါးရာသော
 မျက်မမြင်တို့သည် ဘုရားသခင်၏ အမြိုက်တရားကို နာကြားရပြီး
 နောက် မျက်စိများအလင်းရကြကုန်သည်ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ ငါးရာ
 သော မျက်မမြင်တို့သည် ၎င်းတို့ကိုင်ဆောင်သော တောင်ဝှေးအား
 အပင်ပေါက်ပါစေဟု ဆုတောင်းကာ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်ကြလေ၏။
 ထိုအခါ တောင်ဝှေးတို့မှ အမြစ်တွယ်ခြင်း၊ အညွန့်တက်ခြင်းတို့ဖြစ်
 ကာ တောကြီးဖြစ်သွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ထိုတောအား
 မျက်မမြင်တောဟုခေါ်ပြီး အချို့ကအန္တဥယျာဉ်ဟု ခေါ်ကြ၏။ ထို
 အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရဟန်းတော် 'ဖာဟိယန်၏ခရီးစဉ်'ကမ်း၌
 ဖော်ပြခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုတောအတွင်း၌ နားနေခိုအောင်း ကြရ
 ၏။ ဘွန်ဟောင်းက တောအပြင်သို့ထွက်၍ ချာပါတီ အစရှိသော
 မုန့်တို့ကိုရှာဖွေ၍ ယူဆောင်လာ၏။ ထိုနေရာတွင် ခိုအောင်း၍ စနေ
 မောင်မောင်သည် သွားရမည့်ခရီးကို အကြမ်းဖျင်း စီစဉ်နေလေ၏။
 ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် စနေမောင်မောင်၏ မိတ်ဆွေ 'ချောက်ခရီး'
 ဆိုသော အရေးပိုင်တံသို့ သွားကြလေ၏။ ထို့နောက် အရေးပိုင်တံ

အစောင့်အရှောက်ဖြင့် ကာလကတ္တတ္တားသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။ ကာလကတ္တတ္တားသို့ရောက်လျှင် အေဒင်ဆေးရုံလမ်း၊ နံပတ်(၁၀)ရုံ၊ 'ဒရမ် ဆာလာ' ခေါ် ဓမ္မသာလာယံ ဌတည်းခိုကြ လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အား လိုက်ပို့သော အရေးပိုင် ချောက်ဒရို၏ ပုလိပ်များလည်း ပြန်သွားကြ လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးလည်း ထိုနေရာ၌ တည်းခိုကြလေ၏။ ည အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ တည်ခိုခန်း၏ တံခါးများကိုပိတ်၍ ဘွန်ဟောင်းက မှန်အိမ်များကို ထွန်းလေ၏။

“ဆရာကြီးရယ်၊ ဒီညမှပဲ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ရတော့မှာပါပဲဗျာ၊ ကံ... ဆရာကြီး ဘာမျှခိုင်းစရာမရှိယင်တော့ ကျွန်တော်တို့ စောစော အိပ်ကြရအောင်ဗျာ” ဟုဆိုကာ ဘွန်ဟောင်းက သူ၏ အခန်းသို့ဝင် လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏အခန်းသို့ ဝင်လေ၏။ စနေမောင် မောင်လည်း အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်အိပ်ပျော်မည် ကဲ့သို့ ရှိစဉ်၌ပင် စနေမောင်မောင်၏ အခန်းမှ ဝရုန်းသုံးကား အသံ များကြားရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ရော ဘွန်ဟောင်းပါ စနေမောင် မောင်၏အခန်းသို့ ပြေးသွားကြလေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင် သည်အတွင်းမှ တံခါးချက်ကို ဖြုတ်၍ ပေးလေ၏။ သူ၏ပါးစပ်တွင် စီးကရက်တစ်လိပ်ခဲထားသည် ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် အခန်းအတွင်းမှ မှန်မီးအိမ်ဇာကို မြှင့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အခန်း ထောင့်၌ သွေးအလိမ်းလိမ်း အကြံကြံနှင့် အသက်ထွက်နေ သော လူတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ထိုသူ၏ ကျောကုန်း၌လည်း 'ဖုကြီး တစ်ခုကို တွေ့ရသည်ဖြစ်ရာ ခါးကုန်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိရ လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ထိုခါးကုန်း၏ အလောင်းမှ အင်္ကျီကို ဆွဲယူ၍ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီးလျှင်...

“ကိုအောင်ထွန်းရေ၊ သူ့ဖုကလည်း ကျုပ်ဖုလို ရာဘာဖုပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်ကကမူ...

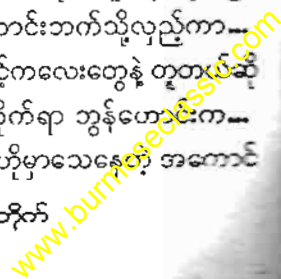
“ခါ ရိုးမားတို့အတွဲဗျ၊ စနေဂိုဏ်းကအကောင်၊ ကျုပ်ရထားတဲ့ သတင်းအရဆိုယင် ဒီကောင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ္ပိယလုပ်နေ တာ ကြာပြီ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ စနေဂိုဏ်းလည်း ကြောက်ချ ရွှေနတ်သားတွေကိုလည်း ကြောက်ရနဲ့ တထိတ်ထိတ်နဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဖြင့် စိတ်ကို မချမ်းသာဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“ဘယ်တော့ ဘယ်နားက ရန်သူတွေထွက်လာမလဲဆိုတာ သတိ ကလေးထားပြီး နေရတာ ကျုပ်ဖြင့် ပျော်သလိုလိုတောင် ရှိနေတယ် ဗျ၊ ရွှေနတ်သားကောင်တွေကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ မကြောက်နဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ကိုတွေ့လည်း ခင်ဗျားတို့ကို သတ်မှာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူတို့က ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းကို သတ်ပစ်ချင်တာ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ စနေဂိုဏ်းကကောင်တွေ ကတော့ ခင်ဗျားတို့ကို တွေ့လည်း ချမ်းသာ ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ... ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်လွတ်လပ် ရေးလည်း ရတော့မယ်၊ ကျုပ်တို့လူမျိုးတွေကိုလည်း ရွှေတွေ အမြောက်အများ ကျုပ်လုပ်ပေးနိုင်တော့မယ်၊ အခုတွေ့ရတဲ့ ဒုက္ခ တွေဟာ အဲဒီအကျိုးတရားတွေနဲ့ နှိုင်းစာလိုက်ယင် ဘာများ ပြော ပလောက်လို့လဲ၊ ဒုက္ခဆိုတာ ဆားပွင့်ကလေးတွေနဲ့ တူတယ်ဗျ၊ နည်း နည်းကလေးများယင် ငံတူးတူးဖြစ်တတ်ရုံကလွဲပြီး တော်သင့်ရုံများ ဆိုရင် သူမပါယင်တောင် မပြီးသလောက်ပဲ ကိုယ့်လူရေ” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဘွန်ဟောင်းဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ကိုဘွန်ဟောင်းရေ၊ ဒုက္ခဟာ ဆားပွင့်ကလေးတွေနဲ့ တူတယ်ဆို ယင် လူက ဘာနဲ့ တူသလဲဗျ” ဟု မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“လူက သရက်သီးစိမ်းနဲ့ တူတယ်ဗျ၊ ဟိုမှာသေနေတဲ့ အကောင်

ကြီးဆိုယင် မြန်မြန်နေခြောက်လှမ်းမှ ကောင်းတဲ့ဟာကြီးပေါ့ဗျာ၊
ကြာကြာထားယင် ပုပ်တော့မယ်”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟိုလူကြီးကို ထားစမ်းပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့က ဘာနဲ့တူသလဲ” ဟု
ကျွန်ုပ်က ထပ်၍မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ကျုပ်တို့က မချစ်စုတွေလေဗျာ၊ ဆားကလေးနဲ့ တို့ပြီးစားစား၊
ငံပြာရည်နဲ့ ငရုတ်သီးနဲ့ ဖျော်ပြီးစားစား၊ ဆီနဲ့စိမ်ပြီး သရက်သီးသနပ်ပဲ
လုပ်လုပ် လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ ရတဲ့ဟာတွေပေါ့ဗျာ၊ သိပ်ပြီးလည်း
မကြာတော့ပါဘူး၊ ရွှေနတ်သားတွေလာပြီး ကျုပ်တို့ကို လုပ်ချင်သလို
လုပ်တော့မှာပါ၊ ဆားစိမ်ဖြစ်မလား၊ သနပ်ဖြစ်မလား မပြောနိုင်ဘူး”
ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ် ကိုဘွန်ဟောင်းရေ ညစာစားတုန်းက စားလို့
မကောင်းတာနဲ့ နဲ့နဲ့လျော့စားမိတာ ခုမှ ဆာသလိုပဲဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က
ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“လွယ်သားပဲ ကိုယ့်လူရဲ့ တံခါးလေးကိုအသာဖွင့်လိုက်၊ လမ်းရဲ့
ဟိုဘက်ဆိုင်က ကုလားကို ‘ကြရေးဝါးလား’ လို့ လက်ခုပ်တီးလိုက်
ပူရီသုံးပွဲနဲ့ လက်ဖက်ရည် သုံးခွက် ယူခဲ့ပါဟု ပြောလိုက်” ဟု ဆိုသဖြင့်
ကျွန်ုပ်လည်း တံခါးကိုဖွင့်ပြီးလျှင် လမ်း၏ဟိုဘက်တွင်ရှိသော
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ကုလားကို လက်ခုပ်တီး၍ လက်ဖက်ရည်
သုံးခွက်နှင့် ပူရီသုံးပွဲလာပို့ရန် လှမ်း၍ အော်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ
ကုလားလည်း ဗန်းကလေးနှင့် လာ၍ပို့လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းက
ထိုဗန်းကို လှမ်း၍ယူမည်အလုပ်၌ စနေမောင်မောင်က...

“ကိုယ်ကျိုးနဲ့ပြီ” ဟုဆိုကာ ဗန်းအောက်မှ လက်ဖြင့် တအားမ၍
ရိုက်လိုက်ရာ လက်ဖက်ရည်လာပို့သော ကုလားသည် မျက်နှာကို
ပြင်းထန်စွာ ရိုက်မိ၍ လဲကျသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဆရာကြီး ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေး

လိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

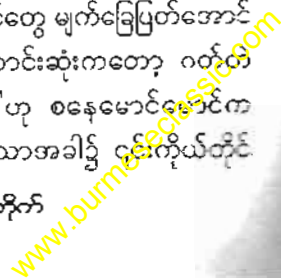
“ဟိုမှာ ပလာတာရိုက်နေတဲ့ ကောင်ကိုကြည့်လိုက်စမ်း၊ ဘယ်သူ
လဲလို့” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်ရောဘွန်ဟောင်းပါ ပလာတာရိုက်နေသာ
လူကိုကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရန်သူကြီး “ရွှေနတ်သားကြီး”
(အရူး) “ဂျီဥ”ဖြစ်ကြောင်း ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ တွေ့ရလေတော့၏။

“ဒီကောင်တွေကြည့်စမ်း၊ ကျုပ်တို့ရှေ့မှာ အလျင်ရောက်အောင်
လည်း လာသေးတယ်။ ကျုပ်တို့တည်းမယ့် နေရာရဲ့ ရှေ့တည်တည်
မှာ ဆိုင်တောင်လာပြီး ဖွင့်ထားလိုက်နိုင်သေးတယ်၊ ပြေးမှဗျို၊ သူတို့
လူတွေ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ဝိုင်းထားပြီ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ပေါ့ပေါ့တွက်
လို့တော့ မရဘူးနော်၊ စနေဂိုဏ်းသားတွေထက် ကြောက်ဖို့ကောင်း
တယ်၊ ပြေးဆိုရင် နောက်ဖေးပေါက်က အခုပဲပြေးကြစို့” ဟု ဆိုသဖြင့်
ကျွန်ုပ်နှင့် ဘွန်ဟောင်းလည်း ‘ဓမ္မသာလ’၏ နောက်ဖေးဘက် တံခါး
ကို ပြေး၍ဖွင့်ရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသားသည် ထိုအပေါက်
မှထွက်၍ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးရလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏တစ်သက်တာ၌
စနေမောင်မောင်ကိုယ်တိုင် ဤသို့ ဒေရာသောပါးပြေးရသည့် အဖြစ်
မျိုးကို ဤအကြိမ်သာလျှင် တွေ့ရဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း
လွန်စွာ ထိတ်လန့်မိတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသားသည် နှစ်နာရီနီးပါးခန့် ပြေးလွှားနေကြရ၏။
ဘွန်ဟောင်းမှာ မောဟိုက်လာပြီဖြစ်သဖြင့်...

“ဆရာကြီး၊ ကလက္ကတ္တားကို တစ်ပါတ်ပတ်မိတော့မယ်” ဟု ပြော
လိုက်လေ၏။

“အဲဒါအရေးမကြီးဘူး ငါ့လူ၊ ဒီကောင်တွေ မျက်ခြေပြတ်အောင်
ပြေးနေရတာ၊ အရှေ့မှာ ဂတ်ပဲ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ဂတ်တ
ရောက်နေရင် လုံခြုံလိမ့်မယ်ထင်တယ်” ဟု စနေမောင်မောင်က
ပြောဆိုပြီးနောက် ဂတ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ၌ ငှက်ကိုယ်တိုင်

လွန်စွာ မူးရှူးနေသော အရက်မူးသမားကဲ့သို့ လုပ်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ သဘာဝမကျဘူး” ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် အနီးရှိ အရက်ဆိုင်မှ အရက်အနည်းငယ် သွားဝယ်ပြီး သုံးယောက်စလုံးကိုယ်ပေါ်တွင် အရက်များ လောင်းချလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးစလုံး မှာ အရက်စော်များ ဟောင်သွားလေတော့၏။ ဂတ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ၌ စန္ဒရီက ခေါ်ယူမေးမြန်းရာ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးစလုံးသည် စန္ဒရီအား မချေမငံ ပြောဆိုရုံမျှ မကဘဲ ထိုးမည် ကြိတ်မည် တကဲကဲ လုပ်ကြရာ ပုလိပ်များ ထွက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား ဖမ်းဆီး၍ အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ထည့်လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အသီးသီးသည် ဝမ်းမြောက်စွာနှင့် အချုပ်ခန်းသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ကပ်ပြီး...

“ကိုအောင်ထွန်းရေ... အချုပ်ခံရလို့ပျော်တာ ဒီတစ်ခါပဲ ရှိဖူးသေးတယ်၊ ကောင်းကောင်းတော့ အိပ်ရပြီနဲ့ တူပါရဲ့ဗျာ” ဟု ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကို အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ သွင်းလိုက် စဉ်၌ အချုပ်ခန်းအတွင်း၌ တစ်ဦးသာရှိနေ၏။ အချုပ်စောင့်ပုလိပ်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အား အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ တည့်ပြီး သော့ပိတ်ကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသားသည် အခန်းထောင့် သုံးထောင့်၌ လူခွဲ၍ ထိုင်ကြလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာမူ သံတိုင်နှင့် ခေါင်းထိလိုက်သည်နှင့် အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ပျော်မည်ဟု ပြုနေစဉ်၌ပင် စနေမောင်မောင်၏ အခန်းထောင့်နေရာမှ ဝရုန်းသုန်းကား အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ကြိုတင်ရောက်နေသော အချုပ်သားသည် စနေမောင်မောင်အား ခုန်အုပ်ကာ ဓားဖြင့် ထိုးသတ်ရန် ကြိုးစားနေ၏။

စနေမောင်မောင်သည် ထိုသူ့အား ဓားတိုထားသော လက်တို့ ဆုပ်ကိုင်၍ တွန်းနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့အနီးသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို ခြေထောက်ဖြင့် ဖြောင်းကန် တန်ချလိုက်လေ၏။ ထိုသူလည်း လဲကျမေ့မျောသွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ပုလိပ်များ ရောက်ရှိ၍ အချုပ်တံခါးကို ဖွင့်ကာ ဝင်လာကြလေ၏။ စနေမောင်မောင်က အကျိုးအကြောင်းပြောကာ ဓားမြှောင်ကို အပ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပုလိပ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးအား ရာဇဝတ်အုပ်ထံ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုသို့ ခေါ်သွားစဉ် စနေမောင်မောင်က...

“ရာဇဝတ်အုပ်ဆီ ရောက်တာနဲ့ ကျုပ်တော့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ထွက်ပြေးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့လည်း ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ထွက်ပြေးကြ ဂတ်မှာဆက်ပြီးနေရင် ရွှေနတ်သားတွေ အုပ်လိုက် ဝင်လာကြ လိမ့်မယ်၊ ကလက္ကတ္တားမြို့မှာ ရှိနေတဲ့ အချုပ်ခန်းတိုင်း မှာသူတို့ လူတွေ ရှိနေပုံရတယ်၊ ကျုပ်တို့အဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး၊ ကျုပ်ဒီကနေ ထွက်ပြေးပြီးတာနဲ့ ကလက္ကတ္တားပုလိပ်မင်းကြီးအိမ်မှာရှိမယ်၊ ခင်ဗျားတို့လည်း ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အဲဒီကို လိုက်ခဲ့ကြ” ဟု မှာကြားလိုက်လေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်စားပွဲသို့ ရောက်သောအခါ၌ ရာဇဝတ်အုပ်သည် စနေမောင်မောင်အား အဖြစ်အပျက်ကို မေးလေ၏။ စနေမောင်မောင်လည်း အမူးသမားဂိုက်ဖြင့် ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ရာဇဝတ်အုပ်က အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်၍ ထည့်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စနေမောင်မောင်သည် ပုလိပ်နှစ်ဦးကို တွန်းကာ ပြတင်းပေါက် ခုန်ထွက်၍ ပြေးသွားလေတော့၏။ ပုလိပ်များလည်း ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်ကာ စနေမောင်မောင်၏ နောက်သို့ လိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းလည်း ကျွန်ုပ်၏ဖောက်ကို ဖမ်းကိုင်ကာ...

www.burmeseclassic.com

၂၃

“ကိုအောင်ထွန်း၊ လစ်ကြစို့” ဟုဆိုကာ တအားဆွဲ၍ ပြေးလေ၏။ ပုလိပ်များလည်း သေနတ်များဖြင့် ချိန်၍ ရပ်ထားသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့က မရပ်ဘဲ ဆက်၍ ပြေးသောအခါ၌ မပစ်ကြပေ။

“ကိုအောင်ထွန်းရယ် ပြေးစမ်းပါ။ လှည့်မကြည့်ပါနဲ့၊ ဒီကောင်တွေ သေနတ်က မထွက်ပါဘူး” ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆက်လက်၍ ပြေးကြပြန်၏။ လမ်းတွင် ဘွန်ဟောင်းက...

“ကလက္ကတ္တား ပုလိပ်မင်းကြီးအိမ်ဆိုတာ ဘယ်မှာမှန်းလည်း မသိဘူးဗျ၊ နဲနဲပါးပါးမေးစမ်းပါဦး” ဟုဆိုကာ ရပ်လိုက်သည့် တစ်ခဏ၌ပင် ပလာတာဆိုင်မှ အရူးနှင့် သူ၏လူများအား ပုလိပ်များက ဖမ်းဆီးလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့အား ဖမ်းဆီးခဲ့သော ဂတ်အတွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာ ထိတ်လန့်လျက် ရှိလေတော့၏။

“ကိုအောင်ထွန်းရေ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာကြီးပြောတာမှန်တယ်ဗျ၊ ပြေးတာမြန်ပေလို့ပဲ၊ ‘ဂျီဉ်’ တို့လူစု ကျုပ်တို့အချုပ်ခန်းထဲကို လိုက်လာကြပြီ” ဟု ဘွန်ဟောင်းကပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဒီတစ်ခါ ကျုပ်တို့တော့ အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲကြပြီနဲ့ တူပါရဲ့ဗျာ၊ ဒီကောင်တွေပက်က လွတ်မယ်မထင်တော့ပါဘူး” ဟု ငြီးငြိမ်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ခဏနေဦးဗျ၊ ပုလိပ်မင်းကြီးအိမ်ဆိုတာ စုံစမ်းရဦးမယ်” ဟုပြောဆိုကာ စုံစမ်းနေလေ၏။ ကလက္ကတ္တားမြို့အထွက် တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ရှိကြောင်း သိရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုနေရာသို့ ကြိုးစား၍ သွားကြလေတော့၏။ ပုလိပ်မင်းကြီး၏ အိမ်ဝသို့ ရောက်လျှင် အစောင့်ပုလိပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား နာမည်မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့က နာမည်ကိုပြောလျှင်...

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လာယင် အထဲကို ဝင်ခွင့်ပေးဖို့ မှာထားတယ်” ဟုဆိုကာ အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပေးလေ၏။ အတွင်းသို့ရောက်လျှင် စနေမောင်မောင် ကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့အား ဆီးကြိုလေ၏။ ထိုပုလိပ်မင်းကြီးကိုယ်တိုင်က ကျွန်ုပ်တို့အား အားနာစရာမလိုကြောင်း လွတ်လပ်စွာ တည်းခိုနိုင်ကြောင်း၊ စနေမောင်မောင်နှင့်သူသည် ရှေးယခင်ကပင် ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့အား ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။

ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်လျှင် ပုလိပ်မင်းကြီးကတော်က ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးအား ကောင်းစွာ ဧည့်ခံလေ၏။ ထိုသို့ဧည့်ခံရင်း...

“ဒီနေ့တော့ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ထူးထူးခြားခြား ဧည့်သည်လေး ယောက်တောင် ရောက်လာတယ်၊ ကျွန်မညီမလေးရဲ့ မိတ်ဆွေ နီပေါက ကုန်သည်တစ်ယောက်ဟာ ရွှေတွေအမြောက်အများ ပါလာလေတော့ တခြားမှာ မတည်းဝံ့ဘူးဆိုပြီး အဲဒီဧည့်သည်ကို ဒီမှာ ခေါ်ပြီး တည်းခွင့်ပြုထားတယ်။ ရှင်တို့တည်းမယ့် အခန်းမှာ ရှိနေလေရဲ့၊ ခရီးပန်းလာတယ်ဆိုပြီး အိပ်နေလေရဲ့၊ ပုလိပ်မင်းကြီး အိမ်ဆိုတော့ သူလည်း စိတ်ချလက်ချ အိပ်နေရှာတယ်နဲ့ တူပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘွန်ဟောင်း၏ များနာဆီသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါဘွန်ဟောင်းက...

“ကြိုပြီးရောက်နေပြီနဲ့တူတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် စနေမောင်မောင်က ပုလိပ်မင်းကြီးအား ခရီးပန်းလာသဖြင့် အိပ်ချင်ကြောင်း ပြောဆိုပြီး အခန်းဆီသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ၎င်း၏အခန်းဘေးရှိ အခန်းများဆီသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ထိုသို့ဝင်ခါနီး၌ စနေမောင်မောင်က ကျွန်ုပ်တို့အား...

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

www.burmeseclassic.com

“မအိပ်ကြနဲ့” ဟု တိုးတိုးကပ်၍ မှာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း မအိပ်ပဲ နားစွင့်၍ နေကြလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းတံခါးကို ခေါက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ထေးလိုက်ရာ အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

“အန္တရာယ်များတဲ့အခါမှာ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တစ်ခန်း နေကြမှာလဲ ငါ့လူရာ၊ ပူးပေါင်းပြီးနေကြတာပေါ့” ဟုပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းသည် ဆရာကြီး၏ အခန်းဆီသို့ ချောင်းကြည့်၍ ရနိုင်သောအပေါက်ကို ရှာဖွေ၍ အပေါက်ကိုတွေ့လျှင် ချောင်းကြည့်လေတော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား ခေါ်၍ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်အခန်း၏ မျက်နှာကျက် အပေါက်သို့ ခို၍ဝင်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ဘွန်ဟောင်းအား...

“ဘာသဘောလဲ” ဟု မေးရာ...

“ဟိုဘက်ခန်းကို ကူးမှာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ များမကြာမီ၌ပင် တစ်ဘက်သော အခန်းဝရံတာဆီမှ အောက်သို့ ‘ပုန်း’ကနဲ ပြုတ်ကျသံကို ကြားရလေတော့၏။ စနေမောင်မောင်လည်း မျက်နှာကျက်ပေါက်မှ ပြန်၍ဆင်းကာ အိပ်ယာပေါ်၌ ပက်လက်လှန်လိုက်ပြီဖြစ်၏။ အိမ်သူအိမ်သားများလည်း အလန့်တကြား ဖြစ်ကြကုန်လေ၏။

ပုလိပ်မင်းကြီး၏ အစောင့်များသည် အိမ်အောက်၌ ဆူညံဆူညံ ဖြစ်ကုန်၏။ ပုလိပ်မင်းကြီးကိုယ်တိုင် စနေမောင်မောင်၏ အခန်းတံခါးကို လာခေါက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်က...

“ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးရာ ပုလိပ်မင်းကြီးက...

“ဟိုဘက်ခန်းက ဧည့်သည် ဝရံတာကကျပြီး သေသွားရှာပြီ”

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က

“အိုး... ကျုပ် အိပ်တောင်မအိပ်သေးဘူး၊ မေတ္တာပို့နေတာ၊ ပုန်းကနဲအသံကြီးတော့ ကြားလိုက်ပါရဲ့၊ သူ့မမှာ စိတ်မချလို့ ဝရံတာဘက်ကို ထွက်ကြည့်ရင်း မူးပြီးကျသွားရှာတာနဲ့တူပါတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်ရရ ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

* * *

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပုလိပ်မင်းကြီးအိမ်မှ မယောင်မလည် ထွက်ခွါ ပြေးခဲ့ကြရ လေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သေဆုံးသွားသော ရွှေကုန်သည်၏ဆွေမျိုးများရောက်လာမည်ဟု သတင်းရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ လမ်းတွင် ကျွန်ုပ်က...

“ပြေးလှချည်လား ဆရာကြီး၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဘွန်ဟောင်းပြောတဲ့ ပါပလူမျိုးတွေကို သူတတ်ထားတဲ့ ‘ဆွန်ဇူး’ ရဲ့ စစ်ပညာနဲ့ ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရတော့ဘူးလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ခင်ဗျား ဒီလိုမစော်ကားပါနဲ့၊ ဒါဟာ စစ်တိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး လုပ်ကြံမှုခံနေရတာဖြစ်တယ်၊ ခုကိစ္စက ‘ဝါး’မဟုတ်ဘူး၊ ‘အက်စက်စီနိတ်’ ဗျ” ဟု ဘိုသံပါပါဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဝါးတွေ ခနိတွေလုပ်မနေနဲ့ ကိုယ့်လူ ပြေးရတာက ပြေးရတာပဲ မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးရထားတစ်စီးဖြင့် ကလက္ကတ္တားမှ မိုင်ပေါင်း (၄၂၉) မိုင်ဝေးသော ‘ဗာနာရိစ်’ ခေါ် ဗာရာဏသီသို့ ထွက်ပြေးတိမ်ရှောင် ခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စနေဂိုဏ်းသားများအတွက်လည်း ပြေးရ၏။ ရွှေနတ်ရွာသားခေါ် ပါပလူမျိုးများအတွက်လည်း ပြေးရ၏။ ဗာရာဏသီမြို့၊ ကန်တိုမင် ဘူတာသို့ရောက်လျှင် ဆင်းကြလေ၏။

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

www.burmeseclassic.com

ထိုဘူတာအနီး 'ခရစ္စနား ဓမ္မသာလ' ၌ ခေတ္တတည်းခိုကြ၏။ ထိုနေရာ၌ တည်းခိုပြီးလျှင် နံနက်စာ ဝယ်ယူစားသောက်ကြ၏။ ထို့နောက် (၇)မိုင်ဝေးသော နေရာရှိ 'ဆာနတ်' ဟုခေါ်သော နေရာသို့ ဆက်လက်၍ ရှောင်တိမ်းခဲ့လေ၏။ ဆာနတ်သို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရခိုင်အမျိုးသား ဦးမြတ်ထွန်း လှူဒါန်းသော တိုက်ဇရပ်ကြီး တစ်လုံး၌ ပုန်းအောင်းတည်းခိုကြလေ၏။ ထိုနေရာ၌ကား အတော်အတန် လုံခြုံလှပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘွန်ဟောင်းအား...

"ကဲ... စစ်ပါရဂူကြီး လုပ်စမ်းပါဦး၊ ပြေးရလှချည်လား၊ တိဗက်ကုန်းမြင့်ကနေ ပြေးလာလိုက်တာ၊ ကလက္ကတ္တား၊ ကလက္ကတ္တားကနေ ဘရာဏသီ၊ ဘရာဏသီကနေ ဆာနတ်၊ ဆာနတ်ကနေ ဘယ်ထိ ဆက်ပြေးရဦးမှာလဲ" ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

"ဒါက ဒီလိုရှိတယ်ငါ့လူ၊ ခုနေဆရာကြီး သေသွားတယ်ဆို ယင်တော့ ပြေးစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ပြီးပြီ၊ ဆရာကြီး မသေမချင်းတော့ တို့ပါရောပြေးနေဦးမှာပဲ၊ တကယ်လို့ ပါပလူမျိုးတွေနဲ့ ဆရာကြီးက လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားနေကြတာပါ၊ အနိုင်အရှုံးကလည်း ဆရာကြီးကို မိခြင်း၊ မမိခြင်းအပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်က ဘာမှမပတ်သက်ဘူး၊ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ကစားပွဲထဲမှာ ပါဝင်ပြီး၊ ကစားခွင့်တော့ရတယ်၊ အရှုံးအနိုင် အရေအတွက်ထဲမှာ မပါတဲ့ ကလေးလိုဟေ့၊ အဲဒီကလေးမျိုးကို ကစားချင်တဲ့အခါမှာ ထည့်ပြီးကစားတယ်၊ ဒါပေမယ့် အနိုင်အရှုံး ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါမှာ သူ့ကို ထည့်ပြီး မရေမတွက်ရတဲ့အတွက် အဲဒီကလေးကို ခွေးဝင်စားလို့ ခေါ်တယ်၊ ဒါပဲငါ့လူ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

"ခွေးဝင်စားလည်း ချမ်းသာပေးမှာမဟုတ်ဘူးကိုယ့်လူ၊ တွေ့ယင်သတ်မှာ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုနေရာ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့သည်

စားလိုက်သောက်လိုက်နှင့်၊ ရယ်နိုင်မောနိုင် နေနိုင်ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ကိုမူ ကလက္ကတ္တားပုလိပ်နှင့် ပုလိပ်မင်းကြီးကလည်းကောင်း၊ စနေဂိုဏ်းသားများကလည်းကောင်း၊ ပါပလူမျိုးခေါ် ရွှေနတ်သားများကလည်းကောင်း သဲသဲမည်းမည်းကြီး ရှာဖွေနေကြပြီဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက်ဘွန်ဟောင်းသည် ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်၏ မွေးသက္ကရာဇ်ကို မူတည်၍ စာရွက်တစ်ရွက်၌ တွက်ချက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က...

"ဘာတွက်တာလဲ ကိုယ့်လူ" ဟု မေးရာ ဘွန်ဟောင်းက...

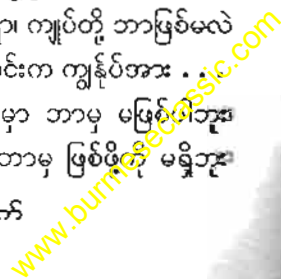
"ဒီလိုပဲ တွက်ကြည့်တာပေါ့ ငါ့လူရာ၊ ငါတို့ တရုတ်ဗေဒင်မှာက မျောက်နှစ်မှာ မွေးတယ်၊ ယုန်နှစ်မှာမွေးတယ်၊ ကျားနှစ်မှာ မွေးတယ်လို့ ရှိတယ်မဟုတ်လား..." ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"အင်း... အဲဒီလိုတော့ ကြားဖူးသားပဲ" ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

"ကျုပ်တို့ ဆရာကြီးက နဂါးနှစ်မှာ မွေးတာဗျ၊ နဂါးကလည်း ငါးမျိုးတောင်ရှိတာ ငါ့လူရ၊ ရေနဂါး၊ မီးနဂါး၊ သစ်သားနဂါး၊ မြေနဂါး၊ သတ္တုနဂါးရယ်လို့ ရှိတာ၊ ကျုပ်တို့ဆရာကြီးက မီးနဂါးလေ၊ ဒီနှစ်က တရုတ်လို မြွေနှစ်လို့ ခေါ်တယ်၊ 'ဆယ်' လို့ တရုတ်လိုခေါ်တယ်၊ ဆရာကြီးက 'လုံ' လို့ခေါ်တယ်၊ လုံနှစ်မွေးတဲ့လူဟာ ဆယ်နှစ်မှာ ဘာမျှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ ကျူးဆိုတဲ့ ဝက်နှစ်မှာလား၊ ကော်ခေါ်တဲ့ ခွေးနှစ်မှာလား တစ်နှစ်နှစ်မှာတော့ ဒုက္ခရောက်ဖို့ သေချာတယ်" ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

"ဆရာကြီးကို ထားစမ်းပါဦး ကိုယ့်လူရာ၊ ကျုပ်တို့ ဘာဖြစ်မလဲ တွက်စမ်းပါဦး" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ကျွန်ုပ်အား...

"ကိုယ့်လူက ယုန်နှစ်သမားပဲ၊ မြွေနှစ်မှာ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ မြွေနှစ်သမားပဲ၊ မြွေနှစ်မှာ ဘာမှ ဖြစ်ဖို့ကို မရှိဘူး"

ပြေးရတာတော့ ပြေးရတာပေါ့လေ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ပြေးရတာလည်း နံနံမဟုတ်ဘူး ကိုဘွန်ဟောင်းရဲ့၊ ကြည့်လဲ
လုပ်ပါဦး” ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ကြည့်မလွန်ကိုယ့်လူ၊ အဲဒီလို ဒုက္ခမများချင်ရင် စနေမောင်
မောင်နဲ့ မပေါင်းနဲ့ စနေမောင်မောင်နဲ့ ပေါင်းယင်တော့ ဒုက္ခ
ဆားပွင့်လေးတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ဘွန်ဟောင်း ထိုသို့စကားပြောနေစဉ်ပင် ထိုရပ်တွင်
သတင်းသုံးနေသော ဦးကိတ္တိမာ ရောက်လာပြီးလျှင် အလှူအတွက်
လှူဒါန်းထားသော ငွေစာရင်းကို ဘွန်ဟောင်းအား တွက်ခိုင်းလေ၏။
ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက စာရင်းစာရွက်ကို ယူပြီးလျှင် ၎င်း၏လက်
နှစ်ဘက်ကို ဖြန့်ချိကွေးချီ လုပ်၍ တွက်ချက်လေ၏။ ခဏလေးနှင့်ပင်
စာရင်းတွက်ချက်ပြီးသွားလေ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးလည်း သဘောကျ
သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ အထူး အံ့ဩ လေ၏။ ထို့ကြောင့်...

“လုပ်စမ်းပါဦး ကိုဘွန်ဟောင်းရဲ့၊ ခင်ဗျားနည်းကလည်း လက်
ကလေးတွေ ကွေးလိုက်၊ ဆန့်လိုက်နဲ့ အဖြေရတော့တာပဲ၊ ဘယ်လို
နည်းလဲဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ရှေးနှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာက ရှေးသူဟောင်းတွေ အသုံးပြုတဲ့
လက်ဆစ်ချိုး ပညာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်ဘက်လက်ရော၊ ညာဘက်လက်
ရော လက်သန်းကနေစပြီး လက်မထိ(၆) (၇) (၈)(၉)(၁၀)လို့ မှတ်
ထားရတယ်။ ဒီတစ်ခါ ဘယ်ဘက်လက်သန်းကနေစပြီး လက်ညှိုးထိ
အစဉ်အတိုင်း(၁၀) (၂၀) (၃၀) (၄၀)လို့ မှတ်ထားရတယ်၊ ညာ
ဘက်လက်ကျတော့ လက်မကနေစပြီး လက်သန်းအထိ (၅၀) (၆၀)
(၇၀) (၈၀) (၉၀)လို့မှတ်ထားရတယ်။ ခုနက ဘုန်းကြီးပြောတဲ့
စာရင်းမှာ ပန်းကန်ပြားခုနှစ်ချပ်တဲ့။ တစ်ချပ်ကို ရှစ်ကျပ်တဲ့၊ ဘယ်

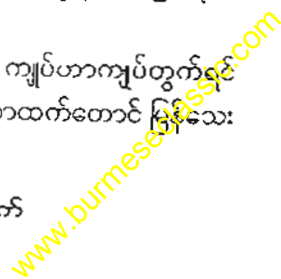
ဘက်က (၇)ပိုင် လက်ချောင်းဖြစ်တဲ့ လက်သူ ကြွယ်နဲ့ ညာဘက်က
(၈)ပိုင် လက်ချောင်းဖြစ်တဲ့ လက်ခလယ်ကို ထိလိုက်တဲ့ လက်သူကြွယ်
ဟာ တန်ဖိုး(၂၀)ရှိတယ်လေ၊ ညာဘက်လက်ခလယ်ဟာ တန်ဖိုး(၃၀)
ရှိတယ်လေ၊ အဲဒီမှာ (၅၀)ဖြစ်မနေဘူးလား၊ အဲဒီထိထားတဲ့ လက်ချောင်း
တွေရဲ့ အထက်မှာတစ်ဘက်က(၃)ချောင်းပိုတယ်၊ တစ်ဘက်က (၂)
ချောင်းပိုတယ်၊ အဲဒီ(၃)နဲ့(၂) ပြောက်လိုက်တော့ (၆)ရတယ်၊ အဲဒီတော့
ပန်းကန်ပြား (၇)ချပ်၊ တစ်ချပ်ကို (၈)ကျပ်တန် တယ်၊ အဖြေ ဘယ်
လောက်လဲ ဆိုတော့ (၅၆)ကျပ်ပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်ဖြင့် ခေါင်းကို ကိုက်သွားတာပဲဗျာ” ဟု
ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ကဲ... ဒီမှာ ထပ်ကြည့်၊ ဘုန်းကြီးရဲ့ စာရင်းမှာက ပဒေသာပင်
(၉)ခုတဲ့။ တစ်ခုကို(၁၀)ကျတယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ ဘယ်ဘက်က (၉)ပိုင်
တဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ချောင်းနဲ့ (၁၀)ပိုင်တဲ့ညာဘက်လက်မကို ထိ
လိုက်တယ်ဗျာ။ (၉)ပိုင်တဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ချောင်းဟာ တန်ဖိုး(၄၀)
ရှိတယ်ဗျာ၊ (၁၀)ပိုင်တဲ့ ညာဘက်လက်ချောင်းဟာ တန်ဖိုး(၅၀)
ရှိတယ်လေဗျာ၊ အဲဒီတော့ ထိထားတဲ့ လက်ညှိုးလက်မရဲ့ အပေါ်မှာ
လွတ်နေတာဆိုလို့ ဘယ်ဘက်လက်မတစ်ချောင်းတည်း ရှိတော့
တယ်ဗျာ။ အဲဒီတစ်ချောင်းဟာ ဘာနဲ့မြှောက်မလဲ၊ သူညနဲ့ပဲမြှောက်
ဖို့ ရှိတော့တယ်။ တစ်သူညလီ သူညပေါ့။ အဲဒီတော့ ပဒေသာပင်ဖိုး
(၉၀)ရတယ်ဆိုတာ တစ်ချက်တည်း ထွက်တာပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားဟာကလဲဗျာ၊ ကြာလိုက်တာ” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်
ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

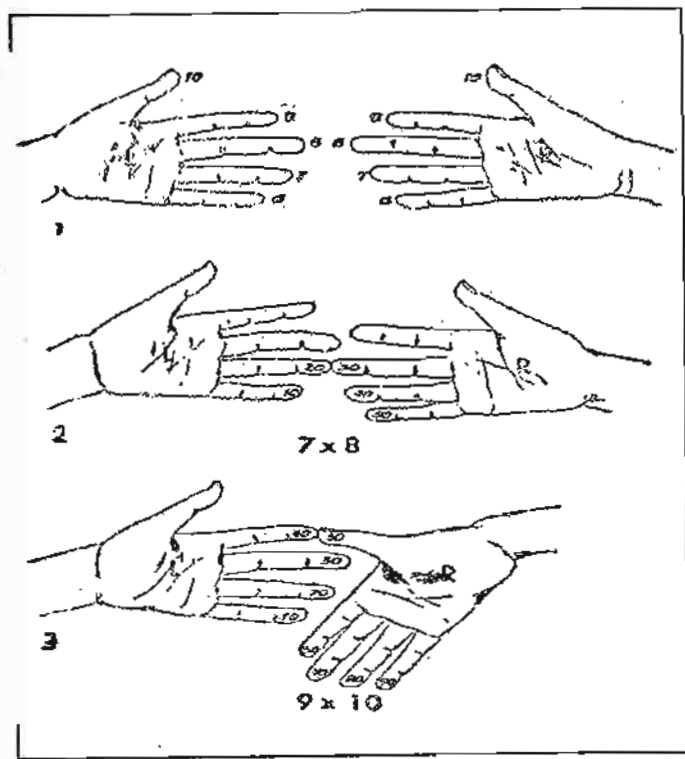
“ခင်ဗျားကို ရှင်းပြလို့ ကြာနေတာဗျာ၊ ကျုပ်ဟာကျုပ်တွက်ရင်
ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ လက်နှိပ်စက်ရိုက်တာထက်တောင် ပြန်သေး
တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ခွေရတ်

ဤလက်ဆစ်တွက်ပညာကို ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်းသောသူတစ်ဦး ရန်ကုန်မြို့၊ မအူကုန်းထိပ်၊ အပေါင်ဆိုင်၌ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်ုပ်က စိတ်ဝင်စားသဖြင့် သင်ပေးရန်ပြောသော်လည်း ထိုသူက မအားလပ်၍ သင်မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ နောင်တွင် ထိုပညာ၏ သဲလွန်စကို ရရှိသဖြင့် စိတ်ဝင်စားသော စာဖတ်ပရိသတ် အတွက်ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

မဂ်မ်းတလင်းစာပေတိုက်

ထိုအချိန်၌မှာပင် 'ဆာနတ်' မှ ပုလိပ်များ ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် ထိုနေရာမှ ရှောင်ခဲ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုနေရာမှ ရှောင်ခဲ့ပြီးနောက် ဘွန်ဟောင်း၏အကြံပေးချက်အရ 'ဗာနာရိစ်' မြို့ရှိ 'ဘူလာနာလာ' လမ်း၊ ကေ (၆၂/၂၇) ရှိ ဝနေလေ၏ မောင်၏ အသိအိမ်သို့ ဝင်ရောက်တည်းခိုကြ၏။ ထိုအိမ်၏ ဓုတ်နာချင်းဆိုင်၌ မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိလေ၏။ ထိုဘုန်းတော်ကြီး၏ ဘွဲ့အမည်မှာ 'ဦးကုသလ္လစာရ' ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် 'ဘူလာနာလာ' လမ်း၌ တည်းခိုနေစဉ် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရမည့်ခရီးစဉ်ကို စနေမောင်မောင်က အကွက်ချွန်စဉ်းစားနေလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ ထိုနေရာ၌ တည်းခိုနေကြောင်းကို စနေဂိုဏ်းသားတစ်ဦး သိရှိသွားသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် 'ဗာနာရိစ်' ဘူတာမှ မိုင်ပေါင်း (၁၀၈) မိုင်ဝေးသော 'တစ်စိုရိယာ' ဘူတာသို့ရထားဖြင့်တိမ်းရှောင်သွားကြပြီး၊ ထိုနေရာသို့ အရောက်၌လည်း နောက်ထပ်(၂၂) မိုင်ဝေးသော 'ကဆိယမတ္တကုဝ' သို့ မော်တော်ကားဖြင့် ထပ်မံခွေ့ပြောင်းကြပြန်၏။ ထိုနောက် ခေတ္တမျှပင် နေပြီးလျှင် မိုင်ပေါင်း (၆၅) မိုင် ဝေးသော 'နောက်ထဲ' ဘူတာသို့ ရထားဖြင့် ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။ ထိုနေရာ၌လည်း တစ်နာရီခန့်နေပြီးနောက် မိုင်ပေါင်း (၆၀) ဝေးသော 'ဘာလ်ရမ်ပုလ်' ဘူတာသို့ ရထားဖြင့် ဆက်လက်လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ ထိုနေရာသို့ အရောက်၌ စနေမောင်မောင်က...

"ဒီနေရာကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား ကိုအောင်ထွန်း၊ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တည်ရှိရာ သာဝတ္ထိပြည်လေဗျာ၊ ဒီကနေနောက်ထပ် မိုင် (၉၀) ခန့်သွားလိုက်ယင် မြတ်စွာဘုရားသခင် တာဝတိံသာ ကနေ ဆင်းသက်တဲ့ သင်္ကသန်ဂိုရ်ပြည်ကိုရောက်မယ်၊ ဒီနေရာက အခုတော့ 'ဆန်းကပ်' (Sankus) ခေါ်တယ်" လို့ ပြောလိုက်လေ၏။

မဂ်မ်းတလင်းစာပေတိုက်

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် 'ဘာလ်ရမ်ပူလ်' မြို့၌ နေထိုင်နေလေ၏။ 'ဘာလ်ရမ်ပူလ်' ရှိ စနေမောင်မောင်၏ မိတ်ဆွေဟောင်းပန်းချီဆရာကြီးတစ်ဦး၏နေအိမ်၌ တည်းခိုနေထိုင်ကြလေ၏။ ပန်းချီဆရာကြီး၏ အမည်မှာ 'လက္ခမီးဒေါ့' ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထို 'လက္ခမီးဒေါ့' သည် ကျော်ကြားသော ပန်းချီဆရာတစ်ဦးဖြစ်သကဲ့သို့ အပျော်တမ်းလက္ခဏာဖတ်ခြင်းအလုပ်ကို လုပ်သည်ဖြစ်ရာ လူသိများလေ၏။ 'လက္ခမီးဒေါ့' ၏အိမ်၌ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်သည် အခန်းအောင်း၍ ရှေးဟောင်း သက္ကဋကုမ်းစာအုပ် တစ်အုပ်ကို 'ဒေါ့စ်' ထံမှ တောင်းယူ၍ သဲသဲမဲမဲကြီး ဖတ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဘွန်ဟောင်းမှာမူ ထိုဆရာကြီးပန်းချီဆွဲသည်ကို ငေးမောကြည့်ရှုခြင်း၊ ထိုဆရာကြီးအား အားလပ်သောအခါကို ချောင်း၍ ကျွန်ုပ်က လက္ခဏာမေးခြင်း၊ ဘွန်ဟောင်းက တိတိလင်းလင်း တပည့်ခံသည်လည်းမဟုတ်၊ မသိ၍ မေးသည်လည်း မဟုတ်သောနည်းဖြင့် လူလည်ကျကာ ထိုဆရာကြီး 'လက္ခမီးဒေါ့' ၏ အဖိုးတန်ပညာကို နှိုက်ယူခြင်းစသော အောက်တန်းကျသော စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင်တို့၏ အပြုအမူမျိုးကို ပြုနေလေ၏။

ထိုဆရာကြီး 'လက္ခမီးဒေါ့' သည် ကျွန်ုပ်တို့အား အခကြေးငွေပေး၍ ကြည့်သောသူကဲ့သို့ လက္ခဏာကောင်းစွာ ကြည့်ပေးလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာမူ ဆရာကြီး၏ပညာကို ပမာမခန့်လေသဖြင့် မေးမြန်းနေလေ၏။ သို့ရာတွင် ဆရာကြီးမှာ စိတ်နှလုံးအေးချမ်းသောသူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဘွန်ဟောင်းအား အေးအေးဆေးဆေးပင်ပြန်၍ ပြောနေလေ၏။ ထိုဆရာကြီးသည် လက္ခဏာပညာကို ကောင်းစွာတတ်သိသကဲ့သို့ နက္ခတ်ဗေဒပညာကိုလည်း ကောင်းစွာ တတ်၏။ သို့ရာတွင် လက္ခဏာဟောသော အခါ၌မူ နူးမလော်ရော်ဂျီ (ခေါ်) ဂဏန်းဗေဒပညာကို သုံးလေ၏။ ထိုဆရာကြီးသည် ထို

ပညာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ဟောပြောရာ အသေးစိတ်မှအစ မှန်ကန်၏။ ဘွန်ဟောင်းကို ဟောပြောရာ၌လည်း မှန်ကန်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ဘွန်ဟောင်းသည် လူကက်တစ်ဦးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကတ်သီးကတ်သတ်လုပ်၍ နေလေ၏။

ဒီမှာဆရာကြီး ဂဏန်းဗေဒမှာက နံပါတ် (၅၂) အထိပဲရှိတယ်။ ကိုယ်တွက်ချင်တဲ့နာမည်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်၊ လ၊ ရက်တွေပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ (၅၂) မှာပဲ အဖြေရှာရတယ်။ တကယ်လို့ (၅၃) ဖြစ်ခဲ့ရင် (၅၃) ဆိုတဲ့ အဖြေဟာ မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ သူနဲ့အကျုံးဝင်တဲ့ (၃၅) အဖြေကိုပဲ ဟောထုတ်ရမယ်။ ဒါဟာ ကမ္ဘာမှာ ထုတ်ဝေပြီးသမျှ ဂဏန်းဗေဒ အားလုံးရဲ့ အဆိုပဲ။ (၅၃) ဟာ ပေါင်းလိုက်ယင် (၈) ဂဏန်းဖြစ်သလို (၃၅) ဟာလည်း ပေါင်းလိုက်ယင် (၈) ဂဏန်းဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါဆရာကြီး 'လက္ခမီးဒေါ့' က . . .

"ခင်ဗျားပြောတာကို ကျုပ်အနေနဲ့ ငြင်းဖို့အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုကျုပ်တွက်တဲ့နည်းကတော့ (၅၂) အထိ မဟုတ်ဘူးဗျာ (၁၀၈) အထိဖြစ်တယ်။ အဲဒီနည်းဟာ ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်နည်းပဲ။ ခင်ဗျားယုံမလားမပြောတတ်ဘူး။ 'လက္ခမီး' နတ်သမီးက ကျုပ်ကို အိပ်မက်ပေးပြီးပြသွားတာ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီနည်းကို သုတေသနပြုလုပ်ကြည့်ပြီးပြီ။ အထူးမှန်ကန်တာ တွေ့ရတယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါဘွန်ဟောင်းက . . .

"ကျုပ်ကတော့ (၅၂) အထိလုပ်ထားတဲ့ စနစ်ကိုပဲကြိုက်တယ်။ တွက်လိုက်လို့ (၅၂) ထက် ပိုပြီး (၅၃) ဖြစ်သွားရင် (၃၅) ရဲ့ အဖြေကို ယူပြီးအသုံးပြုမယ်။ ဒီစနစ်ဟာ ကမ္ဘာသုံးနေတဲ့ စနစ်ပဲ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး 'လက္ခမီးဒေါ့' က . . .

"စိတ်မဆိုးနဲ့ မိတ်ဆွေကြီး မစ္စတာဘွန်ဟောင်း၊ ခင်ဗျား လူတစ်ယောက်ကို ငွေ (၅၃) ကျပ် ချေးထားတယ်ဆိုပါကတော့ သူက

(၃၅)ကျပ်ပြန်ဆပ်ရင် ခင်ဗျားကျေနပ်မလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းသည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ထိုဆရာကြီး ‘လက္ခမီးဒေါ့’သည် ၎င်းကိုယ်ပိုင်ရရှိထားသော (၁၀၈)ဂဏန်းနှင့် တွက်ချက်သောစနစ်ကို လွန်စွာကျွမ်းကျင်သည် ဖြစ်ရာ ထိုနည်းဖြင့်ပင် တွက်ချက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ဆရာကြီးအပေါ်၌ မကျေမနပ်ဖြစ်၍ နေလေ၏။ ထို့ကြောင့်...

“မစ္စတာဒေါ့စ်ရယ် ဂဏန်းဗေဒင်ပညာမှာက ယတြာချေတယ် ဆိုတာမပါပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားဂဏန်းဗေဒင်က ယတြာချေတာတွေလည်း ပါတယ်၊ ဘယ့်နှယ့်ဟာတွေတုန်း”ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ‘ဒေါ့စ်’ က သူ၏ ယတြာများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ်၌ ရေးပေးလေ၏။ သို့ရာတွင် ဘွန်ဟောင်းက ဂဏန်းဗေဒင်ပညာဖြင့် ယတြာချေခြင်းကို မယုံဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကြီး ဒေါ့စ်က...

“ခင်ဗျားမယုံယင်လည်း ရပါတယ်” ဟုဆိုကာ လေးနက်တည်ကြည်သောအသံဖြင့် ၎င်း၏ စာအုပ်ကိုပေးရင်း ဘွန်ဟောင်းအား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်းပြောလိုက်လေ၏။ ၎င်းပြောဆိုပုံမှာ ရိုးရိုးလေးနှင့် ထိမိလှသောကြောင့် မူရင်းအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

“But please this book in a remote corner of your house and forget it. But I am sure a day will come when you will search for it.”

အဓိပ္ပာယ်မှာ...

“သို့သော်လည်း ဒီစာအုပ်ကို ခင်ဗျားအိမ်ရဲ့ အရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ ထောင့်ကလေးတစ်ထောင့်မှာ သိမ်းထားပြီး မေ့မေ့လျော့လျော့ထားလိုက်ပါ။ ဒါပေမယ့်ကျုပ်သေချာပေါက်

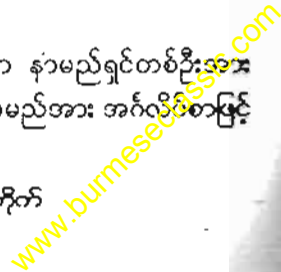
ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် လိုလိုချင်ချင် ပြန်ပြီးရှာရတဲ့နေ့တစ်နေ့ဟာ ရောက်ရှိလာပါလိမ့်မယ်” တွန့်ပြန်၏။ ‘လက္ခမီးဒေါ့’၏ ဂဏန်းဗေဒင်ဖြင့်ယတြာချေနည်းမှာ လွန်စွာ အကျိုးသက်ရောက်လှပေ၏။ မွေးရက်အရလည်းကောင်း၊ နာမည်၏ ဂဏန်းများကို ပေါင်းခြင်းအရလည်းကောင်း ယတြာချေရသော စနစ်ဖြစ်၏။ နာမည်ကို ဂဏန်းတန်ဖိုးသင့်ရာ၌လည်း အနောက်တိုင်း ဂဏန်း ဗေဒင်နှင့် တူ၏။ ဆရာကြီး ‘ဒေါ့စ်’ ၏ နည်းမှာ မွေးရက်ထက် နာမည်ကို ဦးစားပေး၍ အခိုက်များကိုချေရ၏။

မှတ်ချက်။ ထိုအရပ်မှာ ရှားပါးသောပညာဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်၏ စာဖတ်ပရိသတ်များအနက်မှ ထိုပညာကို စိတ်ဝင်စားသူများ လေ့လာနိုင်စေရန်အတွက် ကျွန်ုပ်မှတ်မိသရွေ့ကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ (စာရေးဆွဲ)

“အက္ခရာနှင့် ဂဏန်းတန်ဖိုး”

- 1 A I J Q Y
- 2 B K R
- 3 C G L S
- 4 D M T
- 5 E H N X
- 6 U V W
- 7 O Z
- 8 F P

ဥပမာအားဖြင့် အောင်ထွန်းဆိုသော နာမည်ရှင်တစ်ဦးအား ယတြာချေရန် လိုအပ်သည်ဆိုပါအံ့။ ထိုအမည်အား အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် ရေးရမည်။

AUNG TUN
1 6 5 3 4 6 5
15 + 15 = 30

ထို့ကြောင့် အောင်ထွန်းဆိုသောအမည်သည် တန်ဖိုးအားဖြင့် (၃၀)ရသည်။ ဂဏန်းပေးပေးပြီး ယတြာချေရာ၌ တစ်ဖက်ကို အထိသာ ထားသည်ဖြစ်ရာ (၃၀)မှာ သုံးဆယ်မဟုတ်တော့ဘဲ (၃+၀=၃)သာ ရ၏။ ထို့ကြောင့် (၃)ဂဏန်းသမား ယတြာချေနည်းအတိုင်းချေရမည်။

‘ ‘ ယတြာချေနည်းများ ’ ’

တစ်ဂဏန်းသမားများ ယတြာချေရန်

အင်္ဂလိပ်လ၏ ၁၊ ၁၀၊ ၁၉၊ ၂၈၊ ရက်တို့တွင် ပြုလုပ်ရမည်။ မြတ်စွာဘုရားအား နွားနို့နှင့် ပျားရည် လှူဒါန်းရမည်။ နွားများအား အစာကျွေးရမည်။ (ဆရာကြီး လက္ခမီးဒေါက်ကမူ ၎င်းတို့၏ ဘာသာအရ “သျှိဝ” ကို ပူဇော်ခိုင်း၏)။ အထူးသဖြင့် အထက်ပါရက်များနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုပါက အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။

နှစ်ဂဏန်းသမားများ ယတြာချေရန်

အင်္ဂလိပ်လ၏ ၂၊ ၁၁၊ ၂၀၊ ၂၉၊ ၇၊ ၁၆၊ ၂၅ နေ့များတွင် ပြုလုပ်ရမည်။ အထူးသဖြင့် ထိုရက်များနှင့် တနင်္လာနေ့ ဆုံသော နေ့သည် ပို၍ ယတြာမြောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ရည်ငူ၍ ဖယောင်းတိုင် (၂)တိုင်၊ (၇) တိုင်၊ (၁၆)တိုင်၊ (၂၅)တိုင် စွမ်းနိုင်သလောက် ပူဇော်ရ၏။ လွန်စွာ အကျိုးထူး၏။ (လက္ခမီးဒေါက်က မူ ၎င်း၏ ဘာသာအရ “ပရမိသွာ” ကို ပူဇော်ခိုင်း၏)။

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

သုံးဂဏန်းသမားများ ယတြာချေရန်

အင်္ဂလိပ်လ၏ ၃၊ ၁၂၊ ၂၁၊ ၃၀၊ ၆၊ ၁၅၊ ၂၄၊ ၉၊ ၁၈၊ ၂၇ ရက်များ အထူးသဖြင့် အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာဆုံသောနေ့သည် ပို၍ ယတြာမြောက်၏။ ဘုရား၌ ဝတ်ပြုခိုင်း၏။ ပန်းပွင့်များ လှူလျှင်လည်း ဖြစ်၏။ လှူလျှင်လည်း ပန်းပွင့်များကို ၃၊ ၁၂၊ ၂၁၊ ၃၀၊ ၆၊ ၁၅၊ ၂၄၊ ၉၊ ၁၈၊ ၂၇ ပွင့် စွမ်းနိုင်သမျှ ပူဇော်ရ၏။ (လက္ခမီးဒေါက်ကမူ “မဟေသရ” နတ်မင်းအား ပူဇော်ခိုင်း၏)။

လေးဂဏန်းသမားများ ယတြာချေရန်

အင်္ဂလိပ်လ၏ ၁၊ ၁၀၊ ၁၉၊ ၂၈၊ ၄၊ ၁၃၊ ၂၂၊ ၈၊ ၁၇၊ ၂၆ ရက်တို့တွင် ပြုလုပ်ရ၏။ ထိုရက်များနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ ဆုံလျှင် ပိုမိုကောင်းမွန်၏။ ရွှေရောင်၊ ငွေရောင် ပါသော ယပ်များ၊ ထီး၊ တံခွန်၊ ကုက္ကားများ ပူဇော်ရ၏။ ရွှေပန်းခိုင် ငွေပန်းခိုင်လည်း ဟုလှို၊ (လက္ခမီးဒေါက်ကမူ ဟနမာန်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒုရဂရ် နတ်ဘုရားမကို လည်းကောင်း ပူဇော်ခိုင်း၏)။

ငါးဂဏန်းသမားများ ယတြာချေရန်

၎င်းငါးဂဏန်းသမားများသည် ရက်စွဲမလို ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ဖြစ်လျှင် ရ၏။ (၄)နာရီ အချိန်ကြာသည်အထိ မြတ်စွာဘုရား၏ ပရိတ်တော်များ ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း ပြုလုပ်ရ၏။ လွန်စွာ ထူးခြား၏။ (လက္ခမီးဒေါက်ကမူ ဂါထာကြီး မန္တန်ကို ရွတ်ဆိုခိုင်း၏။ “ပိဿနိ” ကို ပူဇော်ခိုင်း၏။ ဂါထာကြီးမန္တန်ဆိုသည်မှာ အစဉ်းစွာ ရွတ်ဆိုချသော မန္တန်ဖြစ်၏)

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

ခြောက်ဂဏန်းသမားများ ယတြာချေရန်

အင်္ဂလိပ်လ၏ ၆၊ ၁၅၊ ၂၄၊ ၃၊ ၁၂၊ ၂၁၊ ၃၀၊ ၉၊ ၁၈၊ ၂၇ ရက်တို့တွင် ပြုလုပ်ရ၏။ အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာဆုံသောနေ့သည် ပို၍ ယတြာမြောက်၏။ (လကျွမ်းဒေါစ်ကမူ လကျွမ်းနတ်သမီးကို ပူဇော်ခိုင်း၏။ ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် သူရဿတီနတ်သမီးကို ပူဇော်လျှင်ပင် လုံလောက်ပေပြီ ထိုပြင်ကွမ်းများ၊ ကွမ်းသီးများ၊ အုန်းသီးစိတ်များ၊ သစ်သီးများ၊ အဝတ်အထည်စများကို မိန်းမပျို(၉)ဦးအား လက်ဆောင်ပေးလျှင်မူ 'ခြောက်' ဂဏန်းသမားများအတွက် ယတြာကောင်းမည်။

ခုနစ်ဂဏန်းသမားများ ယတြာချေရန်

• အင်္ဂလိပ်လ၏ ၂၊ ၁၀၊ ၂၁၊ ၂၅၊ ၇၊ ၁၆ နေ့များတွင် ပြုလုပ်ရ၏။ တနင်္လာနေ့နှင့် ဆုံပါက ပို၍ ကောင်း၏။ လှူဖွယ်ပစ္စည်းများမှာ မနောဌိပေါ်သည့် ပစ္စည်း လှူခွင့်ရှိ၏။ (လကျွမ်းဒေါစ်ကမူ ၎င်းတို့၏ မြောက်များစွာသော ဘုရားများအနက်မှ အာရုံပေါ်ရာ ဘုရားကို လှူဒါန်းရန် ညွှန်ကြား၏။

ရှစ်ဂဏန်းသမားများ ယတြာချေရန်

အင်္ဂလိပ်လ၏ ၁၊ ၁၀၊ ၁၉၊ ၂၈၊ ၁၃၊ ၂၂၊ ၃၀၊ ၈၊ ၁၇၊ ၂၆ ရက်များတွင် ပြုလုပ်ရ၏။ ထိုနေ့များနှင့် စနေနေ့ တိုက်ဆိုင်လျှင် ပို၍ ကောင်းမွန်၏။ နွားကို ထန်းလျက် သို့မဟုတ် နှမ်းကျွေးရာ၏။ နွားအနက်ကို ကျွေးလျှင် ပို၍ကောင်း၏။ သူတောင်းစားများအား လှူဒါန်းရာ၏။ အနက်ရောင်ရှိသော အဝတ်အထည်တို့ကို ပေးကမ်းရာ၏။ (လကျွမ်းဒေါစ်ကမူ ဘုရားကျောင်းများအား ကိုယ်တိုင်သွားခိုင်း၏ သို့မဟုတ်ပါက ကိုယ်စားသွားခိုင်း၏။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် ဘုရားကျောင်း၌ ဝေယျာဝစ္စ ပြုလုပ်သူအား လှူဒါန်းခိုင်း၏။

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

ကိုးဂဏန်းသမားများ ယတြာချေရန်

အင်္ဂလိပ်လ၏ ၃၊ ၁၂၊ ၂၁၊ ၃၀၊ ၆၊ ၁၅၊ ၂၄၊ ၉၊ ၁၈၊ ၂၇ နေ့များ ထို့ပြင် ၂၊ ၁၀၊ ၂၉ ရက်နေ့များတွင် ပြုလုပ်ရ၏။ တနင်္လာအင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာနေ့များနှင့် တိုက်ဆိုင်ပါက ပို၍ ယတြာ မြောက်၏။ မိမိနှစ်သက်ရာပစ္စည်းကိုလှူဒါန်းနိုင်ခွင့်ရှိ၏။ (လကျွမ်းဒေါစ်ကမူ ဟနုမာန်ကိုလည်းကောင်း၊ သျှာမူဂကိုလည်းကောင်း ပူဇော်ခိုင်း၏။ လကျွမ်းဒေါစ်၏ အယူအဆမှာ ထိုရက်များတွင် မိမိတို့ ကိုးကွယ်သော ဘုရားသခင်အား ဝတ်ပြုခြင်းသာ မူလဖြစ်၏။ ဟိန္ဒူဖြစ်ခြင်း၊ ခရစ်ယာန်ဖြစ်ခြင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ခြင်း ကွဲပြားသည့်အတွက် ယတြာအစွမ်းထက်ခြင်း၌ ခြားနားမှု မရှိပေ။)

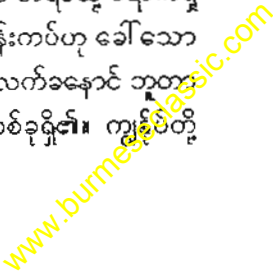
(စာရေးသူ)

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

ပြေးရပြန်ပြီ

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပန်းချီဆရာကြီး လကျွမ်းဒေါ်ခင်၏ နေအိမ်၌ တည်းခိုနေကြစဉ်အတွင်း လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ထိုဆရာကြီးအား ပန်းချီပုံတစ်ပုံ အပ်လေ၏။ ထိုပန်းချီပုံမှာ လူတစ်ဦးအား ဖိုကျင်ထိုး၍ သတ်နေပုံ ဖြစ်၏။ ဖိုကျင်သတ်နေသော ပန်းချီကား၌ အရူးတစ်ယောက်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေပုံကိုပါ ပါဝင်ရေးဆွဲ ရမည်ဟု ဆို၏။ ထိုပန်းချီကား ရေးဆွဲရန်အတွက် ပန်းချီဆရာကြီးအား ရွှေတစ်ဆယ်သား ပူဇော်သွားလေ၏။ ပန်းချီဆရာကြီး၏ ကတော်မှာ အထူးပျော်ရွှင်၍ နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဘွန်ဟောင်းမှာ အထူးထိတ်လန့်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် ပန်းချီလာအပ်သူမှာ ရွှေနတ်ရွာသား ပါပလူမျိုးမဟုတ်။ လကျွမ်းဒေါ်ခင်၏ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းထဲမှ ဖြစ်၏။ ၎င်းအား မိတ်ဆွေတစ်ဦးက အပ်ခိုင်းသည်ဟုဆို၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် ထိုပန်းချီကား စတင်ရေးဆွဲသောနေ့၌ပင် လကျွမ်းဒေါ်ခင်အား နှုတ်ဆက်၍ ထိုနေရာမှ ပြေးခဲ့ကြလေတော့၏။ ဟိုတစ်ထောက်နား၊ ဒီတစ်ထောက်နားနှင့်ပင် “လက်ခနောင်” ဟူသော အရပ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြ၏။ လက်ခနောင်ဆိုသော အရပ်မှ ဆန်းကပ်ဟု ခေါ်သော သက်သနဂိုရ်ပြည်နှင့် (၅)မိုင်သာဝေးတော့၏။ လက်ခနောင် ဘူတာမှ (၂)မိုင်ခန့်ဝေးသောအရပ်တွင် တောအုပ်တစ်ခုရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့

သည် ပေါင်မုန့်များ၊ ထောပတ်များ၊ မီးခြစ်၊ ဖယောင်းတိုင်များ၊ စီးကရက်များ အပြည့်အစုံ ဝယ်ယူကာ ထိုတောအုပ်သို့ ဝင်ကြလေ၏။ ထိုတောအုပ်အတွင်း၌ စမ်းချောင်း တစ်ခုရှိရာ ထိုစမ်းချောင်းနံဘေး၌ အေးဆေးစွာ စခန်းချထားကြ လေ၏။

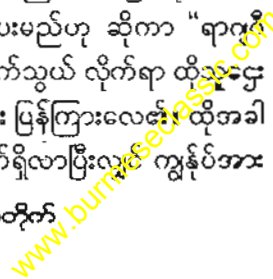
စနေမောင်မောင်သည် ဤသို့ ပြေးဟယ် လွှားဟယ် လုပ်နေရသည်ကို ပင်ပန်းသည်ဟုလည်းမထင်၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်ဟူ၍လည်း မထင်ပေ။ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာပြီး မြန်မာပြည်သူများအတွင် ရွှေအမြောက်အများ လုပ်ပေးရန်ကိုသာ စိတ်ကူးနေပုံရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့ မည်ပုံ ပြုလုပ်မည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးအား အသေးစိတ် တိုင်ပင်လေတော့၏။

“ဒီလိုရှိတယ် ကိုအောင်ထွန်းတို့ ဘွန်ဟောင်းတို့ရေ၊ ဒီလိုလျှောက်ပြီး ပြေးနေလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ရုပ်ဖျက်ပြီး လူစွဲခွဲနေကြမယ်။ လူစွဲခွဲတယ်ဆိုပေမယ့် အဝေးကြီးခွဲလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်အတွက် ကျုပ်စိတ်မချရဘူး၊ အဲဒီတော့ ‘ရာဂျဂီရကွန်းဒ်’ (Rajgr Kund) ခေါ်တဲ့ ရာဂြိုဟ်မှာ ကျုပ်ကနေမယ်၊ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအလုပ်က သေတ္တာလုပ်ငန်း၊ အဲဒီမြို့က (၁၂)မိုင်ပဲဝေးတဲ့ ‘ဗီဟာရှရစ်’ (Bihai Shriff) ဆိုတဲ့ မြို့မှာ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်ကနေရမယ်။ ဘွန်ဟောင်းက သွားစိုက်ဆရာ၊ ကိုအောင်ထွန်းက ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျား နှုတ်ခမ်းမွှေးကို မရိတ်နဲ့တော့၊ ခါးမှာ ဂေါ်ရခါးစားကောက်ချိတ်မယ်၊ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးရဲ့ ဂိုက်ကို ဖမ်းထားရမယ်။ ခင်ဗျားက ‘ရာဂျဂီရကွန်းဒ်’ က သူဌေးအိမ်မှာ ညစောင့် လုပ်ရမယ်၊ နေတော့ ‘ဗီဟာရှရစ်’မှာ နေရမယ်၊ မနက်မိုးလင်းတော့ ‘ဗီဟာရှရစ်’ကိုပြန်ရမယ်။ ညနေ နေဝင်တာနဲ့ ‘ရာဂျဂီရကွန်းဒ်’ကို လာရမယ်။ အဲဒီလို ခင်ဗျားက ကူးချည်သန်း ချည် လုပ်နေမှ ဘွန်ဟောင်းနဲ့ ကျုပ်ရဲ့အခြေအနေကို ခင်ဗျားသိရမယ်၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်အခု လုပ်

ချင်တာတွေ အားလုံးဖြစ်အောင် ဘွန်ဟောင်းက သွားနှင့်ဖြူ ဇိမ်မယ်” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းအား ရွှေဒင်္ဂါးအချို့ပေးလိုက်သည်ဖြစ်ရာ ဘွန်ဟောင်းသည် သွားစိုက်ဆရာ ‘မစ္စတာအဝိန်’အဖြစ်ဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့လေတော့၏။ ၎င်းသည် ဗီဟာရှရစ်မြို့သို့ဝင်ကာ သွားစိုက်ဆရာအလုပ်ကိုလုပ်ရန် ကလက္ကတ္တားသို့တက်၍ သွားကို ကျောက်ဖြင့်စားသော ဘီးကြီးများ၊ ကျောက်သွားပုံများ၊ အံပုံများ၊ ပြင်သစ်မြေဖြူမှုန့်များ၊ ပလက်တီနမ်များ အပါအဝင် သွားစိုက်ဆရာတို့ လိုအပ်သော ပစ္စည်းအမြောက်အမြားကို ဝယ်ယူခဲ့ပြီးနောက် ဗာရာဏသီသို့ဝင်ကာ ဆုံလည်ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ ကုလားဘာသာ၊ တရုတ်ဘာသာ သုံးဘာသာဖြင့် သွားစိုက်ဆရာ ‘မစ္စတာအဝိန်’ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုရေးလေ၏။ ထို့နောက်သွားစိုက်ဆိုင် ဖွင့်လေ၏။

သွားစိုက်ဆိုင်ဖွင့်သည့်နေ့မှာပင် ဗီဟာရှရစ်မြို့မှ ကုန်သည်တစ်ဦး သွား လာ၍ စိုက်လေသည်။ ဘွန်ဟောင်းသည် ထိုကုန်သည်အား ၎င်း၏ဂေါ်ရခါးလူမျိုး မိတ်ဆွေတစ်ဦးရှိကြောင်း၊ ညစောင့်အလုပ်ကို လုပ်လိုကြောင်း၊ ညစောင့်အလုပ်မှာလည်း “ဗီဟာရှရစ်” ၌မလုပ်လိုကြောင်း၊ ရာဂျဂီရကွန်းဒ် ၌ လုပ်လိုကြောင်း၊ ထိုသို့လုပ်သည်မှာလည်း ထိုမြို့ရှိသက်ကြီးရွယ်အိုများကိုသင်သော အလွတ်စာသင်ကျောင်းရှိကြောင်း၊ ထိုအလွတ်စာသင်ကျောင်း၌ တက်ရောက်၍ အင်္ဂလိပ်စာသင်လိုသောကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ထိုကုန်သည်က ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဟု ဆိုကာ “ရာဂျဂီရကွန်းဒ်” မှ မိတ်ဆွေသူဌေးတစ်ဦးထံ ဆက်သွယ် လိုက်ရာ ထိုသူဌေးကလည်း ညစောင့်တစ်ဦးအလိုရှိကြောင်း ပြန်ကြားလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား

ခေါ်ယူသွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ဂေါ်ရခါးလူမျိုး ညစောင့်ကြီး ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်တစ်ဦးတည်းသာလျှင် တောတွင်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် သွားစိုက် ဆရာလုပ်ရင်းနှင့်စုံစမ်းရာ “ရာဂျီရကွန်းဒ်” ၌ သေတ္တာဆိုင်ဖွင့်ရန် နေရာတစ်ခုကို တွေ့ရှိလေ၏။ ထို့နောက်သေတ္တာလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ရမည့်နေရာဌာနများကို စုံစမ်းလေ့လာပြီး ပြည့်စုံသောအခါ၌ “ဒီပါလီသေတ္တာလုပ်ငန်း” ဟု ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ပြုလုပ်၍ ဆိုင်နေရာငှားရမ်းပြီးလျှင် စနေမောင်မောင်အား သွားရောက်ခေါ်ယူခဲ့ပြန်လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်သုံးဦးတို့သည် ညစောင့်လုပ်သူကလုပ်၊ သွားစိုက်ဆရာလုပ်သူကလုပ်၊ သေတ္တာလုပ်သူကလုပ်နှင့် ရန်သူများကို မျက်ခြည်ပြတ်စေလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ညလုံး သူဌေးအိမ်ကို စောင့်ရ၏။ နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ဗီဟာရုရစ်သို့ ပြန်ရ၏။ ထိုသို့ပြန်ရာ၌ ဘူတာရုံအနီးရှိ “ဒီပါလီသေတ္တာဆိုင်” အနီးသို့ ရောက်လျှင် သေတ္တာလုပ်ငန်းကို မမြင်ဘူးသူအလား မတ်တတ်ရပ်၍ ငေးမောကြည့်ရှုလေ၏။

ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်သည် သေတ္တာအချို့ကို ဆေးသုတ်၏။ တစ်ချို့သေတ္တာများကို ခွေးခြေပုကလေးများ ပေါ်တင်ကာ နေပူလှမ်းနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုမြင်လျှင်လည်း ၎င်းသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ တွေ့မြင်ဖူးခြင်းမရှိသည့်အလား ကြည့်၍မျှပင် မကြည့်ဘဲ ၎င်း၏အလုပ်ကိုသာ ဆက်၍ လုပ်ကိုင်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ကုလားစကားဖြင့် သေတ္တာတစ်လုံးကို ထိုးပြပြီးလျှင် . . .

“ဒီသေတ္တာကဘယ်လောက်လဲ” ဟု မေးရာ ၎င်းက ကုလားစကားဖြင့်ပင် . . .

“မင်းမဝယ်နိုင်ဘဲ မမေးပါနဲ့ကွာ၊ ဒီသေတ္တာဟာ မင်းရတဲ့လခနဲ့ (၆)လခစာလောက်ရှိတယ်၊ သွား. . . သွား” ဟု မောင်းထုတ်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“ကောင်းကောင်းမေးရင် ကောင်းကောင်းဖြေစမ်းပါ၊ ဒီဓားကောက်က လည်ပင်းမရွေးဘူး၊ မသေမချင်းမှတ်ထား၊ ဂေါ်ရခါးလူမျိုးကို စိတ်တိုအောင်မလုပ်နဲ့” ဟု ပြောဆိုရာမှအစ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ရန်ဖြစ်မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသောကြောင့် အနီးအပါး အရိပ်ခိုမှတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးရိတ်နေကြသော ကုလားများသည် လာရောက်၍ ဖျန်ဖြေကြကုန်၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ဘွန်ဟောင်းရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ဆွဲထားသော ကုလားများအား ကုလားစကားဖြင့် . . .

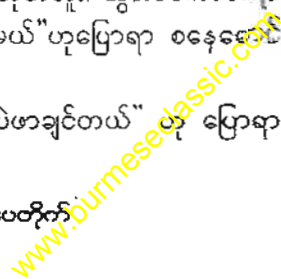
“လွတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထိုးလို့ ကြိတ်လို့ သွားတွေကျွတ်သွားရင် ဝသွားစိုက်ရမယ်” ဟု ပြောသောကြောင့် ကုလားများက ဘွန်ဟောင်းအား ဆဲဆို၍ မောင်းထုတ်ကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ “ဗီဟာရုရစ်” တွင်ရှိသော ဘွန်ဟောင်း၏ သွားစိုက်ဆိုင်သို့ စနေမောင်မောင်ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဘွန်ဟောင်း၏ဆိုင်၌လည်း ဧည့်သည်များ ရောက်ရှိနေလေ၏။ စနေမောင်မောင်က . . .

“ထောင်ကဲ၊ ကျုပ်ရဲ့အံ့သွားတစ်ချောင်း အပေါက်ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါဖာချင်တယ်” ဟု ပြောရာ ဘွန်ဟောင်းက . . .

“ငါ့ဆိုင်က အပေါက်ဖာတဲ့ဆိုင်မဟုတ်ဘူး၊ သွားမကောင်းရင် နုတ်ပစ်မယ်၊ ပြီးရင် အသစ်စိုက်ပေးမယ်” ဟုပြောရာ စနေမောင်မောင်က . . .

“သွားတော့ မနုတ်ချင်ဘူး၊ ဖာရုံပဲဖာချင်တယ်” ဟု ပြောရာ ဘွန်ဟောင်းက . . .

“ဖာချင်ရင် တခြားမှာသွားဖာ၊ ဒီမှာ လာမဖာနဲ့” ဟု ဆိုကာ မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် ရုပ်ဖျက်၍ လူခွဲနေကြသော်လည်း မကြာခဏဆိုသလို တွေ့ဆုံခွင့်ရကြလေ၏။ အတော်အတန် အလုပ်လုပ်မိသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ငွေ(၃၀)စုမိလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာ သွားစိုက်ဆိုင်အတွက်ရင်းနှီးထားသော ငွေများဖယ်ပြီးနောက် စားပြီးသောက်ပြီး အမြတ်(၆၀၀)ကျန်သည်ဟု ဆို၏။ စနေမောင်မောင်မှာမူကား အမြတ်ချည်းသက်သက် ငွေရှစ်ထောင်ကျော် ရနေပြီဆို၏။ ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် စနေမောင်မောင်ဆိုသူကား အများသူငါကဲ့သို့ စီးပွားရေးဘက်ကို လိုက်စားလျှင်လည်း ချမ်းသာနိုင်ပေသည်တကားဟု တွေးမိလေတော့၏။

ဤသို့နေထိုင်လာခဲ့ရာ တစ်ညသ၌ စနေမောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုအခါကျွန်ုပ်က ကုလား စကားဖြင့်...

“ဘာလဲသေတ္တာရောင်းတဲ့ကောင်၊ မင်းဆိုင်မှာ တစ်လုံး ဘယ်ဈေးလဲလို့ မေးမိတော့ မင်းငါ့ကို မောင်းထုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ မင်းအခု ဘာအကူအညီတောင်းမလို့လဲ၊ မပေးနိုင်ဘူး” ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသော စကားဖြင့်ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က မြန်မာစကားဖြင့်...

“ကိုအောင်ထွန်း၊ လုပ်မနေနဲ့၊ အရေးကြီးလာပြီ၊ ပြေးရတော့မယ်၊ လာ” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်း၏နောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေတော့၏။ ထို့နောက် နောက်ဆုံးရထားဖြင့် ‘ဗီဟာရှရစ်’ သို့ လိုက်ပါခဲ့ပြီး ဘွန်ဟောင်း၏ သွားစိုက်ဆိုင်သို့ သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ကုလားစကားဖြင့်...

“ဘာလဲ...၊ သွားစိုက်မလို့ လာကြတာလား၊ ဒီအချိန်သွားစိုက်တဲ့ အချိန်လား၊ သွားကြ၊ သွားကြ၊ မင်းတို့ကုလားတွေ အားကြီးအပြောရ

ခက်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်က...

“လုပ်မနေနဲ့ကိုဘွန်ဟောင်းရေ၊ ပြေးရတော့မယ်၊ လာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ချက်ချင်းပြေးရတော့မှာလား၊ ဒီဆိုင်ကလေး လျော့ငွေခွဲရောင်းဖို့ အချိန်ကလေးမပေးနိုင်တော့ဘူးလား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က...

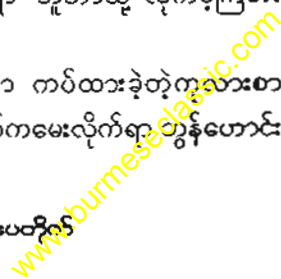
“မရဘူး ဘွန်ဟောင်းရေ၊ ဟိုကောင်တွေ တစ်အုပ်ကြီး တက်လာဖို့ရှိတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ပလက်တီနမ်သွားတွေစိုက်ဖို့ သွားတွေနုတ်ပြီး အံပဲချဖို့ ပြန်ချိန်းထားတဲ့လူတွေရှိတယ်၊ အဲဒီလူတွေတော့ ဒုက္ခပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ဘယ်သူဒုက္ခဖြစ်ဖြစ် ပြေးရပါမယ်လို့ ပြောနေတဲ့ ဥစ္စာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ...

“နောက်ဘဝကျရင် ကျုပ်တော့ သွားတောင်ပေါက်တော့မယ် ကောင်စားမျိုး မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ငရဲတော့ကြီးပါပြီဗျာ” ဟု ဆိုကာ အပြင်သို့ ခဏထွက်သွားပြီးလျှင် စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် ပြန်လာလေ၏။ ထိုစာရွက်၌ ကုလားစာများရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ဆိုင်ကိုပိတ်ပြီးနောက် ဆိုင်တံခါးတွင် ထိုစာကို ကပ်လေ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်ခဲ့လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ‘ဒေလီ’ဘက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ ‘ဒေလီ’ဘက်မှ ‘ပန်ဂျပ်မေး’ ခေါ် ရထားဖြင့် ‘အာဂရာ’ ဘူတာသို့ လိုက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ လိုက်ပါရင်း ရထားပေါ်၌...

“ကိုဘွန်ဟောင်း၊ ခင်ဗျားဆိုင်မှာ ကပ်ထားခဲ့တဲ့ကုလားစာတွေဟာ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“မုတ်ဆိတ်ရိတ်တဲ့ ကုလားကိုသွားပြီး ရေးခိုင်းရတာ၊ အမိပွယ်ကတော့ မိတ်ဆွေများခင်ဗျား၊ သွားမရှိခြင်းဟာ အစာကို မစားနိုင်တာရယ်၊ လူတစ်ဖက်သားကို ပြုံးမပြနိုင်တာရယ်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်လိုဒုက္ခမှ မရှိပါဘူး ဆိုတဲ့ အမိပွယ်ရတယ်ဗျ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“နောက်တစ်နေ့မှာ ခင်ဗျားချိန်းထားတဲ့ သွားကျိုးတွေလာရင်တော့ ခင်ဗျားကို အတော်ဒေါပွဲကြလိမ့်မယ်။ ဒီကောင်တွေကပါ အငြိုးဖွဲ့ပြီး လိုက်သတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ရန်သူတွေ ထပ်တိုးလာဖို့ ရှိတယ်ဗျ” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ‘အာဂရာ’ သို့ ရောက်သောအခါ၌ ကမ္ဘာကျော် ‘တပ်ချီမဟာ’ သင်္ချိုင်းသို့ သွားရောက်အပ်န်းဖြေကြလေ၏။

ဘွန်ဟောင်းသည် တပ်ချီမဟာ သင်္ချိုင်း အဆောက်အအုံကြီးအားကြည့်၍...

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

“လှလိုက်တာဆရာကြီးရယ်၊ အတော့်ကို ဗိသုကာလက်ရာ မြောက်ပေတာပဲ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ စခန်းမောင်မောင်က...

“လက်ရာမြောက်တယ်ဆိုတာလဲ ဒီလိုဗျ၊ လူချည်းသက်သက် စွမ်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ‘လူမစွမ်းရင် နတ်မ’ ဆိုတဲ့ စကားပုံအတိုင်းပါပဲ၊ ‘တပ်ချီမဟာ’ ဆိုတာက မိဖုရားကြီးရဲ့နာမည်ဗျ၊ အဲဒီမိဖုရားကြီးဟာ သူ့သေရင်မြှုပ်ထားရမယ့် သင်္ချိုင်းပုံကြီးကို အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်တွေ့ရတယ်ဆိုပဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ဦးက အိပ်မက်ထဲမှာ လာပြတယ်လို့ အဆိုရှိတယ်ဗျ၊ မိဖုရားကြီးဟာ အိပ်ရာကလဲနိုးရော သူ့ရဲ့ ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ ‘ရှာဂျဟန်’ ဘုရင်ကြီးကို ပြောပြတော့တာကိုး၊ အဲဒီမှာ ရှာဂျဟန်ဘုရင်ကြီးက ဗိသုကာဆရာကြီးကိုခေါ်ပြီး မိဖုရားကြီး အိပ်မက်ထဲက မြင်တွေ့ရတဲ့ သင်္ချိုင်းပုံအတိုင်း ဆောက်လုပ်ပေးရမယ်လို့ အမိန့်ချတော့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မိဖုရားကြီးကိုယ်တိုင်က သူ့မြင်မက်ခဲ့တဲ့အိပ်မက်ထဲက အဆောက်အအုံပုံကြီးကို ဗိသုကာဆရာကြီးသဘောပေါက်အောင် ရှင်းမပြနိုင်ဘူး။ အဲဒီမှာ အခက်အခဲတွေ့တော့တာပဲ၊ အဲဒီလိုအခက်အခဲတွေ့ပြီး မကြာခင်မှာပဲ မိဖုရားကြီးဟာ အိပ်မက်မြင်မက်ပြန်တယ်။ အဲဒီအခါ မှာတော့ အိပ်မက်ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်ထူးက မိဖုရားကြီးကို ဆေးလုံးသုံးလုံး ပေးလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အိပ်ရာကနိုးတော့လဲ မိဖုရားကြီးရဲ့လက်ထဲမှာ ဆေးလုံးသုံးလုံး ကိုင်လျက်သွားတွေ့ရပြန်တယ်။ အိပ်မက်ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း အဲဒီဆေးလုံးသုံးလုံးကို ဗိသုကာဆရာကြီးကို အဆောက်အအုံ စပြီးမဆောက်ခင်မှာတစ်လုံး၊ တစ်ဝက်ပြီးတဲ့အခါမှာ တစ်လုံး၊ အပြီးသတ်တဲ့အခါမှာတစ်လုံး၊ တိုက်ရမယ်လို့ ညွှန်ကြား သွားတယ်။ အဲဒီမှာ မိဖုရားကြီးက ဗိသုကာဆရာကြီးကို ဆေးလုံးတစ်လုံးတိုက်တော့တာပဲ၊ အဲဒီလိုလဲတိုက်လိုက်ရော ဗိသုကာဆရာကြီးဟာ ဟာတုန်ကယင်ဖြစ်လာပြီး တပ်ချီမဟာသင်္ချိုင်းတော်ကြီးရဲ့ ပုံကိုရေးဆွဲတော့

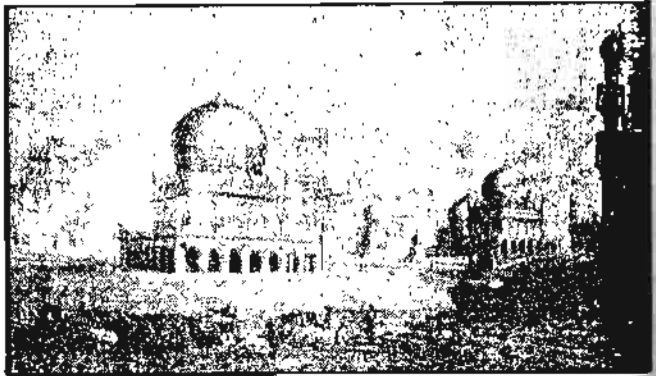
မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

တာပဲ၊ အဲဒီဒီသုကာကြီးရေးဆွဲတဲ့ပုံဟာ မိဖုရားကြီးအိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ပုံနဲ့ တစ်ယေရာတည်းတူနေတယ်။ အဲဒီနည်းနဲ့ ဒီအဆောက်အအုံကြီးကိုဆောက်ခဲ့တာပဲ။ (၁၆၄၈)ခုနှစ်မှာ ငွေသုံး ကုဋေကုန်ပြီး နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကြာအောင် ဆောက်လုပ်ရတယ်လို့ ဆိုတာပဲ” ဟု ပြောပြလေ၏။

(အမှန်စင်စစ် အိန္ဒိယပြည်မှ မင်းများသည် ၎င်းတို့နတ်ရွာစံသော အခါ၌ ကြီးမားသော သင်္ချိုင်းကြီးများ ဆောက်လုပ်သော အလေ့အထရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် အများစုသည် ‘တပ်ချ်မဟာ’ ကိုသာ သတိရကြပါသည်။)

မှတ်ချက်။ ကျွန်ုပ်၏ စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် အိန္ဒိယပြည်ရှိ ဘုရင်မင်းမြတ်သင်္ချိုင်းပုံများကို ရှာဖွေတင်ပြလိုက်ပါသည်။ ပုံတွင် တွေ့ရသည့် အကြီးဆုံး သင်္ချိုင်းပုံကြီးမှာ ‘ဂိုကွန်ဒ’ ဘုရင်၏ သင်္ချိုင်းပုံဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ

ကျွန်ုပ်တို့သည် အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ‘တပ်ချ်မဟာ’ အမောအပန်းဖြေနေကြရလေ၏။ ထိုသို့အမောဖြေနေရင်း ဘွန်ဟောင်းက...

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

“ဆရာကြီး၊ ဟိုကောင်တွေရောက်လာပုံလေး ပြောစမ်းပါဦး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က...

“ကျုပ်သံသေတ္တာလုပ်ပြီး ရောင်းနေတာဗျ။ ပြီးခဲ့တဲ့ လဆန်းက လူနှစ်ယောက် ကျွန်းသေတ္တာကြီးတစ်လုံး လာပြီးတော့အပ်တယ်။ အဲဒီမှာ လေဝင်ပေါက်လဲ နည်းနည်းဖောက်ခိုင်းတယ်။ ဘေးမှာလဲ ကြိုးနဲ့လျှိုပြီး ထမ်းဖို့ လက်ကိုင်ကွင်းတွေတပ်ခိုင်းတယ်။ သူတို့ လုပ်ခိုင်းတဲ့ သေတ္တာကြီးကလဲဗျာ သေတ္တာသာဆိုရတယ်။ သေတ္တာနဲ့ မတူပါဘူး။ တရုတ်ခေါင်းကြီးကျနေတာပဲ။ သေတ္တာကြီးပြီးတော့ ဆန်တန်ရှစ်ရွက်ပေးပြီး သေတ္တာကြီးကို သယ်သွားကြတယ်။ ညဆိုင် ဝိတ်လို့ ငွေတွေရေတွက်တဲ့အခါမှာ အဲဒီဆယ်တန်တွေမှာ စာတွေပါ နေတယ်” ဟုဆိုကာ ဆယ်တန်များကို ထုတ်ပြလေ၏။ ဆယ်တန်များတွင်ပါသော စာများကား အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

စနေမောင်မောင်

သတ်ရုံသက်သက်တော့ သတ်လို့ရပါပြီ၊ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို သတ်ရုံလောက်နဲ့ ဘယ်စကျီနိုင်ပါ့မလဲဗျာ၊ အရှင်လတ်လတ်ကို ပမ်းသွားချင်သေးတာ၊ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ထည့်သွားဖို့ သေတ္တာကို ခင်ဗျားဆီလာပြီး အပ်တာ၊ ခင်ဗျားလုပ်ပေးပုံကလေးကို စိတ်တိုင်းကျပါ တယ်ဗျာ၊

၃၉

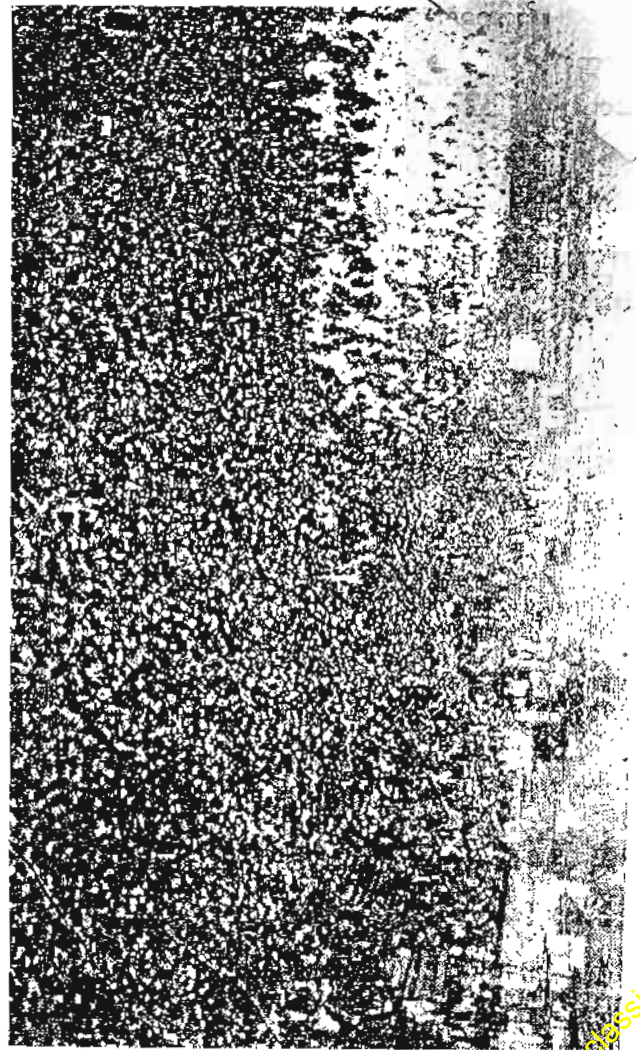
“ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆရာကြီး” ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်လေ၏။ အဲဒါ ဘွန်ဟောင်းက...

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

“ဗာနာရိစ် (ဗာရာဏသီ)ကို သွားယင်ကောင်းမယ်၊ အဲဒီမှာ ဂင်္ဂါမြစ်ရေချိုးပွဲကော်ရိုတယ်၊ အဲဒီရက်အတွင်း လူအုပ်ထဲ ရောနေ လိုက်ရုံပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဗာနာရိစ် (ခေါ်) ဗာရာဏသီမြို့မှာ ဂင်္ဂါမြစ်၏ ကမ်းနဖူးတွင် တည်ရှိသောမြို့ဖြစ်ရာ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်များသည် ဂင်္ဂါမြစ်ရေကို ချိုးလျှင် အပြစ်ခပ်သိမ်းပြေပျောက်သည်ဟု ယူဆသည့် အားလျော်စွာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သိန်းသန်းမကသော ဟိန္ဒူဘာသာဝင်များ လာရောက် ရေချိုးကြသောဟူ၏။

မှတ်ချက်။ ဂင်္ဂါမြစ် ရေချိုးပွဲတော်၌ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှပုံကို စာဖတ်သူများ ခံစားနိုင်ရန်အတွက် ရှားပါးသောရေချိုးပွဲတော်ပုံကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ (စာရေးသူ)

ဂင်္ဂါမြစ် ရေချိုးပွဲတော်

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် 'ဗာနာရိစ်' သို့ခရီးဆက်ကြလေ၏။ ပွဲတော်ရက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုမြို့၌ပင် လူအုပ်နှင့်ရောနှောနေထိုင်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုသို့နေထိုင်စဉ်အတွင်း ဘွန်ဟောင်းက စနေမောင်မောင်အား...

"ဆရာကြီးရယ်၊ ရွှေနတ်ရွာသားတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဘာမှလုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာကြီးကိုပဲသတ်ကြမှာပါ။ တကယ်လို့ ဆရာကြီးသေသွားပြီဆိုရင် ဆရာကြီးရဲ့ပညာဟာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေ ဘယ်လို ခံစားရတော့မှာလဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုအောင်ထွန်းကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော့်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သင်ပြပေးထားသင့်ပါတယ်" ဟု ပြောရာ စနေမောင်မောင်က

"မင်းပြောတာ နည်းလမ်းကျပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက ဘယ်သူ့ကိုမှ သင်ပြမပေးပါဘူးလို့ သစ္စာဆိုထားတဲ့ ကိစ္စဖြစ်တဲ့ အတွက် သစ္စာပျက်လို့ ငရဲမှာခံရမယ်ဆိုရင် ခံပုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် စနေမောင်မောင်ဆိုတဲ့လူဟာ သစ္စာအပျက်ခံမယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဘဝမှာ မကောင်းမှု အမျိုးမျိုးကို ကျူးလွန်ကောင်း ကျူးလွန်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ပြုထားတဲ့ သစ္စာကိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဖျက်မယ့်လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ကံငါးပါးထဲမှာ ငါထိန်းတဲ့ ကံဟာ မုသာဝါဒကံပဲကွ" ဟု ပြောသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းလည်း ဆက်လက်၍ မပြောဝံ့တော့ပဲ ငြိမ်၍ သွားလေတော့၏။

ထိုရက်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်ရသော်လည်း စားရေးသောက်ရေးမှာ အခက်အခဲရှိနေလေတော့၏။ အစားအသောက်ဆိုင်များ အားလုံးလိုလိုမှာ လူများပြည့်ကျပ်လျက်ရှိ၏။ အချို့သော ဆိုင်များမှာ အစောကြီးကုန်သွားပြီဖြစ်ရာ ထမင်းဆိုင်သို့ စောစော ဝင်ရောက်ကာ စောစောနေရာဦး၍ စားသောက်ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပွဲတော်ပြီးသည်နှင့်

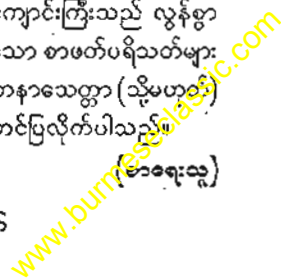
တစ်ပြိုင်နက် ကလတ္တတ္တားမြို့သို့ တက်ခဲ့လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်မှာ ရုပ်ဖက်၍ ဆတ္တာသည် ဟန်ဆောင်ထား၏။ တံတားတစ်ခု၏ အရိပ်ကိုခိုကာ ဆတ္တာသည် လုပ်၍ နေလေတော့၏။

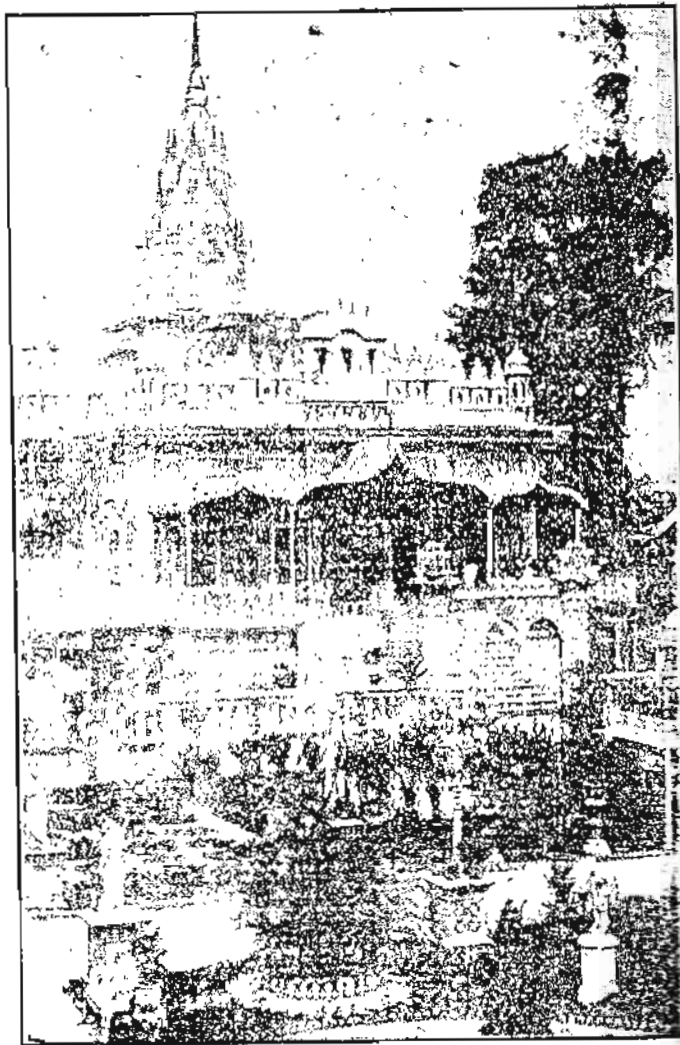
ကျွန်ုပ်မှာမူ ဆီမွေးကို အသုံးပြု၍ နှိပ်နယ်ပေးသော အလုပ်ကို လမ်းပေါ်၌ထိုင်၍ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် 'ရတနာသေတ္တာ' ဟုတင်စားခေါ်ဝေါ်သည့် လွန်စွာလှပသော ဂျိမ်းဘာသာဝင်တို့၏ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှေ့ မြေကွက်လပ်၌ ခွေးခြေပုကလေး တစ်လုံး၌ထိုင်ကာ ဆီမွေးတစ်ပုလင်းနှင့် ခရီးသည် များကို နှိပ်နယ်ပေးနေရလေ၏။

အထက်ကဆိုခဲ့သော ဂျိမ်းဘာသာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ လွန်စွာ လှပ၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ လွန်စွာသေးငယ်သော ကျောက်ရောင်စုံနှင့် ကျောက်ပြားရောင်စုံများ ကပ်ထားလေ၏။ သန်းပေါင်းများစွာသော ကျောက်ရောင်စုံများ၊ ကျောက်ပြားကလေးများကြောင့် ထိုဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးသည် နေရောင်ခြည်အောက်တွင် တဖျပ်ဖျပ်အရောင်ထွက်နေလေ တော့၏။ အဝေးမှ ကြည့်လျှင် ကျောက်မျက်ရတနာများ စုပုံထား သော ရတနာပုံကြီးနှင့် တူလေတော့၏။

ဘွန်ဟောင်းမှာမူ မီးဖိုပါသော ဆိုင်းထမ်းကလေးတစ်ခုကို အသုံးပြုကာ ပန်းသေးခေါက်ဆွဲ လှည့်လည်ရောင်းချနေလေ၏။

မှတ်ချက်၊ အထက်ကဆိုခဲ့သော ဂျိမ်းဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးသည် လွန်စွာ လှပတိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ချစ်စွာသော စာဖတ်ပရိသတ်များ မြင်ဖူးစေရန်အတွက် ရှားပါးသော ထိုရတနာသေတ္တာ (သို့မဟုတ်) ဂျိမ်းဘုရားရှိခိုးကျောင်းပုံကို ရှာဖွေ၍ တင်ပြလိုက်ပါသည်။

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် ကာလကတ္တား၌နေထိုင်၍ အလုပ်လုပ်ရင်း ရန်သူ၏အရိပ်အခြည်ကို နားစွင့်နေကြလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ် တံသို့ စနေမောင်မောင်ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ကုလားစကားပြင်...

“သေသေချာချာ နှိပ်တတ်ရင် အနှိပ်ခံချင်တယ်။ ဇီလိုမဟုတ်ပဲ ဟိုဆွဒီဆွလုပ်ပြီး ပိုက်ဆံယူမယ့် အနှိပ်သည်မျိုးဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူး” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဆတ္တာသည်များ စကားပြောရင် တင်တင်စီးစီးပြောတတ်ပါလား၊ အနှိပ်ခံကြည့်၊ မကျေနပ်ရင် တစ်ပြားမှ ပေးမသွားနဲ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်သည် အနှိပ်ခံလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ပန်းသေးခေါက်ဆွဲရောင်းသော ဘွန်ဟောင်းရောက်ရှိလာပြီးလျှင်...

“ခေါက်ဆွဲစားကြဦးမလား” ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသော ကုလားစကားကို ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“တရုတ်တွေဟာ အလုပ်အမျိုးမျိုးလုပ်နေကြတာပဲ၊ သွားစိုက်ဆရာကနေ ခေါက်ဆွဲရောင်းလိုရောင်း” ဟု ပြောရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“တချို့လဲ သေတ္တာလုပ်ငန်းကနေ မုတ်ဆိတ်ရိတ်တုလူ ဖြစ်သေးတာပဲ” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ အနီးတွင် ပါတာနီများ၊ မြေပဲများ၊ အုန်းသီးစိတ်များ၊ စွန်ပလွန်ယိုများ ရောင်းသော ကုလားမကလေးက...

“ဟုတ်တာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မတောင် အရင်က အထည်ရောင်းနေတာ၊ အခုကြည့်ပါလား၊ တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် မကြာခဏတွေ့ဆုံကြလေ၏။ ထိုသို့တွေ့ဆုံပြီးနောက် အခြေအနေကို ပြောဆိုတိုင်ပင်ကြလေ၏။

မရမ်းတလင်းစာပေတိုက်

စနေမောင်မောင်သည် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်နိုင်ရန်အတွက် ကြိုးပမ်းနေကြောင်းလည်း သိရလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲဆရာကြီး၊ မြန်မာပြည်ပြန်ရဖို့ နီးပြီလား” ဟု ဘွန်ဟောင်းက မေးလိုက်လေ၏။

“နီးပြီကွ၊ အန္တရာယ်ရှိမရှိ အမွှေးတိုင်ဆီကို ဆက်သွယ်နေတာ၊ အခုထိ အဆက်အသွယ် မရသေးဘူး” ဟု စနေမောင်မောင်က ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“နေပါဦးဆရာကြီး၊ အမွှေးတိုင်ဆီက ဘာဖြစ်လို့ အဆက်အသွယ် မရသေးတာလဲ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက မေးမြန်းလေ၏။

“ကျုပ်အထင်အတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြည်ပရောက်နေတယ် ထင်တယ်” ဟု စနေမောင်မောင်ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ဆရာကြီးရယ်၊ အဲဒီအမွှေးတိုင်ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က...

“တခြားလူဟုတ်ရိုးလားဗျာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်း နှင်းမောင်ပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်ုပ်ရော ဘွန်ဟောင်းပါ အံ့ဩရလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် ထိုအချိန်၌ လုံးလုံး ဇာတ်မြုပ်၍ ဖျောက်ကွယ်နေပြီဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ တစ်နေရာရာ၌ ရှိနေသေးကြောင်း သိရသောအခါ၌ မြန်မာပြည်သူပြည်သားများ၏ အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်အတွက် ပူပန်ရန်မလိုကြောင်း စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချမိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ပြောဆိုလေ၏။ စနေမောင်မောင်ကမူ ဆားပုလင်း နှင်းမောင်နှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ခွန်းတည်းသာ ပြောလေ၏။

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင်လား၊ ဒီလူ့ကိုပြောဖို့ တစ်လုံးတည်း ရှိတယ်၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ “ဝမ်းဒါးဖူးလ်” ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။

ဤသို့နေလာခဲ့ရာ တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ၌ စနေမောင်မောင်က ကျွန်ုပ်နှင့် ဘွန်ဟောင်းအား ခေါ်ယူ၍...

“ကဲ... ကိုယ့်လူတို့၊ ဧပြီလ(၈)ရက်နေ့မှာ သင်္ဘောပေါ်တက်ကြရမယ်၊ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားတို့အတွက် အဝတ်အစားတွေလဲ ချုပ်ပြီး ပြီး၊ အားလုံး ယူရိပ်ယံစွတ်ချည်းပဲ၊ သင်္ဘောမှာလဲ ပထမတန်းကလိုက်ဖို့ လက်မှတ်ဝယ်ပြီးပြီ” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ခရီးထွက်ရမယ့်ရက်ကလဲ (၈)ရက်နေ့ချည်းဆိုတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးချည်းပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

စနေမောင်မောင်ကမူ... တစ်စုံတစ်ရာပြန်၍ မပြောပေ...။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

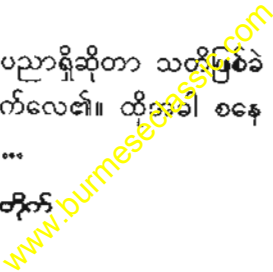
“တစ်မျိုးချည်းဖြစ်လို့ မလိုက်ချင်ရင်လည်း နေခဲ့လေ၊ ဆက်ပြီး ခေါက်ဆွဲရောင်းနေပေါ့၊ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက် လာလိမ့်မယ်၊ အားလုံးပါပဲတွေချည်းပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ကျုပ်က အကောင်းပြောတာပါ ကိုယ့်လူရာ၊ (၈)ဂဏန်းဆိုတော့ လာဘ်မကောင်းဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါကတော့ ဆရာကြီးလဲ သိတာပေါ့ဗျာ၊ သူလုပ်လာတဲ့ ကိစ္စကို ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့ ဝေဒကတက်ရတာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ကိုယ့်လူ ဘာမှနားမလည်ဘူး...၊ ပညာရှိဆိုတာ သတိပြုစဲခဲဆိုသလိုပဲ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ငြိမ်၍ မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“အဲဒီနေ့ပဲရတယ် ကိုယ့်လူတို့၊ စကားများမနေကြနဲ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ဧပြီလ(၈)ရက်နေ့ကို ပျော်ရွှင်စွာ စောင့်မျှော်နေကြလေ၏။ ထိုနေ့သို့ ရောက်သောအခါ၌ ကလက္ခတ္တားဆိပ်ကမ်းမှနေ၍ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ ထိုသင်္ဘောကြီးသည် ထိုဆိပ်ကမ်းမှ “ဟူဂလီ” မြစ်အတိုင်း ခုတ်မောင်းလာခဲ့ပြီးနောက် မြစ်ဝမှထွက်လျှင် ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်လေတော့၏။

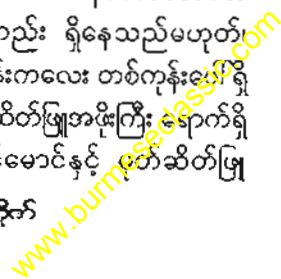
ကျွန်ုပ်နှင့်ဘွန်ဟောင်းမှာ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လိုက်၊ ထမင်းစားလိုက်၊ ကော်ဖီသောက်လိုက်၊ လေညှင်းခဲလိုက်နှင့် အချိန်ဖြုန်းကြပြီးနောက် အချိန်များ မကုန်နိုင်သေးသောကြောင့် ဆရာခေါ်ကြေး ကျားထိုးကြလေ၏။ စနေမောင်မောင်မှာမူ လွန်စွာ ထူထဲသော စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို သဲသဲမဲမဲဖတ်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့၏။ သင်္ဘောကပ္ပတိန်သည် မကြာခဏ စနေမောင်မောင်အား လာရောက်နှုတ်ဆက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်က သင်္ဘောပေါ်တွင်ပါသော ကုန်တန်ချိန်များ၊ သင်္ဘောသားအရေအတွက်၊ လိုက်ပါလာသော ခရီးသည် အရေအတွက်နှင့် အမျိုးအစားမည်၍ မည်မျှရှိ သည်ကို မေးမြန်းနေလေ၏။ ကပ္ပတိန်လည်း အသေးစိတ်ဖြေကြား အစီရင်ခံလေ၏။ ဤသို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အေးချမ်းစွာပြန်လာ ခဲ့ကြရာ ဒုတိယနေ့သို့ ရောက်သောအခါ၌ သင်္ဘောသည် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ကြီးအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ထိုနေရာ၌ကား လှိုင်းလေထန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကုန်းပတ်စီးခရီးသည်များဘက်သို့ လျှောက်၍ကြည့်ရာ အဝတ်အစားသပ်ရပ်စွာဝတ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို သတိပြုမိလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ မြင်ဖူးသကဲ့သို့ မိမိသဖြင့် အသေအချာကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏အနီးတွင် ပါတာနီဇောင်းသော မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင့် သိရလေ၏။ ထိုမိန်းကလေး

သည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်လျှင် မျက်နှာကို လွဲမပစ်ဘဲ ဝေဝေပြန်၍ ကြည့်လျှင် မခိုးမခန့်ပြုံးပြလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား လွန်စွာအံ့ကျသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာ စကားဖြင့်...

“ဘယ်လိုလဲ မစ္စတာအောင်ထွန်း၊ ရှင်တို့ဆရာကြီးစနေ မောင်မောင်တော့ စာဖတ်နေတုန်းပဲနဲ့တူတယ်၊ ဖတ်ပါစေရင်၊ သူ့စာဖတ်ပြီး သလောက်ရှိမှ ကျွန်မတို့က အလုပ်စကြမှာပါ၊ ရှင်နဲ့ မစ္စတာဘွန်ဟောင်းကိုတော့ လေနဲ့တောင် မှုတ်မသွားပါဘူး၊ ကျွန်မတို့က ခြင်္သေ့တွေ၊ ခေါင်းပဲစားချင်တာ၊ အမြီးတွေမစားချင်ဘူး၊ ကျွန်မဘယ်သူလဲသိလား၊ ရှိုးမားရဲ့မိတ်ဆွေလေ” ဟု ထိုမိန်းကလေးက ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် စနေမောင်မောင်ရှိရာ အခန်းသို့ ဒရောသောပါးပြေး၍ တက်သွားလေ၏။ အခန်းတံခါးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့်ဘွန်ဟောင်းသည် လူချင်းတိုက်မိ၍ လဲကျလေတော့၏။ ထို့နောက်နှစ်ယောက်စလုံး ကပ္ပာကယာထကြ၏။ ထိုသို့ထပြီး ကျွန်ုပ်က ဘွန်ဟောင်းအား...

“သင်္ဘောပေါ်မှာ စနေဂိုဏ်းသားတွေပါလား” ဟု အလန့်တကြား ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“စနေဂိုဏ်းသားတွေတင်မဟုတ်ဘူးကိုယ့်လူ၊ ဟိုနားမှာ ‘ဂျီဥ’ ထိုင်နေတယ်၊ သူ့လူတွေချည်းပဲ ကိုးဆယ်ကျော်လောက်ပါတယ် ကိုယ့်လူ” ဟု ချွေးများပြန်နေသော မျက်နှာနှင့် ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် တံခါးခလုတ်ကိုလှည့်၍ စနေမောင်မောင်၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရာ ပို၍ပင်အံ့အား သင့်ဖွယ်ရာ ဖြစ်သွားလေတော့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စနေမောင်မောင်၏ အခန်းတွင်း၌ စနေမောင်မောင်တစ်ဦးတည်း ရှိနေသည်မဟုတ် တိပက်နယ်စပ် ရွှေနတ်ရွာအနီး တောင်ကုန်းကလေး တစ်ကုန်းပေါ်ရှိ အိမ်နီကလေးအတွင်း၌နေထိုင်သော မုတ်ဆိတ်ဖြူအဖိုးကြီး နောက်ရှိ နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ စနေမောင်မောင်နှင့် မုတ်ဆိတ်ဖြူ

အဘိုးကြီးတို့သည် အေးချမ်းစွာ ထိုင်၍ စကားပြောနေကြ၏။ စနေမောင်မောင်၏ မျက်နှာ၌ ကြောက်လန့်နေသော အရိပ်အယောင်လည်း မတွေ့ရပေ။ ထို့အတူ ဒေါသဖြစ်နေပုံရသော မျက်နှာလည်း မတွေ့ရပေ။ ပကတိ တည်ငြိမ်နေ၏။ မုတ်ဆိတ်ဖြူအဘိုးကြီး၏ မျက်နှာ၌လည်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဟူသော အရိပ်အယောင်များ မတွေ့ရပေ။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် မိမိပိုင်ပန်းခြံအတွင်း၌ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေသကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်က တစ်စုံတစ်ရာပြောမည်လုပ်ရာ စနေမောင်မောင်က လှမ်း၍လက်ကာပြ၏။

“ဘာမှမပြောနဲ့တော့ကိုအောင်ထွန်း၊ ကျုပ်အားလုံးသိပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့အသက်အတွက်လည်း မစိုးရိမ်နဲ့၊ ဟောဒီမုတ်ဆိတ်ဖြူအဘိုးကြီးက တာဝန်ယူလိုက်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ရွှေ့နတ်ရွာသားတွေက လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ပါဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေး မြန်မာပြည်ကို လိုက်သွားကြဖို့ပဲ” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါဘွန်ဟောင်းက...

“ဆရာကြီးကရော” ဟု မေးလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“ကျုပ်ကတော့ ပိတ်မိနေပြီလေ၊ မိုးပေါ်ကိုပျံနိုင်တဲ့ ဈာန်သမာပတ်ကလဲ မရသေးလေတော့ ပင်လယ်ထဲဆင်းသွားဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့” ဟု ပြောဆို၏။ စနေမောင်မောင်သည် မုတ်ဆိတ်ဖြူအဘိုးကြီးအား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ခုန်ချ၍ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည့်နေရာသို့ လျှောက်သွားရင်း ကျွန်ုပ်အား...

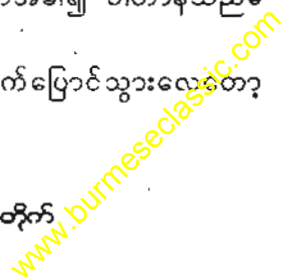
“သေခြင်းတရားဆိုတာ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲမှာမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူးကိုအောင်ထွန်းရေ၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အစဉ်သဖြင့် ရှိနေတာ၊ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့မက်မောနေတဲ့ ဘဝဆိုတာ ဖြတ်သန်းတွေ့ကြုံလာခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံမှတ်သိစိတ်တွေ မန်မိုရီတွေပါပဲဗျာ၊ အဲဒီမန်မိုရီဆိုတာလဲ တကယ်ရှိတော့တာမဟုတ်ဘူး။ မန်မိုရီသက်သက်ပဲလွယ်လွယ်နားလည်အောင်ပြောရရင်တော့ လူ့ဘဝဆိုတာ နေ့ခင်း

ကြောင်တောင်မက်တဲ့ အိပ်မက် “ဒေးဒရင်း(မိ)” တွေဝါဗျားဘာများတန်ဖိုးရှိလို့လဲ” ဟုဆိုကာ ပင်လယ်တွင်းကြီးများသော လှိုင်းလုံးကြီးများဆီသို့ ထိုးဆင်းနှစ်မြုပ် သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ရင်၌ အသည်းနှလုံး၊ ကျောက်ကပ်၊ ကလီစာအားလုံး ပြုတ်ထွက်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။ ကပ္ပတိန်အပါအဝင် သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဆူဆူညည် ဖြစ်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်ရောဘွန်ဟောင်းပါ ချိုးပွဲချ၍ ငိုနေလေတော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ရော ဘွန်ဟောင်းကိုပါ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ညင်ညင်သာသာပွတ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးနေ၏။ ဘွန်ဟောင်းလည်း ကျွန်ုပ်နည်းတူ ငိုကြွေးနေ၏။ အချိန်အတော်ကြာ ငိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် လက်ကိုဖယ်၍ ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်၍ ချော့မော့နေသူအား မော့၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ‘အောင်မယ်လေး’ဟု ယောင်ယမ်း၍ အော်လိုက်မိလေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်ကိုရော ဘွန်ဟောင်းကိုပါ လာ၍ ချော့မော့နေသူများမှာ မုတ်ဆိတ်ဖြူအိမ်၌နေထိုင်သော လူပုကလေးနှစ်ဦးဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူပုကလေးနှစ်ဦးအား ကြောက်လန့်နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အား လူပုကလေးနှစ်ဦးက ကြည့်၍ရယ်မောနေကြ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက လူပုကလေးနှစ်ဦးအား လာ၍ခေါ်သွားလေတော့၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်နှင့် ဘွန်ဟောင်းအား မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မျှ လာ၍ မပေးတော့ချေ။

ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ၍ ပါတာနီသည်မကလေးက ကျွန်ုပ်အား...

“ပါတာနီစားဦးမလား” ဟု နောက်ပြောင်သွားလေတော့သတည်း။

မိုးပြဲဒယ်နှင့် ရွှေလုပ်ပြပီ

ကျွန်ုပ်လည်း ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်နှင့် ခွဲခွာခဲ့ပြီး နှစ်
 အတန်ကြာသည်အထိ ဆရာကြီးအား လွမ်းဆွတ်နေခဲ့မိပါသည်။
 မကြာခဏလည်း ဆရာကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ အလှူအတန်းများ လုပ်ခဲ့
 ပါသည်။ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင် သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သော်လည်း
 ၎င်းနှင့်အတူနေထိုင်ခဲ့စဉ်က ၎င်း၏စွန့်စားခန်းများ၊ ၎င်း၏ယောက်ျား
 ပီသမှုများ၊ ၎င်း၏လူမျိုးအပေါ်ထားသည့် စေတနာများ၊ ၎င်း၏
 ထူးဆန်းသော စိတ်ဓာတ်အပြုအမူတို့ကို စာတစ်စောင်ပေတစ်ဖွဲ့
 ရေးသားလိုစိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင်
 အခက်အခဲရှိသည်မှာ ဤမျှအတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ပါလျက် ကျွန်ုပ်၌
 ရော့ ဘွန်ဟောင်း၌ပါ ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်၏ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံ
 တစ်လေမျှပင် မရှိခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏စာကို ခိုင်လုံစေရန်
 အတွက် ၎င်း၏ဓာတ်ပုံကို ဖော်ပြသင့် ပေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်
 အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နိုင်မှုကြောင့် ဆရာကြီး၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတစ်လေမျှပင်
 ကျွန်ုပ်၌မကျန်ရစ်သည့်အတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်မိပါတော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်အာရုံ
 ၌ဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့် ဆရာကြီးအကြောင်းကို တွေးနေမိ၏။
 ထိုအချိန်၌မှာပင် ကျွန်ုပ်၏ဗေဒင်ဆိုင်သို့ ဘိန်းစား ဘွန်ဟောင်း
 ရောက်လာခဲ့ပြီးလျှင် . . .

“ဗေဒင်ဆရာ၊ ကိုယ့်လူရဲ့ ဗေဒင်ဆိုင် ဟိုဘက်ဘေးမှာ ကျုပ်က မှန်ဘောင်ရောင်းချင်တယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့်...

“ခင်ဗျားကတော့လုပ်ပြီ၊ ကျုပ်ဗျာ ဒီနေ့ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်း မသိပါဘူး။ ဆရာကြီးကို သိပ်ပြီး သတိရတာပဲ။ ဆရာကြီးကို သတိရတော့လဲ ခင်ဗျားကိုပါ သတိရတာပေါ့ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာငါ့လူ၊ သတိရတာတွေဘာတွေလုပ်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်လူကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ ကျုပ်ကလာတာ” ဟု ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းက ရွှေသွားတဝင်းဝင်းဖြင့် ပြောလေ၏။

“ဘယ်သူခေါ်ခိုင်းတာလဲ ကိုဘွန်ဟောင်း” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်က ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်အောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါတဲ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ၊ နောက်စရာမရှိနောက်ရသလားဗျ၊ ဆရာကြီးအတွက် ဒီလိုစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဒီလိုနောက်တာတော့ မကောင်းပါဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဟောဒီမှာစာ” ဟု ဆိုပြီးလျှင် အောက်ပါစာကို ထုတ်၍ ပြုလေ၏။

<p>ကိုအောင်ထွန်း</p> <p>အဝတ်အစားလဲပြီး အဆင်သင့်လုပ်ထား၊ ကျုပ်လာခေါ်မယ်။</p> <p style="text-align: right;">စနေမောင်မောင်</p>

ကျွန်ုပ်သည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက် ကြတ်သီးများထလာလေ၏။ လက်ရေးမှာ စနေမောင်မောင်၏ လက်ရေးအစစ်ပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက...

“ကိုယ့်လူ၊ သရဲခြောက်တယ်အောက်မေ့နေလို့လား၊ စနေမောင်မောင်လိုလူသေရင် သရဲဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အနည်းဆုံး နတ်လောက်တော့ဖြစ်မှာ၊ (၃၈)မင်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သေမယ့်လူစားမျိုးလဲမဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် လွန်စွာကောင်းသော မော်တော်ကားအသစ်ကြီးတစ်စီးသည် ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင်ဆိုင်ရှေ့သို့ လာ၍ရပ်လေ၏။ ဘောင်းဘီအဖြူ၊ အင်္ကျီအဖြူဝတ်ထားသော လွန်စွာအသားမည်းသော ကုလားဒရိုင်ဘာသည် သူ၏သူဌေးဆင်းရန်အတွက် ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ ကားပေါ်မှ အရပ်အမောင်းကောင်း၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်း အချိုးအဆစ်ကျလှပြီး မြန်မာဆန်ဆန် ပိုးရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ကြိုးကြိုးချိတ်လုံချည်၊ ကတ္တီပါဖိနပ်တို့ကိုစီးထားသော လူတစ်ယောက်သည် ကြောင်တစ်ကောင်၏ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် ခြေသံကို လုံစွာလှမ်း၍ ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ လျှောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်ရောဘွန် ဟောင်းပါ။ . .

“ဆရာကြီးမသေဘူးကိုး” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“သေခြင်းမှာ ရှင်ခြင်းမျိုးစေ့ပါနေတယ်၊ အဲဒီမျိုးစေ့ကို ကြီးထွားအောင်လုပ်တော့ ရှင်ခြင်းဖြစ်လာတာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ...ကဲ... ကားပေါ်တက်ကြ၊ ကိုယ့်လူတို့ကို အထူးထမင်းစားပွဲနဲ့ဧည့်ခံမယ်” ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်နှင့်ဘွန်ဟောင်းလည်း ကားပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ ဒရိုင်ဘာလည်း ကားကို ညင်သာစွာမောင်း၍ ထွက်သွားလေ၏။

“ဆရာကြီးနဲ့တွေ့ရတဲ့နေ့ကတော့ အမှတ်တရပဲ၊ ဒီနေ့စွဲကို မှတ်ထားဦးမှပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ စနေမောင်မောင်က...

“ဒီနေ့လား၊ ဒီနေ့ ၁၉၄၈ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၃ရက်နေ့လေ၊ နက်ပြန် ၄ရက်နေ့ မနက် ၄နာရီ ပိနစ် ၂၀မှာ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးရပြီဗျ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့စီးလာသောမော်တော်ကားကြီးသည် မြေနီကုန်းရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း၏အဝတွင် ရပ်လိုက်လေ၏။ ကား ဒရိုင်ဘာလည်း တံခါးများကို လာရောက်ဖွင့်ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ် တို့သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြ၏။ ထိုဘုန်းကြီးကျောင်း၏ မြေကွက် လပ်တွင်ကား ဖားဖိုလေးတစ်လုံး ဆင်ထား၏။ ဖားဖို၏ အနီး၌ကား ခွေးခြေပုကလေးများနှင့် လူအများထိုင်နေကြ၏။ ထိုလူထဲတွင် ညှင်းသိုးသိုး ပိန်ညော်ညော်နိုင်သည့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးလည်း ထိုင်နေ သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအနား၌မူ မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်သည့် ကုလားတစ်ဦးသည် မီးခဲများကို မီးညှပ်နှင့် ဆွနေလေ၏။ စနေ မောင်မောင်ကိုမြင်လျှင် ၎င်းတို့သည် ‘ဝုန်း’ ခနဲ ပြိုင်တူ မတ်တတ် ရပ်လိုက်ကြလေ၏။ နှုတ်မှလည်း...

“ဆရကြီးစနေမောင်မောင်ပြန်လာပြီ” ဟု တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ပြောလိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော သူက

“မိုးမြဒယ်နဲ့ရွှေလုပ်နိုင်တဲ့ပညာရပြီလား” ဟု စနေမောင် မောင်အား မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့်မီးညှပ်ကိုင် နေသော ကုလားက...

“စာတတ်ထွန်းတင်တို့ကတော့ဗျာ၊ တွေ့တွေ့ချင်းဆောက်နဲ့ထွင်း စကားတွေပြောနေပြန်ပြီ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါမှ ဝိန္ဒော ဆရာဂိုက်ဖမ်းထားသော လူတစ်ဦးက...

“ဟေ့... ဘိုင်ဆပ်၊ ဒီဆရာကြီးက အပြောကြီးထားတော့လဲ စာတတ်ထွန်းတင်ကမေးရမယ်ကွ၊ မေးတာလဲ မရိုင်းဘူး” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် ကုလားက...

“မြင်းမှာသိန္နော၊ ဆေးမှာဝိန္ဒော၊ ဝိန္ဒောထဲမှာတော့ ဆရာသောင်း ရွှေက အညံ့ဆုံးပဲ၊ ကျုပ်ကို ဘိုင်ဆပ်မခေါ်ပဲ ‘ပိုင်သ’ လို့ ခေါ်ပါလို့ ခင်ဗျားကို အကျွေးအမွေးနဲ့ပြောထားပြီးပြီမဟုတ်လား” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ရင်ဖုံးအင်္ကျီအတွင်းမှ ရွှေနာရီကလေးကို ထုတ်၍ နာရီအဖုံးကို ထောက်ခနဲဖွင့်ပြီးလျှင် လူအများဘက်သို့ လှည့်၍ပြ၏။

“ဟိုတစ်ခါ ကျုပ်ရောက်လာတာလဲ ဒီအချိန်ပဲ၊ အခုလဲ ဒီအချိန် ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်ရဲ့လူနစ်ယောက်နဲ့မိတ်ဆက်ပေး ရဦးမယ်” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်နှင့်ဘွန်ဟောင်းအား ဦးပဋ္ဌင်းဂုဏ် ဘိုင်ဆပ်ခေါ် ပိုင်သ၊ ဝိန္ဒောဆရာဦးသောင်းရွှေ၊ ရာဇဝတ်အုပ်ဟောင်း ဦးစိန်လှ၊ ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဦးအုန်းသန်း၊ စာတတ်ထွန်းတင်စသော လူများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ကျောင်းရှေ့သို့ မော်တော်ကား နှစ်စီးရောက်လာလေ၏။ ထိုအခါစနေ မောင်မောင်က...

“ကဲကဲ... ကားပေါ်တက်ကြ၊ ကျုပ်က ဧည့်ဝတ်ပြုချင်လို့ပါ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ထိုလူစုလည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့် လိုက်ပါလာ ပြီးလျှင် ကားများပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ မော်တော်ကားသည် ယခင်စနေမောင်မောင်နေခဲ့သော ကျိုက္ကဆံလမ်းမှ အိမ်ကြီးဆီသို့ မောင်းနှင်သွားလေ၏။ နောက်မှကားနှစ်စီးလည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ကားနောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကားများ ရောက်လျှင် ဂေါ်ရခါးလူမျိုးဒရဝမ်သည် တံခါးကိုပြေးဖွင့်ရင်း စနေမောင်မောင်ကို အရိုအသေပေးလေ၏။ စနေမောင်မောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အပါအဝင် ဧည့်သည်အားလုံးအား ၎င်း၏ ထမင်းစားခန်း ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ထို့နောက်၎င်း၏ ဘဏ္ဍာမာ ချိတ်ယမ်ကို ခေါ်၍ ဧည့်သည်တစ်ဦးချင်း၏ စားသောက်လိုသော ဆန္ဒကို မေးမြန်းစေ၏။ ဧည့်သည်တစ်ဦးချင်းသည် မိမိတို့အလို

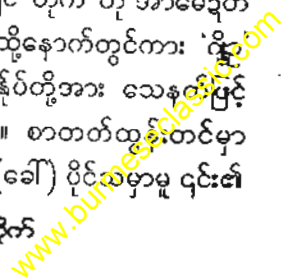
ရိုရာကို ပြောကြကုန်၏။ စနေမောင်မောင်သည် ရွှေပန်းကန်၊ ရွှေငွန်းများဖြင့်ထည့်ထားသော အစားအသောက်များကို ကျွေးလေ၏။ ဧည့်သည်များသည်လည်း ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် စားသောက်ကြလေ၏။ ထို့နောက်စနေမောင်မောင်သည် အထူးပြုလုပ်ထားသော အခန်းကြီးတစ်ခန်းဆီသို့ အားလုံးကို ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုအခန်းတွင်း၌ကား ဖိုကျင်တစ်ခု တည်ထားလေ၏။ ဖိုပေါ်၌မူ အလျှူအိမ်တွင်ဟင်းချက်သော မိုးခြံဒယ်ကြီးတစ်လုံး တည်ထားလေ၏။ မိုးခြံဒယ်ကြီးအတွင်း၌ကား သန့်စင်ထားသော ကန့်တစ်ဝက်ခန့် ထည့်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ အခန်း၏ထောင့်၌မူ လူတစ်ဖက်ခန့်ရှိသော ဖန်ပုလင်းကြီးအတွင်း၌ ပြဒါးများထည်းထားလေ၏။ ထို့နောက်စနေ မောင်မောင်က...

“ဟောဒီအခန်းထဲမှာ ဖိုရယ်၊ ကန့်ရယ်၊ ပြဒါးရယ်၊ ကျုပ်ရယ်ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီမိုးခြံဒယ်ကြီးအပြည့် ရွှေလုပ်ပြမယ်၊ နက်ဖြန်လွတ်လပ်ရေးရပြီ၊ မြန်မာပြည်သူပြည်သားတွေ ချမ်းသာစေမယ့် ရွှေလုပ်နည်းအတတ်တွေ ကျုပ်ကောင်းစွာရပြီ၊ စနေမောင်မောင်ဟာ ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ သိကြပြီမဟုတ်လား၊ ကျုပ်မှာ သစ္စာပြုထားတဲ့ အချက် ရှိလေတော့ ခင်ဗျားတို့ကို လုပ်နည်းတော့ မပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ တစ်ဆိတ်ကလေး အပြင်ကို ထွက်ပေးပါ။ တစ်နာရီနဲ့ နှစ်ဆယ့်ခြောက်မိနစ်ကြာတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်ခေါ်လိုက်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ဟောဒီဒယ်အိုး အပြည့် ရွှေတွေကို ခင်ဗျားတို့ တွေ့ရမယ်။ ကဲ... ထွက်ကြလေ... ဟု” ဟုဆိုလိုက်စဉ်၌ပင် ဧည့်သည်များ ရော ကျွန်ုပ်တို့ပါ အခန်းပြင်သို့ ထွက်မည်အလုပ်၌ စနေမောင်မောင်၏တပည့် ရိုဘီယမ်ဆိုသည် ဘတ္တလာလေးရောက်လာပြီးလျှင်-

“ဆရာကြီးခင်ဗျား၊ အခန်းရဲ့ပြတင်းပေါက်တံခါးတွေကို ဖွင့်ပြီး တစ်ဆိတ်လောက်အပြင်ကို ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့မေတ္တာရပ်ခံ

ပါတယ်”ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဘွန်ဟောင်းသည် ပြတင်းပေါက်တံခါးများကို ကပျာကယာဖွင့်လိုက်ကြလေ၏။ ထိုအခါ အိမ်၏ပတ်ပတ် လည်တွင် တွဲအာမီခေါ် ခြင်္သေ့တံဆိပ်အမေရိကန်စစ်တပ်၏ ယူနီဖောင်းများကို ဝတ်ထားသော လူအမြောက်အမြားသည် အိမ်ကို ဝိုင်းထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရလေ၏။ ထိုသူများသည် အမေရိကန်စစ်သားများမဟုတ်ကြ၊ ထို့အပြင် မည်သည့်စစ်သားများမှလည်း မဟုတ်ပေ။ သူတို့သည် ယူနီဖောင်းအတုကို ဝတ်ထားသော ရွှေနတ်ရွာသား (သို့မဟုတ်) ဘွန်ဟောင်း၏ အခေါ်အားဖြင့် “ပါပလူမျိုး ကိုးဆယ့်ကိုး” များဖြစ်ကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ၎င်းတို့၏ ခေါင်းဆောင်သည် ‘ဂိုဉ်’ ခေါ် အရှုံးဖြစ်နေသောကြောင့် ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ရောဘွန်ဟောင်းပါ ၎င်း၏အကြည့်ကို နားလည်၏။ ၎င်း၏အကြည့်မှာ အပေါ်ထပ်မှာ သေနတ်တွေရှိတယ်၊ ပြေးတက်ယူပြီးခုခံကြရမယ်’ဟု အဓိပ္ပါယ်ရလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ‘ဆတ်’ခနဲပိတ်၍ ပြေးထွက်မည်အလုပ်၌ ရိုဘီယမ်မှာ ၎င်း၏ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးကိုထုတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ဒီမှာ ကိုအောင်ထွန်းနဲ့ ကိုဘွန်ဟောင်း၊ နဲ့နဲကလေးလှုပ်တာနဲ့ မောင်းဖြုတ်ချလိုက်မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ အလွန်အင်မတန် ကုန်ကြွေးလှသော စနေမောင်မောင်သည်ပင်လျှင် ‘ဟိုက်’ ဟု အာမေဒိုတ်ဖြစ်သော အသံထွက်လာလေတော့၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ‘ဟို’ နှင့် ‘ဟို’ သူလူများရောက်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့အား သေနတ်ဖြင့် ချိန်ပြီးလျှင် ကြိုးများဖြင့်တုပ်ကြလေ၏။ စာတတ်ထွန်းတင်မှာ ကြောက်လန့် လွန်း၍ ဝိုနေ၏။ ဘိုင်ဆပ် (ခေါ်) ပိုင်သိမှာမူ ၎င်း၏

ဘုရားသခင်ကို တနေ၏။ များမကြာမီ၌ပင် အပေါက်များဖောက် ထားသော ကျွန်းသေတ္တာအနက်ကြီးတစ်လုံးကို အခန်းတွင်းသို့ သယ်လာလေ၏။ ထိုသေတ္တာအနက်ကြီးကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်ကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးခဲ့သော သေမင်းတမန်သေတ္တာကြီးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာသိပေ၏။ ထို့နောက်စနေမောင်မောင်အား ကြိုးများဖြင့် တုပ်ကြ၏။ ပါးစပ်ကို အဝတ်စည်းရန်ပြုကြ၏။ ထိုအခါ စနေမောင်မောင်က...

“ကဲ...ကိုအောင်ထွန်းနဲ့ ဘွန်ဟောင်းရေ၊ ကျုပ်နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ် ဗျာ၊ ကျန်တဲ့လူတွေလဲ ကျုပ်နှုတ်ဆက်ခဲ့ ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက် လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား စနေမောင်မောင်၏ ပါးစပ်ကို အဝတ်ဖြင့် စည်းလိုက်ကြလေ၏။ ပြီးလျှင် ဆရာကြီးစနေမောင်မောင်အား ကျွန်း သေတ္တာကြီးအတွင်းသို့ ထည့်ကာ သံဖြင့် အသေရိုက်ပိတ်လိုက် ကြပြီး သေတ္တာကြီးအား ကြိုးများဖြင့်ဆိုင်းကာ ပါပလူမျိုးများသည် ထမ်းပိုး သယ်ဆောင်သွားကြလေတော့သတည်း။

ထိုအချိန်မှ စ၍ စနေမောင်မောင်သည် ဤကမ္ဘာလောကကြီး၌ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် စနေ မောင်မောင်၏ ဘတ္တလာရီဘီယမ်နှင့် ပတ်သက်၍ မစဉ်းစား တတ်အောင် ဖြစ်နေ၏။ ရွှေနတ်ရွာသားများသည် စနေမောင်မောင် ၏ အိမ်သို့ ရှေးယခင်ကပင် ရီဘီယမ်ကို ကြို၍ လွတ်ထားသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ယခုစနေမောင်မောင်အား ဖမ်းဆီးရာတွင် ပါဝင် ကူညီခဲ့သော ရီဘီယမ်သည် ရီဘီယမ်အစစ်မှ ဟုတ်ပါ၏လော၊ ရွှေနတ်ရွာသားတို့က ရီဘီယမ်အတူနှင့် အစားထိုး၍ အပိုင်ကြံခဲ့ သလော ဆိုသည်ကိုမူ မစဉ်းစားတတ်အောင် ရှိနေလေတော့၏။ ၎င်းတို့ထွက်သွားပြီး နာရီပေါင်းများစွာ ကျွန်ုပ်တို့သည် လွတ်မြောက် ရန်ကြိုးစားကြလေ၏။ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်သွား သည့်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့သည်

ကြိုးများကို မဖြေနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ရွှေနတ်ရွာသားများသည် ကျွန်ုပ် တို့၏ပါးစပ်များကိုလည်း အဝတ်များဆွဲ၍ သွား၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးကူညီခြင်း မပြုနိုင်ရန် ခွဲ၍ချည်နှောင်သွားလေ၏။ နံနက်မိုးလင်းခါနီးမှပင် ဂေါ်ရခါးဒရောင်ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် တို့အား ကြိုးများဖြေ ပေး၏။ ၎င်း၏ပြောပြချက်အရ ၎င်းကိုယ်တိုင် လည်း ကြိုးဖြင့်တုပ် နှောင်ခံခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ ထိုကြိုးအား အုတ်အစွန်း နှင့်တိုက်၍ ဖြတ်ရာ ယခုမှပင် ပြတ်သွားကြောင်း သိရလေ၏။ ကျွန်ုပ် တို့အားလုံး ကြိုးများဖြေ၍ လွတ်မြောက်သွားသောအခါ ဥဩ ဆွဲသံကြားရ လေ၏။ ထိုအခါ၌ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် အခန်းတွင်း နံရံရှိ နာရီကို ကြည့်လိုက်ရာ နံနက် ၄နာရီ မိနစ် ၂၀ ထိုးပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။

ဥဩသံများသည် ဆူညံလျက်ရှိ၏။ အမြောက်ပစ်ဖောက်သံကို လည်း ကြားကြရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နားမလည်နိုင်အောင်ရှိကြ လေ၏။ ထိုအခါ တိုင်ဆပ်က...

“ဘာကြောင်နေကြတာလဲ၊ လွတ်လပ်ရေးရပြီ၊ လွတ်လပ်ရေး ရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ဆွဲတဲ့ ဥဩသံတွေလေ၊ ပစ်တဲ့အမြောက်သံတွေ လေ” ဟု ပြောလိုက်မှပင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးလည်း လက်ခုပ်လက်ဝါး တီး၍ ...

“လွတ်လပ်ပြီ၊ လွတ်လပ်ပြီ” ဟု အော်ဟစ်လိုက်ကြလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကား လွတ်လပ်ပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ဆရာကြီး စနေမောင် မောင်မှာမူကား မည်သည့်အရပ်ဒေသ ရောက်ရှိသွားသည်၊ မည် သည့် ကံကြမ္မာဆိုးများနှင့် တွေ့ကြုံသွားရသည်ကိုမူ ကျွန်ုပ်အနေ နှင့် မသိနိုင်တော့ပေတကား။

မရမ်းတလင်းလက်ဆောင်

တိမ်ကပ်ညာရှင်များအသုံးပြုသော

မန္တရ တန္တရ ယတြာဇယား

၁၆၆

၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀

၁၆၆

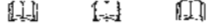
မရမ်းတလင်းလက်ဆောင်

“ ကဏ္ဍမီးဒေါ်ခါ၏ ဂဏန်းပေဒင်ဖြင့် ယတြာချေနည်းများ ”

လက္ခမီးဒေါ်ခါ၏ ဂဏန်းပေဒင်ဖြင့် ယတြာချေနည်းမှာ လွန်စွာ အကျိုးသက်ရောက်လှပေ၏။ မွေးရက်အရလည်းကောင်း၊ နာမည်၏ ဂဏန်းများကို ပေါင်းခြင်းအရလည်းကောင်း၊ ယတြာချေရသောစနစ်ဖြစ်၏။ နာမည်ကို ဂဏန်းတန်ဖိုးသင့်ရာ၌လည်း အနောက်တိုင်းပေဒင်နည်းနှင့်တူ၏။ ဆရာကြီးဒေါ်ခါနည်းမှာ မွေးရက်ထက် နာမည်ကို ဦးစားပေး၍ အခိုက်များကို ချေရ၏။

မရမ်းတလင်းလက်ဆောင်

‘အက္ခရာနှင့် ဂဏန်းတန်းစွဲ’

- 1. A I J Q Y
- 2. B K R
- 3. C G L S
- 4. D M T
- 5. E H N X
- 6. U V W
- 7. O Z
- 8. F P

ဥပမာအားဖြင့် အောင်ထွန်းဆိုသော နာမည်ရှင်တစ်ဦးအား ယတြာချေရန် လိုအပ်သည်ဆိုပါဆို၊ ထိုအမည်အား အင်္ဂလိပ်စာဖြင့် ရေးရမည်။

AUNG TUN
1 6 5 3 4 6 5
15 + 15 = 30

ထို့ကြောင့်အောင်ထွန်းဆိုသောအမည်သည် တန်ဖိုးအားဖြင့် (၃၀)ရသည်။ ဂဏန်းပေးဒင်ဖြင့် ယတြာချေရာ၌ တစ်မှတိုး အထိသာ ထားသည်ဖြစ်ရာ (၃၀)မှာ သုံးဆယ် မတုတ်တော့ဘဲ (၃+၀ = ၃)သာရ၏။ ထို့ကြောင့် (၃)ဂဏန်းသမား ယတြာချေနည်းအတိုင်း ချေရမည်။

မရမ်းတလင်းလက်ဆောင်

‘ယတြာချေနည်းများ’

တစ်ဂဏန်းသမားများ ယတြာချေရန်

အင်္ဂလိပ်လ၏ ၁၊ ၁၀၊ ၁၉၊ ၂၀၊ ရက်တို့တွင် ပြုလုပ်ရမည်။ မြတ်စွာဘုရားအား နွားနို့နှင့် ပျားရည် လှူဒါန်းရမည်။ နွားများအားအစာကျွေးရမည်။ (ဆရာကြီး လက္ခဏာမီးခေါ်စိကမူ ၎င်းတို့၏ ဘာသာ အရ “သျှိဝ” ကို ပူဇော်ခိုင်း၏။) အထူးသဖြင့် အထက်ပါရက်များနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ဆုံပါက အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။

နှစ်ဂဏန်းသမားများ ယတြာချေရန်

အင်္ဂလိပ်လ၏ ၂၊ ၁၁၊ ၂၀၊ ၂၉၊ ၇၊ ၁၆၊ ၂၅ နေ့များတွင် ပြုလုပ်ရမည်။ အထူးသဖြင့် ထိုရက်များနှင့် တနင်္လာနေ့ဆုံသောနေ့သည် ပို၍ယတြာမြောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ရည်စူး၍ ဖယောင်းတိုင် (၂)တိုင်၊ (၇)တိုင်၊ (၁၆)တိုင်၊ (၂၅)တိုင် စွမ်းနိုင်သလောက် ပူဇော်ရ၏။ လွန်စွာအကျိုးထူး၏။ (လက္ခဏာမီးခေါ်စိကမူ ၎င်း၏ဘာသာအရ “ပရမိသွာ” တို့ ပူဇော် ခိုင်း၏။)

www.burmeseclassic.com

မရမ်းတလင်းလက်ဆောင်

၀၀ ၀၀ ၀၀

“ ယတြာချော့နည်းများ ”

သုံးဂဏန်းသမားများ ယတြာချော့ရှုန်

အင်္ဂလိပ်လ၏ ၃၊ ၁၂၊ ၂၁၊ ၃၀၊ ၆၊ ၁၅၊ ၂၄၊ ၉၊ ၁၈၊ ၂၇ ရက်များ အထူးသဖြင့် အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာ ဆုံသောနေ့သည် ပို၍ယတြာမြောက်၏။ တုရား၌ ဝတ်ပြုနိုင်စွမ်း၏။ ပန်းပွင့်များ လှူလှောင်လည်းဖြစ်၏။ လှူလှောင်လည်း ပန်းပွင့်များကို ၃၊ ၁၂၊ ၂၁၊ ၃၀၊ ၆၊ ၁၅၊ ၂၄၊ ၉၊ ၁၈၊ ၂၇ ပွင့်စွမ်းနိုင်သမျှ ပူဇော်ရ၏။ (လက္ခဏာမီးဒေါက်ကမူ “မဟာသရ” နတ်မင်းအား ပူဇော်နိုင်၏။)

လေးဂဏန်းသမားများ ယတြာချော့ရှုန်

အင်္ဂလိပ်လ၏ ၁၊ ၁၀၊ ၁၉၊ ၂၈၊ ၄၊ ၁၃၊ ၂၂၊ ၈၊ ၁၇၊ ၂၆ ရက် တို့တွင် ပြုလုပ်ရ၏။ ထိုရက်များနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ ဆုံလျှင် ပိုမိုကောင်းမွန်၏။ ရွှေရောင်၊ ငွေရောင် ပါသော ယပ်များ၊ ထီး၊ တံခွန်၊ ကုက္ကားများ ပူဇော်ရ၏။ ရွှေပန်းခိုင် ဓဉ္စပန်းခိုင်လည်းတူလို၊ (လက္ခဏာမီးဒေါက်ကမူ ဟနမာန်ကို လည်းကောင်း၊ ခုရဂရီ နတ်တုရားမ ကို လည်းကောင်း ပူဇော်နိုင်၏။)

မရမ်းတလင်းလက်ဆောင်

၀၀ ၀၀ ၀၀

“ ယတြာချော့နည်းများ ”

ငါးဂဏန်းသမားများ ယတြာချော့ရှုန်

၎င်းငါးဂဏန်းသမားများသည် ရက်စွဲမလို ဗုဒ္ဓတူးနေ ဖြစ်လျှင်ရ၏။ (၄)နာရီ အချိန်ကြာသည်အထိ မြတ်စွာဘုရား၏ ပရိတ်တော်များ ရွတ်ဖတ်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း ပြုလုပ်ရ၏။ လွန်စွာထူးခြား ၏။ (လက္ခဏာမီးဒေါက်ကမူ ဂါထာပြု မန္တန်ကို ရွတ်ဆိုခြင်း၏။ “ပိဿနိ” ကို ပူဇော်ခြင်း၏။ ဂါထာပြုမန္တန် ဆိုသည်မှာ အစဦးစွာ ရွတ်ဆိုရသော မန္တန်ဖြစ်၏။)

ရှောက်ဂဏန်းသမားများ ယတြာချော့ရှုန်

အင်္ဂလိပ်လ၏ ၆၊ ၁၅၊ ၂၄၊ ၃၊ ၁၂၊ ၂၁၊ ၃၀၊ ၉၊ ၁၈၊ ၂၇ ရက်တို့တွင် ပြုလုပ်ရ၏။ အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာ ဆုံသောနေ့သည် ပို၍ယတြာမြောက်၏။ (လက္ခဏာမီးဒေါက်ကမူ လက္ခဏာမီးနတ်သမီးကို ပူဇော်ခြင်း၏။ ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် သုရသတ်နတ်သမီးကို ပူဇော်လျှင်ပင် လုံလောက်ပေပြီ။ ထိုပြင် ကွမ်းများ၊ ကွမ်းသီးများ၊ အုန်းသီးစိတ်များ၊ သစ်သီးများ၊ အဝတ် အထည်စများကို မိန်းမပျို (၉)ဦးအား လက်ဆောင်ပေးလျှင်မူ “ခြောက်” ဂဏန်းသမားများအတွက် ယတြာကောင်းမည်။

www.burmeseclassic.com

မရမ်းတလင်းလက်ဆောင်

၀၀ ၀၀ ၀၀

‘ယတြာချေနည်းများ’

ခုနစ်ကုန်းသမားများ ယတြာချေရန်

အင်္ဂလိပ်လ၏ ၂၊ ၁၁၊ ၂၁၊ ၂၅၊ ၃၊ ၁၆ နေ့များတွင် ပြုလုပ်ရ၏။ တနင်္လာနေ့နှင့် ဆုံပါက ပို၍ကောင်း၏။ လှူဖွယ်ပစ္စည်းများမှာ မနောဋ္ဌိပေါ်သည့် ပစ္စည်းလှူခြင်းရှိ၏။ (လက္ခဏာမီးဒေါက်ကမူ၎င်းတို့၏ခြောက်များစွာသော ဘုရားများ အနက်မှ အာရုံပေါ်ရာ ဘုရားကို လှူဒါန်းရန် ညွှန်ကြား၏။

ရှစ်ကုန်းသမားများ ယတြာချေရန်

အင်္ဂလိပ်လ၏ ၁၊ ၁၀၊ ၁၉၊ ၂၀၊ ၁၃၊ ၂၂၊ ၃၁၊ ၈၊ ၁၇၊ ၂၆ ရက်များတွင် ပြုလုပ်ရ၏။ ထိုနေ့များနှင့် စနေနေ့ တိုက်ဆိုင်လျှင်ပို၍ကောင်းမွန်၏။ နွားကို ထန်းလျက် သို့မဟုတ် နှမ်းကျွေးရ၏။ နွားအနက်ကို ကျွေးလျှင် ပို၍ကောင်း၏။ သူတောင်းစားများအား လှူဒါန်းရ၏။ အနက်ရောင်ရှိသော အဝတ်အထည်တို့ကို ပေးကမ်းရ၏။ (လက္ခဏာမီးဒေါက်ကမူ ဘုရားကျောင်းများအား ကိုယ်တိုင်သွားခိုင်း၏။ သို့မဟုတ်ပါက ကိုယ်စားသွားခိုင်း၏။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် ဘုရားကျောင်း၌ ဝေလျာဝစ္စ ပြုလုပ်သူအား လှူဒါန်းခိုင်း၏။

မရမ်းတလင်းလက်ဆောင်

၀၀ ၀၀ ၀၀

‘ယတြာချေနည်းများ’

ကိုးကုန်းသမားများ ယတြာချေရန်

အင်္ဂလိပ်လ၏ ၃၊ ၁၂၊ ၂၀၊ ၃၀၊ ၆၊ ၁၅၊ ၂၄၊ ၉၊ ၁၈၊ ၂၇ နေ့များထို့ပြင် ၂၊ ၁၁၊ ၂၉ ရက်နေ့များတွင် ပြုလုပ်ရ၏။ တနင်္လာ၊ အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာနေ့များနှင့် တိုက်ဆိုင်ပါက ပိုမို ယတြာမြောက်၏။ မိမိနှစ်သက်ရာပစ္စည်းတို့ လှူဒါန်းနိုင်ခွင့်ရှိ၏။ (လက္ခဏာမီးဒေါက်ကမူ ဟနမာန်ကို လည်းကောင်း၊ သျှာမူကိုလည်းကောင်း ပူဇော်ခိုင်း၏။ လက္ခဏာမီးဒေါက်၏ အယူအဆမှာ ထိုရက်များတွင် မိမိတို့ ကိုးကွယ်သော ဘုရားသခင်အား ဝတ်ပြုခြင်းသာ မူလဖြစ်၏။ ဟိန္ဒူဖြစ်ခြင်း၊ ခရစ်ယာန်ဖြစ်ခြင်း၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ခြင်း ကွဲပြားသည့်အတွက် ယတြာအစွမ်းထက်ခြင်း၌ ခြားနားမှု မရှိပေ။)

www.burmeseclassic.com

